

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMBER SMITH

Oysa !!

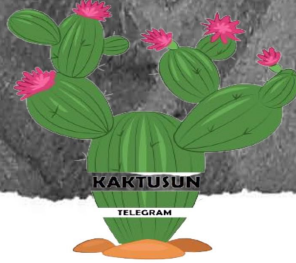
Ben

Çeviren
Berke Kılıç

tg: @kaktusun

Eskiden

KİMSE SANA
İNANMAYACAK.
Hiç kimse.
HİÇBİR ZAMAN.

Eden'in hayatı önceden çok kolaydı. O hep iyi kızdı, başarılı ve uysaldı. Ne liseye başlaması ne de çok sevdiği abisinin evden ayrılması toz pembe dünyasını değiştirebilmişti. Ama bir gece zorla yatağına giren karanlığa onu hiçbir şey hazırlayamazdı.

Sabah ruhu paramparça kalktığında artık her şey tersine dönmüş ve sevginin yerini nefret, doğruların yerini yalanlar almıştı. Birilerine anlatması, mutlaka yardım alması gerektiğini çok iyi biliyordu. Fakat bilmek bazen hiçbir işe yaramıyordu. O geceyi derinlere gömebilmek uğruna, eskiden olduğu kıza da veda etmek zorundaydı.

tg: @kaktusun

"Sirk aynalarının bozulmuş yansımalarının altında,
bir kızın kurban olmak yerine kendini kurtarmayı
seçtiği bir 'kahramanlık hikâyesi'."

—AMY REED

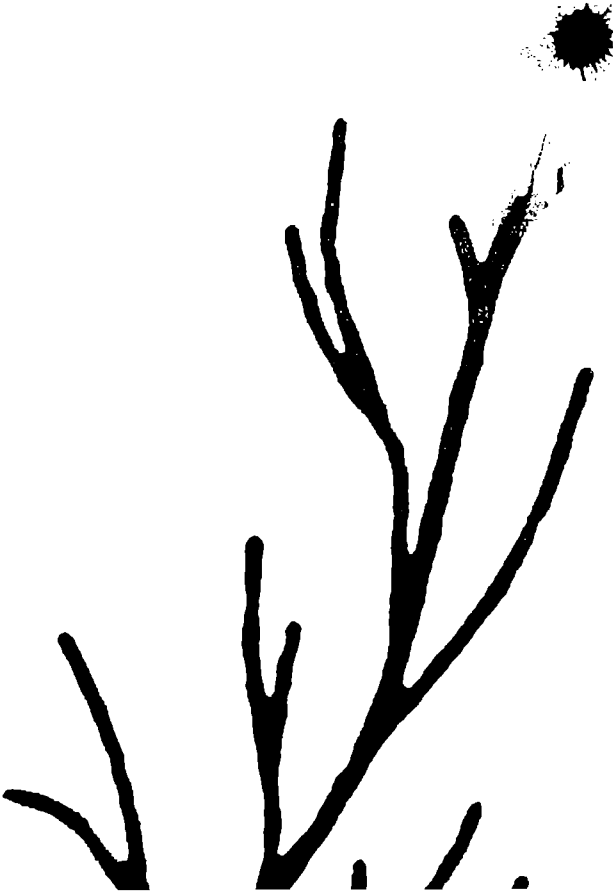
Senin için.

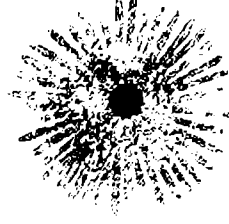
Yeni bir yola ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu bilen her *sen* için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Sınıf

BİLMEDİĞİM BİR SÜRÜ ŞEY VAR. Kapının kapandığını neden duymadığımı bilmiyordum. En baştan o kahrolası kapıyı neden kilitlemediğimi bilmiyordum. Ve ağırlığıyla yatak hareket ettiğinde neden bir şeylerin yanlış, acımasızca yanlış olduğunu fark etmediğimi bilmiyordum. Gözlerimi açıp çarşafımın altına süzüldüğünü gördüğümde neden çılglık atmadığımı bilmiyordum. Ya da henüz şansım varken onunla neden dövüşmediğimi.

Sonrasında orada ne kadar uzanıp kendi kendime telkinde bulunduğumu bilmiyordum: Gözlerini sımsıkı kapat, dene, yalnızca unutmayı dene. Doğru hissettirmeyen her şeyi, bir daha asla doğru olmayacakmış gibi hissettiren şeyleri görmezden gelmeye çalış. Ağzındaki tadı, çarşafın yapışkan nemliliğini, uyluklarına yayılan ateşi, mide bulandırıcı acıyı, o içinden yok edercesine geçerek bir şekilde midene yerleşen mermi gibi şeyi görmezden gel. Hayır, ağlayamazsın. Çünkü ağlanacak bir şey yok. Çünkü sadece rüyaydı, kötü bir rüya, bir kâbus. Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil. Düşünüp durduğum şey buydu: *GerçekDeğilGerçekDeğilGerçekDeğil*. Tekrar et, tekrar et, tekrar et. Mantraymış gibi. Duaymış gibi.

tg: @kaktusun

Zihnimdeki bu görüntüler, bu bir başka yerdeki bir başkasının filmi hiç yok olacak mı, oynamayı bırakacak mı, kâbusum olmaktan vazgeçecek mi bilmiyordum. Gözlerimi tekrar kapadım ama görebildiğim, hissedebildiğim, duyabildiğim yegâne şeyler teni, kolları, bacakları, fazla güçlü elleri, üzerimdeki nefesi, gerilen kaslar, çatlayan kemikler, kırılan bedenler, benim güçsüzleşişim, kayboluşumdu. Var olan sadece bunlardı.

Tipik pazar yaygarasına uyanana kadar kaç saat geçti bilmiyordum, çanaklar ve tavalar ocağa vuruluyordu. Pastırma, pankek ve annemin kahvesinden oluşan, kapının altından sızan yemek kokusu. Soğuk hava dalgasının ve fırtınanın gün ortasında bölgeye doğru hareket edeceğini duyuran televizyonun sesi; babamın hava durumu kanalı açıktı. Bulaşık makinesinin çalışma sesi. Sokağın karşısındaki her şeye havlayan köpek her zamanki gibi sebepsiz havlıyordu. Nemli asfalta çarpan basketbol topunun belli belirsiz sesi ve spor ayakkabıların garajın önündeki yere sürmesi duyuluyordu. Aptal, uykucu banliyömüz, bütün diğer aptal, uykucu banliyöler gibi kendi tutarsızlığına aldırılmaz bir şekilde, bir cumartesi daha olmasını dileyerek ve ev işlerinden, kiliseden, yapılacaklardan ve pazartesi sabahından korkarak sersem gibi uyanıyordu. Hayat akıyor, sadece yaşanıyor, her zamanki gibi devam ediyordu. Normal bir şekilde. Ve uyansam da uyanmasam da hayatın devam edeceği gerçeğinden kurtulamıyordum. Tiksindirecek kadar normal bir şekilde.

Gözlerimi açılmaya zorladığımda yalanların çoktan harekete geçmeye başladığını bilmiyordum. Yutkunmaya çalıştım. Boğazım hassastı. Boğaz ağrısı gibi hissettiriyor, dedim kendime. Hasta olmalıydım, hepsi buydu. Ateşim olmalıydı. Hayal görüyordum. Düzgün düşünmüyordum. Dudaklarıma dokundum. Yandılar. Dilimde de kan tadı vardı. Ama hayır, olamazdı. *Gerçek değil.* Tavana bakarken, “Böyle şeyler hayal ediyorsam ciddi sorunlarım olmalı,” diye düşündüm. Böyle korkunç şeyler. Kevin hakkında. Kevin. Çünkü abimin en yakın arkadaşıydı, teknik olarak o da abim sayılırdı. Ebeveynlerim, ben de dahil herkes

gibi onu severdi ve Kevin asla... asla yapmazdı. İmkânsızdı. Ama ardından ayağa kalkmak için bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. Ağrıyorlardı... Hayır, kırılmışlar gibi hissediyordum. Çenemse ağzımın içi çürükle doluymuş gibi sızlıyordu.

Tekrar gözlerimi kapadım. Derin bir nefes aldım. Uzanıp bedenime dokundum. İç çamaşırım yoktu. Öyle hızlı kalktım ki kemiklerim yaşlıymışım gibi inledi. Bakmaya korkuyordum. Ama oradalar; haftanın günleri temalı iç çamaşırlarım top hâlinde yerde duruyordu. Dün cumartesi olsa da yerdekiler salı çamaşırlarımdı çünkü, eh, kim ne diyecekti ki? Onları dün giyerken böyle düşünüyordum. Ve artık emindim; olmuştu. Gerçekten olmuştu. Bedenimin merkezindeki, içimin derinliklerindeki o ağrı tam o sırada yeniden işkencesine başladı. Örtüyü fırlattım. Kollarımda, kalçamda ve kasıklarım da diz kapağı şeklinde bereler vardı. Ve çarşaflarımda, yorganımda, bacaklarımda kan lekeleri vardı.

Ama bunun sıradan bir pazar günü olması gerekiyordu.

Uyanıp giyinmem, sonra ailemle kahvaltı yapmak üzere sofraya oturmam gerekiyordu. Kahvaltıdan sonra ise hemen yatak odama gidip cuma günü bitirmediğim ev ödevimi bitirmem, geometriye fazladan odaklanmam gerekiyordu. Bandoda öğrendiğim yeni şarkının üzerinden geçmem, en yakın arkadaşım Mara'yı aramam, belki sonra onun evine gitmem ve daha bir sürü aptal, anlamsız şey yapmam gerekiyordu.

Ancak bunlar bugün olmayacaktı; yatağında oturup inanamayarak lekeli tenime bakarken, ağzıma bastırduğım elim titrerken bunu biliyordum.

Yatak odamın kapısı iki kere tıklatıldı. Zıpladım.

"Edy, uyandın mı?" diye seslendi annem. Ağzımı açtım fakat sanki biri boğazımdan aşağı hidroklorik asit dökmüş de bir daha konuşamayacakmışım gibi hissediyorum. Tak, tak, tak: "Eden, kahvaltı!" Geceliğimi alelacele yapabildiğim kadar aşağı çektim ama onun üzerine de kan bulaşmıştı.

"Anne?" En sonunda cevap verdim, sesim cızırtılı ve korkunçtu.

Kapıyı araladı. Bana bakarken gözü ânında kana takıldı. “Tanrım,” diye inledi içeri girip kapıyı arkasından hemen kaparken.

“Anne, ben...” Ama o korkunç ama söylenmesi gereken kelimeleri nasıl söyleyecektim?

“Ah, Edy.” İç çekerek başını bana doğru döndürdü ve üzüntüyle gülümsedi. “Sorun değil.”

“Ne...” diye başladım. Nasıl sorun olmazdı, hangi akla hizmet sorun olmazdı?

“Bazen sen beklemiyorken oluverir.” Odanın içinde hızla dolıştı, odayı toparladı ve âdet, takvimler ve günleri saymaktan bahsederken bana doğru düzgün bakmadı bile. “Herkesin başına gelir. O yüzden sana takip etmen gerektiğini söylemiştim. Öyle olursa bu tür... sürprizlerle baş etmek zorunda kalmazsın. Hazırlıklı olabilirsiniz.”

Demek olan bitenin bundan ibaret olduğunu düşünüyordu.

Televizyonda, anlatmanız gerektiğini belirten yeterince film izlemiştim. Anlatmanız gerekiyordu. “Ama...”

“Niye duşa girmiyorsun, tatlım?” diye sözümü kesti. “Ben burayı... şey...” söze başlayıp koluyla geniş bir çember yaparak odayı gösterirken kelimeyi düşündü, “bu karmaşayı hallederim.”

Bu karmaşa. Tanrım, ya şimdi söyleyecektim ya da hiçbir zaman. Ya şimdi ya da asla. Şimdiyi seçtim. “Anne,” diye denedim tekrar.

“Utanma,” dedi gülerek. “Sorun yok, gerçekten, söz veriyorum.” Önümde durdu, her zamankinden daha da uzun görünüyordu, bana bornozumu verirken salı külotumun ayağının dibinde buruşuk hâlde durduğundan bihaberdi.

“Anne, Kevin...” diye başladım ama ismini ağzıma almak bende kusma isteği uyandırdı.

“Endişelenme, Edy. Abinle arka taraftalar. Basketbol oynuyorlar. Babansa her zamanki gibi televizyona yapışmış hâlde. Kimse seni görmeyecek. Hadi git. Üzerine bunu giy.”

Kafamı kaldırıp anneme bakarken kendimi küçücük hissettim. Kevin'ın sesi kafamda fırtına gibi dönüyor, nefesi tenime değerken, *Kimse sana inanmayacak. Biliyorsun. Hiç kimse. Hiçbir zaman,* diyordu.

Sonra annem bornozu bana doğru salladı, benim düşünmeme gerek bile kalmayacak bir yalanı teklif ediyordu. Gözünde o sabırsız bugün-tatil-ve-buna-zamanım-yok bakışı belirmeye başladı. Belli ki benim bir an önce gitmemin vakti gelmişti, böylece bu karmaşayı halledebilecekti. Ve belli ki kimse beni duymayacaktı. Kimse beni görmeyecekti, o da bunu biliyordu. Kevin işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süre burada kalmıştı.

Her yerim kırılmamış gibi görünmeye çalışarak kalktım. Salı çamaşırını yatağın altına tekmeledim ki annem bulup meraklanmasın. Bornozumu aldım. Yalanı aldım. Lekeli çarşafı –kanı– toplayan anneme bakarken, şimdi olmayacaksa hiçbir zaman olmayacağını bir şekilde biliyordum. Çünkü Kevin haklıydı, kimse bana inanmazdı. Tabii ki inanmazlardı. Asla.

Banyoda dikkatlice geceliğimden sıyrıldım, top hâline getirip lavabonun altındaki çöp kutusuna sıkıştırırken kendimden kol mesafesinde uzaklaştırdım. Gözlüğümü düzelterip kendimi yakından inceledim. Boğazımda parmaklarının şeklinde birkaç hafif iz vardı. Ama vücudumdakilere göre oldukça küçüklerdi. Yüzümde bir şey yoktu. Yalnızca sol gözümün altında iki yaz önceki bisiklet kazasından kalma beş santimlik bir iz vardı. Saçım normalden biraz daha fenaydı ama temelde aynı görünüyordum, atlatabilirdim.

Belki morlukları silebilirim diye bütün vücudumu sertçe ovaladığım hâlde hâlâ kendimi kirli hissederek duştan çıktığımda karşımdaydı. Yemek odamdaki mutfak masamda abim, babam ve annemle birlikte oturuyor, benim bardağımdan benim meyve suyum içiyordu, ağzı her gün kullanmak zorunda olacağım bardağın üzerindeydi. Pek yakında diğerlerinden farkı kalmaya-

cak olan bir çatalın üzerindeydi. Parmak izleri yalnızca vücudunun her santiminde değil, aynı zamanda bu evde, hayatımda, dünyadaydı; her şeye bulaşmıştı.

Caelin ben dikkatle yemek odasına yaklaşırken başını kaldırıp gözlerini kısarak bana baktı. Görebiliyordu. Anında göreceğini biliyordum. Eğer biri farkına varacaksa, eğer birine güveneceksem o da abimdi. "Pekâlâ, şu an hakikaten tuhaf ve gergin davranıyorsun," dedi. Anlayabilirdi çünkü her zaman beni kendimden daha iyi tanımıştı.

O yüzden orada durup bu konuda bir şeyler yapmasını bekledim. Çatalını bırakıp ayağa kalkmasını, beni yanına çekerek kolumdan tutup arka bahçeye götürmesini ve ne olduğunu sormasını bekledim. Ona Kevin'ın bana ne yaptığını anlatacaktım, o da abiliğini gösterip, *Merak etme, Edy, ben çaresine bakacağımı*, diyecekti. Bana bulaşan diğer herkese yaptığı gibi. Ve eve koşarak dönecek ve Kevin'a kendi tereyağı bıçağını saplayacaktı.

Ama öyle olmadı.

Tek yaptığı orada oturmak oldu. Beni izledi. Ardından ağzı yavaşça kendi aramızda şaka yaptığımızda olduğu gibi büküldü, sırtışa dönüştü, benim bir karşılık, bir işaret vermemi ya da belki ebeveynlerimizle gizlice dalga geçmeye çalışıyormuşum gibi gülmeye başlamamı bekledi. Ama karşılık almadı. O yüzden yalnızca omuz silkip tabağına, pankekinden büyük bir dilim kesmeye geri döndü. Orada, donmuş bir şekilde koridorda dikiilirken karnımdaki mermi daha derine itildi.

"Cidden, neye bakıyorsun sen?" Ağzı pankekle doluyken, yıllar içinde mükemmelleşmiş tanıdık, abimsi sen-dünyadaki-en-aptal-insansın sesiyle geveledi.

O sırada Kevin başını kaldırıp bakmadı bile. Tehdit edici bakışlar yoktu. Uyarı hareketleri yoktu, hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey olmamış gibiydi. Her zamanki havalı, tanımazlık ifadesini takınmıştı. Sanki hâlâ Caelin'in berbat saçlı, çilli, birinci sınıf bando ineği, klarnet kılıfıyla peşlerine takılan şapşal, küçük kız kardeşiydim. Ama ben artık o değildim. Artık o olmak bile iste-

miyordum. O kız çok saftı, salaktı, böyle bir şeyin olmasına izin verecek türden bir kızdı.

“Hadi, Minnie,” dedi babam takma adımı kullanarak. Minnie, Minnie Fare’den geliyordu çünkü çok sessizdim. Masadaki yiyecekleri işaret etti. “Otur. Her şey soğuyor.”

Fare kızları olarak, eğri gözlüğüm burnumun ucuna kaymış hâlde rolümü oynamamı bekleyen sekiz gözün dikkatli bakışları altında karşılırlarına otururken en sonunda her şeyi anladım. Önceki on dört yıl kostümlü prova gibiydi, çenemi nasıl kapamam gerektiği öğrenmem için bir hazırlıktı. Kevin, dudakları neredeyse benimkilere değerken fısıldayarak konuşmuştu: *Ağzını kapalı tutacaksın*. Önceki gece bu bir emir, buyruktu. Bugünse sadece gerçektir.

Gözlüğümü yukarı ittim. Karnımdaki, sahne korkusuna benzer ağrıyla yavaşça, dikkatlice hareket ettim. İçimde ve dışımda, vücudumun her parçası zonklamıyormuş, nabız gibi atmıyormuş gibi davranmaya çalıştım. Daha önceki sayılamayacak kadar fazla aile yemeğinde olduğu gibi Kevin’ın yanına oturdum. Çünkü biz onu aileden sayıyorduk, annem bunu defalarca söylemişti. Her zaman davetliydi. Her zaman.

KAHVALTIDAN SONRA EVİ bir sessizlik kaplamıştı. Caelin, Kevin’la beraber eski takım arkadaşlarıyla basketbol oynamak üzere çıkmıştı. Babamın, anneme Noel’de aldığı duş başlığını takması için hırdavatçıdan özel bir çeşit İngiliz anahtarı alması gerekmişti. Annem ise odasında Yeni Yıl kartlarının üzerine adres yazmakla meşguldü.

Ben de oturma odasında camdan dışarı bakıyordum.

Bir dizi Noel ışığı garaja dizilmiş, gri sabah ışığında garip garip titreşiyordu. Bulutlar birbirinin üzerine sonsuza kadar uzanırcasına yığılmıştı, gökyüzü üzerimizde kapanıyordu. Yan evdeki dev Noel Baba, daha çok havası söndüğünden, komşumuzun beyaz çimenliğinde ileri geri, yavaş, hastalıklı, zombi gibi bir ses çıkararak sallanıyordu. *Oz Büyücüsü*’ndeki o her şeyin siyah-beyazdan renkliye dönüştüğü sahne gibi hissettiriyordu. Tabii daha çok tam tersi gibiydi. Sanki hep her şeyin renkli olduğunu düşünmüştüm de aslında siyah-beyazlardı. Artık bunu görebiliyordum.

“İyi misin, Edy?” Annem aniden elinde bir yığın zarfla ortaya çıktı.

Cevap olarak omuz silktim ama fark ettiğini bile zannetmiyordum.

Bir arabanın köşedeki dur levhasının yanından geçmesini izledim. Sürücü orada biri var mı yok mu diye doğru düzgün kontrol bile etmedi. İnsanların araba kazalarını evlerinin iki kilometre ötesinde yaşadıklarına dair söylenenleri düşündüm. Belki her şey çok tanıdık olduğu içindi, dikkat etmiyordun. Farklı, yanlış ya da tehlikeli olan o tek bir şeyi fark etmiyordun. *Belki de bana olan da buydu*, diye düşündüm.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” Caelin yazın okul için gittiğinden beri benim üzerimde kullandığı o ses tonunu kullanıyordu. “Bence sen abin evdeyken seninle çok fazla vakit geçirmedi diye ona kırgınsın.” Tekrar konuşmaya başlamadan önce haksız olduğunu söylememi beklemedi. Ona asıl kızgın olanın kendisi olduğunu söylememi. “Sadece senin olmasını istediğini biliyorum. Eskisi gibi. Ama o büyüyor, ikiniz de büyüyörsünüz. O artık üniversiteye gidiyor, Edy.”

“Bunu biliyorum...” demeye başladım ama araya girdi.

“Evdeyken arkadaşlarını görmek istemesi gayet normal, biliyorsun.”

İşin aslı, Caelin burada değilken hiçbirimiz birbirimizin yanında nasıl davranmamız gerektiğini bilmiyorduk. Sanki bir anda yabancıya dönüşmüştük. Caelin yapıştıracımızdı. Bize bir amaç, bir sebep, bir arada olmak için bir yol sunuyordu. Çünkü artık ona basketbol maçlarında tezahürat etmeyeceksek birlikte ne yapacaktık? O bizi günlük aktiviteleriyle keyiflendirmezken mutfak masası konuşmalarımız nasıl olmalıydı? Ben kesinlikle onun yerini tutamazdım, bunu herkes biliyordu. Benim bitip tükenmeyen, hayattan büyük bir heyecan duyan Caelin McCrorey’yle karşılaşılacak neyim vardı ki? Başta ayarlama yapıyoruz sanmıştım. Ama şimdi bu durumdaydık. Babam etrafta başka bir erkek yokken kayıptı. Annem, Caelin tüm zamanını ve dikkatini alıkoymadan kendi kendine ne yapacağını bilmiyordu. Bense... Ben sadece en iyi arkadaşımı geri istiyordum. Basitti ama karışıktı.

“Sen de biraz dışarı açılın iyi edersin,” diye devam etti, elindeki mektup tomarını sallayarak. “Birkaç yeni arkadaş edin. Artık resmî olarak yeni yıldayız.” Gülümsedi. Ama ben gülümsemedim. “Edy, Mara’nın harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun, sana iyi bir arkadaş oldu ama insan birden fazla arkadaş edinebilir.”

Ayağa kalkıp yanından geçerek mutfağa girdim. Kendime bir bardak su doldurdum, yalnızca annemden, bu konuşmanın anlamsızlığından ve kafamda çarpışan sonsuz karmaşa yığını düşüncelerden başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanabilmek için.

Mutfak tezgâhında yanımda durdu. Yüzümün yan tarafına baktığını hissedebiliyordum. Derimi yüzmek istememe neden oluyordu. Annem, her zaman yaptığı gibi perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırmak üzere uzandı. Ama geri çekildim. Bilecek değil. Ya da belki de bilerek. Emin değildim. Onu incittiğimi biliyordum. Özür dilemek için ağzımı araladım ancak ağzımdan çıkan, “Burası çok sıcak. Ben dışarı çıkıyorum,” oldu.

“Pe-ki,” dedi yavaşça, kafası karışmış bir hâlde.

Ayaklarım ondan çabucak uzaklaştı. Kapının yanındaki askıdan montumu aldım, botlarımı giydim ve arka bahçeye çıktım. Tahta salıncak oturaklarından birindeki karı temizledim. Vücudumdaki berelerin soğuk ahşap ve metal zincirlerin üzerinde kabardığını hissedebiliyordum. Sadece bir saniyeliğine oturmak, nefes almak ve her şeyin bu hâle nasıl geldiğini anlamak istiyordum. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmek istiyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım, parmaklarımı birbirine doladım ve bunu muhtemelen gerektiği kadar yapmıyor olsam da dua ettim, hayatımda hiç etmediğim kadar dua ettim. Bir şekilde bunun yaşanmamış olması için. Uyanmak ve bu kez dün gece olanlar hiç olmamış gibi bu sabaha geri dönmek için.

Onunla masada oturduğumuzu hatırlıyordum. Monopoly oynamıştık. Bir şey yoktu gerçi. Yanlış görünen bir şey olmamıştı. Aslında bana karşı iyiydi. Sanki benden... hoşlanıyormuş

gibi davranıyordu. Caelin'in küçük kız kardeşinden daha fazlasıymışım gibi. Gerçek bir insanmışım gibi. Bir çocuk değil de bir kadınmışım gibi. Yatağa mutlu gitmiştim. Onu düşünerek gitmiştim. Ama daha sonra hatırladığım şey o üzerime çıkarken uyandığımdı, elini ağzıma koymuş, *sesçikarmasesçikarmasesçikarma* diye fısıldamıştı. Ve her şey çok hızlı gelişmişti. Bunların hepsi sonunda uyanacağım bir rüya olabilirdi, böylece hâlâ yatağымda güvende olurdum. Bu çok daha mantıklı olurdu. Ve hiçbir şey yanlış olmazdı. Hiçbir şey farklı olmazdı. Hâlâ yatağымda olurdum ve orada kötü hiçbir şey olmazdı.

"Uyan." Galiba yüksek sesle fısıldamıştım bunu. Tanrım, uyan artık. Uyan, Edy!

"Eden!" diye seslendi biri.

Gözlerim bir anda açıldı. Etrafa bakarken kalbim midemdeki kuyunun içine düştü. Çünkü yatağымda değildim. Arka bahçedeki salıncakta, parmaklarım hissizleşmiş ve metal zincirlere sıkıca dolanmış hâlde oturuyordum.

"Ne yapıyorsun, atomları mı parçalıyorsun orada sen?" diye bağırdı abim arka kapıdan. "Burada durmuş yüzüncü keredir sana sesleniyorum."

Bana doğru yürüdü, adımları geniş, hızlı ve emindi, taze kar ayakları altında kolayca eziliyordu. Daha dik oturup ellerimi kucağıma koyarak bedenimin bana nasıl yanlış hissettirdiğini çaktırmamaya çalıştım.

"Ee, Edy," diye başladı Caelin, yanımdaki salıncağa otururken. "Bana kızgın olduğunu duydum."

Gülümsemeye, kendimin en iyi taklidini yapmaya çalıştım. "Dur da bunu sana kimin söylediğini tahmin edeyim."

"Seninle çok fazla zaman geçiremediğim için kızgın olduğunu söyledi." Yarım gülümsemesi anneme yarı yarıya inandığını gösteriyordu.

"Hayır, ondan değil."

"Peki ama tuhaf davranıyorsun." Kolumu dirseğiyle dürttü ve gülümseyerek, "Sana göre bile," diye ekledi.

Belki de elime geçmiş bir fırsattı bu. Söylersem Kevin beni gerçekten öldürür müydü, öldürebilir miydi? Yapabilirdi. İsterse yapabileceğine inandırmıştı beni. Ama şu anda burada değildi. Burada olan Caelin'di. Beni korumak, benim tarafımı tutmak için.

"Caelin, lütfen yarın gitme," deyiverdim birden. Ani bir baskı beni ele geçirmişti sanki. "Okula geri dönme. Beni bırakma, olur mu? Lütfen," diye yalvardım ona, gözyaşlarım dökülmek üzereydi.

"Ne?" diye sordu. Sesi neredeyse kahkaha atacak gibiydi. "Bu nereden çıktı şimdi? Geri dönmem gerek, Edy... Başka şansım yok. Bunu biliyorsun."

"Evet, var, bir şansın var. Burada okula gidersin... Buradaki bursu kazanmıştın, unuttun mu?"

"Ama o bursu kabul etmedim." Durakladı, bana emin değilmiş gibi baktı. "Bak, ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Ciddi misin sen?"

"Sadece gitmeni istemiyorum."

"Pekâlâ, hadi diyelim ki kalıyorum. Tamam mı? Ama bir düşün, okulu ne yapacağım? Yılın tam ortasındayım. Her şeyim orada. Kız arkadaşım orada. Hayatım artık orada, Edy. Takılalım diye ya da her ne istiyorsan onun için her şeyi bırakıp eve dönemem."

"Onu demek istemedim. Çocukmuşum gibi konuşma benimle," dedim ona sessizce.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama sen çocuksun, Edy." Gülümseyerek omzuma vurdu. "Ayrıca, Kevin'a ne olacak? Oda arkadaşımız. Arabayı ortak kullanıyoruz. Faturaları ortak ödüyoruz... Her şeyimiz ortak. Şu anda bir nevi birbirimize bağlıyız, Edy. Yetişkin meseleleri. Bilirsin ya?"

"Ben de sana bağlıyım... Sana ihtiyacım var."

"Ne zamandan beri?" dedi gülerek.

"Komik değil. Sen benim kardeşimsin, Kevin'ın değil," derken neredeyse bağırmışım, sesim titremişti.

“Tamam, tamam.” Gözlerini devirdi. “Anlaşılan o ki yeni yıl kararlarının arasında espri anlayışından vazgeçmek var,” dedi, sonra da söylemek istediğini söyledi diye konuşma bitmiş gibi ayağa kalktı. “Hadi gel, içeri girelim.” Elini uzattı. Ayaklarım kara sımsıkı kök salmış gibi hissettim. Bacaklarım her zamanki gibi içgüdüsel olarak Caelin’i takip etti. Ellerim ona doğru kalktı. Fakat tam parmaklarım onun avucuna dokunmak üzereyken içimde bir şey çat diye kapandı. Fiziksel olarak kapandı. Eğer bedenim bir makine olsaydı, içimdeki çarklar sıkışıp durmuş olurdu; aynen bu şekilde kaslarım kısa devre yaptı ve bedenimin hareket etmesini engelledi.

“Hayır.” Kesin bir şekilde, sesim bir başkasına aitmiş gibi konuşmuştum.

Caelin orada durup bana baktı. Kafası karışmıştı çünkü ona hayatım boyunca bir kere bile hayır dememiştim. Diğer bacağına ağırlık verip bir köpek gibi başını hafifçe döndürdü. Bir şişirimlik havayı gülümseyen dudaklarından dışarı verip ağzını açtı. Ama aklının üreteceği ukala yorum her neyse onu yapmasına izin veremezdim.

“Anlamıyorsun!” Dişlerim kenetlenmiş olmasaydı bunu bağıarak söylerdim.

“Neyi anlamıyorum?” diye sordu, sesi bir oktav yüksekti ve olanları ona anlatması gereken biri varmış gibi etrafına bakındı.

“Senin kardeşin benim.” Sözcüklerin boğazımdan birer çığ gibi düştüğünü hissettim. “Kevin değil!”

“Senin sorunun ne? Bunu biliyorum herhalde!”

Ayaklandım, gerçeği bilmeden çekip gitmesine izin veremezdim. “Eğer biliyorsan, o zaman neden hâlâ burada? Neden onu peşinden getirip duruyorsun? Kendi ailesi var onun!” Sesim gücünü kaybetti ve gözyaşlarımın dökülmesini engelleyemedim.

“Daha önce onun etrafta olmasıyla sorunun olmamıştı. Hatta neredeyse tam tersiydi.” Cümle havada bir yankı gibi asılı kaldı. Kafamı kaldırıp ona baktım. Gözyaşlarımdan görüşüm bulanıklaşmış olsa da sinirli olduğunu görebiliyordum.

“Tam tersi derken” –titredim– “ne demek istiyorsun?”

“Yani diyorum ki, belki de şu genç kız hoşlantısı olayını bırakmanın zamanı geldi. Bir yere kadar sevimliydi, Edy, hatta eğleneliydi ama artık canlılığını yitirdi, sence de öyle değil mi? Açık bir şekilde seni, ne bileyim, kaba falan hâle getiriyor. Kendin gibi davranmıyorsun.” Ve daha çok kendine konuşur gibi ekledi, “Aslında böyle olacağını tahmin etmeliydim. Komik çünkü daha geçen gün Kevin’la bu konu hakkında konuşuyorduk.”

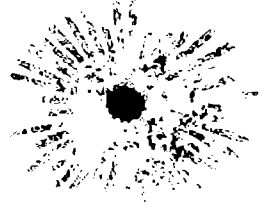
“Ne?” Nefes aldım. Sesim yeterince güçlü çıkmamıştı. Buna inanamıyordum. Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Abimi, gerçek dostumu, müttefikimi benim aleyhime çevirmişti.

“Unut gitsin,” diye kestirip attı, benden uzaklaşırken ellerini havaya kaldırdı. Bense sadece onun giderek küçülmesini, her şey gibi onun da renkliden siyah-beyaza dönüşmesini izledim. Bir süre orada durarak ne yapacağımı, nasıl hareket edeceğimi, Caelin’in artık yanımda olmadığı bir dünyada nasıl hayatta kalacağımı bulmaya çalıştım.

O gece yatak odamın kapısını usul usul kapattım. Kilidi doksan derece sağa çevirdim ve emin olmak için tokmağı olabildiğince sertçe çektim. Sonra dönüp yatağıma baktım. Çarşaf ve yorgan temizdi ve mükemmel bir şekilde gerilmişti. Olanları birine anlatmadan bir dakika daha durmaya tahammülüm yoktu. Telefonumu cebimden çıkarıp Mara’yı aramaya niyetlendim. Ama son anda durdum.

Tavandaki lambayı ve masa lambamı açıp uyku tulumumu dolabımın en üst rafından çekip çıkardım. Tulumu yere sererek yatağımda uyuyamamanın asıl sebebi dışında bir sebep düşünmeye çalıştım. Yatak odamın zeminine yarı düşer, yarı yığılır gibi uzandım. Yastığımı başıma çekip öyle ağladım ki nasıl duracağımı bilmiyordum. Günlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca ağladım. Hepsini kullanmışım, gözyaşı kanallarımı bozmuşum

gibi gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Sonra sesler çıkarmaya başladım; kesik nefesler ve burun çekmeler. Uykuya dalarsam bir daha uyanmazmışım gibi hissettim. Aslında tam da öyle olmasını umuyordum.

EĞER CEHENNEM DİYE bir şey varsa, lise kafeteryası gibi görünüyormuş olmalıydı. Kış tatilinden sonraki ilk gündü. Hayatıma geri dönmek için fazlasıyla çaba sarf ediyordum. Eskiye geri dönmek için. Eskiden olduğum kişiye.

Öğle yemeği kuyruğundan çıkıp Mara'yı bulmak için etrafı taradım. En sonunda onu kalabalık, gürleyen kafeteryanın karşı tarafında, elini başının üzerine kaldırmış sallarken buldum. Pencereleere yakın esintili köşede bize yer tutmuştu. Attığım her adım önüme geçen, bağırarak, gürültüden sesini duyurmak isteyip de her şeyi daha kötü hâle getiren biri tarafından kesiliyordu.

"Hey!" diye seslendi Mara ben yaklaştıca. "Stephen erken gelip bize masa ayırdı." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ki geçen hafta diş tellerinden kurtulduğu için tüm gün boyunca gülümseyip durmuştu.

"İyiymiş," diyebilirdim. Bu masayı tutmanın büyük ikramiye-yi tutturmak gibi olduğunu biliyordum. Fazla göze çarpmamalı, her zamanki gibi hedeften uzak olmalıydık. Ancak Stephen'a yalnızca hafifçe gülümseyebilirdim.

Stephen Reinheiser, diğer adıyla Şişko Çocuk, yıllıktan tanı-

dığımız kibar, iyi biriydi ve ara sıra öğle yemeğinde yanımızda otururdu. Arkadaşımız sayılmazdı. Yalnızca bir tanıdıktı. Benimle Mara'dan farklı bir inek tipi idi. Biz kulüplere, bandoya katılırdık. Ama o gerçekten hiçbir yere uyum sağlamıyordu. Fark etmezdi gerçi çünkü aramızda sessiz bir anlayış vardı. Stephen'ı ortaokuldan beri tanıyorduk. Yedinci sınıftayken annesinin öldüğünü biliyorduk. Yaşadıklarının en az bizimki kadar, hatta daha trajik olduğunu biliyorduk. O yüzden birbirimizin arkasını kolluyorduk. Yani aramızdan biri öğle yemeği için bir masa kapabilirse o masa hepimize aitti ve bunun neden önemli olduğunu konuşmamıza gerek yoktu.

“Edy?” Stephen her zamanki duraksayan tavrıyla söze başladı. “Şey, Simmons’un dersindeki tarih projesi için birlikte çalışmak ister misin diye merak ediyordum.”

“Ne projesi?”

“Bu sabah bahsettiği. Hani konu için örnekleri dağıttı ya,” diye hatırlattı bana. Ama hiçbirini hatırlamıyordum. Fark edilmiş olmalıydı çünkü Stephen dosyasını açarak bir yığın kâğıt çıkardı ve masanın üzerinden kaydırırdı. “Ben ‘Kristof Kolomb: Kahraman mı Yoksa Kötü Adam mı?’yı düşünüyordum.”

Kâğıda bakarken onu ilk kez gördüğümünden emindim. “Ah. Tamam. Peki. Kulağa güzel geliyor. Kolomb.”

Mara küçük aynasını çıkarıp dilini takıntılı bir şekilde pürüzsüz yüzeyde gezdirerek milyonuncu kez dişlerini inceledi. “Tanrım, diğer herkesin dişi gerçekten böyle mi hissettiriyor?” diye sordu dalgın dalgın.

Ancak ikimizden biri cevap veremedi koca bir filo dolusu mısır tanesi topu masamıza doğru atılmaya başladı. Mara, “İyy, Tanrım,” diye haykırdı. Başını sallarken küçük sarı toplar tek tek yere yuvarlanıyordu. Cephanelerin geldiği tarafa, Mara telaşla uzun saçlarını parmaklarıyla tararken sandalyelerinden düşercesine isterik bir şekilde gülen acınası kolej montlarının içindeki ikinci sınıf erkeklerinin oturduğu yere doğru baktım. Mara’nın

sesini beynimde yankılanıyormuş gibi duyuyordum, "Hep-sini aldım mı?" Ona baktım ama her şey uzakta, ağır çekimde oluyormuş gibiydi. Stephen, Bologna sandviçini küçük plastik sandviç çantasının üzerine bırakarak bir şey yapmak üzereymiş gibi boğazını temizledi. Sonra onun yerine sanki lanet olası sandviçe fazlasıyla odaklanıyormuş da başka bir şey düşünmesi mümkün değilmiş gibi aşağıya doğru baktı.

"Bomba geliyor!" diye bağırdığını duydum birinin.

Başımı, içlerinden biri –aptal sırtışlı ve sivilceli yüzlü olanı– görüşünü hizalayıp açık yeşil bezelyelerle tepeleme dolu ucuz, bükülebilir metal kaşığı fırlatmaya hazırlarken döndürdüm. İşaretparmağı kaşığın ucunu hafifçe geriye doğru çekti.

Derken bir çeşit sıcak, beyaz ışık gözlerimin önünde parladı, kalbimin kontrolünü ele geçirerek onun kontrolsüz bir şekilde atmasını sağladı. Beynim olmadan bedenimin nasıl bu kadar hızlı hareket ettiğini anlayamadan yerimden kalkmıştım. Sivilce surat bana doğru gözlerini kıstı, masa arkadaşları ona tezahürat ederken gülümsemesi genişledi. Parmağını tetikmişçesine saldı. Bir kaşık dolusu bezelye doğrudan göğsüme çarptı, ardından tüm gürültünün içinde ayırt edebildiğime yemin edeceğim küçük, donuk, dümdüz patırtılarla yere düştü.

Gezegen birdenbire yörüngesinde dönmeyi bıraktı. Dünyadaki bütün gözler gömleğimin ön kısmında yeşil bir bezelye lapasıyla öylece dikilişimi izlerken bir anlığına her yer sessizleşti. Sonra zaman tekrar akmaya başladı. Kafeteryada kakofoni baş gösterdi. Yeryüzü tekrar güneşin etrafında dönmeye başladı. Tüm kafeteryanın bağırtıları ve kahkahaları bedenimden bir sel gibi geçti. Beynim fazla ısınmaya başladı. Ve koştum, sadece uzaklaştım.

Ben kafeteryadan tüm hızımla kaçarken Mara'nın, avuçları sıkıcı floresan lambalarına bakar hâlde, *Ne yapıyorsun?* diye mırıldanarak beni izlediğini biliyordum. Stephen'ın ağzı açık bir bana, bir Mara'ya, bir Bologna sandviçine baktığını da biliyordum. Ama duramazdım. Geri dönemezdim. Oraya tekrar dö-

nemezdım. Asla. Öğretmen izni olmadan, iznim olmadan, kafamda, *Bas git buradan*, dışında herhangi mantıklı bir düşünce olmadan bastım gittim.

Koridorda hızla yürüdüm. Zar zor nefes alıyordum, bir şey beni hem içten hem de dıştan boğuyordu. Otomatik pilottaki ayaklarım koridoru ve yukarı çıkan merdivenleri aştı, duracağım bir yer, herhangi bir yer arıyordum. Kütüphanenin çift kapılarını iterek geçtiğimde dışarı çıkmışım gibi hissettim. Burada nedense her şey daha aydınlıktı ve her şey normal temposundaydı, girişte dikilirken benim de kalbimin hızı yavaşlamıştı. İçeride, kütüphaneye dağılmış birkaç çocuk vardı. Kimse bana bakmıyordu bile.

Kitap ödünç verme masasının arkasındaki kapı açılıp içinden elindeki yığınla kitabı kolunda dengede tutmaya çalışan Bayan Sullivan çıktı. Bana sımsıcak gülümsedi. “Merhaba. Senin için ne yapabilirim?” diye sordu, kitapları tezgâha yerleştirirken.

Beni saklayın, demek istedim ona. Yalnızca dünyadan saklayın beni. Ve o kapılardan tekrar geçmeme asla izin vermeyin. Ama yapmadım. Hiçbir şey söylemedim. Yapamazdım.

“İçeri gelsene,” diyerek eliyle içeriyi işaret etti. “Kayıt kâğıdı burada,” dedi kâğıt altlığını önüme yerleştirerek.

Kâğıt altlığının tepesindeki bir sicime bağlanmış tükenmez kalemi elime aldım. Parmaklarımın arasında yemek çubuğuymuş gibi bir his veriyordu, kalemi kâğıda bastırırken elim titriyordu. Tarihi, adını, saati ve nereden geldiğini yazmalıydın. Gelip gittiğimiz her yerde bunu yapmak zorundaydık.

Bayan Sullivan adım olması gereken karalamaya baktı. “Adın ne demiştin?” diye sordu nazikçe.

“Eden,” diye cevapladım kısık bir sesle.

“Eden, pekâlâ. Ve nereden geliyorsun?” O kutuyu boş bırakmıştım.

Ağzımı araladım ama ilk başta hiç ses çıkmadı. Yeniden gülümseyerek bana baktı.

“Öğle yemeğinden. Burada olmak için iznim yok,” diye itiraf ettim bir tür kaçakmışım gibi hissederek. Masanın karşısından

ona bakarken gözyaşlarının gözlerime hücum ettiğini hissedebiliyordum.

“Sorun değil, Eden,” dedi yumuşak bir şekilde.

Gömleğimin koluyla gözlerimi sildim.

“Aslında sanırım bunun için bir çözümüm var.” Başını sallayarak gömleğimin önündeki yeşil lekeleri işaret etti. “Neden ofisime gelmiyorsun?”

Tezgâhın yanındaki yarım kapıyı iterek beni içeri aldı. “Otur sana,” dedi kapıyı arkamızdan kapatırken.

Masasının çekmecelerinden birini karıştırıp bir sürü tükenmez, kurşun ve fosforlu kalem çıkardı. Ofisi aydınlık ve sıcaktı. Köşede üzeri sadece çeşit çeşit bitkilerle dolu koca bir masa vardı. Kitaplar ve kütüphaneler hakkındaki posterler duvarına asılmıştı ve Başkan’ın elinde kitapla gülümsediği o OKU posterlerinden de vardı. İçlerinden biri diyordu ki: KİTAPSIZ BİR ODA RUHSUZ BİR BEDEN GİBİDİR. –CICERO.

“Hah. Buldum işte!” Bana şu leke çıkaran kalemlerden uzattı. “Yanımda hep bir tane bulundururum. Birazcık sakarım da, o yüzden sürekli üzerine bir şeyler dökerim.” Benim kalemin süngerimsi ucunu gömleğimdeki lekelerle sürmemi izlerken gülümsedi.

“Lütfen beni oraya geri göndermeyin,” diye yalvardım. Umutsuz ve yorgun değilmişim gibi göstermeye tenezzül edemeyecek kadar umutsuz ve yorgundum. “Sizce bundan sonra öğle yemeklerinde gönüllü olarak falan çalışabilir miyim? Ya da onun gibi bir şey?”

“Keşke sana evet diyebilseydim, Eden.” Kaşlarını çatarak durakladı. “Ama ne yazık ki bu aralar gönüllü sayımız kapasitesini aştı. Fakat bence sen buraya gayet iyi uyum sağlayabilirsin, gerçekten. İlgileneceğin başka bir zaman var mı, mesela çalışma salonu saatinde?”

“Hiç yer olmadığına gerçekten emin misiniz çünkü ben gerçekten ama gerçekten öğle yemeğinde olamam artık.” Gözlerimin tekrar yanıp sulandığını hissettim.

“Nedenini sorabilir miyim?”

“Konu... kişisel, sanırım.” Ama esasında küçük düşürücüydü. Öğle yemeklerinde saklanmak zorunda kalmak ama yine de üzerine yemek fırlatılması ve hiçbir şey yapamamak, arkadaşlarının da sana ya da kendilerine yardım edemeyecek kadar çok korkmuş olmaları aşırı utanç vericiydi. Özellikle kendi evinde, kendi yatağında, güvende olman gereken tek yerde saldırıya uğrayıp orada da kendini savunamamışken. Tüm bu sebeplerden konu kişiseldi – “neden” gibi bir soruya cevap verilemezdi. Bu kadın bana tatlı tatlı bakıp yardımcı olabileceği bir yanıt beklerken olmazdı. Ama yardımcı olamayacağı için boğazımı temizleyip, “Sadece kişisel,” diye tekrarladım.

“Anlıyorum.” Başını eğip tırnaklarına baktı ve üzüntüyle gülümsedi. Gerçekten anladığını mı yoksa bunun öylesine söylediği bir şey mi olduğunu merak ettim.

Tam kalkıp gitmek üzereyken yüzünde bir şey değişti. Her halükârda bana izin verecekmiş, bana acıyacakmış gibi baktı.

“Eh,” diye söze başladı. “Aklımda bir fikir vardı, belki sen de ilgilenirsin?”

Ona biraz yaklaştım, kendimi tam anlamıyla koltuğun kenarına itmiştim.

“Bir öğrenci kulübü kurmayı düşünüp duruyordum, öğle yemeği sırasında buluşacak bir kitap kulübü. Ders programı dışında okumak isteyen herkese açık olacak. Resmî olmayan bir tartışma grubu gibi olacak. Bu senin yapmak isteyeceğin bir şey mi?”

“Evet! Kesinlikle evet, evet. Kitaplara bayılırım!” Sonra daha sakın bir şekilde ekledim, “Yani, okumayı severim o yüzden kitap kulübü, şey, harika olurdu.” Kendimi daha fazla konuşmaktan zorla alıkoydum.

“Tamam, güzel, bu harika. Şimdi, okul kurallarına göre bir kulübün kurulabilmesi için en az altı üyesi olması lazım. Yani ilk olarak, katılmak isteyecek birilerini tanıyor musun?”

“Evet, sanırım, belki iki kişi... birisi kesin.”

“Bu da bir başlangıç, güzel bir başlangıç. Eğer bunu gerçekten yapmak istiyorsan biraz ayak işi yapman gerekecek, olur mu? Benim tek işim danışmanlık olacak, yönetici gibi, grubun kendisi temelde öğrenciler tarafından yönetilecek, onlar tarafından ayarlanacak. Bu sizin grubunuz, benim değil. Aklına yatıyor mu?”

“Evet, evet. O zaman ne yapmalıyım, yardımcı olmak için?”

“El ilanları hazırlayıp okula asabilirsin. Yeterince insanın ilgisini çekip çekemeyeceğimize bakalım önce.”

“Bunu yapabilirim. Hemen şimdi yapabilirim.”

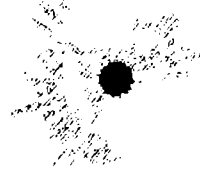
Hafifçe güldü. “Şu anda yapmak zorunda değilsin ancak hevesini takdir ediyorum. Aslında, hepsini sen yapmak zorunda değilsin. İsteyip istemediğini düşünebilmek için biraz zaman ayırabilirsin.”

“Eminim. İstiyorum, gerçekten.”

“Tamam. Oldu o zaman. Evrak işlerini öğleden sonra halledeceğim, ne dersin?”

“Harika!” diye bağırdım, sesim yüksekti ve masanın üstünden atlayıp kollarımı boynuna dolama isteğini bastırmaya çalışırken titriyordu. “Gerçekten kulağa harika geliyor!”

Hemen ardından, oracıkta el ilanlarını hazırladım ve günün sonunda duvarlara astım.

CUMARTESİ SABAHİ TAM OLARAK saat onda kapının zili çaldı. Odamdan, “Ben bakarım,” diye seslendim ama annem benden hızlı davrandı. O kapıyı açarken ancak oturma odasına kadar gelebilmişim.

“Günaydın, sen Stephen olmalısın! İçeri gel lütfen, yağmur yağıyor.”

“Teşekkürler, Bayan McCrorey,” dedi Stephen, annemin gizliden gizliye paniklemesine yol açtığını bildiğim şekilde yerde su birikintileri oluşturarak kapımızdan dikkatle içeri girdi.

Orada durup Stephen Reinheiser’ın anneme yağmurluğunu ve şemsiyesini vermesini izledim. Beni sadece uzaktan tanıyan bir insanın, dile getirilmemiş sınırları aşarak tamamen farklı bir şekilde tanımaya başlayışını izledim.

“Spor ayakkabılarını paspasın üzerinde bırakabilirsin,” dedi annem ona. Halının üzerine basmadan önce ıslak ayakkabılarını hakikaten çıkardığından emin olmak istiyordu. Adım attığı ev ayakkabıyla girilmeyen bir evdi. Onun oturma odamda çoraplarıyla, oldukça huzursuz bir hâlde bekleyişini izlerken onun da sınırları olduğunu fark ettim.

“Selam Stephen,” dedim en sonunda, gülümsediğimden emin olarak. O da gülümsedi, beni gördüğüne rahatlamış gibiydi. “Ee, şey, içeri gelsene. Masada çalışabiliriz diye düşündüm.”

“Tabii,” diye mırıldandı, ben onu yemek masasına götürürken beni takip etti.

Oturunca Stephen sırt çantasından bir defter çıkardı. Bense kütüphaneden ödünç aldığım Kolomb kitapları yığınının tekrar düzenledim.

“Ne yapıyoruz bakalım, Minnie?” dedi babam gürültülü bir sesle, elinde dumanı tüten kahvesiyle aniden mutfakla yemek odasının arasındaki kapıda belirerek. Stephen, babama bakmak için oturduğu yerde dönmeden önce yerinden sıçradı.

“Baba, bu Stephen. Stephen, bu da babam. Kolomb üzerine bir tarih projesi yapıyoruz.”

Ona bunu kısa tutması için sessizce yalvarmaya çalıştım. Annem de babam da, eve bir erkek getirmemi çok abartıyorlardı. Stephen gelmeden önce öyle bir şey olmadığını söylemiştim. Onun da o şekilde düşündüğünü sanmıyordum. Herhangi birini o şekilde düşünebileceğimi hiç sanmıyordum artık.

Stephen, “Kahraman mı Kötü Adam mı,” diye ekledi.

“Ah. Hımm. Pekâlâ,” dedi babam. Tekrar oturma odasına dönmeden önce bana bakarak sıırıttı.

“Minnie kim?” diye fısıldadı Stephen.

“Hiç sorma,” dedim, gözlerimi devirerek.

“Ee, bu hafta öğle yemeğine gelmeyi bıraktın?” dedi, soru sorması gibi. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Pazartesi olanlar için. Kafeteryada. Keşke bir şey diyebilseydim. Bir şey söylemeliydim. O çocuklardan nefret ediyorum, geri zekâlılar.”

Omuz silktim. “Mara sana kitap kulübü olayından bahsetti mi?”

Başıyla onayladı.

“Katılacak mısın? Birilerine ihtiyacımız var. En az altı kişiye.

Bayan Sullivan gerçekten çok iyi biri. Tüm hafta kütüphanede kalmama izin verdi." Gerçekte olduğundan daha havalı göstermeye çalıştım. "Sanırım anlıyor, bilirsin ya."

"Neyi anlıyor?"

"İşte, işlerin nasıl olduğunu. Nasıl aptal gruplar ve uyman gereken anlamsız kurallar olduğunu. Hepsini işte, bilirsin." Kendimi durdurdum çünkü bazen bunun hakkında konuşmamamız gerektiğini unutuyordum. Kabullenmemiz lazımdı. Sorun bizdeymiş gibi hissetmemiz lazımdı. Ve öyle olmamasına rağmen bizim sorunumuzmuş gibi kabullenmemiz lazımdı.

Yine de Stephen bana garip garip baktı.

"Yani, anlıyorsun, değil mi?" diye sordum. Kendi kendime, nasıl anlamaz diye düşündüm. Kendisine baksaydı ya. Tamamen inek. Aşırı kilolu. Tek bir arkadaşı bile yok.

"Evet," dedi yavaşça. "Evet, anlıyorum. Galiba kimse bunu böyle söylememişti." Bana daha önce bakmadığı bir şekilde, sanki kendi hakkında hiç bilmediği bir sırrı söylemişim gibi baktı.

"En azından düşün... Kitap kulübünü yani." Duraksayıp bir nefes aldım. "Kolomb diyorduk?"

"Evet," dedi dalgınca.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Konuşmamızı bu tehlikeli dürüstlükten uzaklaştırıp projemize yönlendirmeye çalıştım. "Kahraman mı yoksa kötü adam mı?"

"Bilmiyorum," dedi Stephen, hâlâ kafası meşgul gibi. "İnternette Kolomb'dan önce buraya gelen bir sürü insan olduğunu okudum. Yani, Amerika Yerlileri mesela, onlar zaten buradaydı. Ama ayrıca Vikingler de. Sonra, Afrika'dan, hatta Çin'den gelen insanlar vardı."

"Doğru, bunları ben de okudum."

"Kolomb sanki Amerika'yı keşfeden ilk değil de son kişi gibi," dedi Stephen gülerek.

"Aynen," diye katıldım. "Hem ben kütüphaneden aldığım şu kitapları okuyordum da..." Bir tanesini açıp masanın üzerinden ona doğru kaydırdım. "Bir sürü insanın kulaklarını, burunlarını

ya da her neyse işte bir yerlerini kesip ibret olsun diye o insanların köylerine gönderdiğini biliyor muydun?" Çizimlerden birini işaret ettim. "Belli ki istedikleri her şeyi almışlar."

Stephen kitaptan okudu. "Kesinlikle: yiyecek, altın... kölelik... tecavüz..." Kelimeyi duyunca geri çekildim ama Stephen okumaya devam etti. "Vay anasını, burada herkes için imkânsız olsa da insanları belli bir miktar altın getirmeye zorladığı ve getirmezlerse ellerini, kanayarak ölsünler diye kestiği yazıyor! Ayrıca kaçtıklarında yakalamaları için peşlerine köpek gönderiyor-muş, sonra da diri diri yakıyormuş! Manyaklık," dedi Stephen, en sonunda başını kaldırıp bana bakarak.

"Yani sanırım artık karar verdik... Kötü adam, değil mi?"

"Evet, kötü adam," diye katıldı. "Ne diye Kolomb Günü'nü kutlamaya başlamışsınız ki?" Sırıttı. "O bayrama son vermeliyiz."

"Doğru. Birisi hep eşsiz bir insan olarak, bir kahraman olarak bilindi diye bu doğru olmak zorunda değil. Ya da gerçekten öyleler diye bir şey yok," dedim.

Stephen başıyla onayladı. "Aynen öyle."

"Belki de gerçekten korkunç insanlardır. Gerçekte nasıl biri olduklarını kimse görmesin diye böylelerdir hatta. Herkes yalanlara inanıp onların yarattığı tüm hasarları görmezden gelmeyi yeğlemiştir. Hem biliyor musun, insanların böyle berbat şeyler yapıp sonra da sonuçlarına katlanmaması sahiden haksızlık. Herkes inandığı için..." Durdum çünkü nefesim kesilmişti. Stephen'ın yüzündeki kafası karışmış ifadeyi gördüğümde muhtemelen yalnızca Kolomb'dan bahsetmediğimi fark ettim.

"Evet," diye tekrar etti Stephen. "Ben... anlıyorum, tamamen katılıyorum."

"Tamam. Tamam, güzel."

"Hey, ne yapmalıyız biliyor musun?" diye sordu Stephen, gözleri parlayarak. "Kolomb ve diğerleri için Aranıyor posterleri yapmalıyız. Üstlerine de suçlarını falan listelemeliyiz." Gülümsedi. "Sence nasıl?"

Ben de ona gülümsedim. "Hoşuma gitti."

ÖĞLE ARASI KİTAP KULÜBÜ. Adını ben koymuştum. Sonra-ki hafta ilk toplantımızı yaptık. Kimsenin kullanmadığı zamanı geçmiş başvuru kaynaklarının olduğu kütüphanenin arkasındaki masaya resmî olmayan öğle yemeği toplantılarımız için geldik. Ben, Mara, Stephen ve birinci sınıftan iki kız. Kızlardan biri on yaşında gibi görünüyordu, yılın başında bir Katolik okulundan transfer olmuştu. Hâlâ oradaymış gibi davranıyordu. Kolalı kazaklarının altına kolalı, düğmeli yakalı gömlekler ve utanç verici bir biçimde uzun etekler giyiyordu. Diğer kız saçlarını çıgnıyordu. Çoktan kafayı bulmuş görünüyordu, neden burada olduğumuzu bildiğinden bile emin değildim.

“Bir kişi eksik,” diye duyurdum, bunun her şeyi mahvetmesini umarak.

Bayan Sullivan bana, en az benim kadar bunun kötünün de kötüsü olduğunu biliyormuş gibi baktı. Ardından da saate baktı. Yelkovan biri vurdu. “Hâlâ zaman var,” dedi, aklımı okuyarak. “Ayrıca, ilk günden altı kişi olmasa da sorun olmaz.”

Tam o sırada daha önce görmediğim haşin görünümlü, cılız, soluk tenli, üzerinde parlak mavi gözlerine uygun mavi meçler

olan simsiyah saçlı bir çocuk masaya doğru yürüdü. Muhteşem, kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu ve alt dudağında iki gümüş *piercing* vardı.

“Vay be,” diye fısıldadı Mara bana, ağzı kulaklarına varıyordu.

“Ne?” diye fısıldadım ben de.

“Yalnızca... vay be,” diye tekrar etti, gözlerini ondan ayırmadan.

“Cameron!” Bayan Sullivan onu karşıladı. “Gelmeye karar vermene çok sevindim.”

“Ah,” dedi, Stephen’in yanındaki sandalyeyi çekerek. “Yani, evet. Selam.”

“Pekâlâ,” diye başladı Bayan Sullivan, belli ki yeni üyemizden cesaret almıştı. “Neden başlamıyoruz? Belki masanın etrafında toplanıp kendimizi tanıtabilir, ilgi alanlarınızı ve neden burada olduğunuzu birazcık da olsa anlatabilirsiniz diye düşündüm. Ben başlayacağım. Biliyorsunuz zaten, ben Bayan Sullivan.” Kahkaha attı. “Kütüphanecinizim. Ama burada olmadığım zamanlarda gerçek bir insanım, inanın ya da inanmayın. Zamanımın çoğunu hayvan barınağında gönüllülük yaparak geçiriyorum ve yuvalanmayı bekleyen kurtarılmış köpeklere bakıyorum. Bu kulübe gelince, Eden’a da bahsettiğim gibi bu sizin kulübünüz, o yüzden her birinizin onu şekillendirmesini istiyorum. Sanıyorum ki burası sıradan sınıf ortamı dışında, kırk dakikalık derslerde normalde yapmayacağınız şekilde tartışıp münazara yapabileceğiniz ve eğlence için kitap okuyabileceğiniz iyi bir yer olacak.”

Senin sıran, der gibi elini bana doğru salladı. Kendi içime biraz daha gömüldüm. “Ben Eden... yani Edy. Ya da Eden. Şey, sanırım ben sadece kitap okumayı seviyorum.” Omuz silktim. “Ve bu kitap kulübü güzel bir fikir diye düşündüm,” diye mırıldandım. Bayan Sullivan cesaret verircesine başını salladı. Kendimden nefret ettim. Mara’ya bakıp sessizce lafımı kesmesi, sadece konuşmaya başlaması, herhangi bir şey söylemesi için yalvardım.

“Benim adım Mara,” dedi hepimize sevimli, belirgin bir gülümseme sunarak. “Birinci sınıfım. Müzikle ilgileniyorum, bandodayım. Hayvanları severim,” diye ekledi doğal bir şekilde. Ben niye böyle bir şey söylemeyi düşünememiştim? Ben de bandodaydım. Hayvanları severdim... Hayvanlara bayılırdım. “Başka? Buranın öğle yemeklerimizi geçirmek için güzel bir yer olduğunu düşündüm, kafeteryadan daha nazik, daha sessiz olur diye.” Cümlesinin sonuna küçük bir kıkırtı ekleyince herkes de ona gülümsedi. Özellikle de yeni çocuk. Mara masanın altından, *Bunu gördün mü?* der gibi ayağını tekmeledi.

“Harikaydı, Mara. Hayvan barınağında her zaman gönüllüye ihtiyacımız var, biliyorsundur,” dedi Bayan Sullivan bir gülümsemeyle. Bir an insanların nasıl böyle normal olduklarını merak ettim. Nasıl oluyor da ne diyeceklerini ve yapacaklarını otomatikman biliyorlardı?

“Ben Cameron,” dedi yeni çocuk, diğer iki kızı atlayarak. “Bu sene buraya yeni geldim. Resme ilgim var. Bir de müziğe,” diye ekledi Mara’ya gülümseyerek. “Okumayı da severim.” Gözlerini Mara’dan ayırıp benimle göz göze geldi. “Ve köpekleri,” Bayan Sullivan’a bakarak gülümsedi.

Bayan Sullivan ona gerçekten gülümsedi.

“Ben Stephen,” diye mırıldandı Stephen. “Edy bana burayı söylediğinde, kafeteryada öğle yemeği yemekten daha iyi bir alternatif olacağını düşündüm. Ah, bu arada ben de sanatla ilgilenirim,” diye ekledi Cameron’a bakıp. “Fotoğraf yani. Yıllıktayım.”

“Harikaymış, dostum,” dedi Cameron, Stephen’a o gülümsemelerinden birini bahşederek. Bu Yeni Çocuk benim tüm bölgeyi işgal ediyordu; önce Mara, sonra Bayan Sullivan, şimdi de Stephen. Sonra bir de bana iyi biriymiş gibi gülümsüyordu.

Ne tür bir oyun oynadığını bulmaya çalışarak kendisine baktığımı fark etti. Surat ifademini nasıl olduğunu bilmiyordum ama gülümsemesi biraz kayboldu ve onun gözleri de bana sertçe, benim neden onu çözmeye çalıştığımı çözmeye çalışır gibi bakma-

ya başladı. Bir yerlerde beynim bana diğer iki kızın kendilerini tanıtmasını dinlememi söylüyordu ama yapamıyordum.

“Kendinizi tanıttığınız için teşekkürler, harikaydı. Bence bu toplantıda bazı hesaplamaları yapmalıyız,” dedi Bayan Sullivan beynimdeki sisin içinden. Cameron dikkatini tekrar ona çevirdi, ben de aynısını yaptım. “Size hangisi makul geliyor? Ayda iki kitap? Bir? Üç? Bilmiyorum. Birlikte okumak isteyeceğimiz kitaplar için oylama yapabiliriz, kitapları kendi zamanımızı kullanarak okuyacağız ve bu öğle yemeği oturumları da tartışma için olacak. Sizce?”

“Ayda iki tane iyi gibi,” diye öneride bulundu Cameron ben tam aynısını söylemek üzereyken.

“Evet, iki kulağa güzel geliyor,” diye onayladı Mara, gözünde tuhaf bir parıltıyla.

“Neden üç değil?” diye sordu Katolik okulu kızı.

“Normal ödevlerin falan arasında üç ekstra kitap için zaman olur mu bilmiyorum,” dedi Stephen tereddütle, destek için masaya baktı.

“Katılıyorum,” dedim düz bir şekilde, sadece bir şey söylemek için. Stephen bana gülümsedi. Sonuçta o da beni Kolomb olayında desteklemişti.

“Pekâlâ. Çoğunluk sağlandı o hâlde. Ayda iki kitap!” diye sonuçlandırdı Bayan Sullivan.

“Edy, bu kitap olayı muhteşem bir fikirdi!” Okuldan sonra eve doğru yürümeye başlamıştık ve dış dünyaya adım atar atmaz Mara ciyaklamaya başladı. “Bugünkü çocuk var ya, çok havalıydı.”

“Mavi saçlı ve *piercingli* çocuktan mı bahsediyorsun?” diye sordum inanamayarak.

“Mavi değil. Siyah üzerine mavi meçli. Harika bence... Çocuk harika.”

Tamam, diye ağzımı oynattım sessizce.

“İşler iyiye gitmek üzere, Edy, hissedebiliyorum,” dedi, ellerini birbirine kenetleyip.

“Neden bahsediyorsun?”

“Bu sadece başlangıç... Ben ve Cameron. Sadece burada yakınlaşabiliriz, değil mi?” Sesi giderek azalırken uzağa baktı. Ve o anda onu kaybettiğimi anladım, takıntılı hayal evresine geçiş yapmıştı: “Evet,” diye devam etti, en sonunda kocaman açtığı gözlerle tekrar bana bakarak. “Hepimiz bu kitap olayını yaptığımız için onu tanımaya başlayacağız. Önce arkadaş olacağız. Bunun daha iyi olduğunu söylüyorlar zaten. Çok...”

Onu duymazdan gelmek zorunda kaldım çünkü buna, işlerin nasıl gideceğini planlamaya saatlerce devam edebilirdi.

“Onun bana nasıl baktığını gördün değil mi, hani, bana *bakışını*?” dediğini duydum.

Bazen Bayan Sullivan ve Stephen gibi anlayıp anlamadığını merak ediyordum, onlar da anında anlamışlardı. Çoğu zaman anlayacağını düşünüyordum ama bazen farklı gezegenlerdenmişiz gibi oluyordu. Şu anda olduğu gibi.

“Belki ben de saçımı maviye boyamalıyım?” diye sonlandırdı okuldan eve doğru tüm yürüyüşümüz boyunca devam eden monoloğunu.

“Ne? Hayır, Mara.”

“Dinlediğinden emin olmak için yaptım.” Pişmiş kelle gibi sırttı.

“Özür dilerim, dinliyorum.” Yalandı. Sokağımın köşesinde dur levhasının önünde durduk. Burada ayrılıyorduk. Ben düz devam ediyordum. Oysa sola dönüyordu. Tabii ayaklarımı o yöne doğru ilerletemiyordum. Bataklığın içindeymişim gibiydi. Mara, gerçekten anlamış gibi orada durup bana baktı. Bir şeyin yanlış olduğunu bilir gibi.

“Bize gelmek ister misin?” diye sordu. “Annem geç vakte kadar evde olmayacak.”

Başımı evet anlamında salladım ve onun sokağına doğru yürümeye başladık.

“Tamam, saçımı maviye boyamayacağım” –sırıttı– “ama lens alacağım. Babamı çoktan işin içine kattım. Gelecek hafta sonu göz doktoruna gidiyoruz.”

“Güzelmış,” dedim, kendi gözlüğümü burnumun kemerine doğru itekleyip.

Mara’nın evine gitmek için onun –Kevin’ın– evinin önünden geçmekten başka çaremiz yoktu. Burada olmaması önemli değildi. Yaklaştıkça bacaklarımın güçsüzleştiğini hissedebiliyordum. Bir anda bu mahalleden nefret ettim, tiksindim, birbirimize, hayatlarımızın içine karışmaktan kurtulamayacak kadar yakın olmamızdan nefret ettim.

Daha evlerine yaklaşıırken Amanda’nın ön bahçede olduğunu görebiliyordum. Kevin’ın kız kardeşinin. Hep benden fazlasıyla genç görünüyordu, onu hep küçük bir çocuk olarak düşünmüştüm ancak şimdi ona baktığımda o kadar da küçük görünmüyordu. Bizden yalnızca bir sınıf aşağıdaydı. Küçükken birlikte bir hayli oynamıştık, altıncı sınıfta Mara buraya taşınıp onun yerine en iyi arkadaşım olana kadar. En küçük kardeşleri ve muhtemelen bir komşunun çocuğu da onunlaydı, kat kat sarınmış, karda oynuyorlardı. Belli ki kardan adam yapmaya çalışıyorlardı ama buz gibi beyazdan yapılma dev bir yuvarlaktan başka bir şey değildi. Amanda o şeyin yanında durdu ve diğer çocuklar bağırışıp birbirlerine kar topu atarken üstteki ve ortadaki yuvarlağın arasına bir atkı doladı.

Çocuklar fark etmemişlerdi ama Amanda geldiğimizi gördü. Atkıyı son bir kez düğümleyip eldivenli ellerinin montunun cebine soktu, bizi izleyerek orada dikildi. Bir şey söylemedi ki bu garipti. Teknik olarak arkadaş sayılmasak da hâlâ konuşuyor, arada sırada yapılan aile toplantılarında iyi geçiniyorduk.

Ben de bir şey demeyince Mara boşlukları doldurdu: “Hey, Mandy!”

Mandy. Taşındıkları günden sonra ona böyle seslenmiştik. Çok tutmamıştı. İlk tanıştığımızda onu böyle tanıttıklarını hatırlıyordum. Sekizinci yaş günümdü, o zamanlar ailelerimiz her

şeyi bir arada kutlamaya başlamıştı çünkü Kevin ve Caelin en başından beri ayrılmaz ikili olmuşlardı. Kevin hep vardı, ailesi de yanında bedavaydı. Ama sanırım bu milyonlarca yıl önceydi.

“Selam Amanda,” dedim, gülümsemeye çalışarak.

Kollarını kavuşturup biraz daha dik durdu. En sonunda monoton bir sesle, “Hey,” diye cevap verdi.

“Ee, Noel’in nasıldı?” diye sordum, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyordum ama tek düşünebildiğim Kevin’dı.

Gözlerini bana dikerek hafifçe omuz silkti. Saniyeler geçti.

Armstronglarla ilgili, şimdiye kadar hiç aldırış etmediğim konu şuydu ki; buraya geldiklerinde sadece taşınmamışlardı. Bir şeyi geride bırakmışlardı. Eskiden oldukları yerde kötü bir şeyler olmuştu. Bayan Armstrong anneme bundan bahsederken kulak misafiri olmuştum. Kadın ağlıyordu. Sonra da annemle babam bunun hakkında konuşurlarken duymuştum. Olayın Kevin’la ve amcasıyla ilgili olması dışında çoğunu anlamamıştım.

“Aslında” –Mara’ya döndüm– “sanırım eve gideceğim. Dü-rüst olmak gerekirse pek iyi hissetmiyorum.”

“Gerçekten mi? Neyin var?” diye sordu Mara, ses tonu sahi-den endişeliydi.

“Hiçbir şey, sadece...” Ama bitirmedim çünkü çoktan uzaklaşmaya başlamıştım. Sadece bir kere bakmak için arkamı döndüm, ikisi de durmuş beni izliyordu.

Mara bir kolunu kaldırmış sallarken, “Seni ararım!” diye bağırdı.

Köşeyi döner dönmez koşmaya başladım, her ayak sesiyle başımın nabız gibi atması güçlenip hızlanıyor, tüm vücudumu soğuk terler kaplıyordu. Eve vardığımda öyle midem bulanıyordu ki gerçekten ağlıyordum. Hemen banyoya koştum ve klozetin önüne çöküp nefes almaya çalıştım.

Ardından kanepeye uzandım, montumu çıkarmayı düşünmemiştim bile.

Gözlerimi kapadım.

Sonrasında hatırladığım ilk şey annemin üzerine eğilmiş, elinin tersiyle alnıma dokunuyor olmasıydı. “Hasta mı?” diye sorduğunu duydum babamın, anahtarlarını mutfak masasına fırlatırken.

“Edy?” Annem buz gibi elini yanaklarıma koydu, iyi hissettirmişti. “Sorun ne? Hasta mısın?”

“Sanırım,” diye mırıldandım.

“Önce montunu bir çıkaralım, gel bakalım.” Kalkmama yardım etmek için koluyla sırtıma destek verdi. O anda bana sarılmasını her şeyden daha fazla istedim. Ama o, kollarımı montumun içinden çıkardı.

“Kustum,” diye açıkladım ona.

“Bugün tuhaf bir şey yedin mi?” diye sordu.

“Hayır.” Aslında bugün hiçbir şey yememiştim. Öğle yemeği sırasında Cameron denen çocuğu anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki kendim için hazırladığım fıstık ezmeli ve reçelli sandviçimi yiyememiştim.

“Ah, tatlım, üzgünüm.” Ayağa kalkıp bana gerçekten öyleymiş gibi baktı. “Neden gidip pijamalarını giymiyorsun, o sırada ben de sana çorba yaparım, olur mu?”

“Olur,” diye cevapladım.

Üzerimi değiştirmek için odama geçtim, kalçamda hâlâ uzanan kaybolmaya yüz tutmuş gri izlere çok fazla bakmamaya çalıştım. Kalça kemiğiminde ve kaburgamdaki berelerin üzerine fazla oturmamaya özen gösterim. Her halükârda yakında kaybolacaklardı. Pijama altımı geçirip takımı olan Askılı tişörtü, hâlâ köprücük kemiğin üzerinde duran izleri gizlemek için boynuma kadar çektim.

Annem, ben sandalyemi masaya yanaştırırken, “Tavuklu noodle?” diye seslendi mutfaktan.

Ben cevap veremediğim önüme bir kupa dolusu dumanı tüten çay koydu.

Tavuklu noodle da olsa hiç istemiyordum. Ama annemin yü-

zünde, Caelin'in peşinde koştururken hep orada olan kocaman bir gülümseme vardı. *İlgilenecek birinin, somut bir şeyin olmasını seviyor olmalı,* diye düşündüm.

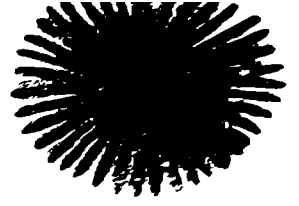
"Evet, tavuklu noodle," diye katıldım, çalkalanan mideme karşı.

"Tamam. Bunu iç şimdi," dedi, çayı işaret etti.

Kafamı kabullenir gibi salladım.

Babam masada karşıma oturdu. Ellerini çadıra benzer bir şekle sokarak dedi ki, "Evvvet. Galiba etrafta bir çeşit mikrop var."

Keşke hep hasta olsaydım, belki o zaman her şey biraz daha normal olurdu.

BİR SONRAKİ HAFTA, resmî olmayan öğle yemeği toplantılarımız için kütüphanenin arkasında ayırdığım masaya oturduk. Mara, benim yerime Cameron'ın hemen yanındaki sandalyeye yerleşti. Çocuğun kolu kazara Mara'nunkine değdi, Mara ona hafifçe dönerken olanları izledim. Buradan bile Cameron'ın aslında onunla ilgilenmediğini görebiliyordum. Ve bu bana çok iyi hissettiriyordu.

"Öğle Molası Kitap Kulübü bir demokrasidir," diye başladı Bayan Sullivan kitap taşıma arabasını masaya yaklaştırırken. "Kütüphanede en az altı kopyası olan kitapları toparladım. Sanırım başlamanın en iyi yolu herkesin okumak istediği bir kitabı seçmesi, sonra da oylamaya sunmamız. Siz ne dersiniz?"

Hepimiz başımızı sallayarak kitap yığınına kurcalamaya başladık. En sonunda kitaplarımızla beraber koltuklarımıza döndük.

Cameron masanın karşısından seçtiğim kitaba baktı. "*Anne Frank*? Harika seçim."

"Biliyorum, ben seçtim sonuçta."

Onunkine baktım: *Cesur Yeni Dünya*.

"Favorim," diye açıkladı.

“Hiç okumadım,” dedi Mara ona.

“Ah, çok iyidir. Bir adam hakkında...” diye söze girdi, Mara’ya yaklaşıp. Herkes onu dinlemeye başladı ancak benim tek istediğim kitabı kapıp kafasına fırlatmaktı. Ne diye kitap kulübümü elimden almaya çalışıyordu?

“Eh, o zaman buradan başlayabiliriz,” dedi Bayan Sullivan. “*Cesur Yeni Dünya’yı* okumak isteyenler ellerini kaldırabilirler mi?”

Ben elimi kaldırmayı reddettim. Ama diğer herkes anında kaldırdı. Belki Cameron kitabı anlatırken nasıl havalı olduğunu anlamamışımdır diye herkes katılmamı beklercesine bana baktı.

“Veto.” Kendimi ona bağırımdan alıkoymak zorundaydım.

“Neden?” diye sordu Cameron, sesinde gizli bir kahkaha vardı.

Yüzümün kızardığını hissettim. Ne diyeceğimi bilemeyerek ağzımı açtım. “Çünkü.” Durakladım. “Çünkü herkes biliyor ki bunu son sınıfta İngilizce dersinde okuyacağız.”

“Ah, tabii, bu doğru.” Stephen sessizce katılıp kolunu indirdi. Onunla bir beşlik çakmak istiyordum fakat sadece gülümsedim. O da, meşhur Bologna sandviğine bakıp peçetesinin kenarını katlamadan önce bana utangaç bir şekilde gülümsedi.

“Ee, yani? *Anne Frank* yaz okumalarından değil miydi?” diye sordu Mara. Buna inanamıyordum, onun tarafını tutuyordu.

“Yaz okumasıydı,” diye başladım, *senden nefret ediyorum* ve *kazanmana izin veremem*’den başka bir şey bulmaya çalışarak. “Ama fark şu ki, onu sınıfta falan hiç tartışmadık. Ama yapmalıydık.”

“Ama henüz *Cesur Yeni Dünya’yı* okumadık,” diye ekledi Saç Çiğneyen. “Böylece son sınıfta okuyacağımız zaman hazırlıklı oluruz.”

“Haklı,” diye katıldı Katolik okulu kızı.

“Bence bu aptallık.” Kelimeler dilimin ucundan dünyanın en doğal şeyiymiş gibi dökülmüştü. Hemen ağzımı kapadım ama artık çok geçti.

Mara, az önce söylediğime inanmamış gibi ağzı açık kaldı. Sonra yüzü, onu tam olarak annesine benzeten bir şekilde buruştu. Açıkçası, bunu söylediğime ben de inanmıyordum.

“Sorun değil, millet, ciddi bir şey değil,” diye araya girdi Bayan Sullivan. “Çoğunluk kazanır. O yüzden Bay Huxley’nin *Cesur Yeni Dünya*’sıyla başlayacağız.” Ardından omzumu hafifçe sıkıp “Söz veriyorum hoşuna gidecek, Eden,” diye fısıldadı.

Herkes bana dünyanın en pislik insanıymışım gibi bakıyordu.

Kütüphaneden ayrılırken Mara derin bir nefes aldı.

Beni inceleyen yüzüne baktım.

“Biliyorum biliyorum... Ne oldu ben de anlamadım, Mara,” diye kabul ettim. “Gerçekten o kadar kötü müydü?” diye fısıldadım.

“Sayılır.” Yüzünü buruşturdu. “Sen iyi misin?”

Başımınla onayladım.

“Geçen haftadan daha iyi olduğuna emin misin? Çünkü çok tuhaf davranıyorsun.”

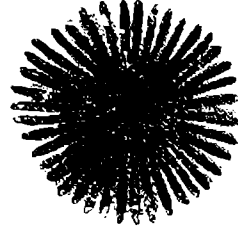
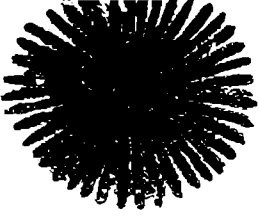
“Sanırım.”

Dolaplarımıza doğru giderken aramızda gergin bir sessizlik vardı.

“Hey, bu hafta sonu bir şeyler yapsak mı?” diye sordum sonunda. “Sadece ikimiz?” diye kesinleştirdim, Kevin’la ne olduğunu ona gerçekten anlatmam gerektiğini düşünüyordum. Birine anlatmalıydım. En kısa zamanda. Ben patlamadan önce.

“Olmaz. Hafta sonu babamlayım. Unuttun mu, lenslerimi almaya gideceğim.”

Öyleyse beklemek zorunda kalacaktı.

BİR SONRAKİ GÜN OKULDAN sonra koridorlar buradan basıp gitmeye çalışan insanlarla doluydu. Ben bando çalışmasına gidiyordum, Mara yanımda yürüyor, ikimizin yerine de konuşarak benim boş bıraktığım yerleri dolduruyordu. Başka bir yere gitmişim, başka bir diyarın içine düşmüşüm gibi hissediyordum. Gerçek dünyaya çok benzeyen, sadece biraz daha yavaş olan bir dünya. Bu alternatif gerçeklikte ben bedenimin içinde, tam olarak kendi zihnimde değildim, sadece tek bir şeyi düşünebildiğim bir yerdi burası.

“Siyah,” diye kesinleştirdi Mara. “Hayır, kırmızı. Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu, koyu renk bir saç tutamını yüzünün önüne tutarak. “Bence siyah. Kesinlikle,” diye cevapladı. “Annemin çıldıracağını biliyorum,” dedi, sanki konuyu ben açmışım gibi. “Eh, umurumda değil. Bir değişikliğe ihtiyacım var işte.”

“Başka bir değişikliğe mi?” diye sordum ama dolapların kapanma sesi ve bağırıtlar yüzünden ya da belki de yeterince sesli söylemediğimden beni duymadı.

“Ah, sana babamın bu hafta sonu beni kız arkadaşıyla tanıştırmak istediğini söyledim mi?” Daha şimdi hatırlıyormuş da daha önce yirmi kere söylememiş gibi söylemişti bunu. “İnanabiliyor musun?” Kız arkadaş sözcüğünü mümkün olmayan bir şeymiş, tekboynuzlu at ya da ejderha falanmış gibi kullanıyordu.

Ebeveynlerinin boşanmasının, babasının taşınıp annesinin çıldırmasının ve şimdi de bu sözde kız arkadaş meselesinin ona zor zamanlar yaşattığını biliyordum. Yalnızca bir ay önce olduğum en yakın arkadaş gibi davranmak için en azından bir çaba sarf etmem gerektiğini biliyordum. İnanamıyormuşum gibi gördüğümü umarak başımı salladım.

“Edy,” dedi. “Okuldan sonra bize gelebilirsin istersen.”

Gülümsemeyi becerdim. Ama tek yapabildiğim buydu.

“Renk seçmeme yardım edersin. Senin saçını da boyayabiliriz!” diye bağırdı.

Omuz silktim. Yürürken duvara yakın durmaya özen gösterdim. Son zamanlarda tenimin de aklım gibi tersyüz olduğunu hissediyordum. Ham ve çıplakmışım da değmek bile acıtmıyormuş gibi. Klarnet kılıfımı bir zırh gibi göğsüme çekip kendimi daha da küçülttüm.

İşte o zaman onu gördüm, bir çocuk tam bize doğru koridor boyunca koşuyordu. Aptal, gösterişli kolej montunda 12 numara yazıyordu. Hız kazanıp, koridorda değil de basketbol sahasındaymış gibi bedenlerin arasından sıyrılmasını izlerken midemde belirgin bir batma hissi vardı. Birinin adını seslendiğini, geç kalmak ve koçun ona koşu yaptıracığı ile ilgili bir şeyler söylediğini duydum. Kafasını çevirip arkasına baktı, o da bir şey bağırmaya başlarken gülüyordu. Önüne bakmadığını, bana çarpmak üzere olduğunu gördüm. Ağzımı açtım ama hiçbir şey olmadı.

Daha gerçekleşmeden olanları görebilmiştım.

Sonra da gerçekleşti. Paaaaaat: Bana çarptı, omzum duvara, klarnet kılıfım sertçe karnıma vurdu, bedenim istemsizce yere devrildi. Beni tekrar gerçekliğe döndürdü. Zaman hızla akmaya, beynimle bedenim bir anda fazla yüklenmeye başladı. İleriye

doğru eğildim, karnım bıçaklanmışım gibi ağnyordu, markasız, kirli, Kmart'tan alınma spor ayakkabılarıma baktım. Parmakları gömleğimde yanarak delikler açıyor gibiydi. Aklımın arka planından boğuk sesinin, "Of kahretsin, kahretsin, özür dilerim... İyi misin?" dediğini duydum.

Ama hepsini dinleyemedim çünkü tek bir düşüncem var gibiydi. Sadece şu: *Siktir git geber piç kurusu siktir gebertirim seni siktir git geber, geber, geber.*

Bu düşünceyle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Tabii ki benim düşüncem olamazdı. Ama bu kelimeleri nasıl açıklayabilirdim? Dilimin ucundalardı, açık havaya doğru dökülmek üzerelerdi. Üstelik böyle kelimeleri birinin ne yüzüne ne de arkasından hiç sesli olarak söylememiştim ama işte oradalar. Aslında, koskoca dilin içinde başka kelime düşünemiyordum; tüm kelime dağarcığım küfürle vurgulanmış sonsuz müstehcenlikler dizisine dönüşüvermişti.

Çocuk tam önümdeyken ve ben de onun önünde elim karnımı kavramış hâlde dururken, o kıyafetime, gözlüğüme, aptal saçıma, benim dışımda her şeye bakıyordu. "Özür dilerim," diye tekrarladı. Yine cevap vermeyince de, "Seni görmedim," diye ekledi. Gerçekten sağır olduğuma inanıyormuş gibi kelimeleri özenle telaffuz ediyordu.

Tekrar söyledi o iki kelimeyi: "Seni. Görmedim." Her bir kelime, kibrit kutusunun arkasındaki zımpara kâğıdımsı şeride sürünüp yanmayan iki kibrit çöpü gibiydi.

Tek bir kelime daha söylemesine izin ver.

"Taa-maam?" dedi yavaşça.

Yandım. Alev aldım. Tanrım, tutuşuyordum.

Bu his çok yeniydi. Öfke, üzüntü ya da utanç değildi. İçimdeki her şeyi, her düşünceyi, her hatırayı, sahip olduğum her hissi tutuşturup boşalan yerleri kendiyile dolduruyordu.

Hiddet. O anda, saf hiddetten başka bir şey değildim.

Klarnet kutumu yerden almasını izledim. Bana uzattı. Kutuyu ondan alırken ellerim titredi. Kutuyu dikkatle tekrar göğsü-

me bastırdım, bu sefer çok başka bir sebepten. Çünkü beynimdeki ve bedenimdeki her şey bana onu klarnetimle dövmemi, sert siyah plastik kutuyla tekrar tekrar vurmamı söylüyordu.

Mara'nın, "Sanırım yaralandı. Nereye gittiğine dikkat et-sen!" dediğini duydum. Ardından bana, "İyi misin, Edy?" diye sordu.

Ona da cevap veremiyordum, çünkü bu basketbol oyuncusu-nun ölümünün kan dondurucu sahnesi zihnimde dönüp duru-yordu ve hakikaten korkunçtu. Çünkü ben böyle şeyler düşün-e-memeliydim, ben böyle değildim. Fakat kemiklerimde, derimde, kanımda vahşi, hayvani bir şeyin karıncalandığını hissediyor-dum.

Ayaklarımı yürümeye zorladım. Hareket etmezsem, çılgın bir şey, çok kötü bir şey yapabilirdim ve ağzımı açarsam ber-bat şeyler söyleyecektim. Bir saniye sonra çocuğun koştuğunu, benden uzaklaştığını duydum. Koşuyor olmalıydı, aslında hepsi koşuyor olmalıydı. Ben tehlikeliydim, cezai ehliyetim yoktu.

Mara bana yetişerek her şeyi özetleyen tek bir şey söyledi: "Piç kurusu." Sonra omzunun arkasından bakıp ekledi, "Gerçi bana biraz çarpmasına bir şey demezdim. Hani öyle bir şey ol-saydı diyorum."

Ona baktığımda ağzımın köşelerinin yukarı doğru kıvrıldığını hissettim ve neredeyse ağrıdı ama karnımdaki gibi değil. Tüm hayatım boyunca ilk defa gülümsüyormuşum gibi ağrıdı. Mara gülüp omzuma nazikçe dokundu. "Gerçekten iyi misin?" Başımı salladım, ne kadar iyi olduğumdan veya bir daha iyi olabilece-ğimden emin olmasam da.

“ZAMANI GELDİ,” DİYE ilan etti Mara, yatak odasının zemininde otururken. Birinin gün içinde yapıştırdığı koca bir pembe sakız tomarını saçından yeni kesmişim. Fıstık ezmesinden de sertti ve saçını açmaya çalıştıkça daha da sertleşmişti.

Tartışma aylardır devam ediyordu.

“Eh, kırmızı,” diye onayladım, aramızda dimdik duran saç boyası kutusuna bakarken. Bando çalışmasına gelmemeye veya annesinin çantasından sigara aşırıma başladığında bir şey söylememiştim ama artık çok geç olmadan bir şeyler yapmalıydım. “Mara, bunun ciddi ama ciddi kırmızı olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordum, kutunun üzerindeki kıza bakarak.

“Kızılıcık,” diye düzeltti, iki eliyle kutuyu kibarca eline alıp resmi inceleyerek. “Bu kızınki gibi kısa kesebilir misin sence?” diye sordu bana. “Uzun saçtan çok sıkıldım, sanki içine bir şeyler atmalarına davet ediyorum insanları.”

Doğruydı, hatırlayabildiğim kadarıyla saç hep sırtının yarısına değecek uzunlukta ve kahverengiydi. “Şimdi olması gerektiğinden emin misin?” diye tekrar sordum. “Çünkü üç hafta

daha beklersen yaz gelmiş olacak, o zaman güzel olmazsa değış-tirmek için...”

“Hayır,” diye kesti lafımı. “Bu yüzden bu gece olmak zorunda, bir yıl daha buna katlanamam. Üç hafta daha buna katlanamam. Bir gün daha buna katlanamam!” dedi neredeyse bağırarak.

“Ama ya...”

“Edy, dur artık. Bana yardım ediyor olman gerek.”

“Ediyorum, sadece... Gerçekten saç rengini değıştirmenin her şeyi değıştireceğini düşünüyor musun?”

“Evet, *beni* değıştirecek.” Kutunun kapağını açtı ve içindeki-leri teker teker çıkarmaya başladı.

“Neden şimdi peki? Sakızdan başka bir şey mi oldu?” Bu, aylardır bana sormasını beklediğim soruydu.

“Başka bir şey mi olması lazım? Yıllardır böyle, her gün aynı aptal lakaplar, saçta sakızlar, sırtıma yapıştırmış ‘ezik’ notları. İnsan bir yere kadar katlanır,” dedi, sesi bastırmaya çalıştığı gözyaşlarının etkisiyle kesilmişti.

“Biliyorum.” Gerçekten biliyordum. Anlıyordum. O da anlı-yordu. Olmak zorundaydı ve nedenini anlıyordum.

“O zaman yapalım,” dedi, makası bana uzatıp.

Makası elinden, iyi bir arkadaş gibi aldım.

“Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığının farkında-sın, değil mi?” diye sordum, saç telleri yere düşmeye başlarken.

“Sorun değil, sana güveniyorum,” dedi gözlerini kapayarak.

“Hayır, güvenme,” dedim kahkaha atarak.

Gülümsedi.

“Sana bir şey sorsam kızmayacağına söz verir misin?” diye başladım dikkatle.

Gözlerini açıp bana baktı.

“Cameron yüzünden değil, değil mi? Çünkü onun seni ol-duğun gibi sevmesi lazım. Yani, ilgisini çekmek için ya da daha havalı olduğunu düşünsün diye bunu yapıyorsan bence bu...”

Ama beni durdurdu. “Edy, hayır.” Sakindi, hiç kızmamıştı. Usulca, açıklayarak konuştu. “Evet, ondan hoşlanıyorum ama

onun gibi olmaya çalışmıyorum. Kendim gibi olmaya çalışıyorum. Gerçekte olduğum kişi gibi. Bunun bir anlamı varsa işte," dedi gülerek.

Düşünmeme bile gerek yoktu, nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. "Anlamı var, Mara."

"Güzel." Sonra, saçını kesip boyamam dünyanın en rahatlatıcı şeyiymiş gibi tekrar gözlerini kapadı. Bir süre sessizlik oldu.

"Başka bir şey daha sorabilir miyim?" dedim en sonunda sessizliği bozarak.

"Tabii."

"Bandoya geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Dönmeyeceğim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bana bakabilmek için döndü. "Özür dilerim, Edy. Bu sadece... artık ben değilim, artık başka şeylerle ilgileniyorum."

"Sıkıntı değil, yalnızca sıra arkadaşımı özlüyorum." Hafife almaya çalıştıysam da bu beni gerçekten üzüyordu. "Beni o hep bir şeyleri batıran pis kokulu kızla eşleştirecekler, biliyorsun değil mi?" diye sordum, bir yandan da boyayı karıştırıyordum.

Kahkaha attı. "Üzgünüm. Nefesini tut gitsin."

"Çalmam için nefes almam lazım sanki!"

"Doğru," diye kabul etti, hâlâ gülümsüyordu.

Karışımı saçına parça parça sürmeye başladım, olabildiğince düzenli olmaya çalışıyordum. "Ee, ilgilendiğin başka şeyler neymiş?"

"Bilmem. Sanırım gelecek yıl resim dersi almaya başlayacağım. Ne diyeceğini biliyorum ama bunun sebebi Cameron değil. Ama onunla arkadaş olmak yeni şeyler denemek istediğimi anlamamı sağladı."

Mara'nın resme ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum. "Eh, havalıymış." Bir anlamda ciddiydim. Çünkü artık şu dünyada ilgimi çeken bir şey olduğunu sanmıyordum.

"Sert görünüyor muyum?" dedi bittikten sonra, aynada suratını garip şekillere sokarak.

Ben de yansımasını inceledim. “Tamamen... farklı biriymiş-sin gibi görünüyorsun,” dedim, aynı anda hem hayranlık hem de kıskançlık hissederek. Yanımdan geçip pencereye gitti ve camı araladı. Sonra yapay elmas kakmalı mücevher kutusundan bir sigara ve çakmak çıkardı, metalden arınmış ağzına götürür-ken kendini aynada dikkatle inceledi. “Fena görünüyorum, değil mi?” diye sordu. “Şirret biri gibi görünüyorum,” dedi yavaşça, gülümsemesi mükemmel bir şekilde dümdüzdü.

“Şimdi de şirret biri gibi mi görünmek istiyorsun?” Güldüm.

“Bilmem, belki. Neden olmasın?” Omuz silkti. “Kendimi yeniden şekillendiriyorum. Herkesin değişmesi lazım.” Herkes derken kastettiğini biliyordum – ailesinin fikrini, kendi yaşamlarını ve onun yaşamını değiştirmesini.

“Sanırım.” Tam olarak itiraz edemezdim çünkü dürüst olmak gerekirse, kendimi yeniden şekillendirme fikri kulağa iyi geliyordu. Gerçi kim olmak istediğimden emin değildim.

“İnsanların benim hakkımda ne düşündükleri ciddi umurumda değil, yeter ki artık arkama yaslanıp her şeyi kabulleneceğimi düşünmesinler!” Kelimelerle beraber bir parça sigara dumanı üfledi. “İtilip kakılmaktan, it gibi davranılmaktan bıktım artık. Yani, sen bıkmadın mı?”

Bakışlarını aynadan bana çevirdi. Yalan söyleyemezdim. Ama gerçeği de itiraf edemezdim. O yüzden bir şey söylemedim. Onun yerine, ona doğru yürüyüp paketten bir sigara çıkardım. Sigarayı dudaklarımın arasına koydum. Mara tek kelime etmedi. Dikkatli bir şekilde gülümseyip sigarayı yakmam için çakmağı yaklaştırdı. İçime çektim. Sonra da berbat kimyasallar yüzünden öksürdüm. Öksürüp nefes almaya çalışırken ikimiz de kahkaha attık.

“Bu çok iğrenç!” dedim, kelimeler boğazıma kaçarken. Ama yine de sigarayı dudaklarıma götürdüm.

“Bu defa çok içine çekme,” dedi gülerek.

Çekmedim. Bu sefer boğulur gibi olmadım da. Mara’nın beni izlemesini izledim ve belki ben de değişirim diye düşündüm.

Belki gerçekten katlanabileceğim biri olabilirdim. Gözlüğümü çıkardım, bir nefes daha çekip Mara'ya göz attım. "Cidden, sen ne düşünüyorsun? Lens alsam mı?"

"Kesinlikle!" Sigarası ağzından sarkıyorken saçımı yüzümden çekti. "Bunu yapabilirsin," dedi, sesi dumanla boğulmuştu.

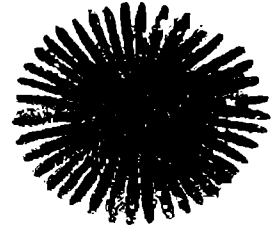
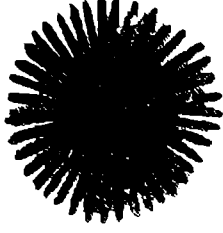
"Öyle mi?" diye sordum, *bu* derken neyi kastettiğinden emin değildim. Lensleri mi? Ya da her şeyi mi?

"Çok seksi, çok güzel olabilirsin, yani saklanmaktan vazgeçersen."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, Edy. Öyle düşünüyorum."

Tekrar gülümsedim, kimyasalların kafamın içine girmesine izin verdim ve olabileceğim, yapabileceğim tüm şeyleri hayal ettim.

YAZIN GELMESİ ÇOK UZUN sürmüştü, şimdi ise buradaydı ve elimizden uçup gidiyordu. Günlerimi çoğunlukla Mara'nın bana söylediği şeyi düşünerek geçirmiştım. Saklanmamla alakalı. Eğer bırakırsam nasıl güzel olabileceğimle alakalı. Tüm yazımı çoğunlukla, tüm hayatım boyunca yaptığım buyken nasıl saklanmayı bırakacağımı anlamaya çalışarak geçirmiştım. Caelin yoktu. Bir tür yaz okuluna katılmıştı. Aslında böylesi daha iyiydi. Çünkü bu Kevin'ın da gelmeyeceği anlamına geliyordu.

"Anne?" Bir-şey-istiyorum-ve-çok-iyi-bir-kızım-o-yüzden-beni-dinle, sesimi kullandım. "Düşünüyordum da..."

"Hı-hı?" diye mırıldandı, kafeini yetersiz gelmişti, gözlerini indirim reklamlarından kaldıramıyordu.

"Ne istiyorsun ve ne kadar tutuyor?" Babam araya girerek konuşmayı ele geçirmeye çalıştı.

"Ne, ne istiyorsun?" diye sordu annem en sonunda kafasını kaldırıp mutfak masasının karşısından bana bakarak.

Yavaşça gözlüğümü çıkardım.

"Sence de gözlüksüz daha iyi görünmez miyim, anne?"

"Sen hep güzelsin." Çoktan gazetesini okumaya geri dönmüştü. Belli ki bu girişim işe yaramayacaktı.

"Tamam, şöyle ki okul üç hafta sonra falan başlıyor ve ben de düşünüyordum da... Yani, Mara lens aldı ve diyor ki... Yani bence... Ben de düşündüm ki..."

"Pekâlâ, Minnie, hadi dökül bakalım." Babam kahve kupası tutmadığı elini kullanarak huzlan işareti yaptı.

"Tamam. Şey, acaba ben de lens alabilir miyim diye merak ediyordum?"

Annemle babam birbirlerine, *Tanrım, ne diye bizi rahat bırakmıyor ki?* der gibi baktılar.

"O kadar pahalı değiller gerçekten," diye şansımı denedim.

"Bilmiyorum, Edy," dedi annem yüzünü buruşturarak, beni hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu çünkü ne de olsa aşırı iyi bir kızdım. Tabii Mara'yla her gün sigara içmem, verdikleri okula dönüş paramın hepsini istedikleri gibi okul malzemeleri yerine alışveriş merkezinde gereğinden fazla kıyafet ve makyaj ve saç malzemeleri almak için kullanmam gibi küçük detaylar hariç. Bunların dışında gerçekten iyiydim.

"Ama lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen. Mal gibi görünüyorum. Ezik gibi görünüyorum. Bandodaymışım gibi görünüyorum!"

"Bandodasın zaten," dedi babam sırtarak, elbette olayın özünü kaçırmıştı.

"Ama bandodaymışım gibi görünmek istemiyorum."

"Ah, peki, şimdi anlıyorum." Babam gözlerini devirdi. Annem yan yan güldü. Babam birinin salak olduğunu düşündüğünde yaptığı gibi başını küçümsercesine salladı.

"Anne?"

Her şeye verdiği hazır cevabı verdi: "Bakarız."

"Yani hayır mı?" diye açıklığa kavuşturdum.

"Hayır, bakarız dedim," diye sert bir biçimde tekrarladı.

"Evet ama bu hayır demek, değil mi? Bu haksızlık! Caelin yeni her şeye sahip olabiliyor ama ben bir şey, yalnızca bir şey istiyorum ve izin vermiyorsunuz!"

"Caelin üniversiteye gittikten sonra yeni şeyler aldı," dedi babam, Caelin cüzzamın tedavisini bulmaya gitmiş gibi. "Onlara ihtiyacı vardı. Senin lense ihtiyacın yok. İstiyorsun ama ihtiyacın yok."

"İhtiyacım var!" Gözyaşlarının gözlerimin arkasını yakmaya başladığını hissedebiliyordum. "Ve bilin diye söylüyorum," diye devam ettim, sesim kendiliğinden çöktü, "bana lens almazsanız bundan sonra gözlüğümü takmıyorum!" Gözlüğümü masanın üzerine fırlatıp odama gitmek üzere hiddetle uzaklaştım.

"Öf, Tanrı aşkına, bunu sabah ilk iş olarak yapmak zorunda mıydı?" dediğini duydum annemin tam yatak odamın kapısını çarpmadan önce.

Ve babamın cevabını kısım kısım duydum: "Tanrım... aşırı duygusal... kız... çok şımarıdı."

Şıarmak mı? Ben mi şımarıktım? Ben hiçbir şey istemezdim ki! İlgi bile istemezdim. Bu kadardı. Bardağı taşıran son damla buydu. Kapımı sertçe açıp oraya koştum, iki elimle mutfak masasından destek aldım. İlk defa planım olmadan, oradan ne çıkacağını bilmeden ağzımı açtım.

"İkinizden de nefret ediyorum!" Dişlerimin arasından kükredim. "Üzgünüm ama ben Caelin değilim! Üzgünüm, Kevin da değilim! Burada benimle kısıli kaldığınız için üzgünüm. Ama ben de sizinle kısıli kaldım!" Kelimeler ardı ardına, giderek yükselerek dökülüyordu.

Sersemi dönmüşlerdi. Şoka girmişlerdi. Onlara daha önce hiç böyle bakmamıştım.

Annem bir şey diyemeden gazetesini masaya çarptı.

"Annenle ya da benimle bir daha sakın böyle konuşayım deme!" Babam ayağa kalkıp parmağını yüzüme doğrulttu. "Anladın mı? Odana git!"

"Hayır!" Kelime boğazımdan yukarı tırmalayıp çıkmıştı. Ses tellerim anında ağrıdı, daha önce bu ses tonunu kullanmamıştım.

"Hemen!" diye emretti bir adım atarak.

Ayaklarım birer tuğlaymış yere vurarak geri çekildim. Yatak odamın kapısını yapabildiğim kadar sertçe çarptım, sonra arkasına kulağımı dayadım. Dinlerken göğsüm çıldırmış gibi nefes alışım la inip kalkıyordu.

“Pekâlâ, Conner,” dediğini duydum annemin, sesi kısıktı, fısıldamaya çalışıyordu. “Bir şey yapmalıyız, bu çılgınlık. Ne yapmamız lazım?”

“Hormonlardan, Vanessa. O bir ergen. Hepsi böyle bunların. Onun yaşı ndayken biz de böyleydik,” dedi babam, onu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Ben ebeveynlerime ‘Sizden nefret ediyorum,’ demezdim hiç,” diye karşı çıktı annem.

“Evet, derdin. Yaptığına eminim. Ve ben de yaptım. Ve hatırlarsan Caelin de yaptı. Ama ciddi değ iller.”

Ama ben ciddi ydim. En azından biraz. Çünkü diğerlerine yaptığım gibi onların da beni itip kalkmalarına izin vermiş tim. Herkesin beni itip kalkmasına izin vermiş tim. Beni ne zaman konuşacağını bilmeyen, hayatının, bedeninin, hiçbir şeyin kontrolünü eline almayan birine dönüştürmelerine izin vermiş tim. Neden kendimi savunmayı hiç öğretmemiş lerd i?

Ne olduğunu, onun bana ne yaptığını bilmiyor olsalar da bu durumun oluşmasına yardım etmiş lerd i. Bir şekilde izin vermiş lerd i. Onu buraya sokarak, benim için iyi olanı benden başka herkesin bildiğini düşünmemi sağlayarak yaşananlara izin vermiş lerd i. Eğer onlardan nefret ediyorsam, bunun için ediyordum. Ayrıca Caelin’den de nefret ediyordum. Ondan nefret etmemin sebebi bana değil de Kevin’a olan bağlı lığ ıydı. Bunu biliyordum. Herkes biliyordu. Özellikle de Kevin.

Peki ya Mara? Neden içimdekilerden kurtulmamı sağlayan o arkadaşlardan olamamış tı? Neden bunca zaman sonra bile ona söyleyemezmiş im, söylesem bile bana inanmazmış ve inansa bile beni suçlanmış gibi hissediyordum? Neden bazen onunlayken tamamen yalnızmış im gibi hissediyordum? Neden bazen şu

koca dünyada beni en birazcık, çok az da olsa tanıyan biri yokmuş gibi hissediyordum?

Neden bazen şeymiş gibi, Tanrım bunu kabul etmek beni deli ediyordu ama neden dünyada beni tanıyan, gerçekten ama gerçekten tanıyan tek kişi Kevin'mış gibi hissediyordum? Bu hastalıklıydı. Delilikti. Tımarhaneye kapatılmalık delilikti. Ama gerçeği bilen tek kişi oydu. Sadece olanları değil ama benim aslında nasıl biri olduğumla, kumaşımın neden yapıldığıyla ilgili gerçeği. Bu durum da ona dünyadaki her şey üzerinde zorbalık hakkı veriyordu.

Bu nefretin çoğunu kendime saklamıştım gerçi. Diğerleri ne yapmış ya da yapmamış olursa olsun, en nihayetinde onlara izni veren bendim. Yalan söyleyen tek kişi bendim. Numara yapmaktan deli gibi tırsan korkağın tekiydim.

Bu lensten çok daha büyük bir sorundu. Klarnet, Çevre Kulübü, FBLA*, Fransızca Kulübü, Öğle Molası Kitap Kulübü, Bilim Kulübü, yıllık ya da diğerleri gibi çoktan listemden elediğim, artık katılmayacağım şeyler yüzünden değildi. Benim hayatım, kimliğim, ruh sağlığım hakkındaydı, tehlikede olanlar bunlardı.

O gece odamdan çıktığımda onlardan özür dilememek için kendimi zorladım. Çünkü umutsuzca özür dilemek, onaylarını almak istiyor, bunun için can atıyordum. Ama kendimi savunmak zorundaydım. Ve bu onlarla başlamalıydı çünkü başlatan da onlardı.

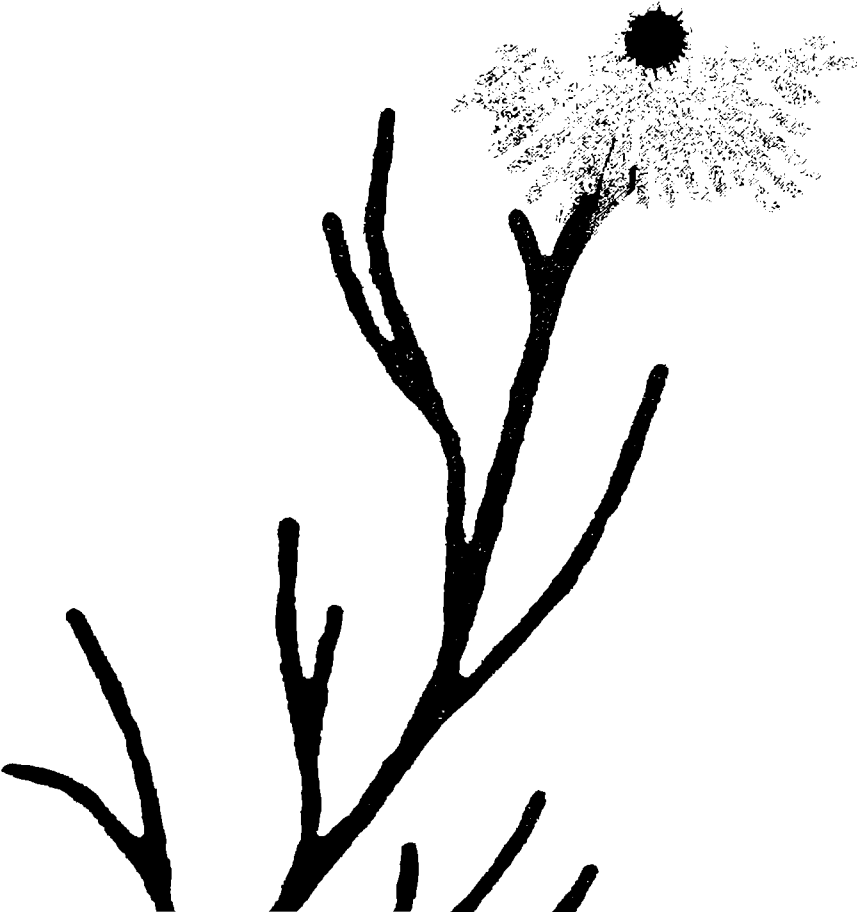
Sonraki hafta lenslerimi aldım. Hayatımın kontrolünü elime alma savaşındaki ilk zaferimdi. Fare kız yoktu artık. Maskaralıklar yoktu. Çocuk oyunları yoktu.

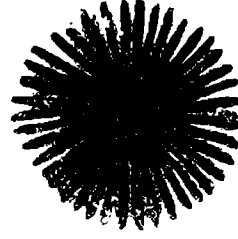
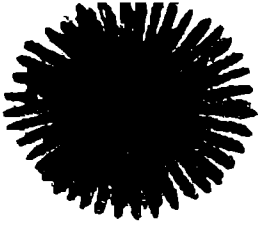
* Future Business Leaders of America: Amerika'nın gelecekteki yöneticileri. Bir tür kariyer planlama örgütü.

İKİNCİ BÖLÜM

İkinci Sınıf

KENDİNİ TAMAMEN DEĞİŞTİRMEK tuhaf bir şekilde kolaydı. Lenslerim vardı. Annemin Kmart'tan seçmeme yardım etmediği yeni kıyafetlerim vardı. On dört yıllık kıvrımlar ve saç bantlarından sonra en nihayetinde saçlarıma çözüm bulabilmiştim. Yıllardır süren ortadan ayrılmış model yerine kâküllerimi uzatmıştım. Okula dönüş alışverişi gezilerimizden biri sırasında alışveriş merkezinde kulaklarımı deldirmiş, fark edilmesi kolay parlak suni elmaslardan takmıştım. Mara ben korkmayayım diye benim sıram gelmeden ikinci deliklerini açtırmıştı.

Çok fazla makyaj yapmıyordum. Sadece yeterince. Dudak parlatici, rimel. Sürtük gibi falan değil sadece iyi görünüyordum. Normal gibi. Üzerime tam oturan, moda uygun kot pantolonumla. Yazın belirmeye başlayan kıvrımlarımı saklamayan basit tişörtüm ve hırkamla. Artık çocuk olmayan, kendi kararlarını veren, ikinci sınıfa başlamak üzere olan, artık saklanmayan biri gibi görünüyordum.

Evden çıkmadan önce çıplak ayaklarıma yeni sandaletlerimi geçirdim.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı annem, ben çıkmadan önce kolunu tutarak. “O kadar güzel görünüyorsun ki inanamıyorum,” diye haykırarak beni kol mesafesinde tuttu.

“İnanamıyor musun?”

“Hayır, inanıyorum. Demek istiyorum ki, sende farklı bir şeyler var. Çok... çok kendinden emin görünüyorsun.” Gözleri beni incelerken gülümsedi. “Harika bir ilk gün geçir, olur mu?”

Mara, yazın sonuna doğru takılmaya başladığı Cameron’la gelecekti. O yüzden okulun önünde bekledim. Geçen insanlar bana baktılar. Tuhaftı. Daha önce böyle görünür olmamıştım. Normal bir insan gibi. Daha önce görmediğim bir kıza gülümseyerek bir deney yaptım. Sadece gülümsemekle kalmadı, üstüne bir de, “Hey,” dedi.

Basamaklardan yukarı çıkan başka bir yalnız kız gördüm. Yeni deneğimi denemek üzereydim ki ılık, yanık teni ve sabah ışığında parlayan siyah saçlarıyla eşleşen kapkara gözleriyle bana baktı.

“Amanda, selam,” dedim sonunda, onun varlığının geçmişteki anıları, birlikte büyüyüşümüzü, onu ve Kevin’ı ve Kevin’ı ve Kevin’ı ve Kevin’ı geri getirmesiyle karnımdaki sıcak yanma hissi geri döndü.

Dur, diye emrettim beynime.

Tam olarak durmadı ancak tekrar gülümsemeye çalışmama izin verecek kadar yavaşladı. *Çünkü tüm bunlar geçmişte kaldı*, diye hatırlattım kendime. Tekrar düşünmem gereken bir şey değildi. Ve Amanda’nın bununla ilgisi yoktu.

“Sanırım bu yıl buraya geleceğini unutmuşum.” Gülümseme.

Bana yaklaştı, öyle yaklaştı ki geriye doğru kaçmak istedim. Sonra sessizce ama kesin bir şekilde tısladı, “Benimle konuşmak zorunda değilsin.”

“Hayır, istediğimden...”

“Hiçbir zaman,” diye araya girdi.

“Ben... ben anlamadım.”

Apaçık ortada olan bir şeyi kaçırıyormuşum başını hafifçe

salladı, sonra yanımdan geçip giderken soğuk bir şekilde gülümsedi. O uzaklaşırken arkamı dönüp inanamayarak izledim. Ancak endişelenmeye pek vaktim olmadı çünkü tekrar arkamı döndüğümde Mara, arkasında Cameron'la, "Selam bebek!" diye bağıırıyordu. Mara yanağımdan öptü ve kulağıma, "MUH-TE-ŞEM görünüyorsun. Cidden," diye fısıldadı.

"Selam Edy," dedi Cameron, benden uzakta bir yere bakarak.

"Selam," diye mırıldandım.

Mara biraz kaşlarını çattı ama artık buna alışmıştı. Cameron ve ben asla arkadaş olmayacaktık.

"Pekâlâ, hazır mısınız?" diye sordu, yüzü heyecanla parlıyor, kızılıık rengi saçları hatlarını müthiş bir şekilde çerçevesliyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Başım la onayladım.

"Hadi yapalım o zaman," dedi, kolunu benimkine geçirdi.

Duyurulardan sonraki ilk ders trigonometriydi ki çoktan ıgılık atmak isteğıyle doldurmuştu içimi. Ondan sonraki ders biyolojiydi. Stephen Reinheiser da sınıftaydı. Bana baktığını, gözlüğü, yeni kesilmiş saç ve fazla özenildiğı anlaşılan yeni kıyafetleriyle sabırsızca boynunu eğerek gözlerini bana diktiğini, laboratuvar partneri seçimi zamanı geldiğinde ona bakmam için yalvardığını hissedebiliyordum. Hemen yanımdaki kıza dönüp, *ben arkadaş canlısıyım, normalim, zekiyim, mükemmel bir laboratuvar partneri olurum*, der gibi gülümsedim. Birbirimize başımızı salladığımızda hallolmuştu. Bu yıl dünya üzerinde en son istediğim şey Stephen Reinheiser'la başka bir Columbus projesi yapmaktı. Hayatımda en son ihtiyacım olan şey Stephen Reinheiser'dı. Zil çaldığında hızla uzaklaşmaya hazırdım. Çünkü bana selam verip yazımın nasıl geçtiğini sormak için öldüğünü biliyordum.

Koridordan geçip aceleyle yeni etüt odasına doğru ilerledim. Hep bandoda olduğumdan daha önce hiç etüt odam olmamıştı. Orada hep dersler, çalışmalar, provalar olurdu. Hiç boş vakit olmazdı. Yürümeye devam ederken önüme gelene gülümsedim. Ve çoğı da bana gülümsedi. Hatta birkaç çocuğun ben bir şey yapmadan bana gülümsediğini bile düşünüyordum. Hayır, bu

yıl beni geri planda tutacak bir Stephen Reinheiser'a kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Etrafta uçarcasına dolanırken birinin adımı söylediğini duydum. Durup arkamı döndüm. Bando öğretmeni Bay Krause'du. Bir anda yerçekimi beni biraz sabitledi.

"Edy, seninle karşılaştığıma sevindim. Bu yılki listede adını görmeyince çok şaşırdım. Ne oldu?" diye sordu, bıraktığıma neredeyse üzölmüş gibiydi.

"Ah, evet. Ben sadece..." Doğru kelimeleri aradım. "Çok uzun zamandır bandodaydım. Bu yıl biraz değışiklik istedim sanırım. Yeni şeyler denemek istedim," dedim. Bana hâlâ tam olarak anlamamış gibi bakıyordu. O yüzden hemen gülümsememi üzerinde denedim. Yüz ifadesi anında yumuşadı.

Başını salladı. "Eh, sanırım bunu anlayabilirim." Fakat sonra ikinci zil çaldı. Geç kaldığımı söylemek üzere ağzımı açtıysam da beni durdurdu. "Endişelenme, geç kâğıdını imzalarım." Kâğıda imzasını karalarken, "Seni özleyeceğiz. Her zaman geri dönebilirsin, biliyorsun," dedi.

"Teşekkürler, Bay Krause." Tekrar gülümsedim.

O da gülümsedi.

Belli ki dünya böyle işliyordu. Bunu şimdi keşfettiğıme inanmıyordum. Yeni etüt odasına yürürken diğer insanların bunu bilip bilmediğini merak ettim. Gerçi basitti. Tek yapman gereken normal ve iyiymişsin gibi davranmaktı, böylece diğerleri de sana öyle davranıyordu.

Etüt odasına geç kaldım. İçeri girdiğimde hafif konuşmaların uğultusu duyuluyordu. Ki bu iyiydi. Çok sessiz ortamda kolay çalışmıyordum. Geç kâğıdımı vermek üzere odanın en önüne gittim.

Ardından kendime boş bir yer bulabilmek için sıraların arasında dolaştım. O çocuğı gördüm, 12 numarayı. Odanın arkalarında, sporcu tipler kümesinin sonunda oturuyor, 12 numara montunu giyiyordu. Hiç boş yer yoktu. Bakışlarının bana gidecek daha fazla takılmaya başladığını fark edince panikledim;

yeni kıyafetlerimin, saçımın, makyajımın ve bedenim altında yatani, belki o kadar da normal ya da iyi olmadığını görecekler diye korkuyordum. Diğer koridora geçmişken arkamdan birinin, "Burada boş yer var," dediğini duydum.

Arkamı döndüm. 12 numaraydı. Sırasının üzerindeki kitap yığınınu toplayıp bana baktı. Ve gerçekten bana mı dediğinden emin olmak için arkamı kontrol etmek zorunda kaldım. Geçen sene önünde olduğum hâlde beni görmeyen, bana ciddi bir zarar vermesinden kıl payı kurtulduğum çocuktur. Beni işaret edip ağzını oynatarak yandan bir gülümsemeyle *sen*, dedi.

Yavaşça ona doğru yürüdüm, bunun beni bilmediğim bir bölgeye sokmak ve saçma tükürük topu atmak gibi aşağılayıcı bir şey yapmak için oynanan bir tür oyun olup olmadığını merak ettim. Sıraya dikkatle oturdum, defterimi, kalemimi ve ajandamı çıkarırken ses çıkarmamaya çalıştım. Ajandada bugünün tarihini açtım ve not aldım: Gülümse.

"Öhöm." 12 numara yanımda biraz sesli bir biçimde boğazını temizledi.

Kalemi kelimenin üzerinden tekrar tekrar geçirmeye devam ettim, zar zor görünür hâle gelene kadar harfleri çerçeveleyen desenler oluşturdum. Trigonometri ödevimi çıkarmayı düşündüm ama bu beni yalnızca sinirlendirirdi ve aslında neredeyse iyi... normal hissediyordum.

"Öhöm öhöm." Yine 12 numaraydı.

Ondan uzaklaştım.

"Öhöm." Tekrar aynı şeyi yaptı. "Öhöm!" Boğulup boğulmadığını merak ederek kafamı kaldırdım. Yüzünü bana doğru dönmüş gülümsüyordu.

"Ah," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ne?" diye fısıldadım. Belki bir şey söylemişti de duymamıştım.

"Ne?" diye tekrarladı.

"Ah. Bir şey mi dedin?"

"Hayır."

"Tamam o zaman." Karalamama geri döndüm.

"Yani, bir şey söylemedim," diye fısıldadı.

Ona baktım. Bana doğru eğildi. O yüzden ben de ona doğru eğilip elimden geldiğince iyi dinlemeye çalıştım. İşte o zaman gözlerini fark ettim. Aşırı yoğun, içlerine düşme arzusu uyandıracak derinlikte bir kahverengiydi. "Ne?" diye sordum tekrar.

Epey yüksek bir sesle güldü. Sporcu tipli arkadaşları döndüler, tekrar önlerine dönmeden birkaç saniye boyunca bana baktılar. "Dedim ki, bir şey söylemedim. Yalnızca dikkatini çekmeye çalışıyordum."

"Ya." Durakladım. "Niçin?"

"Bilmem." Omuz silkti. "Merhaba demek için."

"Ah. Merhaba?" Kafam bir hayli karıştığından soru sorar gibi söylemiştim.

"Merhaba," derken kahkaha attı.

Tekrar ajandama döndüm. "Gülümse" kelimesi karamaların arasından bana bakıyordu. O yüzden yanımdakine yeniden bakıp bu yıl çok kez işime yarayan gülümsemelerimden sundum. Zeminde sürtme sesleri çıkararak sırasını bana yaklaştırdınca arkadaşları tekrar ona baktılar.

"Ee," diye fısıldadı. "Yeni misin?"

"Yeni mi?" diye tekrarladım.

"Bu yıl yeni mi geldin yani?" diye sordu.

"Hayır."

"Cidden mi?"

Başımınla onayladım.

"Ah. Vay be, tamam." Gözlerini kısarak bana baktıktan sonra kafasını hafifçe döndürdü, sanki bana tam inanmamıştı.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığının ayırdına var-dım. Geçen sene az kalsın üzerine düştüğü o kız olduğumu bil-miyordu. Kolumu tutup iyi olup olmadığımı sorduğunu bilmi-yordu. Var olup olmadığımı bile bilmiyordu. Bir şekilde bunun verdiği his hoşuma gitti. Tekrar gülümsedim.

O da gülümsedi. "Adın ne?"

"E...den." Az kalsın Edy diyordum ama kendimi tam zama-

nında durdurdum. "Eden," diye tekrarladım, daha anlaşılır bir biçimde. Çünkü bu çocuğun yanında istediğim herkes olabilirdim. Yepyeni biri olabilirdim. Çünkü başka hiçbir şey bilmiyordu.

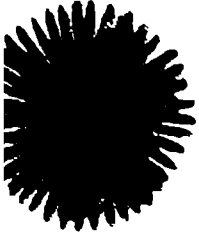
"Eden?" diye doğruladı. Adım birdenbire kulağıma dünyanın en güzel ismiymiş gibi geldi.

"Evet." Gülümsedim. Onun hakkında bildiğim çok az şeyi, bazı gerçekler silsilesini elemeye başladım. Adını, son sınıf olduğunu, bir basketbol yıldızı olduğunu ve daha eski kız arkadaşlarının ponpon kızlardan olduğunu. Öğrenci-sporcu terimi aklıma geldi. Elbette kim olduğunu biliyordum, böyle bir şeyi bilmemek imkânsızdı. Yani, birinci erkekler takımı zafere taşıdığı için falan ya da geçen gece bilmem kaçınıcı çeyrekte x tane sayı yaptığı için adı sabah duyurularında söylendiğinde kimden bahsettikleri hakkında aklımda kesinlikle bir görüntü oluşuyordu. Ama bir şekilde yanında oturmak farklıydı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Ben de gözlerimi ona dikmiştim. Aşağı doğru bakıp düşündüm: Çikolata. Gözleri bana bunu hatırlatmıştı. Tekrar baktım. Bitter çikolata rengindelerdi. Ve bu kadar yakın durduğunda böyle küçük detayların pek anlamı olmadığını fark ettim. Onun gibi biri, bana baktığı gibi baktığında...

"Josh," dedi bana. Sonra... delice bir şey yaptı. Boşluktan uzanıp elini sıkmam için uzattı. Biraz aptalca gelmişti ama ben de elimi kaldırdım. Teni sıcaktı, tıpkı sesi, gözleri ve gülüşü gibi. Birbirimizin elini çok uzun süredir tutuyormuşuz gibiydi ancak o tuhaf hiçbir şey yokmuş gibi sadece gülümsedi.

Ama sonra zil âdeta çılgılık attı. Elini bırakıp yalnızca bu çocuğun çikolata gözlerinden yapılmamış dünyaya şokla geri döndüm. Oradan ayrılmak üzere eşyalarımı çabucak topladım, çünkü az önce ne olduğunu, şu an ne olduğunu bilmiyordum. Korunç mu, yoksa neşe verici bir şey mi olduğunu bilmiyordum. Ona tekrar bakmaya cesaret etmedim. Hemen kapıya koştum.

BİR SONRAKİ GÜN TÜM dünyam etüt saatine hazırlanmanın etrafında dönüyormuş gibiydi, bunun günün en az önemli saati olduğunu bilsem bile. Gelecek hafta yapılacak olan trigonometri quizim ve henüz hesap makinemi tam olarak çalıştırmayı bile bilmemem hakkında endişeleniyor olmalıydım. Korktuğumdan mı, yoksa bekleyemediğimden mi Josh'ı görmeyi bu kadar kafayı taktığımı bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi.

Oraya vardığımda çoktan arkadaşlarıyla yerine yerleşmişti. Kapıda ne yapacağımı bilemez hâlde dikildim. Oraya öylece gidip oturamazdım. Ama gidip başka bir yere oturursam da onunla bir daha oturmak istemiyormuşum gibi görünmesini istemiyordum. Sandalyesinde dönmüş, el kol hareketleri yapan önündeki çocukla birlikte gülüyordu.

Ardından ikinci zil çaldı. İnsanları doluşmaya, yollarında durduğumdan bana değerek geçmeye başladılar. Karar vermeye çalışırken kalbim hızla çarptı. Keşke benim olduğum tarafa bakıp yanına tekrar oturmaya davet ettiğine dair bir işaret verseydi. Ama dikkat etmiyordu. Beni görmüyordu. Muhtemelen dünü bile hatırlamıyordu.

“Pekâlâ, sıralarınıza geçin millet!” diye bağırdı öğretmen. Ben de kapıya en yakın sıraya gömüldüm. Öğretmen yoklama yaparken gözlerimi önümdeki çocuğun ensesine sabitledim. Evrendeki en korkak insan bendim.

“Eden McCrorey?”

Kolumu kaldırdım ama beni görmedi.

“Eden McCorerey?” diye tekrarladı daha yüksek bir sesle.

“Burada,” diye seslendim. Kendimi durduramadan onun oturduğu arka köşeye baktım. Bana bakıyordu. Hemen önümü döndüm. Öğretmen yoklamayı tamamladığında kütüphane iznini imzalaması için hızla odanın ön tarafına koştum. Kapıya yönelirken Josh bana el sallayıp parmağıyla yanındaki boş sırayı işaret etti. Yaklaşınca yanına gelmemi işaret etti. Bense yalnızca kaçmak istiyordum. Ama normal davranma ve gülümseme olayını hatırlayıp yanına doğru yürüdüm. Arkadaşları bana bakmak üzere döndüler; sanki beni değerlendiriyor, kusurlarını bulmaya çalışıyorlardı. Josh kısık sesle, “Merhaba Eden, yerini ayırdım,” dedi.

“Ah. Şey, sağ ol. Ama ben kütüphaneye gidiyorum.”

Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Yarın o zaman,” dedi omuz silkip geçiştirerek.

“Tabii.”

Ardından bana gülümseyerek baktı, giderken de gözlerini üzerimde hissettim. Zar zor nefes alıyordum. Kalbim hafiflemiş gibiydi ve hızlı, çok hızlı atıyordu.

Kütüphanenin kapılarından içeri geçip onun ofisine doğru ilerledim. Birkaç kâğıdın arasında masasında oturduğunu gördüm. Kapıyı hafifçe tıklattım.

“Eden, gel içeri!” Gülümsedi, sesi sıcacıktı.

Sandalyelerinden birine oturdum. “Selam Bayan Sullivan.”

“Bu zevki neye borçluyum?”

“Sadece selam vermek istedim.” Sadece saklanacak bir yere ihtiyacım vardı. Yine.

“Çok kibarsın. Teşekkürler, Eden.” O duraklama, o fazla uzun sessizlik oldu. Neyse ki boşluğu doldurdu. “Biliyor musun, şimdi geçen seneyi düşünüyordum. İlk gönüllü olan olduğumu hatırlıyorum?”

“Ah, evet, öyleydi.” Neredeyse unutmuştum.

“Eh, hâlâ boş yer var... eğer ilgileniyorsan yani.”

“Gerçekten mi? Evet, ilgileniyorum. Yani, evet. Kesinlikle!”

“Tamam. Ne zaman boşsun?” diye sordu, bilgisayarından programı çıkardı.

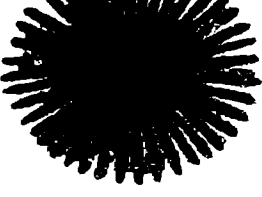
“Şimdi, sanırım. Etüt saatindeyim ve öğle yemeğinden hemen sonra da boşum. Yani üçüncü ve dördüncü derste gönüllü olabilirim. İhtiyacınız olursa tabii. Yardıma ihtiyacınız olursa yani.”

“Yardıma ihtiyacım var ama ben seni istiyorum,” dedi açıkça, parmaklarıyla takvim kutusunun kenarlarını takip ederken. “Tamam! Şanslıyız, öyle görünüyor ki her şey yolunda!”

“Harika. Ne zaman başlıyorum?”

“Şimdi gibisi var mı?” dedi, kollarını samimiyetle açarak. Bayan Sullivan beni çıkış işlemlerinin yapıldığı yere götürdü ve veritabanını tanıtip raflarda kitapları nasıl bulacağımı öğretti. İlk müşterimin çıkışını yaparken beni izledi.

“Doğal bir yeteneksin!” dedi. Ona gülümsedim. Yeni gülümsememle değil, gerçek olanla. Tekrar onun etrafında olmaktan memnundum, kendimi gerçekten normalmişim gibi hissetmemi sağlıyordu. Her şey gerçekten yoluna girecekmiş gibi.

“DÜN ÇOK ACAYİP BİR ŞEY OLDU,” dedim Mara’ya, evden okula yürümeye başladığımızda.

“Yaaa, neymiş?” diye sordu sabırsızca.

“Şu Josh Miller denen çocuğu tanıyor musun? Basketbol takımında, son sınıf hani?”

“Elbette tanıyorum.”

“Evet. Elbette. Şey, geçen benimle konuştu. Yani, *konuştu* diyorum. Şey gibi geliyor... Ne bileyim. Yok, unut gitsin. Saçma bir şey.” Güldüm.

“Hayır, ne? Artık bana söylemek zorundasın, acayip merak ettim!”

“Tamam. Ama önce inan bana, bunun kulağa nasıl aptalca geleceğini çok iyi biliyorum,” diye uyardım onu.

“Aman. Tanrım... Söyle gitsin işte!” dedi gülerek.

“Eh, bandoyu bıraktığımı biliyorsun ya? Onun yerine etüt saatine katılıyorum. O –Josh– da oradaydı ve yanındaki sırayı oturmam için bana verdi. Ve benimle konuşmaya çalışıyordu, sanki gerçekten... ilgileniyormuş gibi.” Gülmeye başlamasını

bekledim ama yalnızca bakmaya devam etti. "Benimle ilgileniyormuş gibi yani," diye açıklığa kavuşturdum.

"Peki, öncelikle ne diye bunun aptalca olduğunu düşünüyüm? Ve ikinci olarak, VAAAAYYY BEEEEEE!" Sokağın ortasında zıplayıp hoplayarak bağırdı. "İŞTE BUUU!"

"Aman Tanrım, dur! Deli şey!" diye bağırdım. Ancak ikimiz de kontrol edilemez bir şekilde gülüyorduk.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu, nefes almaya çalışırken kahkahası söndü.

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey. Bir şey mi olması lazımdı?"

"Yani, en son ne oldu? Sana tam olarak ne dedi?"

"Yarın benim için sırayı tutacağını söyledi."

"Mükemmel!" diye bağırdı. "O zaman yarın sen..."

"Bekle." Araya girdim. "Yarın orada olmayacağım ki."

"Nedenmiş?"

"O saatte kütüphanede gönüllü olacağım da," diye itiraf ettim.

Gözlerimin içine, kendininkileri kırpmadan baktı, gülümsemesi süratle soldu. "Pardon, kafayı mı üşüttün sen?"

"Çalışma salonunda kalmam gerektiğini düşünüyorsun?"

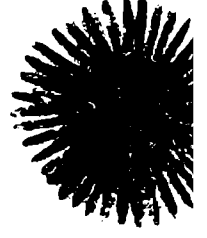
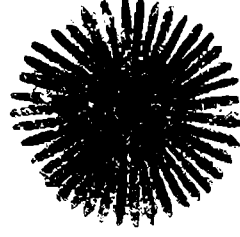
"E yani!" diye bağırdı. "Tabii ki, Edy. Geçen yaz hiçbir şey öğrenmedin mi?"

Yürürken birkaç dakika boyunca bunu düşündüm. Mara küçük, usanmış nefesler verip bana bakarak düzenli olarak iç çekiyordu. "Ah, Edy."

"Haklısın," dedim, ayrılmamız gereken köşeye vardığımızda. "Kesinlikle haklısın. Bunu neden yaptım bilmiyorum. Sarı- rım yalnızca korktum."

"Neden korktun? Joshua Miller'dan bahsediyoruz, harika bir şey bu, Edy."

Sadece omuz silktim. Çünkü gerçekte ne demek istemediğimi söyleyemezdim. Ve söylesem bile anlayamayacağını biliyordum.

TÜM HAFTA BOYUNCA kütüphanede çalışmışım. Yeniden Bayan Sullivan'ın etrafında olmayı seviyordum. Josh Miller'ı ve bana tutacağı yeri neredeyse tamamen unutmuştum. O gözler dışındaki her şeyi unutmuştum.

Dünyanın bu küçük köşesinde iyi ve güvendedim. Burası hayatın içinde bir mola gibiydi. Kitapları raflarına yerleştirmeyi, her şeyi belli bir düzene göre koymayı seviyordum. Burada her şeyin bir yeri, olması gereken bir yer vardı. Burada kim olduğum ya da onu doğru yapıp yapmadığımla ilgili endişelenmeme gerek yoktu. Kimse beni rahatsız etmiyordu, kendim bile.

“Bulması bayağı zor birisin, bunu biliyor muydun?” dedi biri, birden yakınımnda belirerek.

Arkamı döndüm. Neredeyse inanamayacaktım. Oydu. Josh. Gözleri benim üzerimdeydi. Kitaplığa yaslanıp gülümsedi. Birlikte oturduğumuzda ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim, tabii koridordaki gün de çünkü o zaman farkına varmak için fazla delirmiştim. Karşımda böyle durduğunda ne kadar karşı konulmaz olduğunu anlamak için. Birbirimize çok yakındık, bu sessiz koridorda gizlenmiştik, sanki dünyada başka hiç kimse

yok gibiydi. Ona doğru bir adım attım çünkü bir çeşit mıknatıs gibiydi, yaklaşımadan duramamıştım.

“Beni bulmaya mı çalışıyordun?” diye sordum.

“Eh, senin için sırayı ayırmıştım ve insanlar benimle alay etmeye başladılar.” Sırıttı, o yandan gülüştü yine. “Bir daha dönmeceğini düşünmeye başladım.” Kütüphaneye, sonra da kollarımdaki kitap yığınının göz gezdirdi. “Sanırım haklıymışım?”

“O konuda ciddi olduğunu düşünmemiştim.” Kalbim hızlanmaya başlarken kitapları tutuşumun sıkılaştığını hissettim.

“Niye insanlar ciddi olduğuma hiç inanmıyorlar?” diye sordu gülerek.

Belki de böyle görüldüğün içindir, demek istedim. Belki de suratında hep şu saçma çekici gülümseme olduğu içindir. Belki insanlar seni ciddiye almak istemiyorlar çünkü o zaman gerçek olduğun belli olacaktır. O zaman yalnızca 12 numara olmayacaktır. Ya da belki bunu düşünen sadece bendim. “Bilmem,” dedim onun yerine.

“Eh, ciddiydim.”

Öylece durup birbirimize baktık.

En sonunda başını şüpheli bir şekilde döndürerek “Benden hoşlanmıyor musun, öyle bir şey mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim hemen. “Yani, hayır değil. Yani, senden hoşlanmıyor değilim.”

“Tamam. Sanırım,” dedi, güldü. “Sonunda açıklığa kavuştuğuna göre, belki bir şeyler yapmalıyız diye düşünüyordum?”

“Ne gibi?” diye sordum.

“Ne gibi mi?” diye tekrar etti. Yeniden o sırıtışıyla sırıttı. “Ah, bilmem ki, birkaç ATM deviririz, biraz vandallık yaparız, azıcık kimlik çalarız sonra da sınıra gideriz diye düşündüm. Yasadışı maddeler taşıyarak tabii.” Güldü. “Veya daha da çılgınlaşıp sinemaya gidebiliriz. Restoranda yemek yeme ihtimalimiz de var.”

Gülmeden duramadım.

“Bu evet demek mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki.”

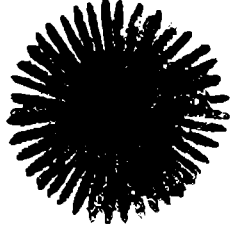
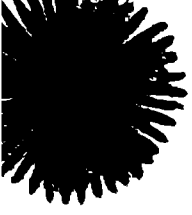
Bana biraz daha ciddi baktı. "Neden, erkek arkadaşın falan mı var?"

"Hayır."

Orada öylece durduk, bir şey söylemedik.

"Peki," dedi sonunda nefesini bırakıp. "Sanırım haber verirsin o zaman."

Gidişini izlerken, Tanrım, keşke sadece evet deseydim diye düşündüm. Ona hâlâ yetişebilir miyim diye bakmak için kordondan çıktım. Ama Josh tam kapıdan çıkarken Amanda'nın raflarının birinin orada durduğunu gördüm, dalgın bir şekilde kitapların sırtlarına dokunuyordu. Bana ve Josh'a bakıp duruyordu. Bu kez ben ona gözlerimi diktim. Beni görmezlikten gelip bir kitap çıkardı ve sayfaları öylesine karıştırmaya başladı.

TENİS SAHASININ YANINDAKİ çimlerde otururken iki kabarıklık karahindiba koparıp dalgın bir şekilde tohumlarını rüzgâra doğru üfledim. Neredeyse ekim olmuştu, bu muhtemelen yılın son güzel günlerinden biriydi. Serindi ama güneş ısıtıyor, asıl soğuğu önemsiz hâle getiriyordu. Onu içime çekmek istiyordum. Ciğerlerimde sonsuza kadar tutmak istiyordum.

Mara, resim dersiyle ilgili bir çalışma yapmak üzere Cameron'la kalmıştı. Bense eve gitmek istiyordum ama aslında orada da olmak istemiyordum. O yüzden o istese de istemese de Mara'yı bekliyordum.

"Umarım bunu yaparken dilek tutuyorsundur," dediğini duydum birinin arkamdan. Ona dönüp güneşten korunmak için ellerimi gözlerime siper ettim. Arkasında alev gibi duran pembe ve turuncu gökyüzüyle bir çocuğun silütiydi karşımdaki. Tişört ve spor şortu giymiş, dizlik takmış, bir spor çantası ve su şişesi taşıyan uzun boylu bir çocuğun. Şu eski görünümlü siyah beyzbol şapkalarından taktığından yüzünü seçemiyordum ama yaklaştıkça hatları yavaş yavaş görüş alanıma girdi. "Aksi takdirde yalnızca daha fazla ot yaratıyor olursun," diye bitirdi.

Sıradan konuşmaya çalışarak boğazımı temizledim. "Hep bana gizlice yaklaşıyorsun, değil mi?"

"Hep değil, sadece iki kere." Gülümsedi.

Onu kütüphanede gördüğümünden beri iki hafta geçmişti. Benimle konuşuyor olmasına bile şaşırmıştım. Her şeyi mahvettiğime karar vermiştim.

"Ee, ne diliyordun?" diye sordu, şapkasını çıkarıp davet beklemeden yanımdaki zemine çöktü. Yüzü kızarık, saçları nemliydi. Gözleri de biraz donuktu, sanki gerçekten yorgunmuş gibi. Abimin de antrenmandan eve geldiğinde böyle görüldüğünü hatırladım.

Yanıma yerleşmesini izlerken bir saniyeliğine ne cevap vereceğimi düşündüm.

"Ben dilek dilemem," demeye karar verdim sonunda. Kırlı beyaz perilerin öylesine havada süzülmesiyle hallolacak şeyler için en azından. Hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, doğru şekilde oynamıyordum. Dünyalar kadar çok istediğim sevimli bir şey uydurmam gerekirdi. Sonra onun da bana saçmalıktan bir ağ örerek o şeyi yapabileceği onca şeyi anlatması gerekirdi. Tabii ki yapmadı. Ve ben de yapmazdım. O yüzden kendi başımızın çaresine bakacaktık.

"Herkes dilek diler," diye ısrar etti.

"Benim dışımda." Ağzımda bir sigara olsaydı çok daha sert görünebilirdim. Uğraşılacak biri değildim, ona vermek istediğim izlenim buydu. Saf ya da salak değildim. Hatta kibar bile değildim.

Bu kez iyice hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Bir ottan yanıma hiç oturmamış olmayı dilemek istermiş gibi görünüyordu. Boşluğa, burada olmayan ve onu kurtaramayacak olan insanlara bakarken konuşmadı.

"Tamam..." diye başladım. Gözümün ucuyla, can yeleği bulmak için güverteyi aramayı bırakıp yüzünü bana döndüğünü gördüm. "Bir şey dilemiş olsam bile -ki bunu yaptığımı söylemiyorum- ne dilediğimi sana söylemezdim." Bir bakış attım. Sırtı-

yordu. Sevimliydi ve bunu o da biliyordu. Güneş ışığı gözbebeklerinden geçiyor, çikolatanın arkasında sakladığı sürekli değişen karamel ve kızıl kahverengi renklerini gösteriyordu. Kendimi bakmaktan alıkoymak zorundaydım. Biraz yaklaştı. Kalbimin hızlandığını hissettim.

“Çünkü o zaman gerçekleşmez, değil mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Aynen öyle.”

“Evet ama söylemesen bile gerçek oluyor mu ki?” İlginç bir taktikti, kinikliğime* oynuyordu. İşinde iyiydi.

“Hakkın var,” diye kabul ettim. Bana bakarken aklının çalıştığını, kazanmak, beni yenmek için hangi hareketi yapması, hangi oyunu oynaması gerektiğini tarttığını görebiliyordum.

“Bir keresinde karahindibaların yaşam döngüsüyle ilgili bir proje yapmıştım,” dedi, elimdeki artık boş olan sapı işaret ederek. “İkinci sınıfta mıydı neydi.”

Bunun senaryoda olduğunu sanmıyordum. Beynimi kurcaladım. Hayır, buna söyleyeceğim bir şey yoktu. Arkamızda bir yere uzanıp yerden bir şey kopardı, sapın koparken çıkardığı ince sesini duydum. Sessizce ayakkabılarımı ayağımın dibindeki sarı otlara vurdum.

“İlk başta sarı olduklarını biliyor musun? Sonra yapraklar düştüğünde, tohumlar uçabilsin diye bu beyaz, kabarık şey ortaya çıkıyor.” Az önce yerden kopardığı çiçeği inceledim.

Başımı evet anlamında salladım.

“Bak, bu... bir nevi arada kalmış.” Daha iyi görebileyim diye yüzüme yakın tuttu. “Sarın yapraklar gitmiş ve beyazlar çıkmaya başlamış ama henüz uçmaya başlamaya yetecek kadar hafif değil.” Üfledi ama hiçbir şey olmadı.

Çok yakındık, nefesini, vücudundan yayılan sıcaklığı tenimde hissedebiliyordum. Benden cevap beklerken doğrudan gözlerimin içine baktı. Ama nefesi ve sıcaklığı ve gözleri; nefesi ve sıcaklığı ve gözlerinden başka bir şeyi düşünme ya da anlama

* Kinizm (kuşkuculuk) öğretisine inananlar. —çn

yeteneğimi zayıflatmıştı. En sonunda kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

“Eh,” diye devam etti ben cevap vermeyince. “Bulması zor; o proje için bir karahindibayı her evresinde takip etmek zorunda kalmıştım. Ve onları bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin.”

Kendime tekrar gözlerinin içine bakma izni verdim ama çok uzun süremedi, o yüzden bir kez daha karahindibaya odaklandım.

“Pek ilgi çekici değil sanırım, öyle mi?” Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak otu parmakları arasında sallandırdı.

Gülümsedim. Aslında biraz ilgi çekici olduğunu düşünüyordum ama bunu ona söylemeyecektim.

“Hava güzel,” dedi, gökyüzüne bakarak.

“Evet,” diye katıldım.

“Evet.” İç çekti.

Onun için üzüliyordum, muhtemelen kızlarla muhabbet açmakta bayağı iyiydi. Bu onun suçu değildi.

“Peki hâlâ burada ne yapıyorsun?” diye sordu, sessizlik gidecek katlanılmaz hâle gelmişti.

“Arkadaşımı bekliyorum. Sen?”

“Birinin beni götürmesini bekliyorum. Antrenmandan yeni çıktım.”

“Yaralandın mı?” Dizindeki sargıyı gösterdim.

“Hayır, arada tekliyor. Sorun yok ama.” Bana bakarken yavaşça gülümsedi.

“Ah.” Başımı sallayıp kafamı çevirdim, onun için endişelendiğimi falan düşünmediğinden emin olmalıydım.

“Ee,” dedi, gergin bir hâlde karahindibayı baş ve işaret parmakları arasında döndürerek. “Beni merakta bıraktın, biliyorsun değil mi?”

“Ah,” dedim tekrar. “Üzgünüm.”

“O zaman bu hayır mı demek?” diye sordu, hâlâ gülümsü-

yordu. "Sorun değil. Sadece aptal gibi hissetmeye devam etmek istemiyorum." Güldü.

Bense aptal gibi hissedenin o olduğu gerçeğine glmek istiyordum. Keşke ona hayır demek istediğim kadar evet demek istediğimi söylemenin bir yolu olsaydı. "Hayır, yle değil. Ben sadece..." Ama bitiremedim çünkü tam olarak ben de anlamıyordum.

"O zaman ne?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

Ağzı kafası karışmış gibi bir çekil almıştı, gülse mi yoksa mı kaş mı atsa kararsızdı. "Bunu bilerek mi yapıyorsun? Gerçekten anlayamıyorum."

"Neyi bilerek mi yapıyorum?"

"Benimle uğraşmayı, bana tam bir cevap vermemeyi."

"Hayır, gerçekten öyle değil. Yemin ederim."

Kaşları birbirine yaklaştı, alnının ortasında dik bir çizgi belirdi. Beni değerlendirerek baktı. "Unut gitsin," dedi sonunda. "Sanırım seni doğru anlayamıyorum." zgn, tuhaf bir gülümsemeyle beraber elini salladı. "Unut gitsin, gerçekten."

"Evet," dediğimi duydum. Çünkü belki bu, kız-erkek içlerine girmem için ikinci bir şanstı.

"Bir dakika, evet mi?" Bana dikkatle, gözleri parlayarak baktı. "Yani hakikaten *evet* mi diyorsun?"

Derin bir nefes alıp tekrarladım: "Evet."

"Sonunda!" diye bağırdı, kollarını havaya kaldırıp kahkaha atarak. "Yarın gece boş musun?"

"Evet sanırım."

Tam başka bir şey söylemek üzereyken cenaze arabası görünüşlü, büyük ihtimalle ebeveynlerine ait olan koyu mavi bir araba ilerde, park yerinin uzak köşesine girdi.

"Hay ben... Beni almaya geldiler. Gel." Elimi tuttu.

"Dur." Geri ektim. "Ne yapıyorsun?"

"Bekle," dedi gülerek. "Bir şey yok, seni ldrmeyeceğim. Rahatla biraz," muhtemelen diğer kızları eriten sakinleştirici,

rüya gibi bir sesle söylemişti. Parmaklarımı çözüp avucuma bir şey bıraktı.

Elime baktım. Bir karahindibaydı, arada kalmış olanlardan.

Kalkıp çantasını omzuna attı. "Yarın okuldan sonra burada buluşalım mı?"

Başımı salladım.

"Güzel." Gülümsedi. "Tamam."

Sürücü koltuğunda oturan, annesi olduğunu farz ettiğim kadının yanına, arabaya bindi. Kadın bana doğru elini salladı. Kontrol etmek üzere arkama baktım. Ama Josh yolcu koltuğuna utanır gibi otururken annesi bana el sallıyordu. Ben de kolumu kaldırıp salladım. Kadının, "Onu bir yerlere bırakabilir miyiz?" diye sordüğünü duydum açık pencereden. Josh ya "Hayır" ya da "Gidelim" dedi. Hangisi olduğunu seçememiştim.

Araba gittikten sonra ajandamı çıkarıp bu haftayı açtım. Sonra dikkatlice yumuşak beyaz otu arasına koyup nazikçe kapadım.

Tenis kortunda hareketlenmeler duydum. Arkama doğru biraz bakındıktan sonra durumu kavradım. Amanda'ydı. Parmakları zincirimsi çitlere dolanmış hâlde orada durmuş beni dikizliyordu.

"Hey!" diye seslendim. Ama arkasını dönüp yürümeye başladı. "Hey!" Kalkıp kortun içine açılan kapıya koştum. "Orada durup ne yapıyorsun?" diye bağırdım ona yetiştiğimde. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Hayır. Hem istediğim yerde dururum." Kollarını göğsünde birleştirip beni baştan aşağı süzdü, yüz ifadesi yavaşça değişti, üst dudağı iğrenirmiş gibi büzüldü.

"Niye gidip kendi işine bakmıyorsun, Mandy!" Yanından geçip gittim ama sonra geri döndüm, kalbim cesaretimle mücadele ediyordu. "Dur, senin tam olarak sorunun ne?"

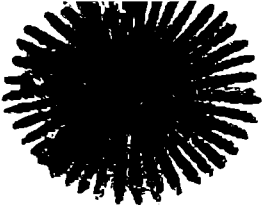
"Benim bir sorunum yok," diye cevapladı.

"Bana öyleymiş gibi geldi." Ben de kollarımı kavuşturdum, sakinleşmeye, onun bir şekilde yaptığı gibi ürkütücü görünmeye

alıştığığ. Tıpkı geçen gün merdivenlerdeki gibi bana doğru bir adım attı. Ve onu tanımıyor olsaydım bana gerçekten vuracağını düşünürdüm.

“Benim adım Mandy değil,” diye kükredi.

Başka bir şey demeden tenis kortundan sinirle çıktı gitti.

O GECE NEREDEYSE HİÇ uyumadım. O yüzden erkenden kalkıp hazırlandım. Annemle babamdan bile önce. Oraya vardığımda okulda kimse yoktu. Öğretmenler odasından yanık ucuz kahve kokusu yayılsa da görünürde tek bir kişi bile yoktu. Birinci kattaki kızlar tuvaletine girip kimsecikler yokken bir sigara içmek için pencereyi açtım.

Orada aklımı başıma toplamaya çalıştım. Bugün Josh'la görüşeceğim için fena korkuyordum, doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordum. Hastalık izni alıp eve gitmeyi düşündüm. İyi bir bahane olurdu. Tabii onu gerçekten görmemek *isteseydim*.

Birinin geldiğini duydum. Sigaramı söndürüp pencereyi çarparak kapadım. Sabahın bu saatinde öğretmenden başkası olmazdı. Tuvaletlerden birinin içine hızla girip arkamdan kapıyı kilitledim. Klozetin üstüne çıkarak nefesimi tuttum ve bekledim.

Kapı tiz bir sesle açıldı. İki ses telaş içinde birbirine fısıldadı.

"Çabuk ol, çabuk ol. Kilitle, hemen kilitle."

"Tamam, hallettim. Hadi, hadi."

"Çabuk! Çabuk," diye fısıldadılar nefes nefese.

Katıksız heyecanları beni daha da merak içinde bırakıyordu.

Kapıyla duvar arasındaki çatlaktan bakabilmek için dikkatlice pozisyonu değiştirdim, ses çıkarmamaya çalıştım. İşte o zaman onu gördüm; Amanda'yı. Son zamanlarda ondan kurtulamıyor gibiydim.

"Tamam, işte," dedi etrafta, yüzünde hep bir rahatsız ifadeyle gördüğüm diğer birinci sınıf kıza, ona bir keçeli kalem verdi.

"Peki, ne yazıyorduk demiştin?" diye sordu Rahatsız Kız, duvara bakarak.

"İşte, fahişe, orospu, kaltak, şıllık, ne olursa. Hepsi doğru o yüzden istediğini seç," dedi Amanda ona.

Geniş uçlu silinmez kalemle tuvaletin duvarına yaklaştılar. Önce Amanda başladı. Kalemın süngerimsi ucunu kirli, soluk pembe karoların üzerine bastırdı ve ben şu kelimeleri yazışını izlerken kalem gıcırdadı:

EDEN MCCROREY BİR OROSPUDUR

Gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Nefes almakta güçlük çekiyordum.

Ardından Rahatsız geçip soyadıyla "orospu"nun arasına bir ok çizdi ve iğrenç bir şekilde kendinden emin bir karalamayla yazdı:

Kesinlikle İğrenç Kaşar

"Bu nasıl?" diye sordu Amanda'ya gülümseyerek.

"Mükemmel!"

"Ve niye o kız kesinlikle iğrenç kaşar bir orospu demiştin?" diyerek kahkaha attı.

"Güven bana, öyle işte," dedi Amanda, geriye çekilip eserlerine hayranlıkla bakarlarken. "Ayrıca, dün okuldan sonra tenis kortunun dışında hakikaten bir çocuğu becerdi!" diye yalan söyledi.

Ağzımı elimle kapadım. Onu öldürebilirdim, pencereden aşağı itebilirdim. Ona ciğerlerimin yettiğince bağırabilirdim. Felç geçirmiş olmasaydım.

"İyy, iğrenç!" diye bağırdı Rahatsız.

"Evet, tamamen," diye katıldı Amanda. "Tamam, hadi gel, çok zamanımız kalmadı."

Sonra gittiler. Gitmelerine izin verdim. Ama hâlâ hareket edemiyordum. Klozetin tepesinde çömelmiş, ağzım açık kalmış, elim hâlâ ağzımda, donup kalmıştım.

Kurtulana kadar ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Bölmenin kapısını itip duvara saf bir inanamazlıkla yürüdüm. Siyah, kapkara nefret kelimelerine parmaklarımla dokundum. Koridorda bir ses duyuldu. Ardından bir dolap sertçe kapandı. İnsanlar gelmeye başlamıştı. Hemen aletten bir sürü kâğıt havlu alıp sabun ve suyla ıslattım. Ardından duvara gidip kelimelerin üstünü defalarca zımparalamaya başladım, nefesim tükenene, ağlayana kadar tüm gücümü kullandım. Duvara baktım. Kelimeler hâlâ beni izliyordu. Değişmemişti. Sırılsıklam olmuş kâğıt havlu tomarını yere bıraktım. Elimi yumruk yaptım, tırnaklarım duvarı, herhangi bir şeyi yumruklama isteğiyle avucuma battı.

Tam o sırada son sınıftan üç güzel, popüler kız konuşarak kapıyı itti. Aynanın önünde toplandılar. Gözlerimi kurularken sırtımı onlara döndüm. Sonra da ellerimdeki ıslak kâğıt havlu parçalarını yıkamak üzere lavaboya gittim.

“Ah, ay!” diye bağırdı bir tanesi. Başım ona bakmak üzere aniden döndü. Rimel fırçasıyla duvarı işaret ederek “Birisi kötü bir kız olmuş,” dedi.

Hepsi güldüler. Kalbim, göğsümdeki bir kafese bir kuş sıkışmış gibiydi. Kanatları kemiklerime sertçe çarpıyordu. O kızın güzel suratını tüm hiddetimle aynaya çarpmak istiyordum. Ardından bir başkası, “Eden McCrorey de kim?”

“Belli ki orospunun teki,” dedi üçüncü kız kahkahayla karışık.

“Hayır,” diye düzeltti onu ilki, “kesinlikle iğrenç kaşar bir orospu demek istedin.”

Küçük cadılar gibi kıkırdayıp koridora kadar birbirlerini takip ettiler. Bense sadece orada durup hakkımda öyle konuşmalarına izin vermiş oldum.

Kafam duman içinde koridora koştum, o kızları bulup bana böyle davranmaya hakları olmadığını söylemeye kararlıydım.

Hepsinin yalan olduğunu söylemeye kararlıyım. Amanda'yı bulup onu zemine yapıştırmaya kararlıyım. Ama birkaç adımdan sonra durdum. Koridor insanlarla ve gürültüyle dolmaya başlamıştı. O kızlar da çoktan dağılmışlardı.

Ben de bırakıp dolabıma gittim. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalıştım. Bilmiyormuşum, bilinecek bir şey yokmuş gibi günü atlatmaya çalıştım. Beni tanıyan herkesten bir şekilde kaçınmayı başardım. Ama öğle yemeği sırasında Mara beni kütüphanede buldu.

"Hey," diye fısıldadı, ben kitapları raflarına yerleştirirken arkamdan yaklaştı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Kaçınılmazdı. Beni koridorda kol uzaklığına çekmesine izin verdim.

"Edy," diye başladı, "sana bir şey söylemem gerek. Kötü bir şey. Ama söylemeden önce unutma, her şey yoluna girecek. Bence... bence yine de bilmen lazım."

"Biliyorum," dedim ona.

"Biliyor musun?" diye sordu, yüzünü buruşturarak.

Başımı sallayıp gülümsemeye, umurumda değilmiş gibi omuz silkmeğe çalıştım.

"Delilik! Kim böyle palavralar başlattı bilmiyorum. Hem de senin hakkında!"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Eh, Cameron'la ben *tüm* tuvaletlere gidip hepsinin üzerini karalamaya çalıştık. Sabahtan *beri* bunu yapıyorduk, o yüzden sorun yok. Gerçi keşke görmemiş olsaydın," diye itiraf etti.

"Cameron kızlar tuvaletine mi girdi?"

"Hayır, erkekler tuvaletine."

Erkekler tuvaletine gireceklerini düşünmemiştim bile. "Bunu yaptığın için teşekkürler, Mara. Cidden. Gerçi sanırım herkes gördü," dedim. "Geri alamayız." Acı acı güldüm.

"Herkesi siktir et gitsin!" dedi yüksek sesle ve birkaç kafa bize doğru döndü. "Gerçekten üzgünüm, Edy," diye fısıldadı. "Hiç anlamıyorum." Sanki olanlar bana değil de ona olmuş gibi

üzgündü. “Bu gece bize gelmek ister misin? Bir sürü atıştırma-
lık yiyebilir ya da sadece vejetaryen takılabiliriz?” diye şansını
denedi.

“Yapamam. Aslında planım var.”

“Öyle mi? Kiminle?” diye sordu, şok içinde.

Kimsenin duymadığından emin olana kadar etrafa bakındık-
tan sonra zar zor duyulacak kadar sesimi alçalttım. “Josh. Joshua
Miller.”

“Aman Tanrım! Ciddi misin sen?” diye fısıldadı, gülümseme-
si anında genişledi. “Nasıl oldu bu?”

“Bilmiyorum, öyle... oluverdi işte. Bana çıkma teklif etti.”

“Edy?” Mara’nın gülümsemesi küçüldü. “Onun yaptığını
düşünmüyorsun, değil mi? Çünkü öyle olsaydı kesinlikle onun-
la çıkmazdın, değil mi?”

“O değildi.”

“Evet ama nasıl emin olabilirsin?” diye sordu, şüphelenmek-
te haklıydı.

“Eminim,” diye temin ettim onu ama ikna olmuş gibi görün-
müyordu.

“Edy, endişeliyim. Çok dikkatli ol, tamam mı?” diye sordu,
sesi hafifçe titriyordu. “Çünkü o bir nevi diğer dünyadan. Biz-
den büyük. Yani diyorum ki, ya senden bir şeyler bekliyorsa?”

“Bekliyorsa ne olmuş?” diye cevapladım hemen. “Bilmiyo-
rum, belki o kadar da kötü olmazdı.”

“Gerçekten mi?” diye sordu inanamıyormuş gibi. “Ama...
ama korkmuyor musun?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. Korkuyordum. Ancak bu fark-
lı yolda, daha çok korkmaktan korkuyordum. Yapmamaktan da
korkuyordum. Belki yapamayacak kadar korkacak olmamdan
korkuyordum. Kevin’in beni bu hiç hayal etmediğim yollarla
kontrol edeceğinden... Ve birdenbire onun yerinde başkasının
olması fikri gerekli, istediğim, ihtiyacım olan bir şeymiş gibi gel-
di. Ve kim olduğu umurumda değildi, ondan başka herhangi biri

olurdu. Bu Josh denen çocuk yeterince iyiydi. Sonuçta bana ot koparmıştı.

“Belki de dedikodular o kadar da yalan değildir,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Kapa çeneni, Edy,” dedi Mara, yüzü tamamen düzdü. “Bir daha asla bunu söyleme. Doğru değil ve bunu sen de biliyorsun!”

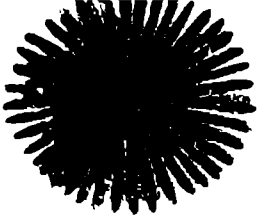
“Özür dilerim.” Tartışmaya devam etmek istermiş gibi bana uzunca bir süre baktı ama devam etmedi. “Özür dilerim,” diye tekrarladım.

“Edy, emin olmak zorundasın,” dedi kesin bir şekilde. “Eğer yapacaksan, gerçekten ama gerçekten emin olmak zorundasın. Eğer şey yaparsan geri alabileceğin...”

Onu durdurmam gerekti. “Endişelenme, tamam mı? Bir şey olacağını kim biliyor?” diye yalan söyledim, onu iyi hissettirmeye çalışarak.

“Tanrım,” diye inledi, ihtimalden dolayı hem dehşete düşmüş hem de keyiflenmiş bir hâlde. “Joshua Miller... Bu çok büyük bir şey. Hani. Devasa bir şey.”

Her şeyin değişmesi, benim değişmem fikrinden duyduğum korkuya karşı sırıttım. “Evet, sanırım öyle.”

OKULDAN SONRA TENİS kortunun yanındaki kaldırımında bekledim. Saatlerdir bekliyormuşum gibi hissediyordum ama aslında yalnızca yedi dakika olmuştu. Ona üç dakika daha verecektim, sonra da gidecektim. Çıkmadan önce tuvalette saçımı ve makyajımı düzeltmişim. Dişimi fırçalamışım. Okul başlamadan önce aldığım yeni ipeksi çiçekli elbisemi bile giymiştim. Bir kere ellerimi saçlarımdan geçirdim. Buna son vermeyi düşünürken Josh'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Hey! Gerçekten buradasın?" dedi, beni gülümsemeyle selamlarken.

"Geleceğimi söylemişim." Ben de gülümsedim.

"Biliyorum, aynen. Bu yüzden emin olamadım ya," dedi gülererek. "Hadi gel." Elime uzandı. Kalbim durdu. Beni otoparka doğru sürüklerken herkesin bizi izlediğini fark etmemiş gibiydi. Dün onu alan mavi station arabanın önünde durup önce beni yerime oturttu. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde arabayı çalıştırıp bana tatlılıkla baktı. "Çok iyi görünüyorsun, Eden."

Mırıldanarak "Teşekkürler," dedim ve kızardığımı fark etmesin diye camdan dışarı baktım. Ancak bununla beraber arkadaşı

olduklarına emin olduğum, bize bakıp işaret ederek gülen çocukları gördüm.

“Nereye gitmek istiyorsun?” diye sordu, belli ki benim gördüğümü görmemişti. Benim yaşadığım dünyada yaşamıyordu.

“Buradan başka herhangi bir yere.”

“Tamam,” dedi gülerek. “Aç mısın?”

Omuz silktim. Geride bıraktığım günden sonra bir şey yemek istemiyordum.

“Peki sinema?”

“Gidebileceğimiz, etrafta insanların olmayacağı bir yer var mı?” Tamamen ciddi olsam da gülmeye çalıştım.

“Çoğunlukla her yer insanlarla dolu bugünlerde.” Sırıttı, hâlâ bir cevap bekliyordu. “Ebeveynlerim bu akşam bir şey yaptığından seni bir yerlere götürebilmek için annemin arabasını ödünç aldım. O yüzden hadi... bir yer söyle işte, herhangi bir yer ve gidelim.”

“Ebeveynlerin ne yapıyor?” diye sordum, fikir kafamda şekillenirken.

Deliymişim gibi bana baktı. “Seni temin ederim bizim yapmak isteyeceğimiz bir şey yapmıyorlar, fikir falan arıyorsan yani.”

“Hayır, yani diyorum ki evinize gitsek? Orada kimse yok, değil mi?”

Bir anlığına kafası karışmış gibi göründü, sonraysa arlandığına dair bir belirti yüzünden geçti. “Şey, tabii. Sanırım gidebiliriz. Ama gitmek istediğin başka bir yer yok mu?” diye sordu, arabayı yola çıkararak.

“İnsandan arınmış ve saat ona kadar gidip gelebileceğimiz bir yer bilmiyorsan yok.”

Sadece gülümseyip arabayı hareket ettirdi.

Sonrasında hatırladığım ilk şey, Josh'ın yatak odasının ortasında karşılıklı durduğumuzdu. “Ee,” dedi, şifonyerindeki CD yığını-

nı karıştırarak. “Bir şey dinlemek ister misin?” Hâlâ CD’den müzik dinliyordu, bu alışılmadıktı. Ama aklım bu düşünceyi daha fazla ilerletemeyecek kadar hızlı çalışıyordu.

“Olur.”

“Ne istersin?” diye sordu.

“Herhangi bir şey.”

Bir CD seçti. Şarkı kısık sesle ve yavaşça başladı. Josh bana baktı. Ellerini ceplerine koydu. Sonra çıkardı. Ben ağırlığımı verdiğim bacağımı değiştirdim. “Hoşuna gitti mi?” diye sordu. Sanırım şarkıdan bahsediyordu ama aynı zamanda burada onunla olmayı da kastedip etmediğini merak ettim.

İkisinin cevabı da aynıydı, o yüzden gerçeği söyledim: “Henüz emin olamadım.”

Yatağına oturup bana onu tekrar etmemi işaret etti. Yatağına yaklaşırken içimdeki her şeyin hızlanıp atmaya başladığını hissettim. Bir yıl önce, koridorda ölümüne ezmek istediğim bu çocuğun yatak odasında olacağımı hayal dahi edemezdim. Kendimi durumun tüm detaylarını değerlendirirken buldum: o, ben, aramızdaki uzaklık, yorganının bacağımdaki yumuşak hissi ve her şeyin temiz çamaşır gibi kokması, duvarlarındaki spor posterleri, ahşap zemin, sadece biraz aralanmış perdeler. Korku kalbimin çevresinde düğümlenirken zorla nefes almaya devam etmeye çalıştım. Dudakları çok az aralanmıştı. Konuşmasını bekledim ama konuşmadı. Çenem öyle kenetlenmişti ki dişlerim zonkluyordu.

Yüzünü öncekinden çok daha dikkatli inceledim. İlk başta burnu büyük diye düşünmüştüm ama aslında öyle değildi, *gaga gibi* diye fısıldadı beynim yedinci sınıfta *Sherlock Holmes* okuduktan sonra araştırdığım kelimeyi hatırlayarak. Ancak şimdi bu yüze bu kadar mükemmel uyan başka bir burun düşünemiyordum. Ve yine gözleri, rengi her seferinde farklıymış gibi görünüyordu. Kucağımdaki ellerime baktım, parmaklarım birbirine dolanıp duruyordu ve onun aklının da benimki gibi hızlı çalışıp çalışmadığını, beyninin yüzümü kavrayabilmek için yükleme

yapıp yapmadığını merak ettim. Bir şekilde, öyle olmadığını biliyordum.

“Ee,” diye başladı. “Sen Caelin McCrorey’nin kız kardeşisin? Ya da öyle bir şey, değil mi?”

“Evet, yani?”

“Bilmem.” Omuz silkti. “Konu açmak için. Birlikte oynamıştık. İyi bir çocuktuk. Yani, senin abin olduğunu bilmiyordum. Seni etrafa sordum. Herkesin söyleyebildiği tek şey buydu, aşırı gizemlisin.” Bir kaşını kaldırarak sırtıttı.

Buna ne demem gerektiğini bilmiyordum. Aşırı gizemli değilim mi? Çözmesi o kadar zor değilim mi? Peki bir anda sürtüğe dönüşmem, onu duymamış mıydı?

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve bana, “Ne... konuşmak istersin?” diye sordu.

“Abimi değil.”

Puff gibi bir ses çıkardı, güldüğünü mü yoksa sadece nefes mi verdiğini anlayamadım ama sonra sessizce ekledi, “Evet, ben de.” Sesi pürüzlüydü ve kulağa nasıl geldiğini çok düşünmüyormuş gibi kelimeleri ardı ardına söylüyordu. Kevin gibi değildi. Kevin hep sözcüklerini, hem düzgün hem sert hem kesin hem de yeterince duyulabilir olması için dikkat ederek telaffuz ederdi. Sesi farklıydı. Ama onun her şeyi farklıydı. Bu iyiydi. İyi olacaktım. Josh yine gülümsedi ve yanağıma çok hafif dokunmak için uzandı. Kalbim durdu sandım. Başıyla aramızdaki boşluğu işaret ederek “Niye orada duruyorsun?” dedi.

Yavaşça ona doğru kaydım. Eğildi. Gözlerimi kapadım. Çok yoğundu, izlemesi çok korkutucuydu. Dudaklarının benimkilerle temas ettiğini hissettim. Beni öpüyordu. Ona izin vermeye, bir erkeğin dudağının dudağıma değdiği son ânı düşünmemeye çalıştım. Bu benim ilk öpücüğüm değilmiş gibi onu öpmeye çalıştım. Çünkü daha önce öpülmemiştim, tam olarak değil.

Kendimi onun öpücüğüne karşılık vermeye, içimdeki her şeyle onu öpmeye zorladım. Çünkü yapabilirdim. Yapabilirdim. Bunu yapabilirdim. Ben daha nasıl yaptığını anlayamadan bir

şekilde beni yatağa, sırtımın üzerine yatırmayı başardı. Bacağını benimkinin üzerine koydu, hızlıca ağırlık merkezini değiştirence bedeni benimkinin hemen yanına kaydı. Ancak tam bunun gerçekten sorun olmadığını, bunun korkunçtan başka bir şey olma ihtimali olduğunu hissetmeye başlarken parmaklarının boynuma değdiğini hissettim. Midem sıkıştı çünkü bir erkeğin boynuma son değdiği anda beni boğmakta olduğunu unutamazdım.

Normal, normal ol, dedim kendime. Bu farklı.

Ama eli kalçama geldiğinde... kaskatı kesildim. Kafamdan bir türlü atamıyordum çünkü yapabilirdi, çikolata gözleri, karga gibi burnu ve çekici bir gülümsemesi varsa ne olmuş, teknik olarak bunu yapma gücü vardı, istediği her şeyi yapabilirdi, bense onu durduracak kadar güçlü değildim ve kimse bunu bilmezdi çünkü yapayalnızdık. Ne halt etmeye buraya gelmişim ki? Ne düşünüyordum? Eli kalçamdan biraz daha yukarı çıktı, elbisem biraz daha açıldı. Onu kendimden uzaklaştırmak, kaçmak istiyordum. Kalbim hızla atıyor, deli gibi çarpıyor, kaburgalarımın arkasına vuruyordu. Ağzını çekip yüzüme baktı. Korkmuş gibi görünmemeye çalıştım. Ama donakaldım.

"Sorun ne?" diye sordu usulca. "Durmamı mı istiyorsun?"

Evet diyemezdim ama hayır da diyemezdim. Kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerimi kapadım. Fakat bunu yaptığım anda oradaydım. Kevin'la. Kevin kollarımı yatağa bastırıyordu. Ve elleri, kör bıçak gibi parmakları yavaşça kemiklerime kadar deliyorlardı. Ben kaçmaya çalıştıkça daha çok ele geçiriyordu. Bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordum. Ne kadar zayıf olduğuma.

Gözlerimi açtım. Zar zor nefes alıyordum. Çok fazla zaman geçmişti. Bu dinginlik, sessizlikten daha beterd. Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O yüzden yalnızca tavana bakıp onun bile zor duyacağı bir sesle, "Gitmem gerek," dedim nefesle beraber.

"Ne?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. Çünkü bilmiyordum... O an gerçekten hiçbir şey bilmiyordum.

“Hayır... ben... biliyorum,” diyerek nefes verdi. Yüzüne bakmak için kafamı kaldırdığımda biliyormuş ya da anlıyormuş gibi görünmüyordu, aksine benim kadar kafası karışmış görünüyordu. Beni yeniden öpmek için eğilirken parmakları saçlarımdan içinden geçti.

“Benim gerçekten, şey...” demeye başladım, ellerimle göğsünü iterek. “Gitmem gerek.” Ama ellerim hareket etmedi. Onu itemediler. Bu onu kışkırtmazdı bile. “Gitmem gerek!” diye bağırdım bu sefer. Ağırlığını üzerimden çekerken gözleri büyüdü. Hızla oturdum ve yatağın ucuna geçtim.

Kolumdan yakalayıp beni geri çekti. “Bekle...”

“Ne...” Sesim çok keskindi ama elimden bir şey gelmezdi. İçgüdülerim bana bağarmaya ve ona vurmaya başlamam gerektiğini söylüyordu. Kaçmak için gerekirse bedenimi tuttuğu elini testere gibi kemirmemi söylüyordu. Ama aynı zamanda içgüdülerim şu anda kafayı yemiş durumdaydı, o yüzden sesimi ayarlayıp daha sakince tekrar denedim. “Ne?”

“Hiç, sadece... ne oluyor, neden gitmen gerek?” Hâlâ kolumu kavrayan eline bakınca bıraktı. “Ben sanıyordum ki yapacağız...”

“Ne yapacağımızı sanıyordun?” diye sözünü kestim, gözlerim genişlemişti.

“Hiç... onu değil!” dedi çabucak. “Dışarı çıkıp bir şeyler yapacağız sanıyordum. Zamanımız var sanıyordum. Kafam karıştı. Bir dakika önce istiyordun şimdi de gidiyor musun? Yani, ben mi bir şey yaptım?” diye sordu, hızlı konuşuyordu.

Onu dikkatle izledim. Nasıl cevap vereceğimi dahi bilmiyordum. Bir şey mi yapmıştı? Yoksa bu normal miydi? Herkesin yaptığı bir şey miydi? Düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Ne hissettiğimi, düşündüğümü ya da istediğimi bilmiyordum.

“Buraya gelmek isteyen sendin,” dedi ama bunu kabaca değil de durumu hatırlatmış gibi söylemişti.

“Fikrimi değiştirdim, tamam mı?”

“Tamam,” dedi, sanki gerçekten tamammış gibi.

Yatağının ucunda ikimiz de yan yana oturduk. Ben elbisemi

düzelttim. O da gömleğini düzeltti. Ve sonra yine o korkunç sessizlik oldu. Yatak odasının penceresinden dışarı baktım. Güneş batmaya başlıyordu. "Sanırım gitmeliyim."

"Burası iyi," dedim sokağımın köşesine ulaştığımızda. Arabayı durdurup kafası karışmış gibi etrafa bakındı.

"Evin nerede?"

"Hemen ileride. Burası iyi."

Kaldırıma yaklaşp farları kapattı. "Ee, iyi miyiz?" diye sordu.

"Evet. Sanırım."

Başını salladı. "Tamam. Bunu tam bir buluşma olarak saymasam da, teknik olarak hâlâ bir yere gitmediğimiz için... yine de sana iyi geceler öpücüğü verebilir miyim?" diye sordu gülümseyerek.

Etrafta kimse olmadığından emin olmak için hemen bakındım. Başımı tekrar döndürdüğümde çoktan yaklaşıyordu. Beni öptü, sadece bir kere, yumuşak bir şekilde.

"Yarın gece," diye başladı, "biliyorsun ki önemli maçımız var. Ama ondan sonra bir parti olacak. Gitmek ister misin?"

"Sanmıyorum." Tüm arkadaşlarının beni gösterip fısıldadığını, tuvaletteki güzel kızların kahkaha attıklarını hayal edebiliyordum. Josh'sa bir tanıktı. Ya da daha kötüsü bir katılımcı.

"Neden peki?" diye sordu alınmış bir sesle. Bu ne de olsa herkesin gıpta ettiği bir davetiyeydi, bana geçmişin ve geleceğin mezuniyet ve okula dönüş partilerinin kralları ve kraliçeleriyle bir arada olma şansı veriliyordu. Sadece düşük seviyeden ölümlü bir köylü olan bense, onu reddetmeye cüret ediyordum.

"Çünkü ben..." nasıl söyleseydim ki, "ben senin kız arkadaşın olmak istemiyorum."

Gözlerini devirdi, başını salladı, gülümsemesini bastırdı.

Belli ki o şekilde söylememeliydim.

Bir süre dümdüz ileri baktı, sonra da oturduğum yolcu koltuğuna doğru dönüp "Taaa-maam," dedi yavaşça, tıpkı bir yıl

önce ben hâlâ görünmez Fare kızken koridorda yaptığı gibi. "Kız arkadaşım olmanı istemedim; sadece partiye gitmek ister misin diye sordum."

"Eh, istemiyorum." Sesimde sahip olduğunu bilmediğim bir otorite vardı.

"İyi." Soğukkanlı davranmaya çalıştı. Bense gözlerimi gösterge panelinde tuttum. Saat 6:51'den 6:52'ye döndü. "Bu kadar o zaman?" diye sordu.

Omuz silktim. "Belki. Belki değil." Çok soğuk. Çok sakın. Çok kendine hâkim. Bunu nasıl yapıyordum?"

"Üzgünüm, seni... anlayamıyorum. Tam olarak ne yapıyoruz öyleyse?" diye sordu, sesinde bir rahatsızlık tınısı vardı.

"Bilmem. Arada bir araya gelip... işte, öylesine takılsak?" diye sordum, kelimeler gerçekten bana aitlermiş gibi ağzımdan dışarı akıyorlardı.

Birkaç saniyeliğine düşünürken kuşkucu göründü. "Sanırım bu bir kızın bana söylediği en garip şey. Yarın hakikaten benimle bu partiye gitmek istemiyor musun?" diye sordu, anlayamamıştı. "Bir anlama gelmesine gerek yok."

"Bak, bu konuda tartışmayacağım. Beni bir daha görmek istemezsen sorun yok, tamam mı? Ama istiyorsan, ancak böyle olur. Şu anda olduğu gibi yani."

Burnundan nefes alıp ağzından yavaşça nefesini verdi. Ben de sesli bir şekilde iç çektim. Sabırsızmışım numarası yaparak parmaklarımı hemen kapıyı açmaya ve koşmaya hazır bir hâlde kola vurdum. "Bilmiyorum," dedi en sonunda tereddütle.

Başka bir şey demeden dışarı çıktım. Evime doğru yürürken beni izlediğini biliyordum. Motorun sesi beni çevreleyen karanlıkta kaybolana kadar arkamı dönmedim. Sonra baktığımda uzakta parlayan iki stop lambasından başka bir göremedim.

PAZARTESİ GÜNÜ İNSANLAR bana bakarken bir şey fark ettim. Dünya bir anda iki farklı gruba ayrılmış gibiydi. İlki benim alışık olduğumdu, kimsenin hayatta olduğumu dahi bilmediği. Sonra bu ortaya çıkan yeni grup vardı, oradaki insanlar bana bir sürü farklı bakış atıyorlardı: iğrenme, acıma, merak. Bunun duvar yazısından mı yoksa cuma günü Josh'la ortalık yerde görünmemden sonra mı gerçekleştiğini bilmiyordum. Belki ikisi de birdendi.

Ama burada, kütüphanede o bakışlar yoktu.

Burada güvendeydim. İşleri düzenli tutmak için var olan tüm bu konular, harfler ve numaralarla birlikte güvendeydim: felsefe, sosyal bilimler, diller, teknoloji, edebiyat, A-B-C-D, bir numara, iki numara, üç numara. Hepsinin bir anlamı vardı, hatalara ve yanlış anlamalara yer yoktu.

"Hey," dedi, dar koridorda birden karşımda belirerek.

Zıpladım, neredeyse elimdeki kitabı düşürüyordum. "Beni korkuttun!" diye fısıldadım.

"Yine," dedi sırtarak. "Üzgünüm." Yaklaşmaya korkuyormuş gibi kıpırdamadan durdu. "Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu.

“Kızgın olan sendin, ben değil.” Gerçi bu da tam olarak doğru sayılmazdı.

“Ben hiç kızgın olmadım. Yalnızca kafam karıştı.”

Benim de kafamın karışık olduğunu söylemek istiyordum. Onu gördüğüme çok sevindiğimi, bugün bana herkesin baktığı gibi bakmadığı için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyordum. Ancak bunu kabul edemezdim. Kendimden emin, güçlü ve sağlam olmak zorundaydım çünkü onda ne olduğunu bilmediğim bir şey vardı ve bu, bende fena hâlde kırılgan olma arzusu uyandırıyordu.

“Bak, en baştan başlayabilir miyiz?” diye sordu.

Eğer birisi yeniden başlayabilseydi kendimi seçer ve yatak odamdaki o geceye gidip baştan başlardım. Ama bu mümkün olmadığına göre ona söylemeliydim. “Hayır, tam olarak olmaz.”

Gerçekten kötü, üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış ya da onun gibi bir şey hissediyormuş gibi ellerine baktı. “Tabii,” diye fısıldadı, gitmek üzere arkasını döndü.

“Ama sadece...” Koluna dokundum. Arkasını döndü. “Devam edebiliriz. Olmaz mı?” diye lafımı bitirdim.

Gözlerinde yeni bir ışıkla bana doğru bir adım attı. “Evet, sanırım yapabiliriz.”

Başımı salladım. Sonra kendi kendime güldüm. Çünkü bunu düzeltmişim, ben yapmışım.

“Bu, telefon numarası olayına girdiğimiz anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Sanırım,” dedim gülerek.

O da telefonunu çıkarırken güldü. Ona numaramı söylerken bana böyle yakın durup gülümsediği ânın bitmesini hiç istemedim.

Artık telefon numarası olayına girdiğimize göre, beni bu gece evine davet ettiğinde bazı esas kurallar koymaya karar verdim.

“Gelmeden önce bunun erkek arkadaş-kız arkadaş olayı olmayacağını anladığından emin olmak istiyorum.”

“Evet, bunu daha önce gayet iyi anlatmıştın.”

“Yani dışarı çıkıp buluşmaya falan gitmeyeceğiz. Arkadaşlarla tanışmak istemiyorum. Koridorlarda el ele tutuşarak dolaşmak ya da senin beni dolabımın yanında beklemeni istemiyorum. Kesinlikle basketbol maçlarında sana kenar çizgisinden tezahürat eden kız olamayacağım.”

“Vay be, bir erkeği nasıl özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun, değil mi?” diye sordu, sesinin arkasında bir kahkahanın izi vardı.

“Bu seninle alakalı değil,” dedim, kulağa nasıl düpedüz bencilmişim gibi geldiğine, nasıl düpedüz bencil *olduğuma* inanamıyordum.

“Pee-kii. Başka bir şey?”

“Ve asla ama asla ailenle tanışmak istemiyorum.”

“Eh, bu konuda anlaşabiliriz.”

“Ah.” Vay be, bu acıtmıştı. Sanırım ona aynen böyle hissettiyordum.

“Bu seninle alakalı değil,” diye beni taklit etti açıkça.

“Tamam.”

Bir duraklama oldu.

“Eden, kaç yaşındasın sen?”

“Neden?”

“Bilmem, merak ediyordum da. Söylemesi zor. Şey gibi görünüyorsun...” Bitirmeden kendini durdurdu.

“Ne gibi görünüyorum?”

“Şey gibi... bilmiyorum. Ya çok olgusun ya da tamamen tersiymiş gibi hissediyorum.”

“Gerçekten bana olgunlaşmamış demenin sana yardım edeceğini düşünüyor musun?” Güldüm. “Neredeyse hoşuma gitti. Ya da tamamen alındım, söylemesi zor.”

“Hayır, hayır, hayır söylemek istediğim bu değil!” Çark etti. “Aslında senin oldukça olgun olduğunu söylüyorum.”

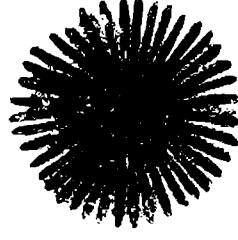
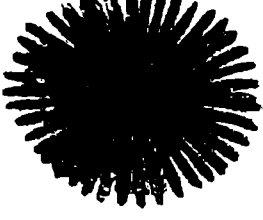
“Ya da tam tersi,” diye hatırlattım ona.

“Onu demek istemedim,” güldü. “Gerçekten, kaç yaşındasın? On altı falan mı?”

“Elbette,” diye falan söyledim. On dört. Ama doğum günüm yakındı, on beşe girecektim. O da *on altı* gibi bir şeydi. “Tamam, şimdi de cevap ver o zaman. Evet mi hayır mı, ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Birkaç saniye boyunca emirler listemi düşündükten sonra nefes alıp vererek cevapladı, “Gerçekten tuhaf olduğunu düşünüyorum.” Durakladı. “Ama yine de tekrar gelmeni istiyorum.”

Dudaklarımın gülümsemeye büküldüğünü hissettim.

O GECE BENİ AİLESİNDEN gizli içeri sokup merdivenlerden yatak odasına aldı. Bir sonraki gece de. Ve geçen hafta boyunca hemen hemen her gece. Her gün biraz daha ileri gidiyormuşuz gibiydi, elleri vücudumda sınırları test eder gibi biraz daha özgürce dolaşıyordu.

Ama zaman gelmişti, bu gece olacaktı. Evine varmadan önce buna karar vermiştim. Bana ailesinin, kuzeninin düğünü için şehir dışında olduğunu söylemişti. Mükemmeldi. Çünkü artık beklemeye dayanamıyordum. Artık olması gerekiyordu. Böylece her birlikte olduğumuzda korkmaktan vazgeçebilirdim. Nasıl olacağını, ne yapacağını, nasıl davranacağını, beni incitip incitmeyeceğini düşünmekten vazgeçebilirdim. Ve benim ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi düşünmekten.

Tabii bu gece kararımı vermiş olmama rağmen çok daha fazla korkuyordum. Öyle korkuyordum ki zar zor nefes alıyordum. Bir kızarıklığın parmaklarımdan elime, bileğime, koluma, tüm vücuduma ve beynime yayıldığını hissedebiliyordum ve Tanrım, içimde sıkışıp kalmış bu kurşunla kusacak gibi oluyordum.

Yatağının yanında durduk. Beni öpmek için yaklaştı.

Normal ol. Normal ol, Edy, dedim kendime. Normal ol, diye tekrarladım kafamın içinde. Şimdi. Bir nefes alıp öpücüğünden çekildim. Gömleğimi açmaya başladım; bir, iki, üç, dört, beş, altı düğme. Ellerim titriyordu. Zar zor hareket ediyorlardı. Tanrım, ne diye düğmeli bir gömlek seçmiştim ki? Kafamı kaldırdım. Yeni sutyenime bakıyordu. Dantelliydi, mordu ve külotumla takımdı. Gömleğin omuzlarımdan düşmesine izin verdim. Göze çarpmadan koluma bakmaya çalıştım. İyi görünüyordu, kızarıklık yoktu. İyiydim. Ben iyiydim ve bu da iyiydi, nefes verdim, her şey yolunda, yolunda, yolunda. Spor ayakkabılarımın topuğuna basarak onları ayaklarımdan çıkardım ve kenara itekledim. Pantolonumun düğmesini, fermuarını açtım, kalçamdan, popomdon, uyluklarımdan aşağı kaydurdım.

Ayaklarıma baktım. Çoraplar. Çoraplarla seks yapılmazdı, bu aptalca olurdu. Onları ayaklarımdan çıkarıp ayakkabılarımdan içine koyarken düşmemeye gayret ettim. Ayağımın altındaki zemin buz gibiydi. Josh hâlâ giyinikti, sadece bakıyor, beni çirkin ve aptal hissettiriyordu.

Belki gördüğü şeyden ötürü hayal kırıklığına uğramıştır diye düşündüm; çok güzel ya da seksi olmadığımı biliyordum elbette. Kollarımın göğsümde birbirine bağlandığını hissettim. Bir anda kaçmak istedim. Uzağa, hızla, ondan olabildiğince uzağa, kendime, hayatıma, geçmişime, geleceğime, her şeyime.

Hemen kendine geldi. Tişörtü kafasından çıkarıp benim kıyafetlerim üzerine düşerken tenime değdi. Çorapları spor ayakkabılarımla birlikte çıktı. Aramızdaki boşluk hızlıca kapandı; elleri bir anda belime dokunup beni irkiltti, hayır, zıplattı, hayır, bir çeşit vahşi, dengesiz hayvanmış gibi ondan kaçmama neden oldu. Ayakkabılarıma takıldım ve bacaklarım yatağın çerçevesine çarptı. O da geri çekildi, kafası karışmıştı. Çok aptaldım. Suratım yandı. Ölmek, saklanmak, kaybolmak istedim.

“Özür dilerim,” dedik aynı anda.

“İyi misin?” Kolunu beni sabit tutabilmek üzere uzattıysa da bana tekrar dokunmaya cesaret edemedi.

“İyiyim,” diye tersledim.

Bir adım geri atarak ellerini ceplerine koydu ve sutyenime bakmamak için gerçekten çaba sarf etti. “Dinle, yapmak zorunda... yani biz yapmak... zorunda... değiliz... eğer...”

Konuşmayı bıraktı çünkü pantolonunun düğmesini çözüyordum. Düşünmeyi bıraktı çünkü şimdi de fermuarını açıyordum. Nefes almayı bıraktı çünkü ellerini ceplerinden çıkarmış tekrar belime koyuyordum. Ve sonra kalbim ve ciğerlerim ve beynim de durdu çünkü iç çamaşırım bir anda bileklerime inmişti, onun ki de öyle ve bedeni benimkine değişiyordu, yataktaydık ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve her şey fazla hızlı geliyordu ve elleri her yerimdeydi ve benim ellerim titriyordu ve onları nereye koyacağımı bilmiyordum ve fark etmemesini umuyordum.

Beni öpmeyi bıraktı. Gözlerimi açtım. Çıplak vücuduma bakıyordu. Ben de vücuduma baktım. Ama tek görebildiğim bazen bir şekilde her yerimi acıtmayı sürdüren dev, açık bir yaraydı. Bunu da fark etmemesini umdum.

Tenime, öyle dokunulması gereken bir şeymiş gibi nazikçe dokundu ve yavaşça konuştu, “Eden, sen gerçekten...”

“Şşşş, lütfen, lütfen.” Bitiremeden onu durdurdum. “Bir şey söyleme.” Çünkü her ne olduğumu düşünüyorsa, o değildim. Vücudumun her ne olduğunu düşünüyorsa, öyle değildi. Bedenim bir işkence odasıydı. Lanet olası bir suç mahalliydi. Orada iğrenç şeyler olmuştu, konuşulacak, yorum yapılacak, sesli bir şekilde ifade edilebilecek bir şey değildi. Asla. Bunu duymayacaktım. Duyamazdım.

Deliymişim, huysuzmuşum, kabaymışım gibi baktı. “Sadece diyecektim ki sen...”

Ve belki deli, huysuz ve kaba olduğum için tekrar araya gir-dim, “Biliyorum, sadece söyleme. Lütfen söyleme, her neyse sakın...”

“Peki, tamam. Söylemem.” Belki bu artık resmi olarak önemini yitirmiş gibi görünüyordu. tg: @kaktusun

Bunu düzgün yapmaya konsantre oldum. Bedenine bakma-

maya çalıştım çünkü bedeni beni korkutuyordu. Ama kollarımı sırtına doladım, parmak uçlarım tenine değerken, kemik ve kas izlerini takip ederken titredi. Onu, göğsü ve karnı benimkine değsin diye aşağı çektim. Beni dikkatle öptü, dikkatli davranılması gereken kırılgan bir şeymişim gibi. Ama çok güzel, tatlı, fazlasıyla başkası için, daha çok eskiden olduğum ya da olmak isteyeceğim kişi için yaratılmış gibiydi.

Yatağının yanındaki komodinden bir şey çıkarmak üzere uzandı. Ne olduğunu paketi açarken anladım. Yırtılma sesi beyrimi kasıp kavurdu. İçimdeki gevşek bir şeyi sarstı. Ve bu şey, bilmesini istediğim o sarsıntılı derin alanın içindeydi. Her şeyi bilmesini istiyordum. Zamanı durdurup şu ana kadar geçmiş olan her ânı ona anlatmak istiyordum. Çünkü benim gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu. Bir şekilde şu anda hâlâ masum hissettiğimi bilmesini istiyordum. Onu görevlendirdiğim şeyi bilmesini. Ama bu küçük, önemli boşluk için bunların hepsi fazlaydı.

Anlayabilmek için bile düşüncelerimi uzun süre koruyamıyordum.

Kalbim tehlikeli bir hızda atıyordu. Tenim yanıyordu. Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerim kaskatı kesiliyordu. Düzgün nefes alamıyordum, bu kadarını biliyordum. Her şey odağımdan çıkıp, sonra tekrar düzeliyor, ardından yine aynı şey oluyordu. Çiçek dürbününden bakmak gibiydi, oda ve dönüşü, dünyanın mantık bulmak için duruşu başımı döndürüyordu. Arka planda durağan bir cızırtı duyuyordum. Beyin dalgalarımın geçiyor, elektrik akımı bu tuhaf alanın etrafında yüzüyor, havayı gerginleştirip harekete geçiriyordu.

“İyi misin?” diye sordu hafifçe. Başımı salladım. Tabii ki iyiydim, tabii ki. “Tamam.” Beni yeniden öpmek için hareket ederken ağızma doğru nefesini verdi. Emindim ki mükemmel bir şekilde saygı duyulur, tamamen normal, uyumlu eski kız arkadaşlarını, içlerinde gizli mermiler barındırmayan o yumuşak, kırılabılır yaratıkları da böyle öpüyordu.

Ağırlığını üzerimden kaldırdı. Planlarıma, hazırlıklarına ve hayal etmelerime rağmen bu ânın gerçekliği benden kaçmıştı. Henüz bir yıl önce o lanet haftanın günleri iç çamaşırlarını giyiyordum, şimdiyse çıtırçıplak hâlde yatağa uzanmış doğru düzgün tanımadığım bir çocuğun prezervatif takışını izliyordum. Bu gerçektir. Bu gerçekten benim hayatımdır. Hepsi oluyordu. Şu anda oluyordu. Geri dönüş yoktu. İstedğimden değil. Geri dönülecek, iyi olan bir şey zaten yoktu. Geçmişten olabildiğince uzaklaşmak, eskiden olduğum kızıdan olabildiğince farklı olmak istiyordum.

“Tamam, emin misin?”

Başımı salladım.

Yalnızca bir kere bu kadar dehşete düşmüştüm. Kalbimin güm güm attığını hissedebiliyordum. Kanımın önce damarlarımda aceleyle aktığını hissettim, sonraysa durduğuna, nabız gibi atmayı, dökülmeyi bıraktığına dair o belirgin hissi duydum; yalnızca dışarı sızıyor, tüm bedenimi sel içinde bırakıyordu ve yakında öleceğimden emindim.

Gözlerimi tavandaki küçük çatlağa sabitledim. Kapının köşesinden başlıyor, şimşek gibi uzanıyor, varlığının bir nanosaniyesinde durup yatağının hemen ortasında sona eriyordu. Kendimi sakinleştirmeye, korkmamaya çalıştım. Ona, nefes alışverişine odaklandım. Ve Josh’ın onun gibi olmayışı, bunun onun gibi olmayışı, benim o kız gibi olmayışım hakkımda aklıma ne gelirse saydım. Derken birisi beynimdeki akım anahtarını çevirdi ve her şey durdu. Sanki kablolar bir yerden kesilmiş gibi. Bağlantı kesilmişti, çevrimdışıydım. Ve sonra her şey bu sabit, sakin, sessiz hiçliğe doğru kayboldu.

Bittiğini belli belirsiz fark ettim. Yüzüme dokunduğunun, ağzından kelimeler döküldüğünün belli belirsiz farkındaydım. Yaşıyordum. Başarmıştım. İyiydim.

“Çok sessizdin, bebeğim,” diye fısıldadı usulca.

Bir anda gözlerimi açmışım gibiydi ama zaten açıklardı. Bakıyor olmam gereken şu şimşek işareti vardı, ben de baktım.

“Bilmiyordum senin... biliyorsun ya?” Parmaklarımı kolumda yukarı aşağı gezdirdi, çarşafı vücuduma biraz daha sıkı sarardım. İyi mi, yoksa kötü mü hissettirdiğini bilmiyordum.

Bir şey söylememi bekleyerek umutla bana baktığını sezebiliyordum. “Evet,” diye fısıldadım, kendimden emin konuşmaya çalışarak. Kolunu bana dolamaya çalıştı sanırım ama kıpırdandım. Sonrasında ne olması gerektiğini bilmiyordum.

Rahatsız hissettirecek kadar uzun süre yüzümü inceledi ve en sonunda, “Bilmiyorum... tuhaf ya da üzgün gibi falan görünüyorsun,” dedi.

“Üzgün değilim,” diye karşı çıktım hemen. Gerçi sesimdeki paniği dinledikçe kulağa üzgün gibi geldiğini anladım, o yüzden daha yumuşak bir şekilde ekledim, “Gerçekten değilim.”

“O zaman neden böyle davranıyorsun?”

“Nasıl? Ne yapıyorum?”

“Hiçbir şey,” dedi çabucak.

“O zaman neden bana sinirleniyorsun?” Kalbimin tekrar hızla atmaya başladı.

“Hayır, hiçbir şey yapmıyorsun demek istedim.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” Bir anda benim vermediğim bir şeyi alabileceğini anlayarak hızla doğruldum. Belli ki istediği şeyi de vermemiştim. Kıyafetlerimden herhangi bir ize rastlamak için telaş içinde yatağın etrafına bakındım. “Benden başka ne istiyorsun bilmiyorum ama...” Bunu öğrenmek için beklemeyecektim.

O da doğruldu. “Bekle, ne yapıyorsun? Gidiyor musun?”

Sutyenimi buldum. “Evet. Arkanı döner misin?”

“Ne?” Kahkaha attı.

“Giyinmemi izlemesen olmaz mı?” Ellerim titriyordu. Kopçayı tutturamıyordum.

“Ciddi misin sen?” diye sordu, şaşkına dönmüş bir gülümsemeyle.

“Evet. Lütfen beni izlemeyi bırakır mısın?”

“İzlemiyorum... Neden bahsediyorsun sen? Bekle. Bir dakika bekle, olur mu?” dedi elini benimkinin üzerine koyup parmaklarını açarak. “Dur. Sadece bir saniyeliğine. Neler oluyor?” diye sordu, gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Yüz ifademin nasıl olması gerektiğini bilmiyordum; soğuk, kendini beğenmiş bir nefret ifadesi belki.

“Gitmemin zamanı geldi,” dedim, sesim kulağa düz ve etkilenmemiş geliyordu. “Senin için sorun olur mu?” Kelimeleri dudaklarıma değip çıkarken ağzımın içinde alçaklığın tadını alabiliyordum. Üstelik neden öyle olduğunu bile bilmiyordum.

“Kızgın mısın?” diye sordu inanamayarak. “Bana mı kızdın?”

Kızgın mıydım? Belki ama sadece bu değildi. Üzgündüm. Ve hâlâ korkuyordum. Ve kafam karışmıştı çünkü neden hâlâ korktuğumu, üzüldüğümü ve sinirli olduğumu anlayamıyordum. Bunun bir şeyleri düzeltiyor olması gerekiyordu. Yardım etmesi gerekiyordu.

“Vay be. Harikaymış, değil mi?” dedi kendi kendine zorla gülümseyerek ama açıkça sinirlenmişti. “Ne yani, bunu bana karşı kullanmayı falan mı düşünüyorsun?”

“Neden bahsediyorsun sen? Sana karşı bir şey kullandığım falan!” Kollarını karnında birleştirdi, tuhaf bir şekilde korunmasız görünüyordu; bense dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etrafına sardım. “Bak, ben... ben... bunun ne olduğunu bilmiyorum.” Kelimeleri tökezleyerek söylüyordu. “Yani, bu senin için hastalıklı bir oyun falan mı? Test gibi bir şey? Yoksa erkeklerle hep böyle mi yapıyorsun? Çünkü bu bok gibi bir şey.” Nefesi kesildi, gerçekten üzülmüş gibi sesi titriyordu.

“Hastalıklı oyun mu? Hayır.” Test? Belki. “Sana iyilik yapıyorum sandım, tamam mı?” dedim ona, bu koca bir yalan olsa da.

“Nasıl bir iyilikmiş? Seni yapmak istemediğin bir şeye zorluyormuşum gibi hissettirerek mi?” Sonra daha kısık sesle ekledi, “Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, daha çok tam tersi.”

Hakareti algılamam birkaç saniyemi aldı. “Dur bakalım, yani ben mi seni zorluyorum? Aman Tanrım, buna inanamıyorum!”

Aklım tersyüz olmuş gibi hissediyordum, durum tam anlamıyla boka sarmıştı.

“Onu demiyorum, tamam. Sadece, yani, öyle davranıyorsun ki...”

“Gitmem gereken bir yer var,” diye yalan söyledim, sözünü bölerek. Ayağa kalkıp çarşafı etrafıma sardım ve yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde giyindim. “Bunun için burada oturacak değilim!”

Ayakkabılarımı giyerken gömleğimi başımdan aşağı geçirdim. Kafamı eğip hâlâ sessiz bir şekilde oturmuş beni izleyen Josh’a baktım. Ardından bağırarak, neredeyse fısıldayarak dedi ki, “Senin sorunun ne?”

“Benim bir sorunum yok!” Sesimin giderek yükseldiğini, tüm kaslarımın gerilip ağırlaştığını hissettim. “Yalnızca ne düşündüğünü, benden gerçekte ne istediğini merak edip durmaktan hoşlanmıyorum!”

“Ne halt et–” diye başladıysa da durdu. “Sence nasıl düşünüyorum?”

“Unut gitsin!” Titreyecek kadar öfkeli olsam da sakinleşmeye çalıştım. Kapıya yöneldim ancak boğazımdan yukarı yükselen, bağırılmak istenen sözlerin baskısıyla ona bakmak üzere arkamı döndüm: “Siktiğimin şeyini unut gitsin!”

İlk defa birine o sözcüğü sesli bir şekilde söylemiştim. Ona baktığımda, bana deliymişim gibi gözlerini dikmişti, göz yuvarlaklarımın yuvaları içinde kaynadığını hissettim. Sonra karşımdaki görüntüsü bulanıklaşıp bir serap gibi buruşmaya başladı, gitmem lazımdı çünkü biliyordum ki gözyaşları geliyordu. Ve ben erkeklerin önünde ağlamazdım. Artık değil. Şimdiden başlayarak.

Odadan hiddetle ayrıldım. Adımı bir kez yarım ağızla, gerçekten geri dönmemi istediğinden değil de zorunluluktan sendi. Arkamdan kapıyı olabildiğince sert bir şekilde çarptım. Gözlerimi sildim. Eve yürüdüm.

Sonraki gün onu koridorda sürüsünün ortasında yürürken gördüm. Elbette dolabımın en derinlerinde bir şey arıyormuş, fark etmemiş numarası yaptım. Sürekli dikkatleri üzerlerine çeken bazı insanlar vardı; biraz fazla yüksek sesle konuşarak, biraz daha fazla yer kaplayarak, lanet bir sırtlan gibi, hep bana mı gülüyorlar diye merak ettiğim şekilde kahkaha atarak. Böyle insanlardan nefret etsem de yanımdan geçerlerken bakmadan duramıyordum.

Dün geceki enkazdan kurtulmamın hiçbir yolu yoktu. Yanında yürüyen Sporcu Çocuk'a bir şey söylemesini izledim. Bana aklındaki bir tür bilinmeyen kriteri ölçermiş gibi bakıyordu. Gözlerimin Josh'ınkilerle buluşmasına sadece saniyenin çok küçük bir kısmı boyunca izin verdim. Ancak ölecek ya da kusacakmış gibi hissediyordum, o yüzden hemen nefes almaya çalışarak dolabımdakileri incelemeye geri döndüm.

"Hey," dedi, bir anda benimkinin yanındaki dolaba son derece yakın bir şekilde yaslanarak. İnsanlar artık kesinlikle bakıyorlardı.

"Selam," diye cevap verdim ama ona bağırışım, öyle terk edişim yüzünden aptal, aptal, aptal gibi hissediyordum. Yatakta oturup bana bakışı yüzünden...

Söyleyecek bir şeyimiz olmadan birbirimize karşı durduk, ikimiz de yanımdan geçen herkesin bize bakan gözlerini fark etmemiş gibi davranıyorduk. Bir sonraki ders için gerçekten lazım olan şeyi almayı unutarak dolabı kapattım. Kilidin şifresiyle oynayıp durdum, bir o yana bir bu yana durmadan çevirdim.

"Ee..." diye başladı ama devam ettirmedi.

Ve biraz daha sessizlik oldu.

"Of, öpüşün de barışın artık!" diye bağırdı Sporcu Çocuk koridorun diğer tarafından. Josh kolunu ona doğru, çık git buradan der gibi salladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bak, hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ama..."

"Ona ne söyledin?" diye sözünü kestim.

“Ne?” Arkasına dönüp uzaklaşan arkadaşına baktı. “Hiçbir şey.”

“Belli ki hiçbir şey değil, belli ki bir şey söylemişsin. Az önce bana nasıl baktığını gördüm.”

“Eden, bir şey söylemedim. Bak, burada özür dilemeye çalışıyorum.”

“Yapma. Özür dileme, sorun yok, sadece... bir şey değil işte.” Aslında ben de özür dilemek zorunda kalmak istemiyordum.

“Eh, özür dilerim.” Durakladı, sorun olmadığını söylememi, benim de hemen özür dilememi bekliyordu. Öyle yapmayacağımı anlayınca ekledi, “Ne için olduğumdan emin değilim ama yine de... işte.” Bana katlanmış bir kâğıt parçası uzattı.

“Bu ne?” diye sordum.

Gözlerini devirdi, bunu yapmakta giderek ustalaşıyordu. “Şarbon değil. Tanrım, Eden. Al gitsin işte.”

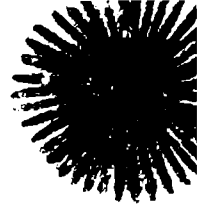
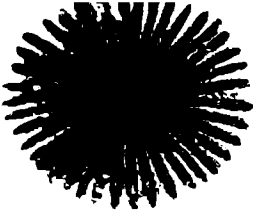
Aldım.

Başka bir şey söylemeden, bana bir bakış bile atmadan uzaklaştı.

Eden,

Dün gecedan ötürü kötü hissediyorum. Hâlâ ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama özür dilerim. Ailem hâlâ şehir dışında, yani eğer daha sonra gelmek istersen gelebilirsin. Gelmeni istiyorum ama gelmezsen de anlarım. Yatıya bile kalabilirsin. Bir şey yapmamıza gerek yok, söz veriyorum. Sadece takılabiliriz. Benim için fark etmez... Sadece seni görmek istiyorum. Bu akşam maşımız var ama sekizde evde olacağım. Umarım daha sonra görüşürüz.

J

O GECE EVDE KÂĞIT parçasını parmaklarımın arasında dikkatle tuttum. Notu ezberden okuyabilecek kadar çok okumuştum. Bir kere daha okumak üzere açtım: *Umarım daha sonra görüşürüz umarım daha sonra görüşürüz umarım daha sonra görüşürüz.*

Ama kararımı vermiştim. Hayır. Onunla bu olayımız daha ileri gidemezdi. Basit olması, kolay olması, karışık olmaması gerekiyordu ama bir gecede geçilmez, çıkılmaz bir labirente dönüşmüştü. Ve içinde kaybolmuştum. Çıkışa ihtiyacım vardı. Ne anlama geliyorsa artık. Buna hazır olduğumu düşünmek ahmaklıktı.

Ben notu düzgün bir kare hâlinde katlarken annem hayat memmat meselesi varmış, son sözleri bunlarmış gibi oturma odasından bana bağırdı. Kapının kilidini açmak için koşarken notu elimden bıraktım. Kapıyı açtığımda az kalsın karşımda kollarını birbirine bağlamış, elleri yumruk olmuş, parmak boğumları gerilmiş hâlde dikilen anneme çarpıyordum.

“Ne oldu?” diye sordum, beynim dimdik duruşunu ve yüzündeki sertliği işliyordu.

“Rüzgârı hissetmiyor musun, Eden?” dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Ama ben cevap veremedim ya da neden bahsettiğini

bile anlayamadan devam etti. "Haftalardır, haftalardır dış pencereleri takmanı söylüyorum sana. Çok mu fazla şey istiyorum? Yapamayacağın kadar zor bir şey mi?" Sesi her kelimeyle beraber yükseliyordu.

"Aman Tanrım, kimin umurunda?" İç çektim.

Yüz yüze bakarken gözleri büyüdü. Destek beklermiş gibi arkasına, oturma odasındaki koltukta oturan babama baktı. Ama babam yalnızca kumandayı televizyona uzattı ve ses çubuğu ekranın altında dans etmeye başladı, 36-37-38-39, daha yüksek, daha yüksek, daha yüksek. Gözlerini ona deviren annem tekrar bana döndü. Burnundan nefes alıp sinirle o nefesi verdi. "Efendim?" diyebildi sonunda, sözleri gergin ve sertti. "Benim *umurumda*. Babanın umurunda. Bir aile olmamız gerekiyor, bu da beraber çalışmayı gerektiriyor! Anladın mı?"

"Ve pencereler bir anda aciliyete mi dönüştü?" diye ben de onu tersledim.

"Kiminle konuştuğunu sandığını bilmiyorum, Eden. Son zamanlarda sana ne oldu onu da bilmiyorum ama bunun artık sona ermesi lazım!" Bir adım ileri attı, vücudu çıkışı tıkiyordu.

Birbirimize gözlerimizi diktik, yakıcı duygulardan oluşan görünmez bir topu aramızda bir o yana bir bu yana fırlatıyorduk. Ancak bana ne olduğunu açıklamamın bir yolu yoktu. Ne olduğunu ben bile bilmiyordum. Söyleyip yapabileceğim, doğru olacak bir şey yoktu. Odama doğru döndüm. Sadece bir anlığına yatak odamın penceresini kırsam mı yoksa kırmasam mı diye düşündüm, işte bu kadar kurtulmak istiyordum. Ama ben karar vermeden annem kolumu yakaladı.

"Seninle konuşurken arkanı dönme bana," diye gürledi, beni kuşatmasının içine çekerek. "Kırk yılda bir yardıma ihtiyacım olabileceği hiç aklına gelmiyor mu?"

"Bak, o lanet pencereleri takacağım, sadece henüz elim gitmedi!" Tutuşundan kolayca kurtulup bir adım geri attım. "Meşguldüm, tamam mı?"

"O zaman söyle bakalım, son zamanlarda tam olarak neyle

meşguldün Eden? Tüm zamanını nerede geçiriyorsun? Burada olmadığı kesin.”

Bir cevap bekleyerek orada dikildi.

Gözlerimi devirip başka tarafa baktım. Yüzeyin hemen altında akmaya hazırlanan gözyaşlarına rağmen ağzımın gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Başımı salladım.

Annem bu kez odama, tamamen benim bölgeme adım attı. “Beni dinle. Ben bıktım usandım, Eden, baban da aynı şekilde.” Bunu babamın üzerinde tamamen gereksiz olduğunu anlamasını sağlamak için kullandığı kesik kesik konuşma şekliyle söylemişti.

“Bu siktiğimin şeyinde bu kadar abartılacak ne var?” diye meydan okudum bir adım ileri atarak. Derken ben daha bir şey anlayamadan yüksek sesli, içi boş bir şaklama kafamın içinde yankılandı. Ve yüzümün yan tarafı alev aldı.

Bir şey söyledi ama sesi kulaklarımdaki çınlamadan dolayı duyulmuyordu.

Ben de ona vurabilirmişim gibi hissettiğimden arkamı döndüm. Elime geçen her şeyi sırt çantama doldurdum. Yatak odamın zeminindeki notu alıp cebime sıkıştırdım. “Çekil yolumdan,” diye homurdanıp onu iterek yanından geçtim.

“Edy,” hıçkırıyordu, sesi bedeninde hiç hava kalmamış gibi gerilmişti. “Gitme. Lütfen.”

“Maralarda kalacağım,” diye bilgilendirdim, elim ön kapının kolunda. Arkamı dönüp yatak odamın kapısının eşiğinde parçalara ayrılmasını, babamın hiçbir şey olmamış gibi davranmasını izledim ve “Buradan nefret ediyorum, buradan gerçekten nefret ediyorum!” dedim. Ardından kapıyı yapabildiğim kadar sert bir şekilde çarptım. Yürürken sıcak gözyaşları gözlüğümün camını buğulaştırıyordu.

Josh’ın sokağına girdiğimde az kalsın irademe yenik düşüyordum. Koca evden parlayan tek ışık perdelerin arasından sızan

oturma odasındaki loş televizyon parıltısıydı. İlk basamaklardan çıkıp gözlüğümü montumun cebine koydum. Telefonum saatin 11:22 olduğunu söylüyordu. İçeriden gelecek herhangi bir hareketlilik işaretini duymayı bekledim. Daha önce, dün gece olanlar hakkında ne söyleyebileceğimi düşündüm. Bir anda başım döndü, içimdeki her şey hızla ve aynı anda tenime hücum etmiş gibiydi. Ön basamaklarda oturdum, sadece bir dakikalığına düşüncelerimi toplamaya ihtiyacım vardı, hepsi buydu.

11:46'da Josh'ın kedisi kaldırımında salına salına yürürken göründü. Benim gelmemi bekliyormuş gibi bana doğru koştu. Kendini bana bastırdı, çevik bedenini bacaklarımın arasına soktu, kafasıyla avucumun içini dürttü. Kucağıma zıplayıp orada kaldı, kendisini sevmeme izin verdi. Aptal bir fare olsam da yanımda duruyordu. Mırlaması vücuduma rahatlatan titreşimler gönderdi, tüyler ürpertici soğukta ellerimi sıcak tutmamı sağladı. Tekrar telefonuma baktım: 12:26. *Umarım daha sonra görüşürüz*, yazmıştı. Öyle yazdığını biliyordum. Cebimdeki notu çıkarmak için pozisyonumu değiştirince kedi bana suçlarcasına baktı.

Kapı tiz bir sesle açıldı. Arkamı döndüm.

Kedi kucağımdan atlayıp atik bir hamleyle evin içine süzüldü. Bir açıklama yapmaya hazırlanmak için bir nefes aldım ama kapı çoktan kapanıyordu, beni görmemişti bile. Sadece kediyi içeri alıyordu. Bir şey söylemeliydim. Şimdi.

"Josh, bekle!" Sesim engin, boş gecede çok küçük çıkmıştı.

"Lanet olsun!" Gözleri kocaman açılmış hâlde geriye doğru sıçradı, "Lanet olsun," dedi belirsiz bir gülümsemeyle. "Beni korkuttun."

"Üzgünüm. Sadece... selam."

"Aa, selam... Dışarı buz gibi. Ne kadar zamandır buradasın?" Dışarı adım atarak sinekliğin arkasından kapanmasına izin verdi. Eşofman altı ve solmuş bir tişört giyiyordu, ayakları çıplaktı. Az önce uyuyormuş gibi gözlerini ovaladı. Rüzgâr, küçük bir hortum dolusu yaprağı ayağıma bırakırken kollarını göğsünde birleştirdi.

“Uzun zamandır değil,” diye yalan söyledim zangırdayan dişlerimin arasından. Hem, uzun neydi ki? Bir saat kırk dakika aslında nispeten kısa sayılırdı.

Karanlık sokağın durgunluğuna, sürüp giden hiçliğe göz attı. Elini uzattı. Ben de tuttum. Teni ateş gibiydi ama sanırım ben çok üşüdüğüm içindi.

“Neden içeri gelmedin ya da zili falan çalmadın?” diye sordu içeri girdiğimizde.

Omuz silktim.

“İyi misin peki?”

“Evet, iyiyim.” Ama çok hızlı, çok kesin söylemişim, yalan olduğu çok belliydi.

“Dur, anlamıyorum. Neden orada öylece oturuyordun? Seni bekliyordum... Yani, birkaç saat önce beklemeyi bırakmıştım gerçi.”

“Hâlâ gelmemi isteyip istemediğini bilmediğimden...” Gözlerim televizyona kaydı. Sonra etrafa bakındım. Oturma odasını savaş alanına çevirmişti. Normalde kanepenin arkasında duran el örgüsü battaniye aşağı düşmüş ve kıvrılmıştı, yastıkların arasındaki boşluklara sıkışmıştı. Kanepeyle takım olan yastıklar yere atılmış, yerlerine yataktan iki yastık getirilerek televizyon izleme açısına göre ayarlanmıştı. Sehpanın üzeri dopdoluydu: yarı açık bir pizza kutusu, bir sürü gazoz kutusu, üzerinde yarım pizza kenarı kalmış bir tabak ve üç farklı uzaktan kumanda.

“Eden?” dedi yavaşça.

Dikkatimi tekrar ona verdim.

“Neler oluyor?” diye sordu, bana şüpheyile bakarak. “Senin... kafan mı iyi?”

“Hayır.” Benim kafam iyi olmazdı. “Ne diye bunu söyledin?”

“Gözlerin...” Yüzümü ellerinin arasına alıp beni inceledi. “Çok donuk ve kan çanağına dönmüş, sanki...”

Yüzümü döndürdüm ki itiraf ederken ona bakmayayım. “Hayır, ben sadece...” Ama kelimeyi söyleyemeden durdum.

Çünkü belki kafamın güzel olduğunu düşünmesini ağladığımı düşünmesine yeğlerdim.

“Bak,” diye söze başladı. “Geldiğine sevindim... Muhtemelen bunun saçma olduğunu düşüneceksin, tamam... ama bir şey içtiysen burada olmanı istemiyorum. Kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece o işlere girmek istemiyorum, tamam mı?”

“Ee ben de öyle! Ve hiçbir şey almadım, yemin ederim.” Belli ki bana inanmamıştı. “Tanrım, ne düşünüyorsun, bok gibi, berbat bir insan falan olduğumu mu?”

“Hayır.” İç çekti. “Ama kafan mı güzel, Eden? Cidden, dürüst ol.”

“Kafam güzel değil! Sadece...” –boğazımı temizledim– “ağlıyordum.” Tek bir hecede, olabildiğince sessizce söylemeye çalışmışım. “Daha öncesinde. Tamam mı?”

“Ah.” Galiba buna ne cevap vereceğini bilmiyordu. Şüphecilikle acıma arasında dolanıp duruyordu, ikisi de eşit derecede sakıncalıydı. “Şey...”

“Eğer gitmemi istiyorsan...” diye başladım.

“Hayır, kal. Kalabilirsin.” Omuzlarımdan sırt çantamı çıkarıp yere koydu.

Ayaklarıma bakarak ceketimin fermuarını açtım, zırhumda başka bir çatlak gördüğü için utanmış, rahatsız olmuş ve korunmasız hissediyordum.

“Ee, ne yapmak istersin?” Parmaklarım onun parmaklarına dokunsun diye kolumu ileri doğru sallandırırdım. Cevabı açık bir soruydu. Ne yapmak istediğini biliyordum. Başka ne diye kalmamı istesindi ki?

“Umurumda değil,” dedi, elimi tuttu. “Gel buraya.” Beni kendine doğru çekip sarıldı. Sabun, makinede kurutulmuş çarşaf ve deodorant kokuyordu.

Çok erken geri çekildim çünkü, of ya, bu tür şeyleri beceremiyordum. Beni bıraktığında etrafımızda dönüyormuşuz gibi başım döndü ama normal duruyorduk.

“Aç mısın? Pizza var.” Sehpanın üzerindeki kare, yağ lekeli karton pizza kutusunu gösterdi. “Ya da başka bir şey yemek istersen diğer şeyler de var.”

Ağzımı araladım. Her zaman yaptığım gibi hayır demek üzereydim ama içimde bir sancı vardı. Açtım. Bir şeye ihtiyacım olmaması gerektiğini biliyordum. İstememeliydim. Ancak öğle yemeğinde yediğim granola bardan beri ağzıma bir şey koymamıştım. Boğazımı temizledim. “Olabilir. Yani, pizza kulağa biraz güzel geliyor. Yani, eğer sen de yiyeceksen. Yiyecek misin?”

Gülümsedi. “Elbette.”

Sonra düşünmeye başladım: *O iyi biri, çok iyi biri.* Sanırım Josh pizza kutusunu mutfığa götürürken ben de gülümsedim. Bulaşıkların birbirine vuruşunun ve mikrodalganın tuşlarına bastığında çıkan bipleri ve tanıdık uğultuyu duydum. Mutfakla oturma odası arasında kapı aralığına gelip sırtını duvara yasladı. Odanın karşısından bana sadece baktı. Gözlüğüm olmadan bulanık görünüyordu. Ne düşündüğünü söyleyemiyordum ancak bir kereye mahsus bilmemek o kadar da korkutucu gelmemişti. Konuşmadık. İyi hissettirdi. *BipBipBip.* “Hemen dönerim,” diye fısıldadı. Tamam dedim ama beni duyduğunu sanmıyordum.

Odaya geri döndü, dirseğiyle mutfağın lambasını söndürürken birbirine uymayan iki tabağı dengede tutmaya çalışıyordu. Tabakları sehpaye koyup yanıma oturdu ve “Bir şey izlemek ister misin?” diye sordu.

Başımı salladım. “Olur.”

Ne olduklarına bile bakmak için beklemeden tonla kanal değiştirdi. Bu Caelin’in hep yaptığı bir şeydi. Beni deli ederdi ama şu anda değil, Josh’layken değil. “Bir şey yok, kusura bakma.” İç çekti. “Bu nasıl?”

Ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu, gülme efekti olan bir tür sitcomdu. Aptalcaydı. Mükemmeldi. “Fark etmez. Bu iyi.” Şimdi, kanepesinde çöp gibi yeniden ısıtılmış pizza yiyip otururken, o eski püskü pijamaları içindeyken, benim yüzümde makyaj yokken ve saçım darmadağınırken, televizyonda dikkat

gerektirmeyen bir şey izlerken uzun zamandır hissettiğimden daha normal hissettiğimi biliyordum.

Kendi dilimini kırk beş saniyede falan bitirdi. Erkeklerin nasıl böyle yiyebildiklerini anlayamıyordum. Domuz gibi hissetmiyorlar mıydı? Sanırım etmiyorlardı çünkü yalnızca arkasındaki yastıklara yaslanıp benimle televizyonu aralıklarla, sırtıtarak izleyip durdu.

“Ne?” diye sordum en sonunda.

“Daha iyi misin?”

Başımı salladım, “Hı-hı.”

“Güzel. Hep böyle yavaş mı yersin yoksa ben yanında olduğum için mi böyle?” Kendinden memnun bir şekilde sırıttı.

“Bunun adına tat almak deniyor, belki duymuşsundur?” Daha iyi hissediyor olmalıydım, en azından ukalalık yapacak kadar.

“Daha önce seni yemek yerken görmedim. Sevimli görünüyorsun.” Güldü, öyle gerçekçi gelmişti ki bende de gülme isteği uyandırdı.

Bunun belki de hayatımda yediğim en iyi pizza olduğunu düşünerek son lokmayı ağzıma attım. “Ağzımı böyle yiyeceklerle doldurunca mı?” dedim dolu ağzımla.

Başını evet anlamında salladı. “Şuranda, şey, sos” –ağzımın kenarına dokundu– “kalmış.”

“İyy, yerken beni izlemeyi bırak!” Elimin tersiyle ağzımı sil-dim. “Gitti mi?”

“İ-ih gel buraya, ben hallederim.” Hâlâ yüzümü silerken eğildim. “Daha yaklaş,” dedi, “göreyim.” Benimle uğraştığını fark ettiğimde neredeyse üstüne çıkmıştım. Dudağıma bir öpücük kondurmak için uzanırken sırıttı. “Hallettim.”

Kolunu hafifçe itip ona yaslandım. O da kolunu omzuma koydu. Televizyonda bir adam saçma sapan bir tavşan kostümü giymiş, şehir sokaklarında yürüyordu.

“Ne halt izliyoruz biz?” diyerek güldü.

“Hiçbir fikrim yok.”

Uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kapattı, sonra kanepeye daha çok gömülüp altımızdan battaniyeyi çıkararak başım onun göğsüne gelecek şekilde omzuma örttü. "Niyeye ağlıyordun?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Nefes alıp verdim.

"Benim yüzümden miydi, geçen gece yüzünden mi yani?"

"Hayır. Hayır, seninle ilgisi yoktu." Altımda ~~şek~~şesini verdiğini hissettim. "O konuda özür dilerim bu arada. ~~Ne~~Ne olduğunu bile bilmiyorum." Özrün ağzımdan öylece, bu kadar kolay çıkması beni hayret içinde bırakmıştı.

"Ben de özür dilerim."

Birbirimize karşı nefes alıp verdik ve her nefes verişimde hafiflediğimi, temizlendiğimi, içimde arta kalmış bu eski, durgun duygulardan kurtulduğumu hissediyordum. Kolunda görünmez çizgiler çizmeye, küçük, seyrek çillerindeki takımyıldızlarını birleştirmeye başladım. “Annemle büyük bir kavga ettik,” dedim kendiliğimden.

"Nasıl oldu?"

Derin bir nefes alıp aptal kavgamızı anlatmaya başladım. Ama sonra konuşmaya devam ettim; ona özellikle Caelin'in gidişinden sonra genel olarak ailemle durumumun nasıl olduğunu anlattım. Mara'nın evinde olduğumu düşündüklerini. Bazen Mara'nın gerçekten arkadaşım olduğunu düşünmediğimi. Abimden gerçekten nefret etmeye başladığımı düşündüğümü. Konuştum, çok fazla konuştum.

Aklımın içinde Teneke Adam'ın görüntüsü sıkışıp kalmıştı. Dorothy ve Korkuluk onu ormanda paslanmış hâlde bulmuşlar, ağzıyla çenesini yağlamışlar ve sonra sihirle gıcırdaya, gıcırdaya, gıcırdaya fare gibi, "A-a-a-a-manın, yeniden konuşabiliyorum," demişti. Bana olan da aynen buydu. Katarsis gibi. Bir daha asla susmayacakmışım gibi hissediyordum.

Kelimeler çabalamadan dökülürken sabırla dinledi, gerekli yerlerde hı-hılar ve evetlerle destek verdi.

“Bazen” –böylesine korkunç bir şeyi sesli söylemeli miydim

bilmiyordum- "bazen Tanrı'ya inandığımı düşünmüyorum." Çünkü hangi Tanrı umutsuzca iyi olmaya çalışan insanların başlarına kötü şeyler gelmesine izin verirdi? "Eskiden inanıyordum ama şimdi... emin değilim işte. Bu çok kötü, değil mi?"

"Hayır. Herkes böyle düşünmüştür," dedi normal bir şeymiş gibi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Ben de düşünüyorum. Olan şeylere bakınca inanmak zor. Yani dünyanın nasıl bombok olduğuna."

"Hımm, evet," diye katıldım. Ama aslında şu anda, bu saniyede dünya bana gayet harikaymış gibi geliyordu.

"Bazen herkes düşünmemesi gereken şeyleri düşünür," diye devam etti. "Mesela bazen ben basketboldan hoşlanmıyorum bile."

"Senin basketbol için yaşadığını sanmıştım?"

"Aslında bazen basketboldan nefret ediyorum," dedi gülerek. "Yani düşünürsen, bazen çok saçma, anlamsız, gerçekten. Gerçekte bir şey yapmıyor ve birine yardım etmiyorsun ki. Temelde herkesin zamanını harcıyorsun. Bir şeyde iyisin diye insanların otomatik olarak onun seni mutlu ettiğini düşünmesinden nefret ediyorum ama aslında o sen değilsin, anladın mı? O kadar basit değil."

"Evet," diye katılırken bir tür huşu içindeydim. İyi not almak anlamında zeki olduğunu biliyordum ama böyle derin düşünceleri olduğuna, hayal ettiğimden çok daha karışık olduğuna, müthiş güzel gözlü kibar bir çocuktan fazlası olduğuna dair bir fikrim yoktu.

"O basketbol bursunu aldım ama esasen üniversiteye gitmek bile istemiyorum. Bir yıl ara vermek istiyorum. Seyahat etmek falan. Okula ne amaçla gitmek istediğimi bile bilmiyorum ama ebeveynlerim beni dinlemiyorlar. Büyük bir şey olmamı istiyorlar. Doktor, avukat, CEO falan. Ne olduklarını bildiklerinden değil, ikisi de üniversiteye gitmemiş." Gülerek ekledi, "Ebeveynlerim." Bu kadar.

“Onlara ne olmuş?” diye sordum.

“Sadece...” diye başladı ama durdu. “Aslında kuzenimin düğününe gitmediler. Benim oraya gittiklerini düşündüğümü düşünüyorlar.” Başka bir kahkahayı bastırdığından ağzından kısa bir hava patlaması çıktı. “Annem tarayıcı geçmişini temizlemeyi bilmiyor, aslında nerede olduklarını böyle öğrendim...”

“O zaman aslında neredeler?”

“İnzivaya çekilme yeri gibi bir şey, sanırım rehberlik falan diyebiliriz.”

“Çiftler için olanlardan mı yani?” diye sordum kesinleştirmek için.

“Rehabilitasyon merkezi gibi,” dedi dümdüz bir şekilde. İkimiz de duraksadık, havanın bir anda nasıl kalınlaşıp ağırlaştığını anlamamıştık. Elimin koluna dokunmayı bıraktığını fark ettim. Onun eliyse sırtında gezinmeyi bırakmıştı. Nefesini tuttu. Kalbinin tişörtünün altından giderek hızlanarak attığını hissedebiliyordum. “Babam,” dedi emin değilmiş gibi sessizce sorduğum soruya cevap vererek. “Rehabilitasyona defalarca girdi çıktı, tüm hayatım boyunca falan yani.”

Yüzüne bakmak için başımı kaldırdım. Tavana bakıyordu, bana bakmadan bir kere yutkununca âdemelması hareket etti.

“Temiz kalamıyor.” Sadece kendisinin duyabildiği biriyle konuşuyormuş gibi devam etti. “Nedenini anlamıyorum. Bir süre her şey yolunda gidiyor, bazen bir yıl falan ama sonra geri dönüyor. Hiçbir şey işe yaramıyor, bu da yaramayacak.”

“Rehabilitasyon,” dedim, konuşmanın gerçekliğine hazır olmayan geri zekâlının teki gibi. “Ne için?” diye sordum.

“Emin değilim. Daha önce uyuşturucu kullandı, yasadışı değil, reçeteli falan. Onun için yazılmış falan değildi tabii.” Acı acı güldü. “Ama içki, bilirsin ya, hep en büyük problemdi.”

“Ah.” Nefes aldım.

“Hatırlıyorum da ben küçükken babamın iş gezisinde olması gerekiyordu ve çok uzun süre geri gelmemişti.” Hepsini yeniden hatırlıyormuş gibi durakladı. “Ama sonra annem teyzemle

telefonda konuşurken babamın bir rehabilitasyon merkezinde olduğunu söylediğine kulak misafiri oldum.” Yine güldü. “Ve ben de evin yarısı falan sandım.* O yüzden babamın tam ortadan ikiye ayrılmış bir evin içinde oturduğu bir resim çizdiğimi hatırlıyorum,” dedi, eli yüzünün önündeki havayı ikiye ayırdı. “Anneme gösterdiğimde ağlamaya başladığını ve benim nedenini anlamadığımı hatırlıyorum. Sanırım ilk o zaman bir şeylerden şüphelendim, babamda bir sorun olduğunu anladım.”

O an ne söyleyeceğimi bilebilmeyi diledim –Tanrı’dan. Ağzımı açtıysam da beynim bomboştu o yüzden onu rahatlatmak için yüzüne, saçına dokundum.

“Diğer gün çatı oluklarındaki yaprakları temizliyordum,” diye devam etti, “ve oluklarda öylesine duran beş şişe buldum. Doluydu. Anlamadım, gerçekten anlamadım. Yani ne zaman? Neden? Bunu ne zaman yapmıştı ki? Neden oluklar? Kim bunu yapardı?”

“Ah Tanrım, bilmiyorum,” diye fısıldadım. Ancak sanırım anlıyor olabilirdim, ne olur ne olmaz diye oralardı ve biraz da olsa anlıyor olmam beni korkuttu.

“Bu sefer kötü olduğunu biliyordum, o yüzden anneme söyledim ve sonra bir baktım ki düğün için şehir dışına çıkıyorlar. Sadece keşke bana gerçeği söyleselerdi, artık çocuk değilim. Ne olduğunu bilmiyor değilim.” Vücudunun pozisyonunu değiştirip bana yaslandı ve onu dinlerken ciddi bir şekilde hayatımda hiç bu kadar tehdit olmadığını hissetmediğimin farkındaydım. “İkinci sınıfta dizimi kırdığımda bir sürü ağrı kesici yazdılar ve annem ondan saklamamı söyledi. Öz babamdan.”

Ağzımı araladım. *Üzgünüm* ya da *Bu gerçekten berbat* gibi gereksiz bir şey söyleyecektim ama neyse ki konuşmaya devam etti.

“İşin aslı,” dedi, “ayık olduğunda harika biridir. Gerçekten öyle. Birlikte bir şeyler yapıyoruz falan, beni maçlara, kampa, ba-

* Yazar burada “halfway house” yani Türkçe anlamı yaklaşık olarak “yarı-yol evi” olan bir tür rehabilitasyon merkezi üzerinden kelime oyunu yapıyor. –çn

lığa, ona buna götürüyor. Yani diyorum ki temelde iyi bir baba ama bir de bu onu kontrol eden şey var. Arkadaşlarım hep keşke benim babam olsa falan diyorlar. Tabii ki boktan durumda olduğunda onu görmelerine izin vermem. O yüzden bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.”

Bir şekilde, o konuşmaya başladığında ben onun kollarındaydım ama şimdi tam tersi olmuştu.

“O zaman bu yüzden gitmemi istedin, kafamın güzel olduğunu düşündüğünde, baban yüzünden?”

“Ah, belki,” dedi, bağlantıyı daha önce fark etmemiş gibi. “Sadece sen de değil. O tür şeyler yaparlarken arkadaşlarımın yanında durmayı sevmiyorum. İçki içerlerken bile yanlarında durmayı sevmiyorum. Çünkü ne olacağını bilemezsin. İnsanlar şey gibi... Hemen kontrolden çıkan şeyler yapıp söyleyebilirler. Bu beni... Bilmiyorum, geriyor sanırım,” diye mırıldandı.

“Bilmeni istiyorum ki ben öyle şeyler yapmam. Gerçekten yapmam. Sigara içiyorum, hepsi o. Yani, içki bile içmiyorum.”

“Öyle düşündüğüm için üzgünüm. Galiba biri tuhaf davranmaya başladığında hemen aklıma o geliyor. Eh, sen tuhaf davranmıyordun. Yani, sadece bazen, bilmiyorum işte, dikkatin dağılmış gibi görünüyorsun. Gerçekte orada değilmişsin falan gibi. Ve babam da hep öyle oluyor, suratındaki o ifadeden başka bir yerde olduğunu anlıyorsun. Çoğu zaman sen de öyle görünüyorsun.”

“Ah.”

“Ya da bu geceki gibi,” diye devam etti. Tuhaflığımla ilgili daha fazla açıklama istediğimi gerçekten düşünmüyordum ancak konuşmayı sürdürdü. “Bilmiyorum, tanıdık geldi işte, hepsi bu.”

“Ah” bir anda söyleyebildiğim tek kelime oluvermişti.

“Özür dilerim, muhtemelen her şeyi daha kötü hâle getiriyorum. Yapmaya çalıştığım bu değil. Sadece açıklamaya çalışıyorum. Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum. Üzgünüm, konuşmayı bırakayım en iyisi.”

“Hayır. Sorun değil. Biliyorum.” Tam anlamıyla bir ucube gibi davrandığımı biliyordum, sadece küçük, panayır yeri performansı boyutuna geldiğini düşünmemiştim. Birlikte olduğum kişiye uyuşturucu kullandığımı düşündürtecek kadar...

“Tamam. Özür dilerim,” dedi bir kez daha. Omuzunda duran elimi öpüp derin bir nefes aldı. Yavaşça nefesini verip dedi ki, “Biliyor musun, bunu daha önce kimseye söylemedim. Bazı arkadaşlarımı birinci sınıftan beri tanıyorum ama onlara asla söyleyemem ve seni birkaç haftadır falan tanıyorum.” Boş, kahkahaya hiç benzemeyen bir kahkaha attı.

“Neden arkadaşlarına söyleyemezsin?” diye sordum.

“Belki aslında arkadaşım degillerdir. Hayır, onu demek istemedim...” Kutsal popüler çocuklar anlaşmasına saygısızlık etmiş gibi hemen lafını düzeltti. “Yalnızca utanç verici.”

“Utanç verici değil.”

Omuz silkti.

“Bana söylemene sevindim,” diye fısıldadım. Tekrar ağzımı açtım, kelimeler neredeyse oradaydı, dışarı çıkmayı deli gibi istiyorlardı. Tüm bu dürüstlük havayı, aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Beynime uyuşturucu bir etki yapıyordu, gerçeği söyleme arzusu uyandırıyorlardı içimde. Tehlikeli derecede yapabilirmişim gibi hissediyordum.

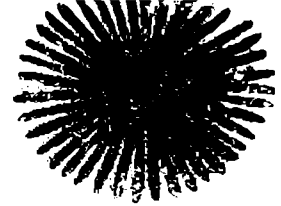
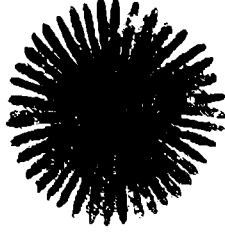
“Ben de,” dedi usulca. “Kimseye söyleme, tamam mı? Lütfen,” diye ekledi, sesinde daha önce duymadığım bir zayıflık vardı.

Şanslıydı, ne kadar iyi sır tuttuğumu bilmiyordu. “Asla söylemem,” diye fısıldadım ben de. “Söz veriyorum.”

Sabahın 3:45’inde, saatlerce süren konuşmadan sonra lambayı söndürmek için uzandı, bana iyi geceler öpücüğü verdi ve battaniyeyi üzerimize sıkıca çekti. Başı göğsümde uzanırken, “Kalp atışını duyabiliyorum,” dedi.

Basit, sevimli bir sözdü. Biraz gülümsedim. Ama sonra kalbim garip bir şey yaptı; organın meşhur kısmı güm, güm, güm etti. Ve ayla güneşin gökyüzünde birlikte kaldığı, o ürkütücü

ama aynı zamanda sakinleştirici parıltıyla odayı altüst ederken korkunç bir düşünce belirdi: Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordum. *Sevme*-hoşlanma. Mecazi kalbimle. Yani, x-ray'e girseydim kalbimdeki o kanlı, kanayan kas yığınının gösteren bir ok görünürdü sadece. Bir şekilde biliyordum, aramızda bir şeyler değişmişti.

“PEKÂLÂ!” DEDİ MARA, o hafta sonu yatak odama girerken. “Hadi halledelim şunu. Dökülme zamanın geldi, Edy. En yakın arkadaşın olmam lazım, değil mi?”

Kapıyı kapatıp arkasından kilitledim.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum o kendini yatağıma bırakıp montunu çıkarırken.

“Diyorum ki, artık seni hiç görebiliyor muyum? Her dakikanı Joshua Miller’la geçiriyorsun ve bana detayları da anlatmadın. O yüzden dökülmenin zamanı geldi.”

“Bilmiyorum.” Omuz silktim. “Söylenecek ne var ki?”

“Tonla şey! Tamam, her gün birlikte nereye gittiğinden başlayalım. Joshua Miller’ın evine mi gidiyorsun?” diye sordu, kaşlarını kaldırarak.

Kahkaha attım. “Evet, Joshua Miller’ın yatak odasında bile bulundum.”

“Yok artık. Joshua Miller’ın yatak odası,” diye tekrar etti saygıyla.

“Tamam, ona Joshua Miller demeyi bırakman gerekiyor, Mara. Bu çok tuhaf.”

"Ama... o Joshua Miller, Edy."

"Onun farkındayım." Çalışma masamın sandalyesine oturdum ve benim için heyecanlanan Mara'ya baktım, kendim için heyecanlanmamaya çalıştım.

"Peki sen ona ne diye sesleniyorsun? Tatlım? Seksi? Şekerim? Yunan tanrısı?"

"Evet, Mara, ona Yunan tanrısı diyorum." Suratına bir yastık fırlatarak güldüm. "Josh genelde işimi görüyor."

"Josh..." diye tekrarladı, kelimeyi ağzında yuvarlayarak. "Ee, gerçekte nasıl biri?"

"Bilmiyorum. Kibar. O... gerçekten kibar aslında."

"Ve ateşli, onu unutma," diye ekledi, sanki unutulabilirmişim gibi. "Peki siz... bilirsin ya? Seks yaptınız mı?" diye fısıldadı.

Başımı evet anlamında salladım.

"Aman Tanrım! Nasıldı? O nasıldı?" diye sordu garipçe, yatağın ucuna kayarak.

"Hayır, bunu söylemiyorum."

"Hadi ama, senin aracılığınla yaşamam lazım," diye yalvardı.

"Eh, seninle Cameron arasında ne oluyor?"

"Hiçbir şey." İç çekti. "Yakın bile değil. Hâlâ sadece arkadaşız." Bana bakışı, bir anda aramızda koca bir okyanus varmış da farklı kıyılarda durup birbirimize dünyanın en uzak uçlarından bakıyormuşuz gibi hissettirdi.

"Hadi ama, bana ateşli erkek arkadaşını anlat. Lütfen?" dedi, büyük mesafeyi kabul etmek yerine.

"O benim erkek arkadaşım değil," diye düzelttim.

"Erkek arkadaşın olmak istemiyor mu?" diye sordu, yüzünü buruşturarak. "Ne yani, seninle öylesine yatıyor ve..."

"Hayır. Ben. Ben kız arkadaş olmak istemiyorum."

"Çıldırдың mı sen?" diye sordu hemen.

"Belki." Güldüm.

"Cidden ama. Toptan çıldırdın mı?"

"Ben... bilmiyorum. Fikri sevmiyorum sanırım. Öyle bağlanmayı sevmiyorum. Sorumluluk almayı. Sıkışmayı, anlarsın ya."

“Bu hiç mantıklı değil. Ama tamam. Sizi gizli tutmaya ya da öyle pis bir şey yapmaya çalışmadıkça sıkıntı yok.”

“Yapmıyor. Söz. Hem biraz özel hayat istemek pis bir şey değil.”

“Her neyse artık, Edy. Benim bu konuda bir fikrim yok sanırım.” Yüzeyin altında küçük bir alınganlık hissi vererek yumuşadı. Ama o alınganlığı çabucak geldiği yere geri itip sırttı. “Yani güzel mi? Veya eğlenceli mi? Veya her ne olması gerekiyorsa.” Utançla güldü. “Sana, işte, iyi davranıyor mu, birlikteyken yani?”

Başımı evet anlamında salladım.

Gülümsedi. “Öyle olsa iyi olur.”

“BİR DAHA SÖYLESENE,” dedi nefesi kesilmiş gibi, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirirken, “neden kız arkadaşım olamıyormuşsun?”

“Neden?” diye inledim. Tanrım, iyi olsa bile beni sinirlendirebiliyordu.

“Çünkü,” diye mırıldandı, ağzı boynuma değerken. “Seni diğer erkeklerle düşünmekten hoşlanmıyorum...” Sesi canlılığını yitirdi, öpücükler tarafında yutuldu.

“O zaman düşünme.”

Durup beni bazen dehşete düşüren yoğun bakışlarını üzerime dikti. “Öylece düşünmeyi bırakmak o kadar kolay değil.”

Cevap vermedim. Endişelenmesi gereken bir şey olmadığını, tamamen onun olduğumu, başka erkekler olmadığını söylemem gerekiyordu. Ama bir şekilde yapamazdım. Onun yerine dedim ki, “Başka biriyle geçirmek için zamanı nereden bulayım? Her gece birlikteyiz.”

O meşhur sırtışıyla sırtıttı ve bir anlığına konuyu kapatacağını düşündüm. Ama sonunda, o kadar hafta sonra, tuvaletlerin

her yerine sıvanmış ismimi fark ettiğinden beri aklında olduğunu düşündüğüm konuya giriş yaptı.

“Merak ediyorum da...” dedi, saçımın bir tutamıyla oynatarak.

“Neyi?”

“Başka kimle, şey...” Yine sesi kısıldı.

“Ne?”

“Başka kimle, işte, birlikte oldun?” diye bitirdi sonunda.

“Niçin?” diye sordum ve bunu kibar bir şekilde yapmadım.

“Bilmem,” diye mırıldandı.

“Fark eder mi?”

“Sanırım etmez.”

“İyi.” Çünkü konuşmak şöyle dursun, bu konuyu düşünmek dahi istemiyordum. Başka biri olduğu gerçeğini kabul etmek bile istemiyordum.

“Ama...” diye başladı tekrar, “yine de bilmek istiyorum.”

“İlk olduğunu düşün gitsin, olur mu?” Sonuçta benim yaptığım buydu.

“Onu demek istemedim. Beni rahatsız falan etmiyor. Sadece...”

“Beni rahatsız ediyor.” Kahretsin, aptal ağzım tıkansaydı keşke. Ondan uzağa yuvarlandım, böylece yatakta kendi tarafıma geçmiş oldum. Bacaklarımın bitimindeki iç çamaşırımı hissettim. Çarşafların altında onu geri giydim.

“Ne? Neden? Ben başka kızlarla birlikte olmadım falan değil.”

“Evet, öyle gibi.” Ama kesinlikle aynı şey değildi. Kendimi başka bir şey söylemekten alıkoymak için dişimi yanaklarımın içine geçirdim. Kanın tadını alınca daha sert ısırdım.

“Büyük bir olay falan değil. Merak ettim sadece.” Bir, iki, üç, dört kalp atışı boyunca duraklayıp sonra nefes alarak, “Ee... bir kişiden fazla mıydı?” dedi.

“Cidden, Josh! Bu konuda gerçekten ama gerçekten konuşmak istemiyorum!”

“Pekâlâ.” Duraklama. “Ben sana kendiminkini anlatırım...”

“Hayır, yapma. Umurumda değil, tamam mı? Benim için fark etmiyor. Bilmek istemiyorum.” Tabii ki onununkini çoktan biliyordum çünkü hiç göze batmayan biriyle olmamıştı. Bana kadar. “Ve artık bu konuda konuşmak istemiyorum. Gerçekten, ciddi-yim.”

“Ben... bazen senin hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Garip.”

“Sen de öylesin.” Ancak bunun tam olarak gerçek olmadığını biliyordum.

Yalnızca iç çekti.

“Peki, bana başka bir şey sor, cidden, herhangi bir şey ve sana anlatayım, tamam mı?”

“Tanrım, çok kötü olmuş olmalı.” Ona bakmak için başımı çevirdim, ona bunu tartışmaktan ne kadar aciz olduğumu anlatmamın başka hiçbir yolu yoktu. “Ne? O çocuğun şerefsizin teki olduğunu söylüyorsunuz sadece. Her kimse artık.”

“Niçin?” Sırıttım. “Tuvalet duvarlarına hakkımda yazılmış o pis şeyler yüzünden mi?”

“Onu biliyor musun?” diye sordu sessizce. “Eden, onların hiçbirine inanmadığımı biliyorsun, değil mi? Yani, gerçeği biliyorum.”

Gerçek. Gerçek! Gerçek? Gerçekle ilgili en ufak bir şey bile bilmiyordu. Ağzımı açtığımda az kalsın ona bunu söyleyecektim. “Boş ver,” diye mırıldandım onun yerine.

“Şimdi ne oldu. Ben sadece...” Ondan uzaklaştım. “A, hadi ama. Ben öyle yapmazdım demeye çalışıyorum. Bence iğrenç bir şey.”

İğrenç bir şeydi. Bu konuda haklıydı. Yine de bir şey söylemedim. Bu konuyu acilen kapatmalıydık. Sanırım en sonunda anladı çünkü sessiz kaldı. Uzun süre sessiz kaldı.

Yatak odasının tavanına baktım. Evi her zamanki gibi sessizdi, ebeveynleri ya uyuyorlardı ya da başka bir yerdelerdi, hangi-

si olduğunu bilmiyordum. Orada yüzü bana dönük hâlde uzanan Josh'a bakmak üzere döndüm.

"Bana bir sır ver," diye fısıldadı. Bir sırrım olduğunu bildiğini hep hissediyordum. Derin, karanlık bir sır. "Senin hakkında bilmediğim bir şey, bir sır."

"Tabii." Az önce olanları silmeye çalışarak sııttım. "Çünkü benim hakkımda bir şey bilmiyorsun..." Onunla istemeye istemeye dalga geçtim.

"Aynen," dedi, beni kendine çekip dudaklarımı dudaklarıyla kaplayarak, "bu yüzden bana bir şey anlatmanı istiyorum." Ona söylesem ne der diye merak ettim. Ne yapar. Derin, karanlık, kara delik sırrımı, tüm dünyayı yutma potansiyeli olan şeyi ona söylesem.

"Tamam, ikinci adım Marie." Yalandı. İkinci adım Anne'di. "Şimdi sen."

"Bu sır değil. Gerçek bir şeyi kastettim." Öpücük. "Matthew."
"Ne?"

"Matthew," diye tekrarladı. "Joshua Matthew Miller."

"Ah." Öpücük. "Bu iyiymiş." Öpücük. "Bana başka bir şey söyle."

"Hayır, senin sıran, Eden Marie McCrorey." Çarpık gülümsemesini yaparak başını göğsüme koydu, dürüst olmamı, bir gerçek parçasını, bir detayı onunla paylaşmamı bekliyordu. Marie'nin gerçek ikinci ismim olmadığını söylemeliydim. Gerçi söylemesi hoşuna gidiyor gibiydi, ufak bir bilgi parçası beni daha iyi tanıdığını, benden daha çok hoşlanmasını sağlarmış gibi.

"Eskiden bandoda klarnet çalardım." Gerçekti ama aslında bir sır değildi.

Kafasını kaldırıp bana sııttı. "Yok canım."

"Çalıyordum, yemin ederim," dedim, elimi kalbime koyarak. "Yılığa bile bakabilirsin. Ama hayır, yapma çünkü geçen sene tam bir ahmak gibi görünüyordum."

Bana hâlâ inanamıyormuş gibi bakarken kahkaha attı. "Sahiden mi?"

“Geçen sene kitap kulübüne bile girmiştim,” diye açıkladım.

“Bana kitap kulübüne giden bir kız gibi görünmüyorsun,” dedi beni şüpheyle izleyerek.

“Öyle mi?” diye sordum, şaşırmış gibi davranmaya çalıştım. “Bayan Sullivan’la kitap kulübünü başlatan bendim.” Güldüm.

Gerçeği söylediğini karar verdiğinde yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. “Sevimli,” dedi en sonunda, daha geniş gülümsedi. “Çok sevimli.”

“Hayır, değil,” diye mırıldandım.

“Hayır, değil. Aslında biraz seksi.” Sonra beni gerçekten ciddi, derin, başka bir yere varacakmış gibi öptü. Ancak durup yumuşacık gözleriyle bana baktı. “Gerçekten güzelsin, Eden,” diye fısıldadı.

Böyle güzel şeyleri duymaktan normalde hoşlanmazdım ama ses tonu ya da yüz ifadesinde bir şey vardı. Gülümsedim. Bilerek değil, sadece gülümsemeden duramamıştım.

“Biliyorsun, seninle çoktan seks yaptım,” diye şakalaşmaya çalıştım, “o yüzden böyle şeyler söylemene gerek yok.”

“Dur, ciddiylim.” Sonra eğilip çok tatlı bir şekilde dudaklarımı öptü. Bazen alttaki buz eritilmiş alana doğru hafifçe kırabilmek, buzdan yüzeyimi geçmek için kelimelerini silah gibi kullanıyordu. Ama yine de bazen sert buzdağına çarpıyordu. Mesela, “Ve daha fazla gülümsemelisin,” derken ne yaptığının farkındaydı.

Utanarak başka tarafa baktım. Bazen gülümsemenin fiziksel olarak ne kadar canımı yaktığını bilmesine imkân yoktu. Bir gülümsemenin en büyük yalanıymış gibi hissettirebileceğini...

“Hayır, gülümsemeni seviyorum,” dedi, beni daha fazla gülümsetmek için parmaklarını dudağıma koyarak.

Bu kez canımı yakmamıştı.

“Eden Marie McCrorey...” diye başladı, sanki benim hakkımda koca bir konferans veriyormuş gibi. “Hep çok ciddi ve kasvetli...” Belki de anma konuşmamdı. “Ama bir de bu herkesin görmediği mükemmel gülümsemen var. Dur bakalım, kızarıyor

musun sen?" diye takıldı. "İnanamıyorum. Eden Marie McCrorey'nin kızarmasını sağladım."

"Hayır, kızarmıyorum!" Ellerimi yanaklarıma koyarak güldüm.

Ellerimi kendininkilerin içine aldı ve nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu.

"Ne düşünüyorsun?" dedim yankı gibi.

"Bence..." Durakladı. "O kadar sert... o kadar zorlu değilsin," dedi gülümsemesi kaybolurken ciddi bir şekilde, "öyle mi?"

Bana daha derin baktıkça kalbim daha da hızlanmaya başladı. Çünkü haklıydı. Sert kızlar kızarmazlardı. Sert kızlar yakışıklı çocuklar onlara güzel olduklarını söylediklerinde jöleye dönmezlerdi. Ve sert buzdağının altındaki katmanları görüp yumuşak, sevimli bir kızı değil de çirkin bir felaketi keşfedecek diye korkuyordum.

Saçımı yüzümden çekerek işaret parmağını kaşımın üzerindeki beş santimetrelilik yaranın üzerinden geçirdi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Merak ediyordum ama her fark ettiğimde... şey... meşguldük." Sırıttı. "Sonra da sormayı unuttum."

Başıma dokundum. Kazanın absürtlüğünü düşünerek gülümsedim.

"Ne?" diye sordu. "Utanç verici bir şey olmalı..."

"On iki yaşındayken oldu. Bisikletten düştüm, on beş dikış atıldı."

"On beş mi? Bayağı çokmuş. Sadece bisikletten düştüğün için mi?"

"Tam olarak öyle değil aslında. Mara'yla ben işte, sokağımın sonundaki büyük tepeye sürüyorduk bisikletlerimizi."

"Hı-hı," diye mırıldandı, hayatında duyduğu en ilginç şeyi anlatıyormuşum gibi ağzımdan çıkan her kelimeye dikkat ediyordu.

"Ve oranın sonunda tren rayları var, değil mi?" diye devam ettim.

“Ah, hayır.”

“Sanırım bir noktada gidonu ters çevirdim ve tepenin geri kalanından aşağı yuvarlandım, en azından Mara öyle söylüyor. Ben pek hatırlamıyorum, sanırım bayılmışım. Yüzümün raylara yapışması düşüşümü durdurmuş.”

“Bu korkunç!” dedi, deli gibi gülüyor olsa da.

“Hayır, aptalca. Bana gülmelisin. Mahallemdeki tüm sokakların sonuna çit döşenmesinin sebebi benim.”

Bu onu çok daha fazla güldürdü. Beni de.

Sonra, o olayın ardından olanları tekrar düşünmeye başladım.

O gün Kevin’a âşık olmuştum ya da onun olduğunu düşündüğüm kişiye âşık oldum sanmıştım. O da farkındaydı. Bunu bana ulaştırmak için kullandı. O güne geri dönmeyi, yaşananları geri almayı dilerdim. Çok sıcaktı ve hava boğuktu, ciğerlerimden nefes alamıyormuşum gibi hissetmiştim. Mara ve ben, sahip olmadığımız her şeyimizi gösteren içler acısı iki parça mayolarımızı giymiş, dondurma sandviçinin dondurması kollarımıza ve bacaklarımıza damlarken benim evimin önündeki kaldırıma tebeşirle bir şeyler çiziyorduk.

Gülen suratları olan güneşler ve gökkuşakları ve ağaçlar, korkunç, sanattan yoksun çiçekler çiziyorduk. Birkaç kez üçtaş oyunu oynamıştık ama sıkılmıştık çünkü kimse kazanamamıştı. Seksek çizmiştik ama beton, üzerinde zıplanmayacak kadar sıcaktı. Yolumuzun karşısına koca, sevimli pembe harflerle şöyle yazmıştım:

MARA CAELIN'İ SEVİYOR

Sadece onu utandırmak için yapmıştım. Ardından Mara uzun örgülerinin omzunun üzerinden arkaya doğru atarak, büyük bir pastel mavi tomarıyla çömelmişti. Dev gibi büyük harflerle şöyle yazmıştı:

EDY KEVIN'I SEVİYOR

Bu ciğerlerim yettiğince çığlık atmama ve beyaz çubuğu ona fırlatıp elbette isabet ettirememem, böylece kullanılmayacak kadar ince parçalara ayrılmasına yol açmıştı, neyse ki sorun değildi çünkü beyaz zaten sıkıcı bir renkti. Sonra demiştim ki, "Mara, Caelin'le gerçekten evlenmelisin. O zaman kardeş oluruz ve her şey harika olur!"

"Evet, sanırım." Kaşlarını çatmıştı. "Ama bence Kevin daha şeker."

"Değil. Ayrıca, Kevin benim abim değil o yüzden onunla evlenirsen kız kardeş olmayız."

"Kevin'la evlenebilmek için öyle söylüyorsun."

"Öz abimle evlenemem, bu iğrenç olurdu!"

"A doğru," diye fark etmişti, sanki bu o ikisi dünyadaki tek seçeneklermiş gibi. Dünyamız küçüktü, on iki yaşındakiler için bile fazla küçüktü.

"O zaman sen abimle evleniyorsun ve ben de Kevin'la evleniyorum sonra kız kardeş oluyoruz ve Kev'le Cae de erkek kardeş oluyor. Gayet mantıklı çünkü herkes zaten kardeş olduklarını düşünüyor."

Bunu bir anlığına düşündükten sonra, "Evet, tamam," demişti.

Hayatlarımızı hallettikten sonra ona, "Bisiklet sürmek ister misin?" diye sormuştum.

"Tamam, olur."

Üstümüze şort geçirip terlik giymek için eve koşarken erimiş yüzeye basmamaya özen göstermiştik. Mara'nın babası o yaz en sonunda gitmişti. Evlerinde sürekli kavga oluyordu. Onların evinde havuz olsa da bu yüzden günlerinin çoğunu bizim evde geçirmişti. Onu evinden, ailesinden uzak tuttuğu müddetçe söylediğim her şeyi kabul etmişti. O yüzden abimle evlenmesini söylediğimde tamam demişti. Bisiklet sürelim dediğimde tamam demişti. Ve bisikletlerimizi tren rayında tren var mı diye görebilmek için olabildiğince hızlı sürüp sokağın sonundaki büyük, korkutucu tepeye gidelim dediğimde de kabul etmişti.

En harika fikirlerimden biri değildi, bunu kabul edebilirdim. Beni ölüme yaklaştıran düşüşten önce son hatırladığım şey Mara'nın çığlığıydı. Gördüğüm son şeyse traverslerin çürük odununun devasa bir hızla yüzüme doğru uçtuğuydu. Kafatasım demir raylara hissiz bir kütürtüyle çarpmıştı. Sonra da her şey kararmıştı.

Gözlerimi açtığımda imkânsızlık derecesinde parlak gökyüzüne bakıyordum ve bacaklarım bisiklete dolanmıştı. Gözlüğüm kayıptı. Ve yüzümden aşağı su aktığını hissediyordum. Hâlâ hareket edebilen kolumu kaldırmıştım. Toza bulanmıştı ve üzerinde binlerce küçük kesik vardı. Kafama dokunmuştum. Kırmızı su. Bir sürü kırmızı su vardı. Sonra uzaktan, çok uzaktan adımın söylendiğini duymuştum. Gözlerimi tekrar kapatmışım.

"Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Kevin'ın yüksek, yakından gelen sesiydi.

"Trenin geçişini izlemek istedik." Mara'nın masum sesi.

"Edy, beni duyabiliyor musun?" Kevin, eli yüzümde.

"Ah..." Tek yapabildiğim inlemektir. Tişörtünü çıkarıp kumaşı başıma dayadığını görebilecek kadar gözlerimi açabilmişim. Ellerini bacağımın birinin üzerinde hissetmişim. Ama hangisi olduğunu bilmiyordum.

"Edy, Edy, bacağını oynatmaya çalış, olur mu? Hareket ettirebilirsen kırılmamış demektir. Dene hadi," diye talep etmişti.

"Oldu mu? Oynuyor mu?" Sanırım sesli bir şekilde sormuştum. Cevabı duyamamıştım.

Sonra ağırlığının kaybolduğunu hissetmişim. Beni tepeye kadar taşımış, sonra da çimlerin üzerine bırakmıştı. Ambulansı bile aramıştı.

Mara'yla o gece karar vermişim, onunla kesinlikle evlenecektim. Hasar: çatlak bir bilek, burkulmuş bir ayak bileği, binlerce sıyrık ve kesik, kırık bir serçe parmağı, alnımda on beş dikiş ve tamamen kullanılmaz hâle gelmiş bir on vitesli bisiklet. Ve tabii ki Kevin'ın gerçekte olduğu kişiyle ilgili abartılı hayaller. *Çok şanslı ve çok, çok salaktın*, demişlerdi o gün defalarca.

“Tren gelmediği için şanslıymışsın!” dedi Josh’ın sesi beni içinde bulunduğumuz âna çekerek. Gözlerim yeniden yatak odasının tavanına odaklandı. Hâlâ gülüyordu. Bense bırakmıştım.

“Öyle miydin?” Yanlışlıkla sesli söylemiştim. Eğer bir tren geliyor olsaydı, o zaman ölürdüm ya da en azından ciddi bir şekilde, tamir edilemeyecek kadar yaralanırdım. Ve 542 gün sonra ya mezarda ya da bir hastanede uzanıyor, çürüyor ya da hastanenin birinde makinelere bağlı olurdum; Kevin yan odadayken yatağında uzanmış o gün kurtardığı için beni incitebileceğini düşünmeden, onun dünyadaki en mükemmel insan olduğunu düşünüyor olmazdım. Belki o gün hiç gerçekleşmeseydi bu kadar kendimi kaptırmış, acınası hâlde abayı yakmış olmazdım. Belki o gecenin erken saatlerinde Monopoly oyunu sırasında onunla flört etmiş olmazdım. Ve belki sabahın 2:48’inde onu yatağında bulduğumda hiçbir şey yapmamak yerine çılgılık atardım. Ve belki ondan hoşlanıyormuş gibi davrandığım, ondan hoşlandığım için temelde her şey benim hatamdı.

“Tabii ki öylesin,” dediğini duydum sönük bir sesin aklındaki sisin arasından. Ama şimdi yüzü ciddileşmişti. İkimizin de son söylediği şeyi hatırlamıyordum.

“Neyim?” diye sordum.

“Şanslı!” dedi sabırsızca.

“Ah, doğru. Evet, biliyorum.”

“O zaman neden öyle söyledin. Komik değil.”

“Biliyorum.”

“Gerçekten değil. Böyle şeyler söylemenden nefret ediyorum.”

“Tamam, biliyorum!” diye tersledim.

Bir şey söylemedi ama sinirlendiğini anlamıştım. Sinirlenmişti çünkü ona nedensiz yere kızıp duruyor, boktan şeyler söylüyor ya da genel olarak tuhaf davranıyordum. Başka bir şey söylemedi. Yuvarlanıp yanımda öylece uzandı. Şimdi o tavana

bakıyordu, bense yüzüm ona dönük hâlde yan yatıyor, bana bakmasını istiyordum. Her şey yolunda gibi, ucube değilmi-
şim gibi davranarak başımı göğsüne koydum. İsteksizce kolunu
bana doladı. Ama sessizliğe katlanamadım, bana kızgın olduğu
fikrine katlanamadım.

O yüzden, “Bana başka bir sır söyle,” diye fısıldadım.

Ama sessiz kaldı.

Bir süre, acı verici bir sessizlikten sonra belki uyumuştur diye
düşünüp ben de uyuma numarası yaptım. Ama sonra yüzünü
saçıma bastırıp nefes aldığını hissettim. Sessizce, neredeyse du-
yulmayacak bir sesle, “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Büyük
sırrı. Gözlerimi olabildiğince sıkı kapattım ve duymamaya, aldı-
rış etmemeye çalıştım.

İyice uykuya daldığından emin olduktan sonra olabilecek en
sessiz şekilde dışarı süzüldüm.

“BU YIL DOĞUM GÜNÜNDE ne yapıyoruz, Edy?” diye sordu Mara bir sonraki gün dolabımın yanında.

“Bilmem. Dışarı yemeğe falan gidelim,” dedim ödevim için eşyalarımı toplarken.

“Aman Tanrım, Edy. Bak, bak, bak,” dedi Mara sessizce koluma defalarca vurarak, ağzını bile doğru düzgün oynatmadan.

“Ne?” Arkamı döndüm. Josh koridorda yürüyor, bize doğru geliyordu. “Ah, Tanrım,” diye mırıldandım bir nefesle beraber.

“Edy, kapa çeneni ve kibar ol!” dedi Mara düşük sesle, Josh duyma mesafesine geldiğinde. Josh’a kocaman bir gülümsemeyele baktı. “Selam!”

Josh ona o hep işe yarayan gülümsemelerinden birini sununca Mara kıkırdadı... *kıkırdadı*.

“Selam!” Karşılmasına aynı heyecanla karşılık verdi. Sonra bana döndüğünde donuk bir, “Hey,” dedi.

Ne yapacağımı bilemedim. İki karşıt dünya şu anda çarpışmak üzereydi ve ben aralarında kalmıştım.

“Joshua... Miller, değil mi?” diye sordu Mara, sanki hiç tam adıyla ondan bahsetmiyormuş gibi.

“Evet... eh, Josh. Ve sen?”

“Mara,” diye cevapladı.

“Ah, tabii, Mara. Sonunda seninle tanışmak güzel.”

“Seninle de.”

İkisi de, sanki bu karmaşayı yönlendirmeyi biliyormuşum gibi bana baktı. Bir şey demeyince Mara olaya el attı: “Ee Josh, biz de tam Edy’nin yarınki doğum gününde ne yapsak diye düşünüyorduk.”

“Doğum günün yarın mı?” diye sordu, gözleri benimkileri aradı.

Mara bana kaşlarını çatı. “Edy, ona yarın doğum günün olduğunu söylemedin mi?”

“Evet, *Edy* bahsetmeyi unutmuş olmalı,” diye cevap verdi Josh. “*Edy* dün gece evimden habersiz çıkarken veda etmeyi de unuttu.” Bu konuyu bırakmayacakmış, bu sefer oturup kabul etmeyecekmiş gibi söylemişti.

“Ee, şey,” diye başladı Mara rahatsız bir hâlde, “sanırım gitmem gereken bir yer var o yüzden...” Duraklama. “Oraya gideceğim. Seninle tanışmak harikaydı, gerçekten,” dedi Josh’a sevimli, samimi bir gülümsemeyle.

“Evet, kesinlikle,” diye cevap verdi o da aynı samimiyetle.

Uzaklaşırken Mara omzunun üzerinden sıkılmış dudakları ve genişlemiş gözleriyle bana baktı ve *Bunun içine etmesen iyi edersin!* dercesine beni parmağıyla işaret etti.

“Sonunda arkadaşlarından *biriyle* tanışmak güzeldi.”

“Ee, ne yapıyorsun burada?” diye sordum, yorumunu duymazdan gelerek.

“Kurallarından gerçekten sıkıldım, tamam mı? Konuşmamız lazım. Hem de şu anda konuşmamız lazım.”

“İyi. En azından daha özel bir yere gidemez miyiz?” Bizi izleyen herkesi inceleyerek etrafıma bakındım.

Elimi tuttu. İstemsizce geri çektim. Canı yanmış gibi baksa da daha sıkı tutup beni koridor boyunca çekti. Merdiven boşluğunda durduk, basamaklardan birine oturdu. Daha önce olmadığım

kadar gergin bir hâlde ayakta dikildim. Korkuyordum. Beni bırakmak üzere olduğundan çok korkuyordum. Daha da çok korkuyordum çünkü bunu yapmasını istemiyordum.

“Oturacak mısın?”

Kalbim ve düşüncelerim yarış hâlindeydi, birlikte kanayarak kakofoni için aynı şeyi tekrarlıyordu: Neden, neden, neden? “Neden?” dedim sonunda yüksek sesle. Titreyen sesim, yüzümde korumaya çalıştığım soğuk, sakın duruşuma ihanet ediyordu.

“Çoktan söyledim. Konuşmak istiyorum. Ciddiyim.”

Yanına otururken nefesimi tuttum. Bana doğru döndü ama o daha başlayamadan araya girdim. “Söyle gitsin, bitirmeye mi çalışıyorsun?”

“Hayır! Hiç değil. Sadece... böyle devam edemem. Tüm bunlarla yetinemem. Bizde daha fazlası var. Bunu görüyorsun, değil mi?”

“Sana daha önce de söyledim, ben... bu erkek arkadaş-kız arkadaş olayı... pek bana göre...”

“Bu *bana* göre değil diyorum, Eden!” diye lafımı böldü, birden sinirle sesi yükselmişti. Sonra daha kısık sesle, “Her gece birlikte uyuyup okulda birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranmak bana göre değil. Benimle dışarı çıkmayacak ve arkadaşlarımla tanışmayacaksın. Açıkça belli ki beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istemiyorsun. Yatak odamdan başka bir yere birlikte gitmedik. Yani, neden en azından bazen senin evine gitmiyoruz?” Durup elimi tuttu. “Neden hep gizli bir şeyler yapıyormuşuz gibi hissediyorum?”

“Bilmiyorum,” dedim sessizce, çıplak hissediyordum.

“Evet, biliyorsun, o yüzden bana karşı dürüst ol.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki, gizli saklı işler yapmamızın bir sebebi var mı?” Gerçek sorusu en sonunda görünmüştü.

“Ne sebebi?”

Bana tam bir mankafaymışım gibi baktı.

“Başka biri gibi mi?” diye açıklığa kavuşturdum.

“Evet, başka biri gibi.”

Ona baktığımda keşke her şeyi anlamasını sağlayabilsem diye düşündüm. Yaşanan, onun hakkında, benim hakkımda, ikimiz hakkında düşündüğüm ve hissettiğim şeyleri. Aptal, kâğıttan kalbimin onun için nasıl sızlandığını. Ama bunlar kelimelere dökmek için fazlaydı, o yüzden tek bir heceye, şu anda önemi olana indirgedim: “Hayır.”

Bunca zamandır tutuyormuş gibi nefesini salıverdi. Belli ki beklediği cevap bu değildi. “O zaman başkası yoksa neden böyle olmak zorunda?”

“Bilmiyorum çünkü diğer türlü her şey karmaşıklaşıp bozulacak ve...”

“Bu yeterince karmaşık,” dedi, sesini çok az yükselterek. “Bu yeterince bozuk.” Sonra daha kısık sesle, “Öyle,” diye ekledi

Buna karşı çıkamazdım, o yüzden kucağımdaki ellerime baktım.

“Bak, kavga falan etmek istemiyorum, ben... ben sana değer veriyorum. Gerçekten veriyorum.” Dudaklarımı öpüp sessizce, dudaklarını kulağıma dayayarak fısıldadı, “Tek söylemeye çalıştığım bu.”

Ben de söylemeliydim. *Ben de sana değer veriyorum! Öyle, lanet olsun ki öyle,* diye bağırmak istiyordum. “Ben... ben...” *Değer veriyorum,* söyle işte.

Gözlerinde ufak bir umut ışığıyla kafasını kaldırdı.

“Bak, anlamıyorsun. Benim için o kadar kolay değil, yapmam... yapamam...” Beynimle ağzımın uyum içinde çalışmasını sağlamaya uğraşırken sesim fare ciyaklamasına dönüştü. Boğazımdaki gözyaşlarının gözlerimi doldurduğunu hissettim. Josh kafası karışmış gibi görünüyordu, endişeliydi ve sanırım o kadar sert ve zorlu olmadığım için rahatlamıştı.

“Tamam.” Bu ani, numara olmayan duygu gösteriminden dolayı afallamış hâlde nefes aldı. “Bebeğim, yapma...” dedi usulca. “Bak, biliyorum. Sorun yok, gel buraya.” Beni kendine

çekti, ben de bedenimin ona doğru düşmesine izin verdim. Şu an bizi kimin gördüğü umurumda değildi. Ona yapabildiğim kadar sıkıca tutundum. Aramızdaki her şey çözüme ulaşıyor gibiydi ve bir kez olsun yalancı gibi hissetmiyordum. Bir kez olsun sakın, güvende hissediyordum. Korkutucu derecede güvende.

“Hey, doğum gününde dışarı çıkalım, yemeğe falan gidelim.”

“Olur,” dediğimi duydum hemen.

“Cidden mi?” diye sordu, geri çekilip omuzlarımı kol mesafesinde tutarak. “Bunu yazmam gerekecek.” Kalemle kâğıt çıkarıyormuşçasına sırt çantasına uzandı.

“Dur,” dedim gülüp koluna vurarak. “Evet dedim.”

“Tamam, bu bir buluşma o zaman!”

Elleri bedenimi alışılmış bir kıvraklıkla buldu. “Bilirsin... bu konuşma falan,” boynumu öperken mırıldandı. “Bize gelmek ister misin?”

“Yarın, tamam mı? Yemekten sonra?” Gülümsedim.

Kıvrancasına inledi ama sonra gülümseyip fısıldadı, “Tamam.”

Diğer sabah dolabıma vardığımda Mara’nın el işleriyle karşılandım. Dolabımı bile süslemişti. Bu bir gelenektir. Balonları, krepon kâğıtlarını, fiyonkları, kıvrılmış kurdeleleri ve üzerinde 15. DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN yazan pankartı yapıştırmıştı. Utandım.

Pankartı yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde söktüm ama çok geç kalmışım, JOsh çoktan görmüş gibi hissediyordum. İlk derse giderken ne olur ne olmaz diye kâğıdı çöpe attım. Arkamdan ayak sesleri geldiğini duydum, derin bir nefes aldım çünkü o ayak seslerinin ona ait olduğunu ve bildiğini biliyordum. Beni dirseğimden yakalayıp vahşi gözlerle erkekler tuvaletine çekti.

“Çık dışarı!” diye bağırdı, duvardaki pisuarlardan birine işeyen çocuğa. Çocuğun kafasının yanında bana bakan siyah harfleri fark ettim, floresanın ışığı kirli toz mavisi, okunaksız yazının üzerinde yanıp sönüyordu: EDEN MCFAHİŞE. Yeterince opak olma-

yan bir keçeli kalemle yazılmıştı. ocuk fermuarını çekmeyi bile unutarak dışarı kaar kaçmaz Josh dibime geldi.

“Bunu nasıl yapabildin? Her şeyden sonra nasıl hâlâ bana yalan söyleyebilirsin? On altı yaşında olduğunu söylemiştim. Ben on sekizim, bunu biliyorsun! Sana güvendim!”

“Ben yapmak...” Ona teknik olarak bunu asla söylemediğimi hatırlatacaktım ki bunu duymayacağını anladım. Volta atıyor, kendi kendine konuşuyor, burnundan soluyordu.

“Yani, on dört mü? On dört? On dört!” diye bağırdı, sesi her tekrar edişinde daha da yükseldi.

“Sakinleş. O kadar büyük bir şey değil.” Bu konuda bu kadar sinirleneceğini hiç düşünmemiştim, yaş pek konuştuğumuz bir mesele değildi. Ayrıca, birinci sınıflarla çıkan bir sürü son sınıf erkek vardı, neredeyse aynı yaş farkıydı. Kimse bunları kafasına takmıyordu.

“Hem de nasıl büyük bir şey! Tüm o geceler... yatağımdayken... on dört yaşındaydın. Değil mi?” Sözleri o kadar keskindi ki batıyorlardı. “Değil mi?” diye tekrarladı.

“Evet, ne olmuş?”

“Sana tecavüz etmekle suçlanabileceğimin farkında mısın? Reşit olmayan biriyle cinsel ilişkide bulunma, Eden, hiç duydun mu?”

Güldüm. Hata etmiştim.

“Bu komik değil, komik değil! Bu ciddi, burada hayatım söz konusu. Ben bir yetişkinim, tamam mı, yasal olarak bir yetişkinim! Nasıl gülebilirsin?” diye bağırdı, benden dehşete düşmüş gibi.

Nasıl mı gülebilirdim? Gülebilirdim çünkü gerçek suçun ne olduğunu biliyordum. Onun bahsettiği türden bir hatanın bir hiç olduğunu biliyordum. İnsanlar her gün gerçek yanlışlardan sağ çıkıyorlardı. Endişelenmesi gereken bir şey olmadığını biliyordum. İşte bunlardan dolayı gülebiliyordum.

“Bak, özür dilerim,” dedim, gülümsememeye çalışarak. “Ama saçmalıyorsun. Bana...” –sesimi düşürüp nefes alıp verdim ve bir kez daha aldım– “bana... tecavüz etmedin.” İşte, söy-

lemiştim. Söylememek için çok fazla zaman ve enerji harcadığım kelimeyi söylemiştim. Elbette o yedi harfli kelimeyi söylemek için ettiğim çabayı takdir edemezdi. Devam etti, tiradı yalnızca ivme kazanmıştı.

“Evet, tabii ki bunu biliyorum ama fark etmez. Ebeveynlerin bana hâlâ dava açabilirler, Eden.”

“Ama açmayacaklar. Bilmiyorlar bile...” *Seni*, diyecektim ama yine lafımı böldü.

“Anlamıyorsun,” diye devam etti. Ben Gerçek. Suçlamadan bahsediyorum. Tutuklanabilirdim, hapse bile girebilirdim; basketbol bursumu ve her şeyimi kaybedebilirdim. Her şey tamamen bombok olabilirdi.”

Durdu. Birkaç sığ nefes almasını, bekleyerek beni izlemesini izledim.

“Ee?” dedi sonunda, koluna bana doğru uzatarak.

“‘Ee’ derken neyi kastediyorsun?” diye sordum, sesim onun ki kadar sertti.

“Yani, umurunda değil mi?” diye bağırdı. Sonra daha sessiz bir şekilde, “Hiçbir şey umurunda değil mi? Benimle ilgili?” dedi. Bakışı beni delip geçerek dün merdiven boşluğunda olanları hatırlayıp hatırlamadığımı kontrol etti. Elbette hatırlıyordum ama numara yapmakta çok iyi olduğum için sadece ona baktım, dümdüz ona. Yüzüm taş gibiydi. Bedenim taş gibiydi. Kalbim taş gibiydi.

“Hayır.” Yine o tek hece. En büyük yalanım. En kötü yalanım.

“Ne?” diyerek nefes aldı.

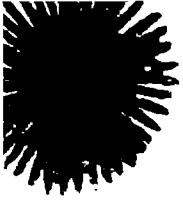
“Hayır,” dedim sakince. “Umursamıyorum.” Kelimelerim yarattığımız her şeyi yok eden bıçaklara dönüşmüştü. “Umu- rumda. Değil.” Buz keskinliğinde tekrar ettim.

Yüzündeki ifadeden ona az önce yumruk attığımı düşünebilirdiniz. Ama bu sadece bir, iki, üç... ve bir yarım saniye daha sürdü sonra öfkesine devam etti. “Güzel... Harika aslında! Harika. Çünkü birbirimizi bir daha göremeyebiliriz, umarım biliyordur bunu, Eden. Bunu...”

“Lütfen ama.” Acı acı güldüm. “Dinle, eğlendim ama çoktan bitmişti zaten, sence de öyle değil mi?” Başka biri beynimi işgal etmişti ve ona bağılıyor, susmasını söylüyordum. Ama zaten bittiyorsa öyle olsun, kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Kontrol bendeydi.

Yüzü çöker gibi oldu. Öyle bozguna uğramış görünüyordu ki neredeyse özür dilemeye, beni terk etmemesi için yalvarmaya başlayacaktım; yalvaracaktım çünkü yalnızdım ve önemsiyordum, özellikle de onu. Ama sonra kendini toparlayıp boğulurcasına, “Evet. Kesinlikle bitti,” dedi.

Onu tuvalette bıraktım. Kapıyı fazla çaba harcamadan iterek uzun, başım dik ve sakın bir şekilde yürüdüm ve o da başını bana sallayarak orada durdu.

CAELIN VE KEVIN, Noel'den bir önceki gün eve geldiler. Spor çantalarıyla, torbalar dolusu kirli çamaşırlarıyla ve ödev ve ders kitabı dolu sırt çantalarıyla ön kapıda belirdiler. Annemle babam hemen üstlerine titredi. "Edy, çocukların çantalarını taşımalarına yardım eder misin?" diye sordular bana aynı anda. Bense kollarım bağlı hâlde öylece oturma odasında durup izledim.

Kargaşa düzeliş onlar beni fark edene kadar dakikalar geçti. Caelin odanın karşısında kolları açık hâlde bana doğru yürüdü ancak bir şey onu durdurdu ve beni incelerken çok kısa bir süre boyunca gülümsemesi kafa karışıklığına dönüştü.

"Edy." Yavaşça, soru sorar gibi konuşmuştu. Bana seslenmiyormuş da ben olduğumdan emin olmaya çalışıyormuş gibi.

"E-evet?" diye yanıtladım ama sadece gözlerini dikti.

"Yok, sadece..." Kendini gülümsemeye zorladı. "Sen çok..." Annemle babama bakmak, onları bulmak için kafasını çevirdi. Sonra tekrar bana döndü. "Sen çok... çok..."

"Güzelsin." Annem, ikimizin de tekrar bahsetmediği o tokat hakkında hâlâ kızgın olduğumdan haberdar olsa da araya karışarak.

Caelin kollarını dimdik bir şekilde, sanki göğüslerime çok yaklaşmak istemiyormuş gibi doladı. "Aşırı büyümüş görünüyorsun. Yani, ben gideli ne kadar oldu ki, değil mi?" dedi rahatsız bir şekilde geri çekilip gülerek. Daha fazlasını söylemek ister gibi bana baksa da sadece gidip çantalarını yatak odasına taşıdı.

Şimdi de Kevin önümde, belki beş adım ötemde duruyor, beni inceliyordu. Geçen yıldan beri mükemmelleştirdiği gizli bakışını attı bana. Beni söndürecek, aciz hâle getirecek ve kaçırarak olması gereken bakışı. Bacaklarım kâğıt gibi ve kemiklerim yok olmuş gibi, her an tükenebilirlermiş gibi hissettirseler ve kalbim deli gibi atsa ve benim yangın yeri gibi hissettirse de geri kaçınmadım, kaçmadım, bu sefer geri çekilmedim. O bıçakvari bakışın altında bir yerlerde ne kadar değiştiğimi, daha önce tanıdığım kızdan ne kadar farklı olduğumu görebildiğine inanmak istedim. O yürüyüp gidene kadar tek bir kasımı kımıldatmadım.

"Tamam, Edy!" Annem ellerini iki kere çırpı. "Bizim işe koyulmamız lazım. Büyükannele büyükbaban sabah burada olacaklar, o yüzden yarın zaman olmayacak. Her şeyi olabildiğince şimdiden hazırlamamız lazım."

Hayatımın sonraki sekiz saatinden korkarak onu mutfağa kadar takip ettim. Çılgın, aldatıcı canlılık vardı üzerinde ama bir sinirsel yıkımın eşiğinde gibiydi de. Büyükannele büyükbabamın gelişi onu hep böyle sınıra getirirdi. Çamaşırılığa gidip seyyar merdiveni açarak A şekline getirip eski dolabının önüne koymasını izledim. Sırada ne olduğunu biliyordum. Antika radyo/kaset/CD çaların tutma yerinden tutarak çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine koydu.

"Ah, anne, mecbur muyuz?" diye inledim. Tüm gün Noel müzikleri dinleyerek yemek yapmaya katlanamazdım.

"Evet, mecburuz. Bizi havaya sokacak!"

Çılgın miktarda kereviz, soğan ve sarımsak doğramaya başladım. Sonra balkabağı. Tam annemin istediği küçük küpler şeklinde doğramaya uğraşırken onun doğrama sesi kesildi. "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Az kalsın orta parmağımın ucunu kesiyordum.

“Ne?”

“Lanet olsun!” dedi nefes nefese, *Sessiz Gece* arka planda usulca çalışıyordu. “Bir şey unuttuğumu biliyordum. Lanet olası tartar kreması, hep unutuyorum! Şu an yapmak istediğim en son şey Noel’den önceki gün dövüşerek markete gitmek!”

“Gerçekten ihtiyacımız var mı?”

“Evet.” Kendini tezgâha yaslayarak derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı. “Evet, var. Tamam, yeni plan. Ben markete koşacağım. Sen doğramaya devam et. Ve kabakla işin bittiğinde onu buzdolabının üstündeki dolabın içinde duran büyük kâseye boşalt. Sonra da biz çalışırken yığılmasın diye bulaşıkları yıkar mısın?”

Çoktan ceketini, mutfak önlüğünün üzerine giymiş, çantasını omzuna geçiriyordu.

“Caelin!” diye bağırdı. “Caelin?”

“Evet?” diye cevap verdiğini duydum, sesi evin diğer tarafından boğuk geliyordu.

“Buraya gelebilir misin lütfen?” diye çağırdı, delirip bağırma-
mak için tüm gücünü kullanarak. “Evin karşı tarafına bağırma-
yacağım!” dedi atkısını sımsıkı bir şekilde dolarken alçak sesle.
Caelin mutfakta belirdi. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” diye sor-
du annem eldivenlerini geçirirken.

“Hiç. Oyun oynuyoruz. Durdurduk. Ne vardı?”

“Baban nerede?”

“Horluyor. Kanepede,” diye cevap verdi.

“İyi. Bak, garaja gidip üzerinde ‘Noel Süsleri’ yazan kutuyu bulmanı istiyorum, içinde geçen sene kullandığımız masa ör-
tüler, tabak altlıkları ve orta süsü var. Ben markete gidiyorum.
Başka ihtiyacımız olan, aklınıza gelen bir şey var mı?”

Caelin’le ikimiz başımızı salladık. Sonra annem gitti.

“Vay be,” dedi abim. “Bu yıl erken çıldırdı. Bu bir çeşit kayıt
falan mı?” Kahkaha attı.

“Aynen, değil mi?” Her şey eskisiymiş gibi davranmaya çalış-
tım ama sanırım ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. “Lütfen

şunu kapatabilir misin?" diye sordum, radyoyu işaret ederek. Uzanıp kapatmak için düğmesini çevirdi.

"Ee, neler yapıyorsun?" diye sordu, buzdolabına yaslanarak. "Hızla büyümek dışında. Bu yıl senden hiç haber alamadım." Cevap vermemi beklerken kollarını çaprazlayıp bana gülümse-di. Ama onu tanıyordum. Bunun sahte, rahatsız bir gülümseme olduğunun farkındaydım.

"Eh, ben de senden pek fazla haber alamadım." Niyetlendi-ğimden çok daha sert çıkmıştı ağzımdan.

"Evet, sanırım." Kaşlarını çatı.

Lavaboyu doldurmaya başladım, dikkat dağılmadan yapıl-ması gereken bir işmişçesine bulaşık deterjanını sıktım.

"Üzgünüm," diye devam etti ben bir şey demeyince. Suyun akma sesi yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Aşırı yo-ğundum. Bu dönem beni öldürüyor."

Sadece başımı salladım. Ne söylemem gerektiğini bilmiyor-dum. Sorun değil mi demeliydim? Ama sorundu. Kevin'ı tekrar buraya getirmesi de sorundu.

"Tamam, gidip o şeyi arasam iyi olur."

"Evet."

Garajın kapısının kapandığını duyduktan sonra musluğu kapayıp ellerimi sıcak suya daldırdım. Bir şekilde huzurlu ve sessiz hissettiriyordu. Müzik susmuştu, diğer odadaki televizyo-nun sesi kısıktı, suyun altından bulaşıkların zor duyulan çınla-ması geliyordu. Sonra arkamda hafif ayak seslerinin belirdiğini duydum. Kevin'dı, beynimden önce vücudum anlamıştı sanki; hislerim artmış, tenim aniden yanıp kaşınmaya başlamıştı. Ona alerjim varmış gibi. Bedeninin benimkine yakınlığı gerçek bir fiziksel geri tepmeye yol açıyordu, uyarı işareti gibi neon ışık-lar yanıp sönüyordu: TEHLİKE TEHLİKE TEHLİKE. Ondan uzaklaş, diyordu vücudum bana. Ama onun gibi birinden uzaklaşmak zordu.

Bakmak için başımı bile çeviremeden koca ellerinin belime dolandığını, vücudunun sırtıma yaslandığını hissettim. Sonra

sesi, kulağımdaki nefesi fısıldadı, "İyi görünüyorsun, Edy." Sonra ellerini kot pantolonumdan aşağı, tişörtümden yukarı doğru oynattı, her yerimde gezdirdi, ağzı boynumda açık duruyordu.

"Dur," diye soludum. "Yapma!" Deterjanlı ellerimi sudan çıkardım ama onu durduramazdım. Beni lavaboya doğru sıkıştırmıştı. Ve elleri diledikleri her şeyi yapabilirlerdi. Sarımsak doğramak için kullandığım küçük bıçağı suyun içinden çıkarıp kalbine saplamayı düşündüm. Ama en sonunda beni bıraktı, beni baştan aşağı süzerek geri çekildi. Gülümseyerek dedi ki, "Bunlar benim için mi?"

Onu öldürmeliydim, ona milyonlarca şey yapmalıydim ama onun yerine titreyen sesimle yalnızca sordum, "Ne senin için mi?" Ancak cevap vermedi, sırtımaya devam ederek beni süzme-ye devam etti; kalbim öyle hızlı atıyordu ki sesini kulaklarımla duyabiliyordum. Belli ki çok utanmaz olmuştum. Onun gücünü unutmuştum. Bana hatırlatıyordu. Ardından geldiği gibi sessizce gitti ve beni tam anlamıyla dehşet içinde bıraktı.

•

Sabahın 01:17'side, resmi Noel gününde, metal tıkırtılarıyla uyandım. Kalbim deli gibi atıyordu çünkü tekrar yapmak için buradaydı, bundan emindim. Kapı kolunu tıkırdatan oydu.

"Edy?" diye fısıldadı.

"Kim o?" dedim boğulurcasına.

"Cae. Hadi Edy, aç kapıyı," dedi yarı fısıldayıp yarı bağırarak.

Kapıya doğru yürüyüp kulağımı tahtaya dayadım. "Yalnız mısın?" diye sordum sonunda.

"Yalnız mıyım? Evet."

Gerçekten abim olduğundan ve yalnız olduğundan emin olmak için kapının kilidini açtım. "Ne var?"

"Seninle konuşmam gerek," diye fısıldadı. "Beni içeri alacak mısın?"

Kenara çekilip kapıyı arkasından kapadım.

“Ne yani, yerde mi uyuyorsun?” diye sordu, uyku tulumun üzerine basarak.

“Sırtımdan dolayı,” diye yalan söyledim.

Yatağın kenarına oturunca yatak uğuldadı. İçimde bir şeylerin sıkıştığını hissettim. “Edy, otur,” dedi bana, yanındaki boşluğa elini vurarak. Onun yerine çalışma masamın sandalyesini çektim.

“Ne?” İç çektim, kollarımı göğsümde bağlayarak ona gözlerimi diktim.

“Edy, Kevin’la ben bu gece bazı arkadaşlarla dışarı çıktık.” Bir şey söylemem gerekiyormuş gibi durakladı. “Bazıları eskiden top oynadığımız çocuklardı.” Tekrar durdu, benden bir tepki bekliyordu. “Bazıları şimdi son sınıflar.”

Konuşmanın nereye gittiğini görebiliyordum ama ona söyletecektim, her bir kelimeyi. “Evet, sonra?”

“Tamam. Ve bazıları bir şeyler söylüyordu. Senin hakkında yani. Ben de kimsenin senin, işte, canını falan sıkmadığından emin olmak istedim,” dedi kararsızca.

“Neden, ne söylediler?”

Ağzını açtı ama gülmeye başladı. “Bunu söylediğime bile inanmıyorum. Yani, saçma bir şey, çok aptalca. Dediler ki... Senin bir çeşit şey olduğuna dair dedikodular olduğunu söylediler...” Durdu, ardından mırıldanarak devam etti. “... sürtük falan. Ama bak, endişelenme, ben sana güveniyorum. Onlara öyle olmadığını söyledim.” Başımı aşağı yukarı salladı, absürtlüğüne gülümseyordu. “Tanrım, yani, Joshua Miller’ı tanımıyorsun bile, değil mi?”

“Evet, tanıyorum,” diye cevap verdim.

“Ne?” dedi, sesi titrekti.

“Onu bayağı iyi tanıyorum aslında.” Sırttım.

Yüzünün rengi soldu, sonra birdenbire kendine geldi. Tekrar güldü. “Ah, Tanrım, şaka yapıyorsun! Şaka yapıyorsun. Tanrım, bir an deli gibi korktum.” Yüzümü incelerken gerginlikle gülme-ye devam etti.

Ben gülmedim, gülümsemedim bile. Bomboş baktım.

“Bekle. Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?”

Sadece ona baktım, yüzümde hiç duygu ya da pişmanlık yoktu.

İşte o zaman gülümsemesi soldu. “Lütfen bana şaka yaptığını söyle, Eeds. Lütfen,” diye yalvardı, anlayamadığı o zamanlardan birinde olmasını dileyerek.

Başımı sallayıp omuz silktim. Abartılacak bir şey yoktu.

Ve sessizlik oldu.

Uzun bir sessizlik.

Aldırış etmedim. Aslında sessizliği sevmeye başlıyordum. Müttefikim olmaya başlıyordu. Eğer seni ele geçirmesine izin vermezsen daha çok güçlenmene yardım edebilir, geçilmez kalın olabiliirdi.

“Ben buna... Edy, sen... ne düşünüyordun?” deyip işaret parmağını şakağına koyarak beni suçladı. “Bir yıl yoktum ve birdenbire sen... İnanamıyorum... Sen daha çocuksun, Tanrı aşkına!”

“Çocuk mu?” Burnumdan güldüm. “Pek sayılmaz.”

“Hayır. Eden, bunu yapamazsın.”

“Ah, gerçekten mi? Sen kimsin de bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorsun?” diye meydan okudum.

“Ben senin abinim, tamam mı... İşte buyum! Senin hakkında ne söyledikleri hakkında en ufak bir fikrin var mı?” diye fısıldadı, bana orospu diyen çocuklar oturma odasında, duvarın diğer tarafında sardalye gibi sıkışmış hâlde otururlarmış gibi başparmağıyla kapıyı gösterdi.

“Umurumda değil,” diye yalan söyledim.

“Hayır,” diye ilan etti, sanki onun hayır demesi bir şey değiştirmiş gibi. “Bu sen değilsin, Edy.” Elini bana doğru salladı. “Hayır, hayır.” Hayır deyişi, aklındaki resmime uymayan benim hakkımdaki her şeyin sonunu getirmiş gibi tekrarlardı.

“Belki öyledir,” dedim. Anlamamış gibi görünüyordu. “Benimdir,” diye açıkladım. “Sen nereden bileceksin ki? Yoktun sen.”

Sorudan kaçıp daha çok talepte bulundu. “Bak. Kesinlikle

o... Miller denen çocuğu bir daha görmüyorsun. Senin için çok büyük, ciddiym Edy. Sen on dörtsün, o on sekiz. Arada dört yaş var. Düşün bir, bu seninle Kevin'ın olması gibi..."

"Dur artık, yeter!" O cümleyi bitirmesine izin veremezdim. "Öncelikle, artık on beşim. İkincisi ise, onunla zaten bir daha görüşmeyeceğim ama sadece istemediğim için." Yalan. "Ama istediğimle görüşüp onlarla istediğimi yapacağım ve bunun için senin iznine ihtiyacım yok!"

"Seni sadece kullandıklarını biliyorsun, değil mi?" diye patladı. "Bu kadar kör olamazsın, seni gerçekten..."

"Kimse beni kullanmıyor! Ne söylediğin hakkında hiçbir fikrin yok. Kimse beni kullanmıyor, Cae. Hiç kimse."

"Edy, hadi ama, tabii ki kullanıyorlar. Seni önemsemiğim için söylüyorum, tamam mı? Senin gibi kızları avlarlar onlar. Edy senin..."

"Benim gibi kızları mı? Lütfen, anlat bana Bay Deha, ben nasılmışım?"

"Saf ve masum, aptal; aradıkları şeyler bunlar. Seni çiğneyip tükürecekler. Hiç bilmiyorsun. İşleri bittiğinde seni fırlatıp atacaklar. Ben biliyorum, Edy, bunu yaptıklarını defalarca gördüm. O herifler umursamazlar. Sana bir gram aldırış ettiklerini mi düşünüyorsun? Çünkü etmiyorlar!"

"Öyle değildi. Josh öyle..." Ama kendimi durdurdum. "Bana aldırış etmelerini istediğimi nereden çıkarıyorsun? Benim onları kullanmadığımı nereden biliyorsun, ha?" Henüz Josh'tan başka biri olduğundan değildi ama konu da bu değildi zaten.

Ona nükleer fiziği falan açıklamaya çalışıyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Ne için kullanıyorsun?"

Patentli dünya-üzerindeki-en-salak-insansın ses tonumla ona döndüm: "Belli değil mi, Caelin?"

Bu onun çenesini kapadı. Aklından görüntüleri çizim tahtasıymışçasına silmeye çalışmış gibi başını salladı. "Bak," dedi en sonunda, "sana ne oluyor bilmiyorum ama buna devam edersen başını belaya sokacağını biliyorum."

“Şimdi odamdan çık git, lütfen,” dedim, oldukça sakın bir sesle.

“Bana söz ver, Edy, en azından korun. Onların şey kullanmalarını...”

“Caelin, lütfen, tam bir gerzek değilim ben.”

“Sadece senin için endişeleniyorum, Edy,” dedi pek düşünceli ses tonuyla.

Samimiyeti göğüs kafesimde küçük bir ateş yaktı. “Ah, şimdi mi endişelenir oldun?” Yangın hayati organlarıma yayıldı, kalbi mi ve ciğerlerimi kara dumanla kapladı. “Vay be, endişelenmek için harika zamanlama,” diye kükrediğimi duydum. “Çok sağ ol ama artık işime yaramaz!”

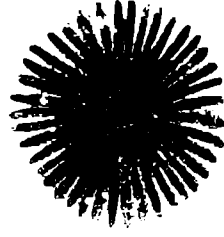
“Bu da ne demek oluyor?”

Ama çok konuşmuştum. “Git kendin için endişelen.” Söylediğim her cümlemin sonuna “aşağılık herif” eklememek için tüm gücümü kullandım. “Kendi işine bak.” Aşağılık herif. “Ben kendi başımın çaresine bakarım, tamam mı?” Aşağılık herif. “Çık. Git. Şimdi!”

Ellerini havaya kaldırıp çıkmak üzere ayağa kalktı. Kapının eşiğinde uzağa bakarak durdu, düz ve net bir sesle, “Seni artık tanıyamıyorum bile,” dedi.

Sonra gitti.

Arkasından kapıyı kapattım, kilitledim, kilidi açtım, kilitledim ve çektim.

“HEY,” DİYE FISILDADI bir erkek sesi kulağıma. “Çok terbiyesiz olduğunu duydum.”

Ona bakmak için yüzümü dönüverdim. O gün dolabımda notu verdiğinde Josh’la koridorda, tam bu noktada duran Sporcu Çocuk’tu. Ama sadece o değildi, iki kişilerdi. İkinciye de hatırlıyordum, son sınıftı, sporcu değildi ama yine de Josh’ın grubundaydı. On altıncı sayfa *Abercrombie* kataloğu modeli tipindeydi, onunkiler sporcu kası değil de fitness salonu kaslarıydı.

Kış tatilinden sonraki ilk gündü. Koridorda pek fazla insan yoktu. Geçti, okul bitmişti. Ben Bayan Sullivan’ın yeni kitap listesi çıkarmasına yardım etmek için kalmıştım. “Ne dedin sen?” diyebilirdim, onu yanlış duymuş olabileceğimi düşünerek.

“Yiyişmekten hoşlanıyormuşsun dedim, yanlış mı?” diye cevapladı Sporcu Çocuk, yanağıma dokunmaya çalışarak. Geri çekilip dolabımı sertçe kapadım, ellerimle sırt çantamın sapına tutunup yürümeye başladım. TEHLİKE TEHLİKE TEHLİKE: tenim yine yanmaya ve kaşınmaya başlıyordu.

Diğeri, Yakışıklı Çocuk, “Kaçma. Sana bir şey soracağız sadece,” dedi.

“Öyle mi, neymiş?” dedim sertçe. Koridorda onlardan uzağa, olabildiğince hızlı bir şekilde okulun ön kapısına doğru ilerlerken cesur, sakın, zorlu görünmeye çalışıyordum.

Yakışıklı Çocuk cevap verdi, “Evet. Filmimizde yer almak ister misin diye soralım dedik.”

Sonra Sporcu Çocuk araya karıştı, “Küçük bir film çekiyoruz ve senin... bu türde bayağı tecrüben olduğunu duyduk. Başrol sen olmalısın diye düşündük.”

İnsan beyni gerçekten mükemmel bir organdı çünkü o sırada nöronlarıma elektrik ileten tüm o iğrenç düşüncelere rağmen “tür” kelimesini doğru kullanmasından gerçekten etkilenmiştim.

“Harika referansların var, bilmek istersen eğer,” diye ekledi Yakışıklı Çocuk kahkahasını üzerime tükürmeden önce.

Korku derine ilerlerken daha hızlı yürüdüm, koşmadan yürüyebileceğim en hızlı şekilde yürüdüm ve ayaklarım her adımda daha da ağırlaştı. Kıkır kıkır gülüp hırıldayarak beni takip ettiler.

“Bekle, zoru mu oynuyorsun? Çünkü sana uyan sözcük aslında kolay.” Sporcu Çocuk bana yetişerek güldü. Yakışıklı Çocuk diğer yanıma geçti. “Hadi ama,” diye devam etti Sporcu Çocuk. “Yıldız olmak istemez misin? Yaptığın işten para kazanmak? Fena para kaldırırsın.”

İhtiyacım olduğunda sıçıtığının hizmetlileri nereye kaybolmuştu?

“Hayır, aslında şaka yapıyoruz, film falan yok. Ama bilirsin,” dedi Yakışıklı Çocuk, kolunu omzuma koyarak, parmaklarını saçımın bir tutamına doladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. “Seni becermeme izin verirsen nazik olurum, söz.”

Sonra kahkahalara boğuldular.

Tek duyabildiğim Caelin’in kafamın içindeki sesiydi: *Seni çiğneyip tükürecekler.* Benim gibi kızlar. Benim gibi kızlar demişti. Sonra Yakışıklı Çocuk beni yalayıp yutmak istermiş gibi dudaklarını yaladı. Niye çılgık atmıyordum? Neden çılgık atmıyor, kaçmıyor, hayatım için savaşıyordum? Bir şey yapamazlardı,

en azından okul gibi açık bir alanda. Etrafta birileri olmalıydı, kimseyi görüp duymamıştım ama birileri olmak zorundaydı, değil mi? Değil mi? Kalbim patlamak, hem de içeriye doğru patlamak üzereydi. O derindeki merminin, ilerleyip içimdeki taze ete geçtiğini hissettim. Bu nasıl olabilirdi?

“Durun, tamam mı? Dokunma bana!” diye bağırdım en sonunda, ellerini saçımdan çekmeye çalıştım. Sesim koridorda yankılanarak onların kahkahalarına karıştı.

“Dokunma bana.” Yakışıklı Çocuk beni taklit etti. “Josh’a böyle demedin ama.”

Hızla yürümeye çalıştıysam da birkaç adım sonra beni tekrar yakaladı. “Bırak beni!” diye haykırdım.

“Yoksa ne olur, büyük kötü abini çağırıp beni döndürtürsün?” dedi Yakışıklı Çocuk. “Hiç sanmıyorum.” Sırtımdan tuttu, olduğum yerde kaldım.

“Oğlum. Hadi,” dedi onu gizlice azarlayan Sporcu Çocuk.

Bedenimdeki tüm duygular çekilmişti, lokal anestezi yavaşça beni baştan aşağı ele geçiriyor gibiydi, o kadar ki bayılacak gibi hissediyordum. Beni döndürerek kollarımı sıkıca tuttu ve kendine çekti, öpeceğinden korktum. Ondan kurtulmaya çalıştım ama bir milimetre bile kıpırdayamadım.

“Rahatla, hoşuna gidiyor,” dedi diğeri ona. “Öyle değil mi?”

“Hadi, oğlum,” dedi öteki bir adım yaklaşarak. “Gitmeliyiz, hadi! Hadi buradan gidelim, olur mu?”

Yakışıklı Çocuk’un şeytani sırıtişı kayboldu ve biraz uzaklaşmama izin verdi, sonra tereddüt etse de beni bıraktı. Ondan tökezleyerek uzaklaştım, kendimi dolaplara dayadım ve gözlerimde bir pişmanlık belirtisi görür gibi oldum, nörolojik bir tik gibi. Sanırım psikozlu bir şerefsiz bile korktuğumu anlayabiliyordu.

“Hadi, McFahişe.” –omzuma vurdu– “seninle taşak geçiyoruk,” dedi normal bir şeymiş gibi, Sporcu Çocuk’a göz attı.

“Evet, sadece dalga geçiyorduk,” diye tekrarladı Sporcu Çocuk, Yakışıklı Çocuk’u ve belki de kendini rahatlatarak. Ama beni hiç rahatlatmamıştı.

“Şaka kaldırver,” diye ekledi Yakışıklı Çocuk sahte gösterişine geri dönüp ellerini mükemmel saçlarından geçirerek.

“Beni rahat bırakın,” diye düz bir şekilde konuşmaya çalışsam da aslında kontrolsüz bir şekilde titriyordum ve sesim neredeyse bir fısıltı kadar yüksekti.

“Her işine abin koşamaz,” dedi Sporcu Çocuk, çeneme elinin tersiyle yukarı kaldırıp gülümseyerek. Yüzüne tükürmek istedim.

Kıkır kıkır gülüp başarılarını birbirlerine beşlik çakarak kutlayarak koridorda uzaklaştılar.

Eve neredeyse koşarak gittim. Hiç dikkatli davranmadığımdan buzda defalarca kaydım. Beynim çırpılmış yumurtaya dönmüştü. Josh onlara bunu yapmalarını söylemezdi, söylemeyeceğini biliyordum.

Caelin hâlâ okul tatili için evdeydi ve boynuna bıçak dayamak zorunda kalsam bile istediğim cevapları alacaktım. Belli ki her şeyi daha kötü hâle getirecek bir şey yapmıştı. Ön kapıyı kırarcasına açınca irkildi, koltukta yayılmış saçma sapan programlar izliyordu.

“Ne oluyor ya Edy?” diye mızızlandı.

“Ne yaptın?” diye sordum hızla önüne geçerek. Botlarımı bile çıkarmamıştım, kirli erimiş karları halıya bulaştırıyordum.

“Edy, ayakkabılarını çıkar. Halıyı mahvediyorsun!”

“Ne yaptın?” diye tekrar ettim, elinden kumandayı kaparken. Az kalsın yüzüne fırlatacaktım ama kendimi son anda tuttum. Kumandayı yere attım. Dağıldı, pilleri farklı yönlerde doğru uçtu.

Caelin, bana benden ne kadar büyük ve güçlü olduğunu göstermek için ayaklanmıştı. Sanki unutabilirmişim gibi. Sanki tüm dünyanın bir saniyeliğine dahi olsa herhangi bir erkeğin, kendi kardeşimin bile beni yenebileceğini unutmamam için düzenlendiğini unutabilirmişim gibi. “Senin derdin ne be?” diye bağırdı en sonunda bana kafasını eğerek bakarken.

“Ne yaptın?” dedim, sesim gözyaşlarımın arasında kayboldu.

“Neden bahsediyorsun?”

“Ne yaptığını bile bilmiyorsun! Her şeyi berbat ettin! Karışmamamı söyledim ve şimdi her şey daha kötü oldu! Ne yaptığının farkında mısın? Umurunda mı? Tanrım, senden nefret ediyorum!” Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor, sesim beni ne kadar incittiğini idrak etmesi için gerginleşip kelimelerin hiçliğe dönüşüyordu: “Senden nefret ediyorum senden nefret ediyorum nefret ediyorum senden nefret ediyorum ki... nefret... ediyorum... nefret... senden... nefret...” Dudaklarının kırıldığını gördüm ama bana bağırdığı şeyleri zar zor duyuyordum. Kavga etmek istiyordum. Sağır edici, kör ediciydi. Çok kötü kavga etmek istiyordum. Ölümüne.

“Edy, dur! Dur artık!” dedi ardı ardına. Ellerinini şimdi bileklerimde olduğunu fark ettim. Çünkü yumruğumu göğsüne vurup duruyordum. “Bir dakikalığına sakinleşip, oturur ve bana ne halt olduğunu anlatır mısın?” Beni kanepeye çekti ama kollarımı bırakmadı. Beni tutan ellerine baktım; eklem yerleri kızarmış ve şişmişti, derisi bozulmuştu. Demek onunla kavga etmişti, Josh’la; bahsettikleri şey buydu.

“Ne yani, onu dövdün mü?”

“Edy, ne olduğunu anlamıyorsun...”

“Hayır, sen anlamıyorsun. Ne olduğunu anlamayan sensin!” Hıçkırdım.

“Edy, yapmak zorundaydım,” diye devam etti, her zamanki gibi söylediğim her şeyi duymazdan geliyordu.

“Hayır, değildin! Neden benim uğraşmama izin vermedin? Bitmişti. Her şey yolundaydı ve şimdi...” Ama olanları nasıl kabul edebilirdim? Çünkü isteseler her şeyi yapabilirlerdi. O kadar güçlü değildim. Zayıftım. Zayıfın tekiydim, hep bildiğim gibi, herkesin bildiği gibi. Çok küçük düşürücüydü. “Onu ne zaman gördün ki?” diye sordum onun yerine.

“Noel arifesinde. Partideydik, içiyorduk falan, sonra bir sürü herif saçma sapan şeyler söylediler, onun onlara söylediği şeylerden konuşmaya başladılar, Eden. Küçük kız kardeşimin asla

duymasını istemeyeceğim türde şeyler! Ve sonra o geldiğinde sarhoştı ve salakça, boktan şeyleri söylüyordu... Biz de giriştik işte, oldu mu?"

"Giriştiniz... Bırak beni, o da ne demek oluyor? Bırak beni!"

"Hayır, korkuyorum!" diye kükredi o da. "Senden korkuyorum! Aklını kaçırmışsın. Seni bırakmıyorum."

"Beni. Bırak. Dedim." Her kelimedede kolumu çektim.

"Yapma. Sakın. Bana. Bir daha. Vurma. Çok ciddiym, Edy," dedi, tutuşunu sıkılaştırırken sesi kısıktı. Birbirimize baktık, ikimizi de boğacak kadar derin bir yarışmanın içine girmiştik, ardından en sonunda bileğimi bıraktı.

"Ne dediğini söylediler, Caelin?" Montumu çıkardım ve gözlerimi gömleğimin koluna sildim.

Arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi, çocuk gibi somurttu. "Tekrar edemem bile."

"O kadar kötüyse o söylememiştir. Öyle biri değil, onu tanı-mıyorsun! İçki içmez bile. İçki içenlerin yanında durmaktan hoşlanmaz. Gerçekten orada mıydı yoksa sen mi gidip onu buldun?"

"Edy." Bana bakıp sıırttı. "Hadi ama, tek yapması gereken o piçlere bir şey söylemekti. Başlatmak için ne söylediği önemli değil, onun ağzından çıktı. Oradaydı ve tamamen dağılmıştı, tamam mı? Tanrım, çok safsın," dedi kahkahayla karışık.

"Saf olan sensin! Beni böyle rahat bırakacaklarını mı düşündün?" Bu dikkatini çekmiş ve bir anda o kadar güçlü ve her şeyin kontrolünü elinde tutmadığını anlamasını sağlamıştı.

"Biri bir şey mi dedi... Seninle yeniden konuşacak kadar cesur muymuş?"

"Hayır, o değil. Onu bugün okulda görmedim bile."

"Kim o zaman?" diye sorguladı. "Kim?"

"Neden, on milyon kat daha kötü hâle getirmek mi istiyorsun? Beni öldürtmek falan mı isteğin? Sevinirdin, değil mi? O zaman benden utanmak zorunda kalmazdın."

"Edy, hadi ama, öyle deme." Bana uzanmaya çalıştı. "Durumun öyle olmadığını... Edy..." diye seslendi.

Ama çoktan gitmiştim.

Yatak odamın kapısını olabildiğince sertçe çarptım.

Kapıyı kilitledim ve yere çöktüm.

Birdenbire vücudumdaki her şey sessizleşti. Aklım tamamen sessizleşti. Her duyguyu, her tepkiyi, her düşünceyi yormuşum da ne Caelin ne de kendim için bir şey kalmış gibiydi.

Kapının öteki tarafından bağırıldığını, kapıyı yumrukladığını duydum. "Edy. Edy? Eden!" Yumruklama, yumruklama, yumruklama. "Aç şu lanet olası kapıyı!" İçeri girmeye çalışarak kapı kolunu zorladı. "Edy? İyi misin? Edy, lanet olsun."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey hissetmedim.

"Edy, lütfen," dedi sessizce, neredeyse üzgün bir şekilde. "Lütfen, Edy." Kapının diğer tarafında tuhaf bir şekilde, kesik kesik nefes aldığını duydum. Ama hayır, bu sadece nefes alış-veriş değildi. Yavaşça fark ettim. Ağlıyordu. Ve bomboş, içim ölmüş gibi hissederek, galaksinin diğer tarafıymış gibi gelen kapının diğer tarafında çömeldim. Bir kere daha kapıyı açmaya çalıştı, sonra ses kesildi. Ta ki ön kapı kapanıp evin önünden arabasının gürültüsü duyulana kadar.

Daha sonra, birbirini seven, işlevsel aileyi oynadığımız (küçük kız kardeş dışında, yardımcı oyuncuya yer yoktu) tiyatrodan ben gözükmekle, annemle babam (çocuklarına düşkün ebeveynleri oynuyorlardı) yatağa gittikten sonra Caelin (faziletli ve şefkatli abi) tüm dünyadaki en sevdiğim yemekle beni odamdan dışarı çıkarmıştı. Caelin McCrorey'nin tam tahmin edildiği gibi pizza malzemeleriyle, yani sos, bir sürü peynir, peperoni, mantar ve siyah ve yeşil zeytinlerle dolu, tost makinesinde tereyağlı altın mükemmelliğine ulaşmış olan meşhur pizza sandviçi. İnsanı günaha sokacak kadar lezzetli, etkisinin zamanı aştığı kanıtlanmış bir barış teklifi. Direnemezdim.

Çocukken yaptığımız gibi geç saate kadar uyumadık, televiz-

yonunun sesini kısıp reklamlarla ve berbat doksanlar klipleriyle dalga geçerek, saçmalık derecesinde klişe çizgi filmler izleyerek eğlendik. Kanepede uyuyakaldığımda koridordaki dolapta duran eski, kaşındıran, toz kokulu ama inanılmaz ısıtan battaniyeye le üzerimi örttü. Ne de olsa geçici bir ateşkesti bu.

Bir sonraki gün en sonunda Josh'ı okulda gördüm. Sağ gözünün altı morumsu yeşile dönmüştü, sol elmacık kemiği çizilmişti, çenesinde iyileşmeye başlamış sarımsı bir çürük vardı, yani fena hırpalanmıştı. Ona doğru yürürken beni dikkatle izledi, sanki ben konuşuyordum da o da söylediğimi dinlemeye çalışıyordu. Ona, abimin yaptığıyla hiçbir alakam olmadığını söyleyecektim. Arkadaşlarının yaptığıyla hiçbir alakası olmadığını bana söylemesini istiyordum. Özür dilemek istiyordum. Barışmak istiyordum. Hatta onu ne kadar özlediğimi ve onunla, sadece onunla yeniden birlikte olmayı nasıl istediğimi söylemek istiyordum. Ona tüm bunları söyleyecektim. Yapacaktım.

Ama birdenbire Sporcu Çocuk yanında belirip bana alayla gülümsedi. Ağzını eliyle kapatarak "fahişe" diye öksürdü, Josh'ın kaburgalarını dirseğiyle dürtükledi. Genişçe gülümseyerek Josh'a, sonra bana, sonra tekrar Josh'a baktı. Yürümeyi bıraktım. Tıpkı Sporcu Çocuk'un yaptığı gibi tepkisini bekledim. Lütfen gülme, lütfen gülme, diye sessizce yalvardım.

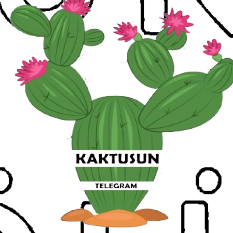
Gürültülerin arasından sesini zor zor duyuyor olsam da Sporcu Çocuk'a gözlerini dikip ağzı şunları söylercesine kıpırdadı: "Bunu yapma oğlum, çok salakça!" Sporcu Çocuk utanmış ve sinirlenmiş, bana sinirlenmiş gibi göründü. Bana deli gibi sinirlenmişti. Soldan, kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırmış kuduz köpek gibi çıktı.

Sağ taraftan sahneye mini etekli ve dar süveterli, kışın ortasında açıklanamayacak kadar bronzlaşmış, Fransız manikürü yapılmış tırnaklı parmaklarını Josh'ınkilere geçiren, yanağını öpmek için parmak uçlarında yükselen ve gülüşünden bal dam-

layan bir esmer girdi. Sanırım benim yerime gelen, açıkça bir üst modelimdi. Kız, sevgi dolu bir safkan kedi yavrusuymuş gibi yüzünü Josh'ın koluna sürttü ama gözleri benimkilerle buluştuğunda o sevimli gülümseme vahşi ve dişli bir şeye dönüştü. Bu beni fahişe öksürüklerinden daha çok, neredeyse okuldan sonraki gizli pusular kadar korkuttu.

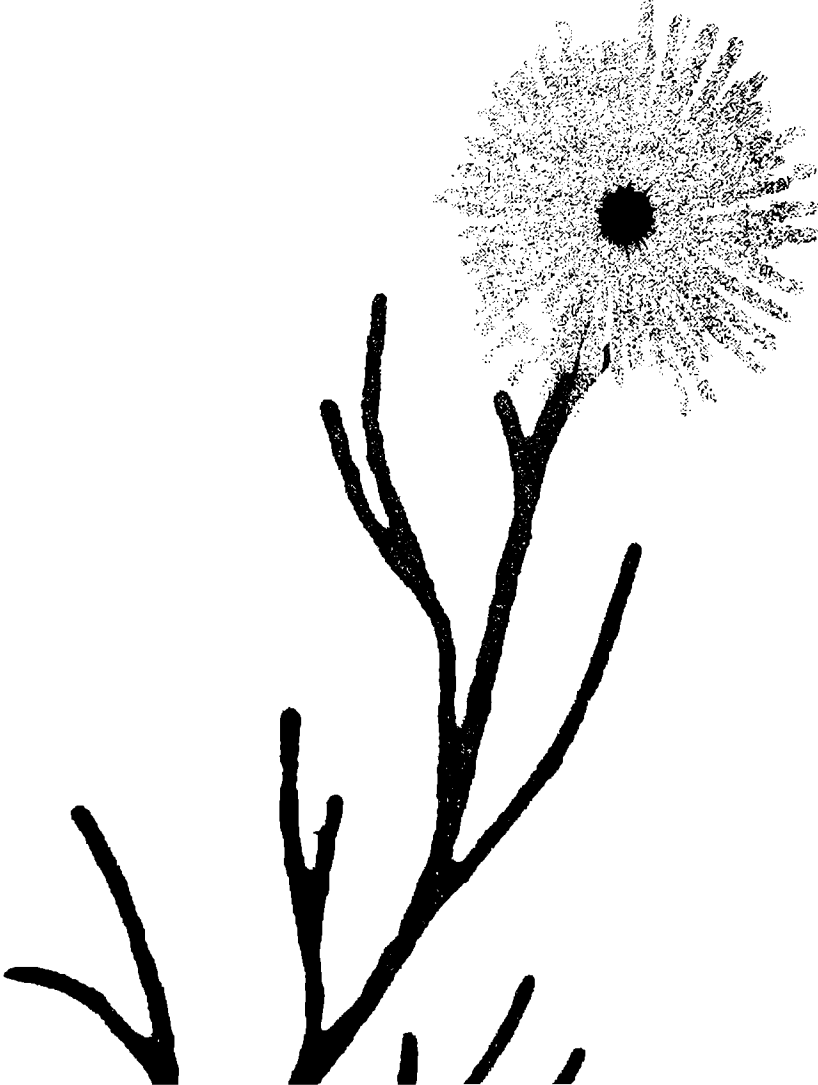
Belli ki görünmez olan ama hep var olan kadifeden halatın ters tarafına ayağım takılmıştı. Josh bile bu acımasız sınıflandırmaya karşı duyarsız değildi. Bir şey söylemek, tıpkı benim gibi bana bir şey söylemek istiyormuş gibi bana seslenmek için ağzını araladı. Ama sonra her şeyin düzenini hatırlayarak kendini durdurdu, yanına yapışan kıza baktı. Bazı şeyler söylenmemiş olarak kalmalıydı. O yüzden yeni, sert yüz ifademi takınıp uzaklaştım.

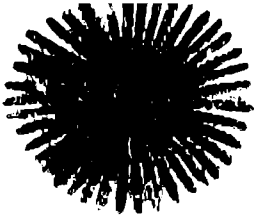
ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM

Uçuncu Sınıf

“PLANI HATIRLIYORSUN, değil mi?” diye sordu Mara, biz yepyeni eski arabasıyla benzin istasyonuna girerken. Babası, on altıncı yaş gününde ona eski, külüstür Buick model arabasını vermişti. Küçüklüğümüzden beri bu araba ondaydı. Ama aslında berbat bir baba olduğundan, bir kız arkadaşı olduğundan ve Mara’yla hafta sonu buluşmalarını hep iptal ettiğinden dolayı bu bir suçluluk hediyesiydi.

“Sence gerçekten işe yarayacak mı?” Bir kez daha dikiz aynasında rujumu kontrol ettim.

“Sanırım. Yani, o ikinci sınıf yapabildiyse biz hayli hayli yaparız,” diye hatırlattı bana. Bir kızın okulun ilk günü, hafta içi akşamları bu benzin istasyonunda çalışan bir adamdan bira aldığına kulak misafiri olmuştuk, tek yapmamız gerekenin flört etmek olduğunu söylemişti. “Doğal davran,” diye fısıldadı Mara, kapıyı iterken.

Kafalarımızın üzerinde bir zil tıngırdadı. Klima üzerimize vuruyor, floresan ışıkları başımızın üstünde ses çıkarıyordu. Tezgâhın arkasındaki adamla göz göze geldim. Sırtıp ikimizi de aynı anda yukarıdan aşağı, sonra aşağıdan yukarı, topuklarımız-

dan Mara'nın havuzunda geçirdiğimiz yazdan dolayı bronz olan bacaklarımıza, oradan eteklerimize ve çok dar tişörtlerimize kadar süzdü.

"Hey," dedi Mara ona doğru biraz fazla sıradan bir tonlamayla. "Bir dakika," dedi bana, "Birkaç bir şey almam lazım." Omzunun üzerinden bana bakarak buzdolaplarının bulunduğu mağazanın arka tarafına doğru yürüdü.

Bense planladığımız gibi tezgâha gittim. "Dört numaradan yirmilik doldurabilir misin?" diye sordum, fişi tezgâhın üzerinden kaydırarak. Mara araba sürdüğümüzden emin olmasını sağlamamız gerektiğini söylemişti, böylece yeterince büyük görünecektik. "Bir karton da mentol light alabilir miyim lütfen?" diye ekledim, gülümsemeyi hatırlayarak.

Bir şey biliyormuşçasına gülümseyerek bana yakından baksa da kafasının üzerine doğru uzanıp göremediğim bir raftan bir kutu sigara çıkardı. "Başka bir şey?" diye sordu, kutuyu aramızdaki tezgâha bırakarak.

Mara elinde iki elinde de altılı birayla koridordan gelirken arkama baktım.

"Her şey tamam," dedi Mara adama, biraları tezgâha yerleştirerek. "Ah ve bunlar da var," diye ekledi, tezgâhın üzerine yığılmış, müşterilerin son anda almaları için tasarlanmış şeylerin arasından bir paket araba spreyi alarak. Hâlâ göğüslerimizin, dudaklarımız ve çıplak bacaklarımızın değil de arabanın bu işin anahtarı olduğunu düşünüyordu. Adam yine de bize soru sormadı. Yalnızca, saklamadan bize öküz gibi bakma hakkını kullandı.

Ödemeyi yaparken Mara'nın nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Çantasına ağaç şeklindeki parfümleri ve sigara paketlerini doldururken nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Biz mağazadan dışarı çıkarken nefesini tuttuğunu hissedebiliyordum. Tekrar arabanın içine dönene kadar konuşmaya ya da birbirimize bakmaya bile cesaret edemedik. "Aman. Tanrım. Edy." Mara, mağazanın önünden geçip tezgâhın arkasından hâlâ bizi

seyreden adama el sallarken, dudaklarını bile oynatmadan böyle dedi.

“Vay anasını, işi böyle kıvırabildiğimize inanamıyorum!” dedi kahkahayla karışık, yola çıkar çıkmaz. “Harikaydın!” diye bağırdı kocaman açtığı gözleriyle.

“Sen de öyle!”

“İyiydim, değil mi?” Kolunu pencereden dışarı çıkardı. “Bu en mükemmel yılımız olacak, Edy!” diye bağırdı, bana kocaman bir gülümsemeye bakarak. Radyonun sesini o kadar açtı ki kendi kahkahamın sesini bile duymadım.

“Nereye gidiyoruz demiştin?” diye bağırdım.

“Ne?” diye bağırdı o da.

“Nereye gidiyoruz?” diye tekrarladım, sesimi zorlayarak.

“Sürpriz!” Ardından tüm hayatımız boyunca geçtiğimiz yoldan ters yola girdi; kiliseleri, fast food zincirlerini ve araba yıkama yerlerini geçti. Kasaba sınırı tabelasından sola dönmesini beklerken dümdüz gitti. Her kavşağa ulaştığımızda, U dönüşü yapıp geri dönmesini bekledim. Ama dönmedi.

Radyonun sesini kıstım. “Tamam, gerçekten ama nereye gidiyoruz?” diye sordum ona tekrar.

“Sürp-riz dedim,” dedi şarkı söylercesine.

“Bu kasabada sürpriz olacak bir şey olmadığına eminim! Bizimkinin neredeyse aynısı, bir ucundan bir ucuna gitmenin on yerine on bir dakika sürmesi dışında.” Güldüm. “En az bizimki kadar donuk ve sıkıcı...”

“O kadar aceleci davranma, küçük kötümser şey,” diye sözü mü kesti Mara, direksiyonu defalarca döndürüp bizi kısa, karanlık sokaklara yönlendirirken parmağını bana sırtarak sallarken. “Tamam.” En sonunda radyoyu kapattı. “Tanıdık geldi mi?” diye sordu, arabayı çakılla kaplı park yerine yavaşça sokarken.

“İnanamıyorum... Burayı tamamen unutmuşum, Mara,” dedim. O daha tam park etmeden kapımı açtım.

Bir zamanlar buranın dünyadaki en sihirli yer olduğuna inanırdım. Daha da yaklaştım. Biz çocukken olduğundan daha

küçük görünüyordu ama hâlâ eşsizdi. Ona hep dev ahşap çocuk parkı derdik ama bundan çok fazlasıydı. Bir Hollywood malikânesi boyutunda, küçük ve büyük kuleleri, köprüleri, gizli geçitleri olan ahşap bir kaleydi. Üzerindeki salıncaklar gerçek at kadardı ve üzerlerinde siyah plastikten eyerler vardı.

“Buna bayılacağını biliyordum.” Mara elinde birayla arkamda ağır ağır arkama geldi. “E, şu anda kaç tane kuralı ihlal ediyoruz?” diye sordu park kuralları tabelasına yaklaşırken. “Alacakaranlığı geçti o yüzden park resmen kapalı, bu bir numara. Sigara içmek yasak, bu iki. İçeri içki soktuk, beş numara; aynı anda cam ambalajlar aracılığıyla yedi numarayı da ihlal ediyoruz. Aslında fena değil.” Mara kahkaha attı.

Kum hendeğinin karşısındaki ahşap asma köprüden geçip en üst kata çıktık. Kalenin en yüksek iki kulesine bağlı köprülerden birine oturduk. Köprünün yanlarını oluşturan tahta çıtalara sırtımızı dayadık ve gözlerimiz yıldız dolu gökyüzüne alışana kadar yukarı baktık.

“Küçükken ailelerimize bizi buraya getirmeleri için yalvardığımızı hatırlıyor musun?” diye sordu Mara, ikimiz için de bir bira açarak.

“Evet ve hep ama hep çok uzak olduğunu söylerlerdi! Bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Buraya gelmek, ne yani, on beş dakikamızı falan mı aldı? Hep saatlerce uzakta olduğunu düşündüm.”

“Bir başka yalan.” Mara birasından bir yudum alarak hıhladı. “Noel Baba ve diş perisi gibi.” Bir yudum. “Evlilik gibi,” diye ekledi, boşluğa bakarken. “Her neyse.” Geçti. “Evet. Buranın hâlâ durduğunu bilmiyordum, babam park yerinde araba sürme alıştırmaları yapmam için beni buraya getirdi.”

“Benimkiler hâlâ ön ehliyet alma konusundan bahsetmekten bile kaçınıyorlar. Yani senin en azından ehliyetin ve araban var, bu konuda haklarını yememek lazım, değil mi?” diye şansımı denedim.

“Her neyse.” Bir sigara yakıp omuz silkti.

Ebeveynlerinin hiçbir zaman mutlu olmadığı gerçeğini ona hatırlatmak istiyordum. Birbirlerini ve Mara'yı sadece üzdüklerini. Üzerinden üç yıldan fazla geçtiğini. Artık bunu kabullenmesi gerektiğini. Ama bunların sınırı aşmak anlamına geldiğini biliyordum, o yüzden ben de bir sigara yaktım ve küçük krallığımıza tepeden baktım.

"Biliyorsun ya, küçükken buraya tırmanırdım" -şişemle işaret ettim- "şu en yüksek kuleye. Bir tür prensesmişim falan gibi davranırdım. Orada kapana kısılmış bekleyen bir prenses," dedim, bir duman bulutu üfleyerek.

Bana dönüp gülümsedi. "Neyi bekliyordun?"

"Bilmem. Hayatın başlamasını. Bir şey olmasını!" diye bağırdım, sesimin yankılandığını duydum.

"Neden bahsediyorsun sen? Onu hâlâ bekliyoruz!" diye bağırdı o da gece gökyüzüne doğru.

"Tamam, belki hâlâ bekliyoruz ama şimdi bunu arabayla yapıyoruz!" Biramı havaya kaldırarak güldüm.

"Ve alkolle!" Şişelerimizi tokuştururken Mara bağırdı. Kahkaha atarken arkaya doğru düştü, birası her yere sıçradı. Ben de bir sebep olmadan, hayatımda gülmediğim kadar yüksek sesle ona katıldım. Ta ki ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar. Ta ki özgürmüşüm gibi hissedene kadar.

"Hey! Kim var orada?" diye bağırdı birisi aşağıdan. Ayak sesleri yerdeki sedir ağacı çalılarını ezerek yaklaştı.

"Şşş, şşş, şşş," diye fısıldadı Mara, parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. "Polis mi?" diye sordu, gözleri korkuyla büyümüş hâlde bana doğru dönerek.

Yüzümü tahta çıtalara yaslayıp iki gölgemsi figüre baktım, bir tanesi telefonunu fener olarak kullanıyordu. Polisler bunu yapmazdı. "Polis değiller, iki adam," diye fısıldadım Mara'ya.

Mara yanıma kayıp aşağı baktı. "İzle," diye fısıldadı. İki parmak ucunu ağzının köşelerini yerleştirip, çok yüksek sesli, kulak tırmalayıcı bir ıslık çaldı. Babasının ona bunu yapmayı öğrettiği yazı hatırladım, aylarca devam etmiş, her şeye ıslıkla cevap

vermişti. Tabii babasının Mara'nın sarhoş olup kuralları delerek yabancı adamlara ıslık çalmasını amaçladığını sanmıyordum.

Telefonu tutan ışığı bize doğru tuttu. "Kim o?" diye bağırdı.

Mara ayağa kalkıp tırbazandan aşağı eğildi ve birasını havada salladı, "Yukarıda!" diye seslendi.

"Mara!" Onu geri çekmeye çalışarak bağırdım. Ama kolumu tutup beni de ayağa kaldırdı.

"Hey, hanımlar!" diğeri bağırdı. "Arkadaş ister misiniz?"

"Yukarı gelin!" diye cevap verdi Mara.

"Ne yapıyorsun?" Güldüm.

"Sonunda bir şey oluyor!" dedi alçak sesle. "Sadece eğlenelim, olur mu?"

Şişemi ağzıma dayayıp biranın yarısını tek dikişte bitirdim. "Olur," diye cevap verdim, ağzımı elimin tersiyle silerek. Tıpkı bizim gibi fısıldayıp gülüşerek kuleye tırmanmalarını izledik. İçimde, kafamda, kalbimde ve midemde bir şey oynadı; bir hafiflik ve ağırlıksızlık beni esir aldı ve ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Olur," diye tekrarladım.

Mara elini kalçasına koyarak duruşunu birkaç kere değiştirdi ve diğer eliyle saçını arkaya taradı. Onlar yaklaştıkça daha iyi görebildim. Bizim yaşımızdalar. Yüzleri yumuşak hatlıydı, tehlike teşkil etmiyordu.

"Hey," dedi ilki, fazla uzun saçlarını kulaklarının arkasına iterek. "Ben Alex. Bu da Troy," diye tanıttı diğerini işaret ederek. Troy elini kaldırıp, "Selam," dedi.

"Ben Mara. Ve bu da E--"

"Eden," araya giriverdim. Bu çocuklar için Edy değildim.

"Harika," dedi Troy, başını aptal bir gülümsemeyle sallayarak. Umurlarında değilmiş gibi giyinmişlerdi. Dağınık, pasaklı bir görünüşleri vardı. Biraz hoşuma gitmişti. Baskıyı bir şekilde azaltıyordu.

Alex bize yakından bakarak "Siz ikiniz Central'a gitmiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mara. "Nasıl anladın?"

“Çünkü Central bir sürü denyoyla doludur,” diye cevapladı diğeri, Troy.

“Bizim dışımızda tabii,” diye ekledi Alex.

“Ee, siz ne yapıyorsunuz burada?” diye sordum, bu yapabileceğim en iyi konuşmaydı.

“Burası bizim yerimiz,” diye cevapladı Troy. “Siz ne yapıyorsunuz?”

“Kutluyoruz,” dedi Mara. “Doğum günümü.”

“Kabul! Eh, doğum günün kutlu olsun,” dedi Alex. “Öyle görünüyor ki senin için en iyi doğum günü hediyesi bizde.” Arka cebinden küçük, düz, dikdörtgen biçiminde bir gümüş kutu çıkaran Troy’u dürttü. Mara bana doğru kaşını kaldırdı. O kutuyu açıp düzgün sıralı ve sıkıca sarılmış esrarlı sigaraları ortaya çıkarırken öne doğru eğildik. “Ee, biz de, şey, partiye katılabilir miyiz?” Bira zulamızı göstererek güldü.

Mara gülümseyip oturdu. Alex de yanına oturdu. Ardından Troy ve ben karşılıklı oturduk. Bana huzurlu, şapşal bir şekilde gülümseyince çoktan kafayı bulmuş olabileceğini düşündüm. Mara herkese şişeleri dağıttı. Troy ise sigaraları yaktı. Tatlı, kekremsi bir koku üzerime bir dalga gibi yayıldı. Troy bir nefes çekip bana uzattı. Bir anlığına parmaklarımın arasında tutarak düşündüm.

“İçmiyor musun?” diye sordu Troy, sanki bu dünya tarihindeki en olmayacak şeymiş gibi. Alex çemberimizin ortasına telefonunu yerleştirerek bir şarkı açtı.

“Bilmem,” diye mırıldandım omuz silkerek. Mara’ya baktım. *Bunu gerçekten yapıyor muyuz?* diye sormaya çalıştım kelimeler olmadan.

“Demek istiyor ki... doğum günü kızı önceliği almalı. Değil mi?” dedi esrarlı sigarayı elimden alarak.

Havalı olup olmadığım umurumda değildi, bunu yapmasını istemiyordum.

“Mara...” diye başlasam da çok geç kalmıştım. İçine çekerken gözünü kapadı, ardından bir duman dalgasını dışarı bıraktı. Gö-

zünü açıp bana baktı ve gülümseyerek başını salladı. Elindekini bana gözlerini dikmiş olan Alex'e verdi.

Alex bir nefes çekerken beni izledi, sonra da Troy'a verdi.

"Korkuyor," dedi Alex, dumanı ciğerlerinde tutarken sıırıttı. Hepsi başlarını bana çevirdiler.

"Korkmuyorum," diye yalan söyledim.

"İyi hissediyorum," dedi Mara bana. Sonra Alex'e döndü, "Çok ama çok iyi hissediyorum." Sonra birlikte deli gibi gülmeye başladılar.

"Rahatlamana yardım edecek, hepsi bu," dedi Troy usulca, elindekini tekrar bana verdi. "Dene bir. Yavaş ol."

Kâğıdı dudaklarımın arasına yerleştirip bir nefes çektim.

"Pekâlâ," diye yönlerdi Troy beni. "Şimdi tut. Sadece bir saniye. Tamam. Bırak."

Nefes verdim. Sigarayı hâlâ gülmekte olan Mara'ya uzattım. Çemberin içinde birimizden diğerine ağır çekimde dolaşıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Troy.

"Bilmem," dedim, hecelerim birbirine karıştı. Sesimdeki paniği ben bile duyabiliyordum. "Başım dönüyor, çakırkeyif gibiyim..."

"Lütfen çıldırma!" dedi Alex, sinirli gibi.

"Çıldırmıyorsun," diye temin etti Troy beni. "Al, tekrar dene." Neden yaptığımı bilmeden yaptım. Sonra Mara elimden kaptı.

"Kalbim hızlandı," dedim Troy'a, elimi göğsümde tutarak.

"Bu normal," dedi ve elimi kapıp kendi kalbinin üzerine koydu. "Gördün mü?"

"Ama senin kalbin hızlanmamış," dedim.

"Seninki de öyle," dedi kıkırdayarak.

"Ne?" diye sordum. "Bu hiç mantıklı değil." Ağzım bir gülümsemeye dönüşecekmiş gibi hissediyordum.

"Öyle mi?" Güldü. "Ben mantıklı sanmıştım."

Bir anda hepsi dünyanın en komik şeyiymiş gibi göründü, ben de nefesim kesilene kadar gülmeye başladım.

Bir baktığımda Mara ve Alex'i kahkahayla gülerken görmüş-

tüm ama bir daha baktığımda orada yoklardı. "Nereye gittiler?" diye sordum Troy'a.

"Oraya," dedi yavaşça, oldukları yeri gösterdi. Alex, Mara'yı dev at salıncağında itiyordu. Birlikte yavaşça gülüyorlardı.

"Mara?" diye bağırdım.

"Seee-laaaam," diye bağırdı, kolunu başının üstünde sallayarak.

"Bu çok garip," diye fısıldadım.

"Evet," dedi Troy gülümseyip uzandı, köprü boyunca gerindi.

Sonra hatırladığım ilk şey gözlerimi açtıyım, Mara omzumu sarsıyordu. Alex yanında duruyordu ve sesleri, "Uyan! Ayağa kalk! Ayağa kalk!" derken birbirine karışıyordu.

"Oğlum, ayağa kalk... Troy!" diye bağırdı.

"Edy, sabahın üçü oldu, buradan çıkmamız gerek!"

"Of ya oğlum," diye mırıldandı Troy boynumun arkasındaki kolunu oynatarak.

Bu yabancıнын kollarından yavaşça sıyrılıp oturdum. "Ne oldu?"

"Hepimiz uyuyakaldık," diye yanıtladı Mara. "Şimdi ne yapıp edip, yirmi bir yaşımıza kadar ev hapsinde kalmamak için eve yetişmemiz lazım."

Aceyle eşyalarımızı topladık ve ellerimizde ayakkabılarımızla basamaklarla köprüleri aştık.

"AmanTanrımananTanrımananTanrı." Arabaya giderken Mara alçak sesle mırıldanıyordu.

"Güle güle!" dedi çocuklar arkamızdan.

"Boku yedik!" diye çığırdı Mara arabaya bindiğimizde.

"Tamam, sakın ol. Her şeyi açıklayacak bir yalan var. Bir düşünelim. Sen benim evimde kaldığını söyledin. Ben senin evimde kaldığımı söyledim. Planı değiştiriyoruz. İkimiz de Meganlarda kaldık."

"Megan kim?" diye haykırdı park yerinden çıkarken.

“Fark etmez,” dedim, beynim hızla çalışıyordu. “Geç saate kadar ayakta kaldık, iyi vakit geçiriyorduk, ta ki o kaba davranana ve biz tartışıp evi terk edene kadar. İşte bu yüzden gecenin köründe eve dönüyoruz. Gördün mü? Boku yemedik, tamam mı?”

“Bu işe yarayacak mı sence?” diye sordu telaş içinde.

“Evet. Sadece hikâyeye sadık kal ve gerçek buymuş gibi rol kes. Benzincideki adamı nasıl güzel idare ettik hatırla,” diye hatırlattım ona.

“Hı-hı,” diye mırıldandı, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Aynı şey. Hatta daha kolay çünkü benimkiler her şeye inacaklar. Güven bana,” diye temin ettim onu.

Sadece on bir dakika sonra evime vardık. Mara’yla ben parmak uçlarımızda ön kapıdan girip durakladık, yakalanabileceğimize dair bir iz var mı yok mu diye etrafı dinledik. Arkamızdan sessizce kapıyı kilitledim ve olabilecek en hızlı şekilde yatak odama geçtik. Elimi çok nazikçe kapıya dayadım ki yerine yerleşsin. Elleri ve ağzı açık hâlde odanın ortasında dikilen Mara’ya yüzümü döndüm.

“Bunu sahiden kıvrılabildik mi şimdi?” diye sordu yavaşça, ağzı bir sırtışla kapanırken iki elimi de kendi eline alarak.

“Sanırım öyle yaptık!” diye fısıldadım.

“Yok artık!” Mara zıplayarak ciyakladı.

“Şşş, şşş,” dedim ağzımı oynatıp sessizce kahkaha atarak.

Ot kokan kıyafetlerimizi çıkarıp pijama giydik. Ben uyku tulumumu yere açtım, Mara da yatağıma çıktı. Uzanıp derin bir nefes aldım.

“Aşırı belalıyız, farkındasın değil mi?” diye fısıldadı Mara. Sırtığımyı hissettim. “İyi geceler.”

“AÇIKLAYIN BAKALIM, dün gece buraya nasıl döndünüz?” dedi babam, mutfak masamızda Mara’nın başında dikilerek. Biz içeri sıvışalı yalnızca birkaç saat olmuştu; Mara kaşığına mısır gevreği doldurup ağzına götürürken dikkatle gözlerime baktı. Bu, ikimizin de beşinci kâse mısır gevreği falandı.

“Anneme çoktan söyledim,” diye yalan söyledim. “Megan kavga çıkarınca gitmeye karar verdik. Mara’nın arabası var ya.” Babama gülümsedim.

“Megan’ı hiç sevmemiştim zaten,” diye ekledi Mara. Kendimizi tutamayıp gülme krizine girdik.

“Siz kızları direksiyon başında düşünmek korkutucu,” dedi babam, kahvesini üflerken. Başını sallayarak oturma odasına geçti.

“Gördün mü?” dedim Mara’ya.

“Acele et, Edy. Yapmak istediğim bir şey var,” diye fısıldadı Mara.

Yirmi dakika sonra daha önce görmediğim yıkık dökük bir alış-veriş merkezinin park yerinde, arabanın içinde oturuyorduk. Bir

içki dükkânı, bir saat tamircisi, bir topraksız bitki yetiştirme yeri ve bir de her şeyin bir dolara satıldığı bir dükkân vardı.

"Tamam, ilgimi çektin, Mara. Burada ne halt ediyoruz?"

"Bak," dedi, plazanın arkasındaki ayrı binayı işaret ederek. Tabelada: ALTERNATİF VÜCUT SANATI yazıyordu.

"Tekrar soruyorum, burada ne yapıyoruz?"

"Biliyor-sun..." dedi şarkı söyler gibi, emniyet kemerini çözdü.

"Hâlâ kafan mı güzel?" diye bağırdım.

"Bugün benim doğum günüm!" diye bağırdı o da.

"Hayır, doğum günün perşembeydi. Hatırlasana, araban oldu sonra da yemeğe çıktık. Cuma günü de doğum günündü, onu da kabul ediyorum, tamam mı? Yasal olmayan yoldan içki aldık ve rakip okulumuzdan iki yabancıyla kafaları çektik. Ama bugün cumartesi. Artık doğum günün değil, Mara. Ve eğer düşündüğüm şeyi düşünüyorsan, kesinlikle geri alamayacağın bir şey yapmana izin vermiyorum!"

"Tamam, anne," dedi gülerek, arabadan indi.

Ben de kapımı açtım. "Bekle!" diye seslendim arkasından. Arkasını dönüp sırtıttı, geriye doğru birkaç adım attı. Ona yetişmek için koştum. "Tamam, bekle biraz. Burası aşırı şüpheli görünüyor, Mara."

"Şüpheli falan değil! Cameron burada çalışıyor. Sorun yok," dedi, önümde yürürken eliyle bana uzaklaşmamı işaret ederek.

"Yine o mu?" İnledim. "Mara, lütfen."

"Yine o değil. Hâlâ o. Bak, o benim arkadaşım, Edy. Kötü bir insan değil. Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun anlamıyorum."

"O da benden nefret ediyor!" Kendimi savunmaya çalıştım.

"Etmiyor!" diye tersledi, kapıya uzandı. "Edy, lütfen ona kaba davranma. Yanımda olmanı istiyorum, tamam mı?"

"Tamam tamam. Ama bana dövme olmadığını söyle."

Gülümsedi. "Hızma."

Ben de gülümsedim. "İyi. İçeri girelim." Bu konuda ne kadar rahat olduğumu göstermek için Mara'ya kapıyı bile tuttum.

"Selamlar!" diye seslendi Cameron odanın arka tarafından gülümseyerek bize doğru yürürken. Mara'ya doğru yürürken işte, her neyse.

"Sana söylemiştim. On altıya girer girmez. İşte buradayım."

"Dur, on sekiz olmana gerek yok mu yani?" diye sordum.

"On altı ailenin rızasıyla olur," diye düzeltti Cameron.

"Ama sen ailenin rızasını almadın," dedim Mara'ya.

Cameron gözlerini devirip, gezegendeki en sıkıcı eski kafa benmişim gibi Mara'ya baktı.

"Dün gece de ailelerimizin rızasını almamıştık," dedi Mara gülerek.

Cameron ona sırtıttı. "Bilmek istiyor muyum?"

"Kesinlikle onaylamazsın, Cam," dedi Mara ona. "Kötü kızı-lardık."

"O zaman söyleme," dedi, kulaklarını tıkıyormuş numarası yaparak. "Kötü bir şey yapabileceğine inanmıyorum." Mara'ya aşırı tatlı, sanki ona en sonunda vurulmuş gibi baktı. Sonra da bana bakıp dedi ki, "Diğer yandan Edy..."

Ona gözlerimi devirdim.

"Şaka yapıyorum, Edy." Ama öyle olmadığını biliyordum. "Peki, arkaya gelin," dedi, bizi koridordan geçirip küçük bir odaya götürdü. "Otur." Dişçi koltuğu gibi görünen şeyi gösterdi. Her şey klinik işi ve steril görünüyordu. Tuvalet ispiertosu, iyot ya da onun gibi bir şey gibi kokuyordu. Ağzımda acı, kimyasal bir tat bırakıyordu.

"Bunun yapmak istediğinden eminsin, değil mi?" diye sordum, Mara sandalyeye otururken. "Yüzün sonuçta."

"Acıyacak mı? Bana gerçeği söyle?" diye sordu Cameron'a, bana cevap vermek yerine.

Sol burun deliğine bir pamuk çubukla dokundu ve Mara'nın yüzüne yukarıdan bakarken gülümsedi. "Yalan söylemeyeceğim. Gerçekten acıyacak. Ama sadece iki saniye için falan, sonra bitecek, söz veriyorum."

"Tamam," diye fısıldadı Mara. Sonra bana baktı, elimi tuttu.

"Cameron, sen gerçekten ama gerçekten ne yaptığını biliyorsun, değil mi? Kabalık olsun diye söylemiyorum, emin ol. Sadece... bunu gerçekten yapabilirsin, değil mi?" diye sordum ona.

"Evet, Edy. Bunu her gün yapıyorum. Gerçekten. Sorun yok."

"Cameron bir dövme sanatçısı olacak," dedi Mara.

Tabii, eminim öyledir, demek istedim. "Peki, dikkat et yeter."

"Edeceğim," dedi usulca, tuhaf görünüşlü bir çift gümüş kıskaçla Mara'nın burun deliğini sıkıştırdı. "Gözlerin sulanacak ama sıkıntı yok. Bu normal bir şey," dedi Cameron ona, eline bir peçete koydu. "Tamam, Mara, başını bana doğru döndür ve gözlerini kapa."

Küçük burnuna hayatımda gördüğüm en büyük iğneyi yaklaştırışını izledim. Mara'nın elini, onun benimkini sıkıştırdığından daha çok sıkıttım.

"Pekâlâ, derin nefes al," dedi Cameron. Ben de nefes aldım. "Ve ver." Gözlerimi kapadım, Mara'nın tüm vücudunun gerildiğini hissettim. Ama ses çıkarmadı. "Bu kadardı, şimdi hızmayı takıyorum. Bir nefes daha al. Tamam. Ve ver. Bu kadar! Oldu, başardın!" Kahkaha attı.

Gözlerimi açtım. Mara'nın burnunda küçük, parlak bir halka vardı. Gözlerinden yaşlar aksa da Cameron'a bakarken yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti.

"Bu kadar mıydı?" diye sordu ona.

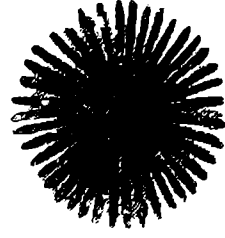
"Evet, bak. İşte," dedi Cameron, ona bir ayna uzattı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Mara, hemen ayağa fırladı.

Sonra bana baktı, ardından tekrar aynaya ve tekrar bana baktı. "Beğendin mi?"

"Bayıldım!" dedim, ciddiydim.

"Bu hayatımın en güzel günü!" dedi, Cameron'ın boynuna kollarını doladı. Cameron eğilip ona sarılırken gülümsedi. Sonra Mara onu bırakıp bana sarıldı. Cameron'la, gerçek anlamda ilk defa birbirimize gülümsedik.

BİR SONRAKİ HAFTA okulun koridorunda, yanımda burnu hızmalı ve saçları yeni kızıl rengine boyanmış Mara'yla yürüyordum. Birkaç santimetre uzamış gibiydi. İçinden bir şey ışıksaşıyordu. Ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama keşke onda olan bana da bulaşsaydı.

Perşembe günü okuldan sonra arabayla birlikte gidebilelim diye Mara'yı dolabının yanında bekliyordum. Ama geç kalmıştı. Telefonumu kontrol edip durarak koridorda aşağı yukarı dolandım. Birden birisi defans oyuncusu misali koluma çarpıp beni döndürene kadar etrafıma hiç dikkat etmiyordum. Ağzım özür dilemek üzere aralandı ama hemen durdu. Çünkü bana bakan kişi Amanda'ydı.

"Dikkat et," diye hırladı, gözleriyle beni keserek.

Tekrar dudaklarımı araladım, onu bozmak için kelime düşündüm ama ben daha bir şey düşünmeden gitmişti. "Siktir git," dedim arkasından.

Mara'nın dolabının yanında yere oturup herkes geçip giderken onları izledim. Sporcu ve inek kılıklı erkeklerin gerçeğin ne olduğunu, duydukları şey olup olmadığını merak ederek beni

izlemelerini izledim. Kızların gerçeğe aldırış etmeden, bulaşıcı hastalığım varmış gibi beni izlemelerini izledim.

Mara'ya mesaj attım: neredesin?

Hemen cevap yazdı: yolda...5 dk.

Ama tam ona yazarken başka bir mesaj geldi. Tanımadığım bir numaradandı: Eden, hâlâ yarın parti yapmak istiyor musun?

Kimsin?

Gerçekten mi???

Ayağa kalkıp koridoru arşınladım, kimsenin beni gizlice dinleyip kafaya almadığından emin olmak için sınıflara baktım.

Evet, gerçekten. Kimsin?

Troy

Numaramı nasıl aldın?

Sen verdin! HAHA

???

Yarın akşam evimde olacak partiyi haber vermemi söyledin. Hatırlamıyor musun??

O çocuğa numaramı verdiğimi hatırlamıyordum. Parti hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum. O çocuğu bile zar zor hatırlıyordum.

"Edy, üzgünüm!" diye seslendi Mara koridorun aşağısından. "Ders bitiminde Cameron'la konuşuyordum."

"Sorun değil, gel buraya. Şuna bak," dedim, telefonumu göstererek. "O çocuk, Troy, çocuk parkındaki. Belli ki ona numaramı vermişim. Ve belli ki yarın bir çeşit parti falan varmış. Bilmiyorum, bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Sana bir şey çağrıştırdı mı?"

Mara telefonu elimden kapıp şunu yazdı: Hımm... hatırlamıyorum HAHA. Ama bana şu partiden bahsetsene?..

Güzel. Sana adresi mesaj olarak atarım. Arkadaşını getirmeyi unutma :)

Tmm

"Oldu," dedi, sırtıp telefonu geri verdi. "O Alex denen çocuğu öptüm, bilirsin."

“Seni fena şey!” Soluklandım. “Ben diğetine ne yaptım bilmiyorum sanırım.”

“Bir şey yapmadın,” dedi gülererek, koluma vurdu. “Cidden birbirinizin üzerinde sızdığınızı düşünüyorum,” dedi, koridor-da kimse olmamasına rağmen kısık sesle. Asla söylemezdi ama seks yapmış olmamın ona hâlâ tuhaf geldiğini biliyordum. Ya da belki insanların sürtük olduğumu düşündüklerini, hakkımda tam bir sürtükmüşüm gibi konuştuklarını bildiğindendi. Özellikle de onların değil, benim yanımdayken.

“Ee, Cameron’la durum tam olarak ne?” diye sordum, dışarı-da arabasına doğru yürürken.

Kollarını havaya kaldırdı. “Hiçbir fikrim yok, Edy. Yemin ederim, var ya! Beni çıldırtıyor. Bazen beni arkadaş olarak sevdiğini düşünüyorum. Diğer zamanlar beni öpmek üzereymiş gibi hissediyorum! Bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum işte!” diye bağırdı.

“Evet, senden hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. O *piercing* takılan yerde seninle konuşuşu ve sana bakışı... Sonra her gün burnun ne durumda diye sormak için gelip seni buluşu. Ama sana çıkma falan teklif etmiyor mu?”

“Aynen öyle!” diye bağırdı, kapısını açtı. “Eh, onu beklemekten bıktım. Çözmek için iki yılı vardı, iki yıl!” dedi, gözlerinde ateşle kaputun karşı tarafından bana baktı.

“Peki,” dedim dikkatle. “Bu iyi, Mara. Kimse için beklemek zorunda değilsin.”

“Aynen öyle!” dedi yine ama bu kez kapıyı çarpışıyla etkisi artan bir kararlılıkla söyledi.

“Arabayı sürebilecek misin?” diye sordum, ani öfkesi kafamı karıştırmıştı.

“Ah, iyiden de fazlasıyım... harikayım!” Arabayı yola çıkarırken güldü.

Gülmeli miyim yoksa endişelenmeli miyim emin değildim, o yüzden sessizce, “Tamam,” dedim.

“Belki bu Alex kişisiyle çıkarım. Bakalım o bu duruma ne diyor!” Karşılık vermeyince bana baktı. “Haksız mıyım?”

“Haklısın. Sanırım. Ama...” diye başladım.

“Ama ne?” diye lafımı böldü.

“Ama bu çocuklarla, ne bileyim muhtemelen takılması falan eğlenceli ama yani, fena otçular. Açık bir şekilde erkek arkadaş olacak tipte değiller. Senin için.” Tüm hayallerini yıkıyormuşum gibi bana baktı. “Muhtemelen. Yani, onları tanımıyorum. Belki öyle değildir.”

“Ama partiye gideceğiz, değil mi?”

“Elbette.”

“Güzel.”

Gülümseyip radyoyu açtı.

HİÇLİĞİN ORTASINDAKİ o eve giderken elli defa yanlış yere döndük. Girişe yürürken gürültü birden dolup taşı. Devasa bir evdi, en az üç katlıydı ve her penceresinden ışık sızıyordu.

“Yani bu gerçek bir parti, öyle mi?” diye soru Mara, eteklerimiz ve daracık üstlerimizle ön kapıya ilerlerken koluma tutundu.

“Öğreneceğiz.”

Kapıyı iter itmez alkol kokusu bizi kuşattı. Eskiden oturma odası olan ama şu anda bir katı atık tesisi gibi görünen yerde dikildik. Ahşap zemin patates kızartması, patlamış mısır, pizza, cam şişe, plastik bardak gibi çöplerle doluydu. Müzik, vücutlar, bağırışlar, ittirmeler. Sanki hayvanlar hayvanat bahçesinden kaçmış gibiydi.

Mara ve ben birbirimize baktık, ikimiz de ne yapmamız gerektiğini bilmiyorduk. Sadece patinaj alanındaki ve Chuck E. Cheese’s’deki partilere gitmiştik.

“Troy’a mesaj at, Edy. Geldiğimizi haber ver,” dedi Mara bana.

* İçinde eğlence alanı da bulunan bir tür fast food zinciri. -çn

Telefonumu çıkardım fakat bir çocuk başka bir çocuğu bana doğru itip neredeyse düşmeme neden olunca telefon elimden düştü. "Dikkat etsene!" diye bağırdı Mara ama yüksek ve tiz sesli müziğin içinde onu ben bile zor duyuyordum.

"İyi misin?" Birisi arkamdan bağıırıp ellerini omzuma koydu. Hemen arkamı döndüm, bir çocuk iki elimi yakaladı ve kollarımı yanlarıma sabitleyip bana baktı. "Bana iyi göründün," dedi düzgün sesli ve tehlikeli gülüşlü çocuk, telefonumu yerden alıp bana verirken.

Gizemli çocuğu süzen Mara'ya döndüm. Çocuk açık bir şekilde çekici ve bizden büyüktü. Ben ona tekrar dönerken gülümsemi. Pek çok anlama gelen bir gülümsemeydi. Mara yaklaşıp, "Alex ve Troy'a bakıyorduk," diye bağırdı.

Çocuk kafası karışık bir hâlde bir Mara'ya bir de bana baktı. "Niye onları arıyorsunuz?" dedi gülererek, bir eli benim sırtımda diğeriye Mara'nın omzunda, bizi evin içine doğru götürdü.

"Bizi davet ettiler de," diye açıkladı Mara önce oturma odasına, sonra fıçı ve bitmez bir şişe bira stokuyla dev bir bara dönmüş mutfığa götürülürken.

"Sizi davet mi ettiler?" diye sordu, tanıştığımızda kullandığı ses tonunu kullanarak, duraksayıp tekrar aynı şekilde bir ona bir bana baktı. "Durun. Sizi davet mi ettiler?"

"Evet," dedi Mara masumca. Çocuk birden gülmeye başladı.

"Pekâlâ," dedi kafasını sallayarak. "Bu konuda haklarını vermem lazım!"

"Hey," fıçıdan plastik bardağını dolduran, mutfaktaki başka bir çocuğa seslendi. "Hey oğlum, bu iki tatlı hanım için içki getirsene, Troy'un ve alet çantası Alex'in arkadaşlarıylaymış!" İkisi de gülmeye başladı.

Mara bana anlamamış gibi baktı. Belli ki Alex'le Troy burada üst düzey tipler değillerdi. Fıçı Çocuk, gülmeye devam ederek Mara'yla bana bira dolu plastik bardak verdi.

"Arkadaşımız değiller," diye düzelttim, bardağımı tezgâha

koydum. "Onları tanımıyoruz bile," diye itiraz etsem de dinlemediler.

Fıçı Çocuk'a göz attım, o da bizden büyüktü. Etrafıma bakındım. Herkes büyüktü. Bu bir lise partisi değildi. Açıkça üniversite partisiydi.

"Burada olmalarının tek sebebi Troy'un küçük salak erkek kardeşim olması. Onları havuzun yanında bulabilirsiniz, nargileye yapışmış kafalar hâlinde," dedi gülüp, arka kapıyı gösterdi ve küçük aptal kızlarmışız gibi bizi başından savdı. "Hadi gidin, kafayı bulun ki pazartesi günkü ev ekonomisi dersinde anlatacak bir şeyiniz olsun."

Mara istifini bozmadan yürümeye başladı. Kayarak açılan kapıdan geçip onu takip ettim ve küçük bir kalabalık etraflarını sarmışken duman bulutları içinde gördüğüm iki çocuğun onlar olduklarına emin oldum. Herkes kahkaha atıyor ve yavaşça konuşuyordu. Kafalarını kaldırdılar, Alex, "Hey, gelmişsiniz! Harika. Bize katılsanıza," diye bağırdı. Oturduğu bankta kayarak bize yer açtı. Şu anda o kadar havalı görünmüyorlardı. Yalnızca arkamı dönüp gitmek istiyordum.

"İçeceğimi unuttum," dedim Mara'ya ama o çoktan yanımdan ayrılıp oturmuştu, mutfaktaki rezilliğimizi unutmuş, gülüp cilveleşiyordu. Bu durumu katlanılabilir kılacak tek şey olan biramı almak üzere mutfağa döndüm. O çocuk hâlâ arkadaşının yanında tezgâha yaslanmış vaziyette duruyordu, ben odaya girerken gözleri her hareketimi takip ediyordu. "Pardon," dedim sertçe. "İçeceğim. Önünde duruyorsun." Ona yaklaşıp üzerinden uzanmak zorundaydım. Ama bardağı kapıp başımın üzerinde tuttu.

"İlk olarak söyle bakalım, hangisi için geldin? Bilmem lazım," dedi, bardağı havada sallayarak.

Suratındaki sırtışa baktım. Bana dalga geçebileceği bir çocukmuşum gibi bakıyordu. Ki beş dakika önce, Troy'la alakam olduğunu öğrenmeden önce bana kapıda bakışının tam tersiydi bu; gördüğü hoşuna gitmiş gibi bakmıştı o zaman. Kollarımı ka-

vuşturdum. "Kimse için gelmedim. Ayrıca o şey için zıplamayacağım, o yüzden kendini küçük düşürmeyi bırakabilirsin," dedim, ondan utanç duymuş gibi göz süzerek. Hayatımda olmadığım kadar sertmişim gibi konuşmuştum. Aslında hayatımda olmadığım kadar sert hissetmişim, yenilmezmişim gibi.

"Burada ilginç bir şey var!" dedi ıslık çalarak Fıçı Çocuk.

"Bilmiyordum," dedi, ifadesi memnuniyetten meraka dönüştü. "Özür dilerim." En sonunda bardağı bana uzattı. Gözlerini kısarak bana baktı ve "Kardeşimle aynı okulda mısın?" diye sordu.

"Hayır. Yeni tanıştık. Bize partiden bahsetti. Bir bakalım dedik. Pek etkilenmedim," diye ekledim, buradaki hiçbir şey ilgimi çekmemiş gibi etrafıma bakındım.

"Kaç yaşındasın... gerçekten?" Sırıttı.

"Çıtır!" Fıçı Çocuk alçak sesle öksürerek böyle dedi, gidip bizi mutfakta tek bırakmadan önce diğerinin omzuna vurdu.

"Gerçekten," diye tekrarladı.

Gerçek. Bardağımdan bir yudum içtim. Kelimeleri kafamda yankılanıyordu. Gerçek. O neydi ki? Öyle bir şey yoktu.

"Senin sorunun ne?" diye sordum, dibine kadar sıkılmışım gibi konuşmaya özen göstererek. "On sekiz yaşındayım." Tabii bu tamamen yalandı. Kesinlikle gerçek değildi. "Sakinleş."

"Peki, peki," dedi. "Seni zorluyordum sadece." Sonra tıpkı girişte olduğu gibi gülümsedi. "Yani ilgini çekmedi, öyle mi?" diye sordu.

"Pek değil." Omuz silktim.

"Arkadaşına katılmak istemez misin?" Kayan kapının ardındaki avluda Mara'nın, kafası gülmekten arkaya yatmış hâlde Alex'le oturduğu yeri işaret etti.

"Pek benim olayım değil," dedim.

"Ah, sahiden mi? O zaman senin olayın ne?" diye sordu, kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Kalbimin hızlandığını ve bir sebepten dudaklarımın kenarlarının yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. Ona bakıp, "Bilmem," diye cevap verdim ki bu doğrudu.

“Bir ev turuna ne dersin?” diye sordu. “Bunu yapmazsam nasıl bir ev sahibi olurum.”

“Tamam,” dedim. Onunla mutfaktan çıkmadan önce bir kere daha Mara’ya baktım. İyi vakit geçiriyordu. İyiydi. Çocuk beni ikinci kata çıkan merdivenlere yönlendirdi.

“Belki seni biraz heyecanlandıracak bir şey ~~hata~~ biliriz, ha?” dedi, omzunun üstünden bana bakarak.

“Belki,” yanıtını verdim, şu an beni kimin ~~kötü~~ ~~koridorun~~ bilmiyordum. Yukarı çıktığımızda elimi tutup ~~beni~~ koridorun sonuna götürdü. İnsanların içki ve sigara içtiği, gülüp ~~spüştüğü~~ odaları geçtik. Sonra başka bir merdiven dizisine geldik. Tepeye ulaştığımızda bacaklarım jöle gibi titremeye başlamıştı. İleride kapıları kapalı iki oda olan kısa bir koridor vardı. Bu katta kimse yoktu.

“Burası sessizmiş,” dedim. Herkesten uzaklaştığımı ve bu durumun ne kadar ileri gittiğini fark edince cesaretimin çekildiğini hissettim.

“Aynen. Burası yalnızca özel misafirler için,” dedi, cebinden bir anahtar öbeği çıkarıp kapıya yanaştı.

“Özel misafir, öyle mi?” diye tekrarlardım, dibinde dururken.

Dönüp ellerini belime koydu ve bir anda beni kapıya yaslayıp hızla, ellerini her yerimde gezdirerek öpmeye başladı. Enerji selinin ayak parmaklarımdan başımın tepesine ve parmaklarıma doğru çıktığını ve cesaretimin geri döndüğünü hissettim. Ve ben de aynı şekilde öpmeye başladım. Onun bana yaptığı gibi elimi üzerinde gezdirdim. Kaygısız, sert, tehlikeli. El yordamıyla kapıyı açmaya çalıştı. Karanlık odanın içine yuvarlanırcasına girdik. Nerede olduğumuzu anlamaya bile doğru düzgün vaktim olmadı çünkü her şey çok çabuk oluyordu. Bir yatak, dolap ve ayna vardı. O kapıyı arkamızdan kapayıp kilitleyene ve ben daha nefes alamadan bana dönenene kadar görebildiklerim bunlardı.

Yataktaydık. Bedeninin tüm ağırlığı üzerindeydi. Soğuk kemer tokası karnıma değiyordu. Eller eteğimi yukarı çekiyordu.

İç çamaşırım bacağımdan aşağı kayıyordu. Kemer tokası açılıyor, derimi sıyıyordu. Fermuarın sesi. Ağır nefes alışverişler.

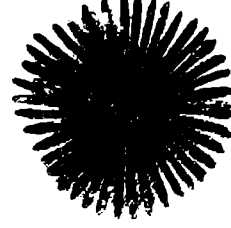
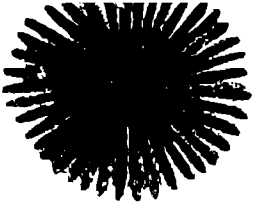
Ben daha ne olduğuna tam inanamadan bitmişti. Daha yapıp yapmayacağıma karar veremedim. Orada, yanımdaki nefes nefese kalmış çocukla uzanmış tavandaki vantilatöre bakıyordum. İsmi bile bilmiyordum. O da benim ismimi bile bilmiyordu. Çok uzunmuş gibi hissettiren bir süre boyunca öylece kaldık ancak ne kadar zaman geçtiğini aslında kestiremiyordum.

En sonunda iç çekip yavaşça oturdu. Gömleğini geçirip pantolonunu düğmeledi, orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. "Sağ ol," dedi sessizce. "Eğlenceliydi."

"Evet," diye fısıldadım, iç çamaşırımı tekrar giydim.

Partiye yeniden katılmak için aşağı inerken tek kelime etmedik. Ve biraz tuhaf hissettiğimi, daha öncekilerden farklı bir şekilde bedenimden ayrılmışım gibi olduğunu fark ettim. Çok içtiğim zamankinden ya da çocuk parkında kafayı bulduğumuz gecekinden farklıydı. Daha önce hissettiğim her şeyden daha iyiydi. Aynı anda hem boş hem de dolu hissediyordum.

Bir şekilde dışarıda oturmuş, bıraktığım gibi gülmeye devam eden Mara'ya ulaştım. Sanki hiç gitmemişim, zaman durmuş gibiydi. Bana seslendiler, adım yoğun havada yankılandı. Başımı sallayıp onun yerine kristal mavi havuzun kenarında yürüdüm. Yavaşça oturdum. Ayakkabılarımı çıkarıp ayağımı soğuk suya soktum. Yıldızlara bakarken ve ılık esinti üzerimden geçerken bacaklarımla defalarca sekiz çizdim. O anda kim olduğumu bilmiyordum. Ama kim olmadığımı biliyordum. Ve bunu sevmiştim.

AYNI ANDA ONU KULLANIRKEN birinden kaçınmak bir hayli zor oluyormuş. Bu kişi Troy'du. Üç aydır benden hoşlandığını biliyordum. Ve ona umut vermemeye çalışıyordum. Yani fazla vermemeye. Yine de elli kilometre civarındaki her partiden bizi haberdar ediyordu. Ve ona eylül ayında abisiyle yattığımı söylememiştim.

Partileri o kadar sevdiğimden değil. Kendimi kaybetmeyi seviyordum. Ve orada hep birisi oluyordu. Hazır, bekleyen. Bir şeyin olmasını bekleyen. Benim gibi. Onları hemen seçmekte ustalашmıştım. Birini bulmada. Kötü birini değil. Benim istediğimi isteyen birini. Bağlantıyı kesmek için. En azından bir süreliğine. Çoğunlukla kendilerinden. Çok bilmiyordum gerçi çünkü bunlardan bahsettiğimiz falan yoktu. Aldırdığım da yoktu.

Topak topak olmuş Japon şiltesinin üzerinde bir çocuğun yanında uzanırken düşündüğüm şey buydu. Yatak odasının penceresi açıktı, kış havası içeri kolayca girip bedenimi serinletiyordu. Neredeyse nefesimi görebiliyordum.

"Sen o kızsın," dedi bana, esrarlı sigarasını yakarken dirse-

ğinin üzerinde doğrulup. "İlk konuşmaya başladığımızda fark etmedim bile."

Ona yüzümü döndüğümde suratında sırıtışla bana baktığını gördüm.

"Hangi kız?" diye sordum.

"Şöyle diyeyim, bizim okulda kim olduğunu biliyorlar," dedi bir duman bulutu üflerken. "Senin hakkında konuşuyorlar," dedi, konuşması yavaşladı. "Bayağı." Bana da uzattı ama başımı salladım. Troy'la çocuk parkında olandan sonra ot içmemiştim. Kafayı bulmanın bana göre olmadığını anlaşılmıştı. Benim olayım buydu.

Duman odayı doldurmaya, başımı döndürmeye başladı. Gözlerimi kapatıp bu âna, bedenime, aklıma daha derin bir dalış yapmaya çalıştım ki diğer taraftan çıkıp buraya nasıl geldiğimi bile unutayım. Duyulmayan bağrıışları ve kapının diğer tarafındaki müziğin sesini duyabiliyordum. Ama burada bana dokunamazdı.

"Biliyorsun," dedi çocuk, saçımı yüzümünden çekti, sesi beni histen çıkarmıştı. Gözlerimi açıp ona odaklanmaya çalıştım. "Çok mu güzelsin," diye devam etti samimiyetle, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "yoksa çok mu çirkinsin anlayamıyorum."

Düştüğün bir rüyadan uyanıp, bedeninin yatağa çarpmasıyla şok içinde gerçeğe dönmek gibiydi. Aptal, biçimsiz sözlerinin bana yaptığı buydu.

O anda aniden ve kısa süreliğine bir resim aklımda belirdi.

Josh. Gülümsemesini gördüm. Tatlılığını hissettim. Kollarının beni sarışını. Sadece bir anlığına, flaş çakması gibi. Neredeyse anında kayboldu. Bilincim geri gelir gelmez gitti. Ama beni şaşırtacak, taze kalp ağrısını geri getirecek kadar uzun ve belirgin kalmıştı. Beni bu hastalıklı su altı hissiyle, boğulmaya yakın hisle baş başa bırakmıştı. Josh asla ama asla bana böyle bir şey söylemezdi, ona öyle davrandıktan sonra bile.

Hızla oturur pozisyona geçtim. Gömleğimi ve pantolonumu buldum. Giyindim. Çocuk orada uzanmış beni izliyor, bana gülümsüyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu, ne yaptığımı anlaması uzun sürmüştü.

“Sence nereye gidiyorum?”

“Bilmem,” dedi ağır ağır.

“Bak, kafanın güzel olduğunu biliyorum ama az önce seks yaptığın kıza böyle boktan şeyler söyleyemezsin!”

“Ne dedim ki? Çok güzelsin dedim, öyle değil mi?”

“Hayır, söylediğin bu değildi!” Aceleyle çıkıp gitmek sıcak günlerde daha kolaydı. Şimdi bir sürü kat giyinmem, zorla botlarımı ayağıma geçirip iki kere düğüm atmam gerekiyordu.

“Ah.” Kahkaha attı.

Gitmeden önce ona baktım. Üstü çıplak hâlde, sırtıp ne olduğundan habersiz orada uzanıyordu. “Kaba mısın yoksa gerçekten salak mısın anlayamıyorum!”

Bununla beraber kendini kaybetti. “Çok komiksin,” dedi arkasından kapıyı kapatıp gürültüye adım atarken.

Siktir git.

Eve dolmuşmuş bir sürü insan vardı. Vücutların arasından sıyrılırken insanlar bana baktılar, onların da beni *o* kız olarak bilip bilmediklerini merak ettim. Mara’yı bodrumda buldum. Tozlu, eski bir kanepede Troy’la Alex’in arasında oturuyordu. Mara konuşuyordu. Alex dinlemiyordu. Bu partilerde Alex’ten hoşlanıyormuş rolü kesiyordu, omzuna kolunu dolamasına izin veriyor, bacağına ayağını değdiriyor, gitmeden önce veda öpücüğü veriyordu ama sanırım o da Alex’i kullanıyordu. Ondan yalnızca Cameron’ın yanındayken bahsediyordu. Partiyle geçen bu kadar aydan sonra bile tek yaptıkları öpüşmekti.

“Hey,” diye seslendim Mara’ya, ayakta duracak yer bile yoktu. “Dışarı çıkıyorum,” diye bağırdım, kapıyı işaret ederek.

“Bekle,” dedi, Alex’in kolunu omzundan çekti. “Bekle. Seninle geliyorum.”

Bedenler duvarından ite kaka ilerleyip bira kasası kaplı zeminle labirente dönmüş mutfaktan geçtik. Ön kapıyı açıp soğuğa

adım attığımda bir sessizlik bizi karşıladı, yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Mara.

“Hiç.”

Beni dikkatle inceledi. “Hayır, bir şey olmuş.”

“Bir şey yok. Salağın biriyle takılıyordum ve bana biraz berbat bir şey söyledi. Sorun yok ama. Cidden, her neyse. İyiyim. Umu-
rumda değil.” Buz gibi havayı derin bir nefesle içime çekip nefesi vermeden önce beni doldurmasına izin verirken omuz silktim.

“Ne dedi?”

“Önemli değil,” dedim, gökyüzüne bakarak.

“Hadi gidelim,” dedi.

“Gerçekten mi? Kalmak istemiyor musun? Ya Alex?”

“Önemli değil,” dedi gülerek. “Açıkçası farkına varacağını bile sanmıyorum.”

Bizim kasabayla Troy’la Alex’inkinin tam ortasındaki yirmi dört saat açık Denny’s’e sürdük. Saat henüz on buçuktu. Ben koca bir kahvaltılık tabağı sipariş ettim, Mara’ysa dev *banana split*.

“O çocuğun ne dediğini söylesene,” dedi Mara kremasının üzerindeki vişneyi alarak. “Bilmek istiyorum.”

“Peki. Aslında biraz komik. Çok mu güzel yoksa çok mu çirkin olduğumu anlayamadığını söyledi,” diye söyledim en sonunda.

“Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?” Yüzü gülümsemeyle kaş çatma arasında bir yerde kaldı.

“Hayır. Tam olarak böyle söyledi, Mara.”

“Bu tiksinc!”

“Öyle.” Güldüm. “Ama en kötüsü bunu sevimli sevimli, sanki bir iltifat falanmış gibi söylemesi! Yattığın çocuktan duymak isteyeceğin türde bir şey sayılmaz.”

“Evet, sanırım sayılmaz,” diye katıldı Mara, gülümsemesi sönerken. “Sen... sen bunu çok fazla yapıyor musun, Edy?” diye

sordu garip bir şekilde, tatlısına bakıp sanki dondurmanın çeşitlerini tekrar tekrar sayarak: vanilya, çilek, çikolata, vanilya, çilek, çikolata, vanilya, çilek. "Yani, tanımadığın çocuklarla?" diye lafını bitirdi.

"Bazen." Omuz silktim. "Yani, sanırım değişiyor."

"Sence... Bilmiyorum, sence bu iyi bir fikir mi? Yani, biraz tehlikeli değil mi?"

Ilık, yağlı üçgen tostumu ısırdım. Mara'yla bunu nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Bir sürü yabancıyla birlikte kafayı bulmaktan daha mı tehlikeli?"

Ağzı hafifçe açık kaldı. İkisini karşılaştıramıyordum bile onu açıkça hakarete uğramış hissettirmişti.

"Bir sorun olduğunu falan söylemiyorum, benim de yaptığımı biliyorsun, diyorum ki bir nevi aynı şey, sence de öyle değil mi?"

"Hayır, bence hiç de aynı şey değil," dedi, kaşığını yumuşamış çilekli dondurmaya saplayarak. "Seksin," diye fısıldadı, "özel olması gerekmiyor mu? Bilirsin işte, özel biriyle?"

"Kim demiş? Özel olması gereken pek çok şey aslında değil."

"Sanırım, Edy," dedi, ikna olmamıştı.

"Ayrıca," diye devam ettim, "etrafta takılacak o kadar özel insan yok zaten."

"Yine de sana endişelendiğimi falan, durmanı söylemem lazımmış gibi hissediyorum."

"Ne yaptığımı biliyorum." Masanın karşısına uzanıp bir kaşık dolusu çikolatalı dondurmasını çaldım. "Endişelenmeye gerek yok, söz veriyorum. Cidden çok büyük bir şey değil. Gerçekten."

Başını sallayıp omuz silkti ve dikkatini tekrar *banana split*ine verdi. "Sence Alex'le Troy hiç ayık oluyorlar mı?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedim gülerek.

"En azından iyiler ama," diye ifade etti.

Başımınla onayladım. Bir kaşık dondurma daha aldım. "Ben Troy'a pek de hoş olmayan bir şey yaptım, Mara."

“Ah hayır, onunla... şey mi yaptın?” diye sordu. “Ne zaman?”

“Hayır, onunla değil. Ama abisiyle birlikte oldum,” diye itiraf ettim. “Çok önce, onun evinde olan partide, hani aslında abisinin partisi olan. Onu her gördüğümüzde daha çok suçlu hissediyorum.”

“Neden öyle bir şey yaptın?” diye sordu.

“Planlamış falan değildim. Bir anlamı yoktu. Ondan sonra onunla konuşmadım bile. Ne... Bana neden öyle bakıyorsun?” diye sordum. Yüzü söylediğim her kelimeyle beraber daha dehşete düşmüş bir hâl alıyordu.

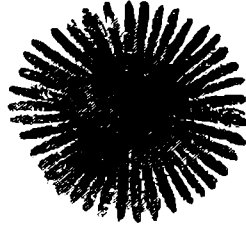
“Özür dilerim. Yargılamıyorum. Sadece şaşırdım. Bunun olduğunu bilmiyordum. Hepsi bu.”

“Eh, oldu işte. Ama bir anlamı yoktu. Aslında sana neden söylediğimi bile bilmiyorum.”

“Hayır, bana söylemeni istiyorum. Benden sır saklamayı istemiyorum.”

“Senden sır saklamıyorum,” diye yalan söyledim.

“Tamam.” *Banana splitini* masanın karşısına itti. “Bitirmeme yardım etmelisin, eriyor.”

“NOEL GİBİ GÖRÜNMEYE başlıyor,” dedi annem şarkı söyler gibi. Yemek odasındaki sandalyelerin birinin üstüne çıkmış süslü yeşil çelengi elinde tutuyordu. “Edy, o raptiyeyi uzatsana.” Rahatsız bir şekilde oturmuş, tırnaklarımı kemirir ve Caelin gelene kadar dakikaları sayarken bana seslendi. Telefonumu cebimden çıkardım. Hiçbir şey yoktu. Ne arama, ne mesaj, bir tane bile dikkat dağıtıcı yoktu.

Umutsuzdum.

Troy’a mesaj attım: bir süreliğine buluşabilir miyiz? *rahatlamak* için yardıma ihtiyacım var

“Edy!” diye seslendi annem yine. “Bana şunlardan getir.”

“Ah, tamam. Pardon. Al,” dedim, bir avuç dolusu metal raptiye uzatarak.

“Teşekkürler.” Gülümseyip gözlerime baktı. “Seni etrafta görmek güzel. Mara araba kullanmaya başladığından beri seni göremiyoruz. Hep yapacak bir şeyiniz, gidecek bir yeriniz oluyor.” İç çekti.

* “It’s beginning to look a lot like Christmas.” Popüler bir Noel şarkısı.

Telefonum cebimde titredi. Troy: olur. senin için... her zaman

"Bu bana şunu hatırlattı," dedim, hızla düşünürken. "Bu gece Caelin'in eve geldiğini biliyorum ama alışveriş merkezinde bir son dakika alışverişi yapmam lazım. Mara beni alacak," diye yalan söyledim.

"Edy!" dedi, dudaklarını büzüp elini kalçasına koydu. "Bundan daha iyi plan yapıyor olman lazım."

"Biliyorum, birkaç şey unuttum sadece." Mesaj yazdım: sağ ol. 6:00'da çocuk parkında?

"Noel'den iki gün önce düzgün bir şey bulmakta zorlanacaksın." Dilini *cık cık cık* diye şaklatıp başını salladı. "Caelin gelene kadar seni götüreyim mi?"

Troy: sabırsızlanıyorum ☺

"Anne, sen alışveriş merkezinden nefret edersin. Ayrıca Mara'nın da gitmesi lazım. Ve sen şimdi" –süsleme dağına ve yapay kara baktım– "bunlarla uğraşıyorsun," diye bitirdim.

"İyi." Pes etti. "Ama birkaç haftalığına ağırdan alalım, olur mu? İstedığımız kadar, onun istediği kadar sık gelemiyor buraya, o yüzden güzel zaman geçirmek için çaba sarf etmeliyiz, tamam mı?"

"Bunu neden *bana* söylüyorsun? Tüm zamanını Kevin'la geçiren o."

"Eh, Kevin bu yıl bize katılmayacağı için bu konuda endişe etmene gerek yok."

Telefonumu cebimin derinliklerine ittim. "Ne demek istiyorsun? Çıkamaz ayın son çarşambası mı geldi?"

"Edy, yeter." Gözlerini devirdi. "Bilmiyorum. Caelin sadece Kevin'ın orada, Armstronglarda kalacağını söyledi. Tek bildiğim bu," dedi, ellerini havaya kaldırıp.

"İyiymiş," dedim.

"İyi değil. Ama sanırım normal bir şey. Yani, teknik olarak hâlâ ailesi sayılır," dedi.

"Yıllardır ben de bunu söylüyorum ya."

"Eh," diye başladı. Ama bu kadardı. Sadece "eh."

Troy'a mesaj atıp vazgeçtiğimi söylemeyi düşündüm. Ama sonra diğer yarısı olmadan bile Caelin'i görme düşüncesi göğsümü sıkıştırdı.

Troy'a tekrar mesaj attım. 5:30'a ne dersin?

O bir haftalığında annesiyle birlikte büyükannesinde olacağı için Mara bana arabasının yedek anahtarını vermişti. Annesi bilse kafayı yerdi. Benim ebeveynlerim bilse kafayı yerlerdi. Daha çok ön ehliyetimi yeni aldığım ve araba sürmüyor olmam gerektiği için. Ama bu, bu gece yapmayı planladıklarım içinde en yasalara uygun şeydi, o yüzden umurumda değildi.

Park yerine ulaştığımda Troy çoktan gelmişti. "Hey," diye bağırdım ona, Mara'nın arabasından inerken. "Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

"Yo," dedi sessizce, eliyle havayı döverek. "Çok olmadı."

Ona doğru yürüdüm. Çok da gün ışığı sayılmayacak batan güneşin altında dururken bana farklı görünmüştü. Onu daha önce gün ışığında görmemiştim. Ama duruşu, bana bakışı, her şey bir şekilde farklı hissettiriyordu.

"Sorun ne?" diye sordum, önünde durduğumda. Aynı boyda olduğumuzu daha önce fark etmemiştim. Gerçi daha önce böyle yüz yüze durduğumuzu pek sanmıyordum. O hep kanepede, yerde, bir yerde oturuyor, bir şeyler içiyordu.

"Ne? Sorun yok," dedi, saçını kulağının arkasına sıkıştırırken omuz silkerek. Korkunç bir düşünce aklıma hücum etti: Öğrenmişti, birisi ona abisiyle olanları anlatmıştı.

"O zaman neden böyle görünüyorsun?" diye sordum.

"Nasıl?" dedi, kafası karışmış gibi etrafına bakınarak.

"Sanki... normal değil gibi. Bana kızgın falan mısın?" Merakla baktım.

"Hayır, tabii ki değilim," dedi yavaşça sırtarak. "Çoktan içmeye mi başladın? Paranoyak olmuşsun, güzelim," dedi kahkahayla karışık. Bu bile kulağıma değişik gelmişti.

“Hayır, sadece... bir şey farklı gibi geldi de?” dedim.

“Eh, karşı cinsten hoşlanan bir erkeğim. Muhtemelen bu yüzden normal görünmüyorum.” Tekrar güldü. “Bu benim doğal hâlim değil! Seni bekliyordum.”

“Ah.” Bunu hiç düşünmemiştim. Etki altında olmadan var olacağını bile düşünmemiştim. “Ah.” Güldüm. “Tamam. Bu mantıklı.”

“Rahatlamaya ihtiyacın var, değil mi?” Gülümsedi. Ardından uzanıp ellerini omuzlarıma koyup boynumdaki kaslara masaj yaptı, yüzüme daha önce görmediğim bir yoğunlukla bakıyordu. Bir adım ileri attı. Ben geri attım. Beni öpmesine izin vermezdim. Şimdi olmazdı. Aşağı baktım. Sonra geri gittim. O da kafasını eğdi, utanmıştı.

“Hadi arabaya girelim,” dedi, ellerini birbirine sürterek. “Burası buz gibi.”

“Benimle buluştuğun için teşekkürler,” dedim, ısıtmayı açarken.

“Tabii.” Omuz silkip ustaca sarılmış esrarlı sigaralarından birini dudaklarının arasına yerleştirdi. Yakıp bir nefes çekti. “Neden o kadar gerildin?” diye sordu, dumanı ciğerlerinde tutup sigarayı bana uzatırken yandan bakarak.

Üstünkörü içime çektim, hâlâ olabilecek şeylerden dolayı biraz korkuyordum. Dumanı dışarı verdim. “Aile.”

“Duymuştum.” İç çekti. Radyoyu açıp sesi mükemmel seviyeye getirdi.

Birkaç defa daha konuşmayarak sigarayı aramızda dolaştırdık. Yolcu koltuğunu neredeyse yatak pozisyonuna getirmek üzere ayarladı. Ahşap kalenin arkasında batmakta olan güneşe ön camdan baktı. Onun bakışını takip edip renklerin sızıp bir rüya gibi birbirine karışmalarını izledim. Bu, bir zamanlar içinde yaşadığımı düşündüğüm siyah-beyaz dünya değildi. Dünya yaşıyor ve titreşiyordu. İçinde ben de yaşıyordum, mükemmel hissettiriyordu.

Kolumu dürttü. Başımı eğdim. Esrarlı sigarayı bana uzatıyor-

du. İçime çekip tekrar ona verirken ağır ağır dökülen sözlerini duydum. "Hep böyle mi görünürsün?" diye soruyordu.

"Ne gibi?" sesim bir tür gecikmeyle yankı yaptı. Son bir kez içine çekip pencereden dışarı atmadan önce parmaklarını yakacak seviyeye gelmesine izin verdi.

"Bu kadar güzel," dedi bana bakarak, gözleri kapanmak istiyordu.

Dudaklarımın onun için kıvrıldığını hissettim. Sonra yavaşça eğildim, her şey ağır çekimde hareket ediyordu ve onu öptüm. Eli nazikçe, bana Josh'ı hatırlatacak şekilde yüzüme dokundu. Sonsuza kadar öpüşmüşüz gibiydi. Yumuşak, bal kadar yavaş, abisinden çok farklıydı. "Umarım bunu hatırlarım," diye fısıldayıp sonra kahkahaya boğuldu.

Sonra hatırladığım ilk şey hafif bir far ışığının gözlerimi açmamı söylediği idi. Ondan sonra hatırladığım şey de etrafımda hareketlenme olduğunu hissettiğim idi. Biri ayakkabılarımı çıkarmıştı. Biri kolumu montumdan çıkarmıştı. Etrafımı ayak sesleri sarmıştı. Gözlerimi açtım. Yatak odamın tavanına bakıyordum; masa lambam her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı veriyordu.

Gözlerim tekrar kapandı. Mara'nın evinin önüne arabayı park edişim bir anlığına gözümün önüne geldi. Güçlkle karanlığın içinde karda yürüyüşüm. Anahtarımı kapıya takışım. Oturma odasındaki televizyon ışığı.

Gözlerim açıldı. Caelin başımda duruyordu.

"Caelin?" diye mırıldandığımı duydum.

"İyisin," dedi bana. "Ot kokuyorsun, Edy," diye fısıldadı, elleri kalçalarına yerleşmişti.

"Neden yatağımdayım?" diye sordum, battaniyeyi tekmeledim. "Yatağımda olmak istemiyorum."

"Şşş," dedi, örtüyü tekrar çekerek. "Eve nasıl geldiğini veya nerede, kiminle ne halt ettiğini bilmek bile istemiyorum!" Yarı fısıldıyor yarı bağıyordu.

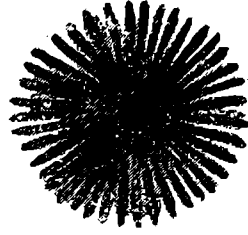
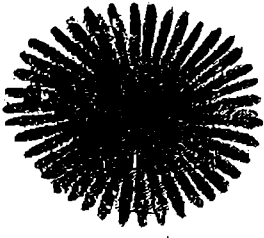
"Dur," dedim kulaklarımı tıkayarak. En azından öyle dediğimi sandım.

"Kapıdan içeri girip bayıldın, Edy! Annemle babamın haberi yok. Çoktan yatağa girdiler."

"Çık git," diye inledim.

"Uyuyunca geçer."

Sonra karanlık oldu.

“HEY, MARA,” DEDİ Cameron, kütüphanedeki masamıza doğru gelirken. Otururken bana göz attı. Kulaklıklarım takılıydı, o yüzden benimle konuşma zahmetine dahi girmedi. Ona başımı salladım ama ve boğuk fısıltılarını duyabilmek için müziğin sesini iyice kıstım. Ders çalışmak yerine dergi okuduğumu gördüğünde Bayan Sullivan’ın getirdiği devasa SAT çalışma kılavuzunun sayfasını dalgınca çevirdim. Kış tatilinden döndüğümüzden beri her yeri bir SAT hastalığı sarmıştı. Bir anda herkes ciddileşip kendilerini enerji içeceklerine vurmuş, hayatlarının önemini biraz fazla düşünür olmuştu.

“Hey!” diye cevapladı Mara tüm vücuduyla gülümseyerek.

“Ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?” diye sordu.

“Çalışmaya çalışıyorum.” İç çekti, başını ellerine indirdi. “Bu şeytani bir şey!” Kitabın sayfalarının uçuşmasına izin verince kaldığı yeri kaybetti.

tg: @kaktusun

“Neden birlikte çalışmıyoruz?” diye sordu Cameron. “Yarın akşam ne yapıyorsun? Steve gelecek, sadece ders çalışacağız. Sen de gelmelisin. Çalışma grubu gibi olur. Moral takviyesi işte.”

Güldü. "İsterse o da gelebilir," diye ekledi beni göstererek. Başka sayfayı çevirdim.

"Ah, teklifin için teşekkürler. Ama yarın akşam planım var. İkimizin de var. Yani muhtemelen. Görüştüğüm Alex denen çocukla partiye gideceğim, o yüzden..." Cameron'a ondan her bahsettiğinde "görüştüğüm Alex denen çocuk" demeye özen gösteriyordu. Cameron da adını her duyduğunda bariz bir şekilde ezilip büzülüyordu. Mara ne yaptığını çok iyi biliyordu, tıpkı benim ne yaptığımı bildiğim gibi. En azından çoğu zaman.

Onlara baktım. Cameron bir şey demeden sadece Mara'nın gözlerinin içine bakıyordu.

"Ne?" diye sordu Mara masumca.

"Bıkarsan bana haber ver." Kalkmadan önce yalnızca bir saniyeliğine elini Mara'nın omzuna koydu. Sonra da yürüyüp gitti. Mara sandalyesinde dönüp gidişini izledi.

Gözleri büyümüş hâlde bana dönerken kulaklıklarımı çıkardım. "Aman Tanrım," diye fısıldadı, iki kolumu da tutmak için masanın üzerinden uzandı. "Az önce ne oldu? Hepsini görebildin mi?"

"Evet, gördüm."

"Ne yapmam lazım? Peşinden mi gitsem? Bana kızdı mı?" diye sordu, hızla konuşuyordu. "Arkasından mı gitsem?"

"Hayır, peşinden gitmemelisin. Hem kızmadı. Kışkandı." Gülümsedim. "Tebrikler."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yüzü bomboştu.

"Hadi ama, Alex deyip durmanın amacı bu değil miydi?" Kitabı kapattım, bu konuşma tüm hayatımız boyunca olmasa da kesinlikle dersin geri kalanını kaplayacaktı. "Cameron'ı kıskandırmak?"

"Hayır. Hayır, tam olarak değil. Yani, kısmen öyle." Ama düşünce derine battıkça bir gülümseme yavaşça yüzünü kapladı.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordu.

"Üç yıldır ona âşık olduğun ve sonunda onun da bu noktaya geldiği düşünülürse, evet, bu iyi bir şey diyebilirim." Güldüm.

“Sonunda bu noktaya geldi,” diye tekrarladı şaşkınlık içinde.

Cuma akşamını Cameron’ın evinde, daha doğrusu aile odasında, dolanıp duran ve bize yiyecek ve içecek getiren Cameron’ın annesi, babası ve *shih tzu* cinsi köpeğiyle geçireceğimi hiç düşünmemiştim. *Piercingli*, Mara’nın yemin ettiğine göre gizli dövmeleleri olan, punk-goth stili takılan ve meşhur mavi saçlı Cameron’ın bir *Brady Bunch** türü ailenin meyvesi olduğunu hiç düşünmemiştim.

Annesinin altımıza koymamızı ısrar ettiği dev minderlere bağdaş kurarak oturduk, Cameron ve ben yuvarlak, parlak ağaçtan bir sehpanın karşılıklı iki tarafında oturuyorduk. Mara tuvalete gitmek için izin istedi, muhtemelen yüzüncü kere dudak parlaticısını tazeleyecekti. Etrafıma bakındım, her şey hayal edilebilecek en geleneksel tarzda dekore edilmişti. Koltuğun üstüne bir köprünün altından huzurla geçen bir gemi tablosu asılmıştı, yumuşak doğal renkler her yüzeyi kaplamıştı, üzerine bir vazo dolusu açık sarı lale koymaktan başka bir işlevi olmayan küçük bir masanın üzerine bir vazo dolusu açık sarı lale koyulmuştu.

“Adı ne?” diye sordum Cameron’a, küçük köpeği yüzünü elimе sürterken.

“Jenny.”

“Neden Jenny?” Kaşlarımı kaldırdım, böyle hassas bir köpeğe bu kadar hassas bir isim seçebilmesi hoşuma gitmişti ama daha çok hoşuma giden süper hassas hayatıydı.

“Bilmem,” diye mırıldandı. “Sanırım sekiz yaşında onu aldığım da Jenny isimli bir kızdan hoşlandığım için. Düşünebildiğim en iyi isim buydu.”

“Şimdi de Mara isimli bir kızdan mı hoşlanıyorsun?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi sessizce. “Bak, bir saniyeliğine başkasıymışım gibi davran olur mu?” diye fısıldadı. Kapıya hızla

* 60’ların sonu 70’lerin başında ABD’de yayınlanan bir tür aile komedi dizisi. —çn

bir göz attıktan sonra masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Sen onun en yakın arkadaşısın. Şansım ne kadar sence? Yani, bu Alex denen çocuk... tam bir ezikmiş gibi geliyor."

"Şansının ne kadar olduğunu bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Mara çok özel bir insan, bunun farkındasın, değil mi?"

Kapı çaldı. Annesi diğer odadan, "Ben bakarım," diye bağırdı.

"Evet, tabii ki bunun farkındayım," diye fısıldadı Cameron.

"Güzel. Eh, o zaman şansın var diyebilirim. Buraya geldi sonuçta, değil mi?"

"Tamam. Sağ ol, Edy," dedi bana ciddiyetle.

Tam o sırada bir çocuk kapı eşiğinde belirdi.

"Steve geldi," diye seslendi Cameron'ın annesi.

Cameron ayağa sıçrarken anında benimle göz temasını kesti. "Hey dostum!" Elini uzattığı ama parmaklarını Steve'in elini çok az sıkacak hâlde kapadığı o erkek el sıkışmasını yaptı, sonra diğer koluyla ona kısaca sarıldı. "İçeri gelsene, otur, rahat et." Sonra da bana, "Edy, Steve'i tanıyorsun," dedi.

"Eden," diye düzeltiltim. "Selam."

"Hey," dedi Steve yavaşça, bana gözlerini dikti. "Vay be, ben... burada olacağını bilmiyordum," dedi, gözlerini benden Cameron'a çevirdi.

"Evet, sana mesaj atmıştım," dedi Cameron ona. "Mara da burada. Az önce tuvalete gitti."

Steve, Cameron'la benim aramdaki yere, tek boşluğa oturdu. "Sanırım mesajını görmedim," dedi alçak sesle.

Cameron'a baktım. Sonra tekrar Steve'e döndüm. Bir şey dönüyordu. Steve açık bir şekilde burada olduğuma memnun değildi. Ona dikkatle baktım. Artık tanıdık bile görünmüyordu. Çok değişmişti, gerçekten Stephen Reinheiser, diğer bir deyişle Şişko Çocuk olduğuna neredeyse inanmayacaktım. Ona tekrar baktım. Hayır, şişman, sakar, tuhaf değildi. Stephen değildi. Belki alternatif bir evrenden gelen Stephen'dı. Steve Stephen. Kitap kulübündeki tartışmalarda hep benim tarafımı tutan çocuğa hiç benzemiyordu. Bir zamanlar mutfak masamda benimle oturmuş

Kolomb'u ezen aynı utangaç, şapşal, dört göz çocuk değildi. Hatta şu anda sevimli bile sayılırdı. Boyu uzamıştı. Zayıf ya da yapılı değildi, orta yapılıydı. Aslında zindeydi. Kendine yeterli derecede güveni vardı. Ama bir şekilde üzgünmüş, bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi görünüyordu. Eğer onu tanımıyor olsaydım neredeyse bir partide takılacağım tipte biri olurdu.

Cameron derin bir nefes alıp içinde tuttu, kollarını önünde salladı ve gergin bir şekilde sağ yumruğunu sol eliyle defalarca yakaladı. Annesinin bize getirdiği peynir-kraker tabağından bir Triscuit aldım. Kimse bir şey söylemedi. Sadece Jenny'nin kucağında hızla nefes alışının ve dişlerimin arasında parçalanan krakerin sesi vardı. Neyse ki Mara dudakları mükemmel biçimde pembeleşmiş ve parlamış hâlde döndü.

"Ne kaçırdım?" diye sordu, hepimize mutlu bir şekilde güldü. Arkasından geçip aramızdaki, Steve'in karşısındaki yerine otururken Cameron'ın sırtına dokundu.

"Steve geldi," dedi Cameron, en sonunda o nefesi vererek.

"Onu görebiliyorum! Hey, Steve," dedi.

"Ve sen de geldin," dedi oyunbaz, arkadaşça bir gülümsemeyle, sanki onu gördüğüne sevinmişti. Bir anda kendimi tamamen bir yabancı gibi hissettim.

"Cameron," dedi annesi, kapı eşiğinde küpesini takarken. "Baban ve ben dışarı çıkıyoruz, bu akşam için biletimiz vardı, hatırladın mı?"

"Evet, tamam, anne," diye cevapladı.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Eve erken döneriz," dedi ve bunu söylerken yemin ederim ki bana baktı, sanki en azından iki okul bölgesinin bildiği gibi o kız olduğumu biliyordu.

"Güle güle," dedi Cameron annesine, Steve de araya karıştı.

"İyi eğlenceler," dedi Mara onlara.

Ön kapının kapandığını duydum. Fazla sesli bir şekilde nefes verdim. Hepsi bana baktılar. "Buralarda içecek bir şey bulmamızın bir şansı var mı?"

Cameron bana doğru bir kutu zencefilli gazoz itekledi.

Mara'ya baktım... *Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?*

"Edy, hadi ama," diye kıkırdadı, "gerçekten çalışmamız lazım."

"Eğer öyleyse en azından bir sigaraya ihtiyacım olacak," dedim onlara, ayağa kalkıp.

"Dışarı çıkman gerek," dedi Cameron hızlıca.

"Öyle yapacaktım, merak etme." Montumu üzerime geçirirken ona gözlerimi devirdim.

Arka bahçe son derece kusursuz ve düzenliydi, lekesiz karın üstüne ayak izimi bırakırım diye adım atmaktan korktum. Sigaramı yakıp yapabildiğim kadar uzun içmeye çalıştım. Mara'nın Alex'e bu gece gelmeyeceğimizi nasıl söylediğini sormamıştım. Çok da umurumda değildi gerçi. Troy'u tekrar görmek istemiyordum. Özellikle de Mara'nın arabasındaki değişken, tatlı ve yavaş öpüşme seansımızdan sonra. Gecenin nasıl sona erdiğine dair parçaları hâlâ tam olarak birleştiremiyordum. Bir kere daha denemek üzere gözümü kapadım ama olmadı. Onun yerine sonraki gün Caelin'in yatak odamda, başımda dikilip beni sorgulayışını gördüm. Sinirli sesi hâlâ yankı yapıyordu: "...Berbat, Eden... Normal değil... Havalı falan değil...Dinliyor musun?.. Ciddi anlamda zarar görebilirdin... başın belaya girebilirdi... Neden gülüyorsunuz?.. Komik değil... Beni dinliyor musun?.."

"Eden?"

Başımı çevirdim. Sigaram, külleri hâlâ biçimini korur vaziyette tamamen yanmıştı. Steve yanımda duruyordu. "Ne?" diye cevapladım.

"Şey, hey. Telefonunu getirdim; çalıp duruyordu o yüzden..." Cümlelerin ortasında durup aramızda bir kol mesafesi bırakmaya özen göstererek telefonumu vermek üzere kolunu uzattı.

"Teşekkürler." Telefonu ondan aldım. O ise orada durup ellerini ceplerine koydu. Yeni bir sigara yaktım. Troy'dan gelen bir dizi mesaj tersine doğru ekranda görünüyordu:

bana kızgın mısın?

seni görmek istiyorum...

hey, güzel kız, uzun zaman oldu. bu akşam geliyor musun?

Spor ayakkabılarına bakan Steve'e baktım. Belli ki mesajları görmüştü. Cevap falan vermeden telefonu cebime koydum. "İster misin?" diye sordum, sigara paketini ona uzatarak.

"Hayır," dedi elini kaldırarak, "ama teşekkürler, yine de." Gülümsemeye çalıştı. Bugünlerde neler yaptığını tam olarak anlayamıyordum. Uzun kollu termal giysinin üstüne bir tür çizgi roman süperkahramanı tarzı tişört giyiyordu. Saçları biraz dağınıktı ama gözleri parlak, zeki ve odaklanmış bakıyordu, Troy'unkiler ya da etrafta gördüğüm diğer çocuklarınkiler gibi değildi.

"Benden pek hoşlanmıyorsun galiba, ha?" diye sordum sonunda.

"Hayır. Ben tam tersi olduğunu sanıyordum?" Doğrudan gözlerime baktı; hatırladığımdan daha cesurdu.

"Senden neden hoşlanmayayım?" diye sordum ona cevap vermek yerine.

"Hiçbir fikrim yok," dedi, kollarını göğsünde birleştirdi. "Benden neden hoşlanmıyorsun?"

"Hiç öyle bir şey demedim," dedim. "Senden hoşlanmıyor değilim."

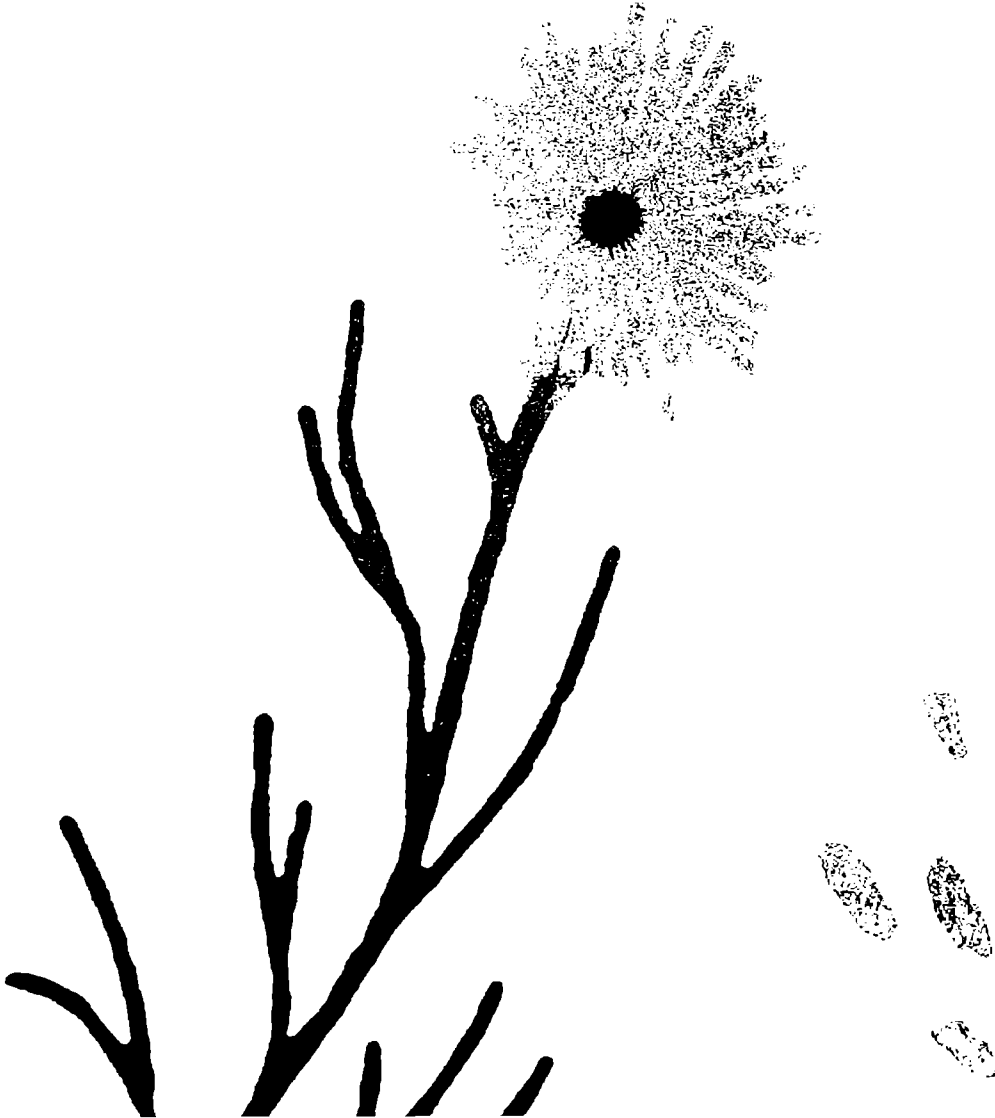
Başını sallayıp gökyüzüne baktı. Bir şey demek üzere ağzını açtıysa da Cameron kapıyı açıp bağırarak araya girdi, "Tamam, şimdi gerçekten ders çalışma zamanı! Cidden." Ardından kafasını içeri sokup kapıyı çarptı.

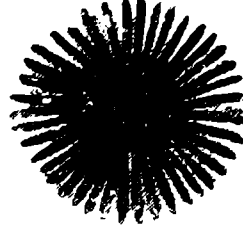
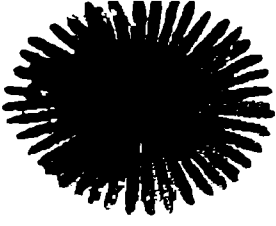
"Pekâlâ." Steve güldü. "Sanırım gerçekten ders çalışma zamanı," dedi, nazikçe Cameron'ı taklit ederek, sanki belki o kadar da yabancı değilmişim gibi. Sigaramı söndürüp onunla içeri geçtim.

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM

Son Sınıf

ON BEŞ FARKLI ERKEKLE birlikte olmuşum, bazen bu çok fazla bazen de yeterli değilmiş gibi geliyordu. Ama her biri beni bir adım ileriye götürmüştü. Artık çok ilerideydim, bazı zamanlar belki yeterince olmuştur diye hissediyordum. Çünkü dürüst olmak gerekirse o kıvırcık saçlı, çilli suratlı, klarnet çalan, korkak, sessiz küçük kızdan eser kalmamıştı. En büyük sırrı artık çok da büyük bir şey değildi. Çok uzun zaman önceydi, neredeyse hiç olmamış gibi.

Nihayetinde on yedi yaşımdan yalnızca bir ay uzaktaydım, tam olarak yirmi iki gün, yani neredeyse on sekiz yaşında, yani neredeyse bir yetişkindim. Yani günün son dersini asabilirdim. Yani birinin eski, boktan, köpek tarafından çiğnenmiş ayakkabı gibi kokan Dodge Caravan'ının arka koltuğunda bu çocukla iste-diğimi yapabilirdim. Bu ilkbahar SAT'den çıktıysam ne olmuştu yani. Aslında her şey yolunda ve harikaydı.

Yan kapıyı açıp ıslak kaldırıma atladım.

Kapıyı çarparak kapatmadan önce ismini hatırlamaya çalışarak ona bir kere baktım. Öğrenci parkının karşısına doğru giderken çizmelerim kalbimle bir bütün olmuş, kalbim tanımadığım

ya da umursamadığım, çoktan beynimde canlandırabilmeyi bıraktığım biriyle işi pişirmenin getirdiği hızla güm güm atıyordu. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Telefonumdan saati kontrol edip hızlandım. Mara'nın beni beklediğini biliyordum.

Geldiğimi görünce gülümsedi.

"Hey!" Yanındaki yerime oturur, arabasının sürücü tarafına doğru eğilirken ona seslendim. Her gün olduğu gibi bana çoktan yakılmış bir sigara uzattı, filtresinin üzerinde rujunun izi vardı. Mücadeleye girişmeden önce araba dizisinin boşalmasını bekledik.

"Nerelerdeydin, bebek?" Dumanı içine çekip güldü çünkü nerede olduğumu zaten biliyordu.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Gerçekte hiçbir yerde."

"Hımm," diye mırıldandı, birkaç parça pamuk tiftiğini kazağından ayıklarken sigarası ağzında sallanıyordu. "Belki özel biriyle hiçbir yerdir?" diye sordu, sesi hafif ve umut doluydu. Belki de sonunda onun bulduğu gibi birini bulduğumu düşünüyordu.

"Özel biri olmadığı kesin." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, anında pişman oldum. Bu otopark muhabbeti değildi.

"Biliyorsun..." diye başladı ama bitirmeden başka tarafa baktı. Saçını omzundan arkaya atıp park yerinin karşısına baktı; kızcılığın uzamasına izin verdiği için şimdi koyu renk saçının altında pembe meçler vardı. Bir şekilde sorunsuz bir şekilde popüler olmayan rolünden yeni havalı, gösterişli kıza geçiş yapmayı başarmıştı.

Bense, eh, eskiden bir kız ve onun hakkındaki dedikodular vardı ama şimdi sadece kız kalmıştı çünkü o dedikodular artık dedikodu değil gerçektir, o kız olmuşlardı.

"Edy, Cameron'ın arkadaşı var ya..." diye denese de o bitirmeden lafını böldüm.

"Hayır, Mara."

Sigarasını yan aynasına defalarca hafifçe vurdu, bana bakmadı.

“Özür dilerim, ben sadece... İlgilenmiyorum. Yine de sağ ol.”

“Tamam. Evet, biliyorum. Sorun yok. Her neyse.” Kafasının üstündeki güneş gözlüğünü indirdi ve kâküllerinin yüzüne düşmesine izin verdi. “Bu akşam ne yapmak istiyorsun?”

“Cameron’la işin var sanmıştım, dışarı falan çıkmayacak mısınız?”

“Hayır. Bu akşam Steve’le takılıyor.” Durakladı. “Biliyorsun ya, Edy, Steve gerçekten iyi bir çocuk ve o...”

“Evet, biliyorum,” diye lafını kestim yine. “Gerçekten, öyle şeylerle ilgilenmiyorum. Hiç kimseyle. Ama her şeyden önce Stephen Reinheiser’la ilgilenmiyorum, oldu mu?”

“Peki, peki. Kızlar gecesi o zaman?” Kaşlarını kaldırıp gülmüseddi. “Uzun zamandır yapmamıştık, harika olacak. Dışarıdan yemek söyleyebilir ve film maratonu yapabiliriz.” Boş park alanına bakarak kahkaha attı. “Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?” diye sordu, sürücü koltuğuna geçip konuşmamızın üstüne kapıyı kapatırken heyecanla başını salladı.

Her zamanki gibi başka bir sigarayı paylaşıp müziğin düşüncelerimizden kurtulacak, birbirimize söylememiz gereken şeyleri susturacak kadar yüksek sesli olmasına dikkat ettik.

Evime vardığımızda yüzünü bana döndü. “Akşam yemeğinden sonra gelsen nasıl olur? Belki sen... Bilmem işte, biraz içecek temin edebilirsin ha?” Gülümseyerek ne demek istediğini daha açık belli etti.

“Hallederim,” diye güvence verdim. Hızmadan ve pembe meçlerden sonra benzincideki adam daha çok benim işim olmuştu, sanırım daha geleneksel bir zevki vardı.

Evimiz sessizdi. Mara’nın arabayı evinin önüne çekişinin sesi sessizliğin içinde kayboldu ve her şeyi çok durağan, çok terk edilmiş bir his içinde bıraktı. Bomboş, periliydi bu ev. Hayaletler yüzünden değil, bizim yüzümüzden. Geçmişimiz, burada olanlar yüzünden.

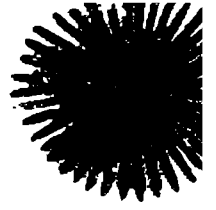
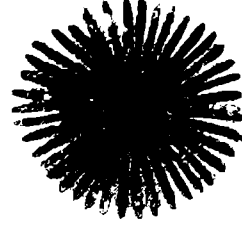
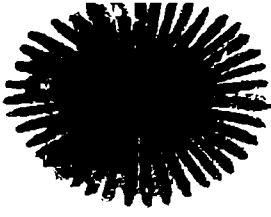
Büfeden çatlak, seramik, üzerinde çiçekler olan, kimsenin kullanmadığı kupayı buldum ve yarısını Vanessa'nın, nane yaprağı, kırmızıbiber, tartar kreması gibi şeyler kalın camdan şişeyi veya içindikileri ne amaçla oraya koyduysa onu saklayabilsin diye baharat dolabının arkasına koyduğu cinle doldurdum. Çatlak kupamı oturma odasına götürdüm, televizyonun sesini açtım, gözlerimi kapadım ve yalnızca süzıldüm.

Gözlerimi tekrar açtığımda odadaki gölgeler yer değiştirmişti. Kupa, elim silindir gövdesinin üzerinde gevşediği için neredeyse yan yatmıştı. Oturup saate baktım: 17:48. Vanessa ve Conner her an eve dönebilirdi. Cinden son bir yudum içip ağzımda çalkaladım. Dikkatlice kupayı çalkalayıp bulaşık makinesine koydum. Sonra çantamdaki kitaplarımı yatak odamın zeminine fırlatıp sırt çantamın içini yedek kıyafet, diş fırçası, saç ve makyaj malzemeleriyle doldurdum. Vanessa'nın geçen hafta sonu mavi tükenmezle üzerine yazdığı mutfak masasındaki not defterini buldum:

Markete gittim. Dolapta artmış yemek var.
Sevgiler, Annen

Sayfayı yırtıp yeni bir tanesine geçtim. Bugünlerde tercih ettiğimiz iletişim yolu buydu.

Maralarda kalacağım. Sabah ararım.
-E

GECEYE DAİR HER ŞEY tamamen bulanıktı. Yemek söylememiştik. Film izlememiştik. Sadece Mara'nın yatak odası zemininde oturup içmiştik. Sadece içmiştik. Geride bir şey kalmayana dek içmiştik.

"Günaydın," dedi Mara, ben hızla oturur pozisyona geçince.

"Aman Tanrım, başım. Bağırma," diye homurdandım. Uyuyamı kaldım yoksa sızdım mı hatırlayamıyordum.

Mara yerden sallanarak kalktı ve aynanın önünde durup elini yalayarak gözlerinin altındaki bulaşmış rimel lekelerini sildi. Odadan çıkarken onu takip ettim, merdivenlerden mutfığa kadar gölgesi gibi peşinden gittim.

"Aç mısın?" diye sordu, dolapları açıp kapayarak yiyecek bir şeyler bulmaya çalışırken.

"Biraz sanırım."

Çeşit çeşit kahvaltılık gevrek kutusunu masaya taşıdı. Ben de kâseleri, kaşıkları ve buzdolabından az yağlı sütü getirdim.

"Bir fikrim, daha doğrusu planım var; lütfen hayır demeden önce en azından on saniyeliğine düşün," dedi, babasının biz küçükken yaptığı küçük kahvaltı köşesine otururken.

Yabanmersinli *Cap'n Crunch*'ımı boşalttım. Küçük, pembe-kırmızı yuvarlakların ve yastık şeklindeki mısır-yulaf karışımının seramik kâseye düşerkenki tıngırtısı boş mutfakta yankılandı.

"Edy?" dedi Mara.

"Ah, ne?" Duymamışım, az yağlı sütümü dökmekle çok meşgulmüşüm gibi davrandım.

"Fikrimi dinlemeni istediğimi söyledim."

Kaşık içeri daldı, ağızma götürdüm. Çiğnedim. Çiğne, çiğne, çiğne. Yuttum. "Evet, tamam, dinliyorum."

"Güzel. Bu akşam bizimle dışarı gelmeni istiyorum."

Çiğnemeyi bıraktım. Göz kırpmayı bıraktım. Nefes almayı bıraktım. "Fizimle devken?" diye mırıldandım kahvaltılık gevrek dolu ağızla. Zorla yutkunarak tekrar denedim. "Bizimle derken?"

"Evet, ben ve Cameron'la. Alışveriş merkezine gideceğiz." Bu söylediği en olağandışı şey değilmiş gibi gülümsedi.

Kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. "Cameron'la mı? Alışveriş merkezine? Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Ezikçe olduğunu biliyorum, Edy ama sinemaya gideceğiz ve oraya ulaşmak için alışveriş Merkezinin küçük, bebek kadar ufak bir kısmından geçmemiz yeterli, tamam mı?"

"Mara, neden? Bunu daha önce denedik. Cameron'la ben birbirimizden hoşlanmıyoruz. Lütfen bunu kabullen."

"Şey, sadece o değil ki," diye bağladı yavaşça. "Steve de geliyor."

Birazcık, belki yarım şişe dolusu votkayla *Cap'n Crunch*'ın tadının nasıl olacağını merak ettim.

"Gelecek misin, Eds, lütfeeeen, lütfen ama lütfeeen?" Ellerini birbirine dolayıp bana en iyi sarkık dudaklı, masum kız taklidini yaptı.

"Buluşma gibi ama, değil mi? Beni onunla buluşturmaya çalışıyorsun. Sinemada. Bu acınası. Ne yani, ortaokulda mıyız?"

"Cidden harika olacak!" Dediğine gerçekten inanıyormuş gibi bana gülümsedi.

“Tamam, Mara. Bak, eskisi gibi partilere gitmiyor ya da belalı tiplerle takılmıyoruz. Aslında artık seni bile zar zor görüyorum. Sana ve tatlı Cameron’ına uyum sağlamak için çok şey yaptım, sık sık Steve’le takılmaya katlanmak da dahil. O yüzden lütfen, lütfen ama lütfen sana yalvarıyorum; alışveriş merkezi olmasın.”

Gülümsemesi kayboldu, yüzü hayal kırıklığıyla buruştu. “İyi, hoş, tatlı biri, tamam mı? Ve yakışıklı da o yüzden yargılamayı bırak.”

“Aman Tanrım.” İç çektim.

“Öyle,” diye mızımızlandı. “Ayrıca senin için mükemmel.”

“Bunu neden hâlâ konuştuğumuzu bilmiyorum, ilgilenmediğimi sana çoktan söyledim.”

“Neden?” diye sordu, şaşırılmış numarası yaparak.

“Çünkü Mara, sen ve sıçtığının Cameron’ıyla sıçtığının çifte randevusuna gitmeyeceğim, oldu mu?” Ses tonumun fazla sert olduğunu biliyordum. Yine de engelleyememiştim.

“Pardon ama... Tanrım, Edy bazen çok kaba oluyorsun! Steve’e geleceğine dair çoktan söz verdim. Ayrıca bana borçlusun.”

“Nasıl borçluymuşum?”

“Lütfen ama, sayamayacağım kadar çok kere seni yalanının üstünü örttüm, büyük ihtimalle senin bildiğinden bile fazla!”

Elimde gevrek kâsemle ayağa kalkıp evyeye yürüdüm ve geri kalan sütü oraya akıttım. “Yapamam. Üzgünüm.”

“Çok teşekkürler, Edy. Hep yanımda olduğun için. Senden bir şey bile istemedim!” Kollarını göğsünde kavuşturup on iki yaşındaymış gibi dudak büzerek sandalyesinde sıçrayıp tekrar oturdu.

Orada, ne kadar ciddi olduğunu, kaçarsam ne kadar kızacağını hesaplamaya çalışarak dikildim. “Ah, Tanrım,” diye inledim. “Bak, seninle gelirim ama bunun buluşma olmadığını lütfen açıkça belirt.”

Gözlerini devirdi. “İyi.”

“Gitmem lazım.”

“Bekle, gitme,” dedi, beni gerçekten durdurmaya çalışmış-
çasına ayağa kalkarak.

“Olmaz, Vanessa’ya ona yardım edeceğimi söylemiştim.”
Ama yalandı. Fazlasıyla ıslanmış gevreğimi lavabonun altındaki
çöpün içine sıyırdım. “Sonra beni arayıp ne zaman buluşacağı-
mızı haber ver.”

“Bana kızgın mısın?”

“Üzgünüm.” Ne kadar sert olduğumu fark edip yumuşadım.
“Kızgın değilim. Akşamdan kalmayım sadece, sigaraya ihtiya-
cım var, başım ağrıyor.”

Giyinmekle, saçımı taramakla, hatta dişimi fırçalamakla bile
uğraşmadım. Sırt çantamı ve ceketimi kapıp kapıdan yapabildi-
ğim kadar hızlı çıktım. Mara’nın evi dünyada kaçmak için acele
etmediğim tek yerdi. Ama her şey değişirdi. Ondan uzaklaştıkça
ayağımın altındaki kaldırım sallanıyor gibi geliyordu. İki bahçe-
yi geçip Kevin’in ve Amanda’nın evinin önünden geçmemek için
kuduz bir av köpeği hızında koştum.

Yemek katının dış tarafında durdum, eğer onun için bu kadar
anlam ifade ediyorsa alışveriş merkezine gitmenin o kadar sorun
olmadığı kanıtlamak, Mara’ya bir barış teklifinde bulunmak için
bilerek erken gelmişim. Giriş yerindeki büyük, beton saksının
kenarında oturup bir sigara yaktım. Sigarayı dudaklarıma götü-
rürken ellerimin titrediğini fark ettim. Endişeli hissediyordum.
Gergin. Tüm akşam beni endişeye boğuyordu. Sadece fazlasıyla
tehlikesiz ve çok amaçsızdı. Sigarayı diğer elime geçirdim ama o
da o kadar titriyordu ki parmaklarımdan kaydı. Kucağıma dü-
şüp beni yakmasın diye ayağa kalkmak zorunda kaldım.

Tam montumun kolundan külleri çırparken Mara’nın sesiyle
sıçradım: “İyi misin?”

“Ah!” diye soludum. “Hey. Evet, düşürdüm de... Neyse, boş
ver... Selam.”

“Hey.” Cameron, Mara’nınkiyle soyulmaya başlamış siyah

ojeli eliyle birleşmiş elini kaldırdı. "Gelebildiğine sevindim," diye yalan söyledi. O konuşurken sokak lambası ağzındaki küçük topun ve alt dudağındaki ile sol kaşındaki halkaların üzerinde parladı. "Steve arabayı park ediyor."

Orada beklerken Mara gülümsemenin arasından iyi davranmamı söylercesine yüzünü buruşturdu. Sonra Steve'in kolsuz yelege, arka cebinden sallanan parlak zinciri, fazla temiz Converse'leriyle park yerinden hızla yanımıza geldiğini gördüm. Sanki buluşma için giyinmiş gibiydi. Daha varmamıştı bile ama çoktan çabalamaya başlamıştı. "Selam Eden!" Yaklaşırken el salladı, kocaman gülümsüyordu.

"Hey." Çok sesli iç çekmemeye çalıştım.

Film boyunca Mara'yla Cameron el ele oturdular. Mara onun omzuna kafasını koydu. Cameron alnını öpüp benim izlediğimi görünce tuhaf bir şekilde gülümsedi. Yanımdaki Steve'e bakmak için döndüm. Utangaç bir gülümsemeden sonra dikkatle ekrana baktı. Dünyada, insanı bundan daha ezik hissettirecek çok az şey vardı.

Film Fransızcaydı, altyazısı vardı. Sanırım Mara bu kısımdan bahsetmeyi unutmuştu. İlk beş dakikadan sonra okumayı toptan bıraktım. Bir süre sonra gözlerimi kapadım. Ve tam uykuyla uyanıklık arasında gelirken kendi sesimin sızlanışını duydum: "Hayır, ben köpek olmak istiyorum. Köpek hep ben olurum, Kevin."

Sanki oradaydım ama kendim değildim. Başka biri olarak orada, onlarla masada seyirci olarak oturuyor, o kızın Kevin'in yanındaki sandalyeye oturmasını izliyordum. Sanki bir filmin içinde izliyordum onları, sadece birkaç saat içinde ne olabilir diye anlamaya çalışıyordum. Mutfak masasının üzerinde kolunu uzatıp küçük metal köpeği gülümseyerek kızın önüne koydu. "Teşekkürler," diyordu kız şarkı söylercesine. Yüzünün pembe ye döndüğünü, onun yüzünden kızardığını hissedebiliyordu.

"Sanırım ben şapka olacağım." Kevin boyun eğmişti.

"Ayakkabı ol, ayakkabı daha iyi." Seçenekleri bir hayli sınırlıydı. Köpek belirgin bir şekilde herkesin ilk tercihiydi. Birkaç

yaz önceki sonu hastalıkla biten, yağmura yakalanmış dışarıdaki Monopoly'den sonra arabayı kaybetmişlerdi, o yüzden geriye yalnızca el arabası, yüksük, şapka ve ayakkabı kalmıştı. Kıza göre ayakkabı diğerlerinden daha mantıklıydı, sonuçta yürüyebiliyordu. En azından teorik olarak. Şapka, yüksük ve el arabası ona çok rasgele seçilmiş gibi geliyordu.

"Peki. Sen ayakkabı daha iyi diyorsan ayakkabı olurum." Masarın karşısından kıza gülümsemişti. BAŞLANGIÇ karesine parçalarını aynı anda koydular ve kız parmaklarının birbirine değmesini sağlayan kendisi mi yoksa o mu anlayamadı. "Bankacı olmamı istiyorsun, değil mi?" diye sordu. Kız başını salladı. Midesi birden tuhaf, hoş bir şekilde ağrımaya başladı. Kevin kızın bankacı olmaktan nefret ettiğini hatırlamıştı. Kızın gururu okşanmıştı. Yüzü koca bir aptalınki gibi pembe alevle yanıyordu.

Kevin tahtada iki kez tur attı, kızsız ucuz arazilere kalmıştı: Baltic Bulvarı, sonra onu üç adım geriye, gelir vergisine götüren şans kartı. Monopoly hiç onun oyunu olmamıştı zaten.

"Abim nerede?" diye sormuştu kız normal bir şekilde. Kevin'in Caelin'den kopması tuhaftı. Kıza normal bir insanmış gibi davranması, bilerek onunla böyle zaman geçirmesi tuhaftı.

"Telefonda." On bir atıp St. Charles'ı aldı ki bu da pembe mülkleri tekeline almasını sağladı; Virginia'ya iki ev dikti.

"Kiminle konuşuyor?" diye sordu kız, çaresizce onunla konuşmaya devam etmek istiyordu. Kız zarı attı ve birle iki geldi, böylece yine şans kartına kaldı: On beş dolarlık başka bir fakirlik vergisi ödedi. "Hay ben!" dedi, tatlı küçük kız sesiyle. Küfür etmemesi gerekiyordu.

Sonra Kevin ona, daha önce kimsenin gülümsediği gibi gülümsedi. Hayatında ilk defa o çocuksu, üzerinde uyuyan minicik, *base* cinsi köpekler olan ince geceliği giydiği için utanması gerekiyormuş gibi hissetti. "Kız arkadaşıyla, kimle olacak?" diye cevapladı, kızın elinden parayı alarak.

"Sence kız güzel mi?" diye sordu, dört atıp turuncu tekeli tamamlamak üzere için New York Bulvarı'nı almasını izlerken.

“Bilmem, öyle sanırım. Neden?”

Kız omuz silkti. Abisinin üniversiteli kız arkadaşının sadece fotoğraflarını görmüştü ama kızın gerçekten güzel olduğunu söyleyebilirdi. Bir anda Kevin’ın kızı güzel bulup bulmadığıyla neden ilgilenmeye başladığını bilmiyordu. Belki gizliden gizliye kendisinin öyle olmadığını bildiği içindi. Çünkü kendisi köşeli ve dümdüzdü. Çünkü Kevin’ın güzel olacağını düşüneceği bir kız gibi görüldüğünü düşünmüyordu ve öyle görünebileceğini de hiç sanmıyordu.

Kız zarı atınca altı ve dört geldi. Kamu Fonu: Kodese git. “Ah, hadi ama! Şimdi de kodese mi gireceğim?” dedi, kartı Kevin’ın görmesi için çevirerek.

“Hay ben!” diye kızın sesini taklit etti Kevin.

“Hey!” Kız sırtıttı ama sonra kendisiyle dalga geçtiğini fark etti. O zaman masanın altından ayağını tekmeledi.

“Of, tamam tamam.” Kız kodesten çıkmak için düşüş atmayı beklerken Illinois Bulvarı’na ve Marvin Bahçeleri’ne ev dikti.

Kızın sırası geldiğinde zarı iki elinde sallayıp bıraktı. Bir adet altı tahtadan çıkıp masanın kenarına, diğeri de Kevin’ın sandalyesinin altına düştü.

“Ah, ne o? Ne o?” diye sordu görmeye çalışarak.

“Altı,” dedi Kevin masanın altından. Altı olduğu görünür biçimde zarı tahtanın ortasına koydu. “Özgürsün.” Sırtıttı.

“Gerçekten altı mıydı?” diye sordu ona. Ne de olsa kız hile yapmazdı.

“Yemin ederim,” dedi, elini yemin eder gibi havaya kaldırarak.

Kız ona masanın karşısında şüpheli şüpheli bakıp en sonunda kararını verdi. “Sana inanmıyorum.”

“Ah. Bana nasıl güvenmezsin? Bu canımı acıttı, Edy. Gerçekten.” Tuhaf, ciddi bir şekilde konuşmuş olsa da aslında öyle değildi çünkü gülüyordu. Kız tam olarak anlamadı. Tek bildiği bunun onu gergin ve aynı anda heyecanlı hissettirdiğiydi. San ki başka bir şeyin daha olma ihtimali vardı ama ne olduğundan emin değildi.

“Pekâlâ, sana inanıyorum. Sana güveniyorum,” dediğini duydum kızın.

Kızı tokatlamak istedim. Ayağa kalkıp küçük köpeği ve ayak-kabıyı, plastik evleri ve parayı devirerek masayı süpürmek istedim. Çünkü kız çekingen bir şekilde gülümsüyordu, Kevin’ın gözlerine baktığımda o zaman kızın göremediği şeyi gördüm: o ânın geldiğini. Uzun zamandır bunu düşünüyordu ve emindi, bunu anlayabiliyordum ama yapacağını ve kızın bununla yaşamasına neden olacağını anladığı an buydu.

“Güzel.” Tekrar sırttı. “Senin sıran.”

Kız köpeği ileri sürdü, Kevin’ın ona sinir bozucu bir çocuk değil de bir kızmış gibi bakıp duruşundan başka bir şey düşünmüyordu. Gözlüğünü çıkarmak için bahanesi olsun diye gözüne bir şey kaçmış gibi davrandı. “Ee,” diye başladı, mümkün olduğu kadar soğukkanlı konuşmaya çalışarak, “senin kız arkadaşın var mı?” Beklerken kalbinin nasıl çarptığını hatırladım, Kevin’la gördüğü her kızı aklında canlandırıyordu.

“Evet,” diye yanıtladı, sanki bu dünya tarihi boyunca ifade edilmiş en saçma soruymuş gibi.

“Ah. Ya, öyle mi?” Normal konuşmaya çok çalışmıştı ama o bile kulağa acınası ve üzgün geldiğini biliyordu. Tekrar zar attı ve umutsuzca iki sayıyı toplamaya çalıştı.

“Sekiz. Sen yedi adım ilerledin,” dedi Kevin kıza kanıtlarcasına. Kız köpeğini bir adım daha ilerletti. “Hayal kırıklığına mı uğradın?” diye sordu, her nasılsa düşüncelerini okumuştı.

Kız kafasını kaldırıp ona baktı. Gözlüğü olmadan bulanık görünüyordu. “Hayal kırıklığı mı? Hayır. Neden... neden uğrayayım ki?”

“Senin erkek arkadaşın var mı?” diye sordu.

Kızın nefesi boğazında tıkanı. Kendisiyle alay ettiğinden emindi. “Erkek arkadaş mı? Evet, tabii,” diye mırıldandı, gözlüğünü almak için uzanarak. Ama aniden, sadece bir anlığına Kevin’ın elini kendininkinin üzerinde hissetti.

“Gözlüğün olmadan iyi görünüyorsun, biliyorsun değil mi?”

Kız nefes almakta zorlanıyordu. "Öyle... öyle mi? Gerçekten mi?" Karışık, fazla uzamış perçemlerini kulağının arkasına sıkıştırdı. BAŞLANGIÇ'ı geçti, iki yüz dolar topladı. Kalbi birkaç hayati atışı atladı sanki.

"Evet, hep böyle düşündüm." Ona yoğun bir şekilde bakarak masanın karşısından hafifçe eğildi. "Yaran hâlâ duruyor," dedi, kızın yarasının olduğu yeri, benim yaramın hâlâ durduğu yeri kendi alnunda göstererek.

Kız onun yaptığını tekrarladı, cümle kurabilmek için fazla afallamıştı. Korkmaya başlamıştı, neredeyse bayılacaktı.

"O günü hatırlıyor musun?" diye fısıldadı, ona bir şey ifade ediyorlarmış gibi, kıza ifade ettiği şeyi ona da hissettiriyormuş gibi kelimelerle birlikte gülümsedi. "Acil servisi," diye hatırlattı. "Bisiklet kazanı?"

"Hı-hı," Kız nefes aldı. Sanki kızın o günü sürekli düşündüğünü biliyordu. Tüm hayatı boyunca yaşanan en romantik şey olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Erkek arkadaş istiyor musun?" Kıza gözlerini kısarak baktı. "Artık erkeklerden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Ben... Evet, hoşlanıyorum ama ben..." Kafası karışmıştı. Çünkü ona neyi soruyordu ki? Bir nevi erkek arkadaşı olmayı istiyormuş gibi gelmişti ama hayır. Hayır, tabii ki olmaz, dedi sessizce kendine. Dümdüz göğsüne bakıp, *Kesinlikle hayır, bu olmaz,* diye düşündü. Ayrıca Kevin'ın kız arkadaşı vardı, öyle söylemişti. Hem onun için büyüktü, fazla yetişkindi, öyle düşündü kız. Ama yine de o gülümsemenin mantığını bulamıyordu.

Kızın abisi yatak odasından gelip oyuna bakarak masanın başında dikildi. "Kev, ona bakıcılık yapmak zorunda değildin. O kendi kendini eğlendirebilir." Sırıttı. Kız alınması gerekip gerekmediğini bilemedi. Onun hakkında böyle şeyler söylediğinde abisine sinirlenmesi gerekiyordu. Ama sinirlenmemişti. Abisi mutfakta kaybolup kolunun altı cips paketleri ve iki elinde de biralarla saniyeler sonra geri döndü. "Hadi gidelim," diye fısıldadı Kevin'a, babasının birasını çaldıklarını fark etmemesine dikkat ederek.

Ama kız bu oyun her neyse onu oynamaya devam etmek istiyordu. Bitirmek istiyordu. Çünkü bunun en büyük gecesi olabileceğini düşünüyordu.

“Edy.” Caelin kızın dikkatini çekti. Parmağıyla kızı gösterip sonra o parmağı kendi dudaklarına götürdü, uluslararası sessiz ol işareti yapmıştı. “Anladın mı?”

Kız başını salladı, çok havalı olduklarını düşünüyor ve onların suçlarına katıldığı için kendini özel hissediyordu.

Kevin sandalyesini itekleyip ayağa kalktı. “İyi oyundu, Eeds.”

Ardından ikisi kaçak biralari ve cipsleriyle odadan çıktılar. Kız normal nefes almaya çalıştı ve gözlüğünü ait oldukları yere geri koydu. Renkli paraları ve plastik evleri, köpeği ve ayakka-bıyı kaldırdı. Tahtayı katlayıp parçalanmış kutusunun içine koydu ve ait olduğu yere, koridordaki dolabın oyun rafına kaldırdı. Ama bir şey hâlâ rahatsız hissettiriyordu.

Oturma odasına parmak uçlarında gitti, annesiyle babasına iyi geceler öpücüğü verdi ve kendi kendine tam on birde yatağa girdi. Bunu biliyordu çünkü kapıyı kapattığında haberlerin sesini duymuştu: “Saat on bir, çocuklarınızın nerede olduğunu biliyor musunuz?” Kendini sıkıca sarmalayıp pelüş oyuncaklarını duvara iteklemişti; pelüş oyuncaklar çocuklar içindi ve Tanrım, o aptal ötesi kız çocuk olmaktan nasıl usanmıştı.

Kız gözlerini kapadığında onu düşündü. Belki onun da kendini düşündüğünü düşündü. Ama o, kızı o şekilde düşünmüyordu. Kızı avucunun içinde tutuyor, her seferinde bir parmağını üzerine doluyor, kızın beynini yeniden şekillendirip büküyordu. Kızın kulağına fısıldamaya çalıştım: “Edy, uyan. Kapını kilitle. Tek yapman gereken bu. Kapını kilitle, Edy, lütfen!” diye bağırdım ama kız beni duymadı. Çok geçti.

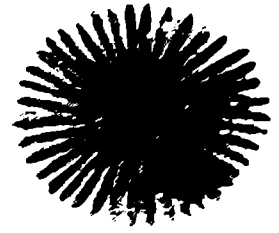
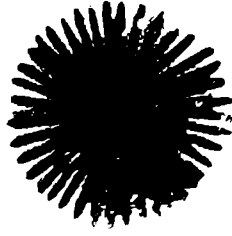
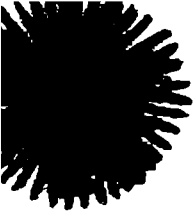

Gözlerimi araladım. Ağır ağır nefes alıyordum. Alnımı ter basmıştı. Ellerim bardak tutacaklarının köşelerini sıkıca tutuyordu.

Hemen etrafa bakındım. Mara koluma dokunup fısıldadı, “Ne yapıyorsun? İyi misin?”

İyiydim. Güvendeydim. Bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Şimdiyse uyanmıştım.

Başımı sallayıp nefesle beraber kelimeleri söyledim, “Evet. İyiyim.”

İKİNCİ DÖNEMDE Mara'yla ben aynı etüt odasında idik. Ki bu onunla zaman geçirmemin tek yoluydu. Tabii ki Cameron ve Steve de vazgeçemeyeceğim ekstralar olarak pakete dahildi.

Ben, Mara, Cameron ve Steve aynı masa oturuyorduk. Şans bu ki Amanda da hemen yanıımızdaki masada oturmuş ondan tarafa her baktığımda bana şeytani bakışlar atıyordu. İlk gün el sallayıp ona gülümseyerek beni okulun sürtüğüne dönüştüren yalanlarına aldırış etmediğimi ona söylemek istedim. Sorun yoktu. Aldırmıyordum. Aslında ona borçluydum. Nasıl olsa ilginç, aldırılmaz, hiçbir şeyi umursamaz biri olmamı sağlamıştı. Her şey için. Ama kömür gözleri hiç değişmeden içime doğru bakmaya devam ediyordu.

Masa arkadaşlarını bile aynı şeyi yapmaları için eğitmişti. Bir tanesini tanıyordum, tuvalet duvarındaki lakabıma "kesinlikle iğrenç kaşar"ı ekleyen kızdı. Soğukkanlı olmaya, görmezden gelmeye, kafama takmamaya çalıştım. Okuldaki bir sürü kız benden nefret ediyor, beş para etmez olduğumu düşünüyor ve erkek arkadaşları için endişeleniyorlardı. Kör ya da sağır değildim. Tehlikeliymişim gibi beni izlediklerini görüyor, birleştiril-

miş avuçlarının ve fısıltılarının arasından benim hakkımda konuşuklarını duyuyordum. Alışmışım. Diğer kızlar umurumda değildi. Ama Amanda farklıydı. Çünkü onun ne hakkı vardı ki? Ondan nefret eden ben olmalıyım. Yeterince umurumda olsaydı ederdim. Ama değildi.

Mara parmaklarını dudağına götürüp öptü, sonra dümdüz, avuç içi yukarı bakar hâlde elini ağzına götürdü ve üfledi. Öpücüğü odanın karşısına gitti. Cameron kalemini açmayı bıraktı, öpücüğü avucunda yakaladı ve elini ağzına koydu.

“Ee, siz gerçekten... yani... yapmadınız mı?” diye fısıldadım Mara’ya.

“Henüz değil ama yakın. Sanırım,” dedi sakince, dünyada başka hiçbir şey onu mutlu edemezmiş gibi Mara’nın çizim kalemelerini açmaya geri dönmüş olan Cameron’a sersem sersem bakarak.

Cameron’la ve gelecekleriyle o kadar meşguldü ki doğum günümü bile sormamıştı. Her yıl, sadece ikimiz dışarıda yemek yemeye giderdik. Bu bir gelenektir. Bu yıla *Cheesecake Factory*’e gitmeye karar vermişim ama bunu henüz bilmiyordu çünkü söyleyecek şansım olmamıştı. Çünkü daha sormamıştı.

“Mara, yarını hatırlıyor musun hani...”

“Şşş.” Salonun öğretmenini Bay Mosner parmağını dudaklarına götürdü. “Hanımlar, lütfen... Buraya boşuna etüt odası denilmiyor; burası ders çalışmak için, konuşmak için değil.”

“Ne diyordun?” diye fısıldadı Mara bana.

“Hiç.”

O gece Mara’dan gelecek yıllık gece yarısı doğum günü aramasını bekledim. Bekledim ve bekledim ve bekledim. Belki uyuyakalmıştı. Ya da belki bu gece yarısı doğum günü aramaları için fazla yaşlanmıştık.

Bir sonraki sabah dolabıma gittiğimde doğum günü süslemeleri yoktu. Sorun değildi, belki doğum günü süslemeleri için

de fazla yaşlanmıştık. Ama sonra onu matematik dersinde, öğle yemeğinde, çalışma salonunda ve dört kere ders arasında gördüm, bugün doğum günüm olduğunu bildiğini gösteren hiçbir harekette bulunmadı. Okuldan sonra beni eve bıraktığında akşam yemeği için nereye gideceğimizi sormadı, beni almaya geleceğini söylemedi.

“Edy? Mara’yla dışarı çıkacaksın sanmıştım,” dedi Vanessa, evde dolaşırken beni uzandığım koltukta görünce. Çantasını, anahtarlarını ve kolunun altına sıkıştırdığı mektubu bıraktı ve biraz fazla endişeli bir hâlde bana baktı. “Mara’yı son zamanlarda etrafta fazla göremedik. Aranız açılmış falan değil, değil mi?” diye sordu, sahte olağan, fazla yüksek, bu endişeli ebeveyn rolü için fazla çabaladığını anladığım ses tonuyla.

“Hayır, sadece her bir dakikasını birlikte geçirdiği bir erkek arkadaşı var.”

“Yine de akşam yemeğine gideceksiniz o zaman? Çünkü ben de bir şey yapabilirim, sorun olmaz.”

“Hayır, evet, sorun yok. Yani, yine de gidiyoruz.”

“Eh, güzel. Nereye gideceksiniz?” diye sordu zarfların arasında gezinip onları çöpe ve fatura yığınlarının üzerine atarken.

“*Cheesecake Factory*,” diye yalan söyledim. “Kuponum var.” Ki bu teknik olarak doğrudu, onları teknik olarak kullanmayacak olsam da.

“Güzel.” Çöp. Fatura. Çöp. Çöp. Fatura. “Büyükkannenle büyükbaban sana kart yollamış, ah ve Phoneix’deki halan Courtney de,” dedi, bana kırmızı ve sonra mor bir zarf uzatarak. Hep bunu yapardı; Phoneix’deki halan Courtney, Michigan’daki amcan Henry, Pittsburg’daki kuzenin Kim... Sanki birden fazla Courtney Hala, Henry Amca ve Kuzen Kim varmış gibi.

Önce mor olanı açtım. Büyükkennemle büyükbabamdandı. Önünde bir oyuncak ayıya balon veren başka bir oyuncak ayının resmi vardı, içi ise şöyleydi: “Umarım doğum günün bal gibi geçer.” Kart büyük ihtimalle beş yaşındakiler için hazırlanmıştı ama içinde on yedi dolarlık bir çek vardı ve boş satırda büyü-

kannemin bitişik el yazısıyla şu yazıyordu: “17. Doğum Günün Kutlu Olsun, Eden.” Geçen sene on altı dolarlık çekti, gelecek seneyse on sekizlik olacaktı. Courtney Hala minnetle cebime sıkıştırdığım bir yirmilik göndermişti.

Vücudumu kanepeden kaldırarak odama gittim, kıyafetlerimi değiştirdim ve büyük bir doğum günü kutlamasına hazırlanma şovu sergiledim. Gelecek iki üç saat için nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“İyi eğlenceler,” diye seslendi Conner mutfaktan, ben çıkarırken.

“Edy, bekle, eve geldiğinde uyuyor olursak diye, iyi ki doğdun.” Vanessa, kapı ağzında bana garip bir şekilde sarıldı. “Seni seviyoruz,” diye ekledi son olarak da.

Deniyorlardı, bunu takdir ediyordum.

Sadece artık yapamıyordum. Çok zordu.

HALK KÜTÜPHANESİNİN mükemmel bir saklanma yeri olduğu ortaya çıktı, okulun kütüphanesinden bile iyiydi. Hiç kimse sizi yargılamadan umutsuz, acınası, yalnız bir ezik gibi hissedebilirdiniz.

Telefonum önümdeydi. O arar diye tam gözümün önünde duruyordu. Zil sesini kafamın içinde duyabiliyor, en yakın arkadaşının doğum gününü unuttuğunu fark ettiği için ne kadar aptal olduğunu anlayacağı ânı iple çekiyordum.

Okul defterlerimden birinin sayfalarını boş boş çevirdim. Her sayfa aynı şeyle başlıyordu, tarih ve hiçlik. Sanırım yılın başında not almaya yeltenmişim ama şimdi sadece ara sıra kenarlara karalanmış “Bu kalem yazıyor mu??” yazıları görünüyordu. Her sayfayı çevirdiğimde ellerimin daha çok titrediğini hissettim. Salladım. Parmaklarımı olabildiğince esnettim. Sonra da yumruk hâline getirdim. Bunu defalarca tekrarladım. Avuçlarımı bacağımın üst kısmına sürüp kan dolaşımını sağlamaya ya da problem her neyse onu geçirmeye çalıştım. Ama daha kötüleşti. Beni gerginleştirmeye başladı ki bu daha çok titremelerini sağlı-

yordu. Defteri sertçe kapatıp ellerimi dümdüz kapağın üzerine koydum. Titreme durmayacaktı.

Telefonumu ve diğer eşyalarımı alıp bir bilgisayara girmek için referans bölümüne gittiğimde nefesim ağırlaşmıştı. Basit bir bahane olsa da beni çok daha iyi hissettirebilirdi. Gelen kutumu kontrol ettim: Mara'dan ses yoktu ama Caelin'den gelen bir mesaj vardı. Konu kısmında "Doğum Günün Kutlu Olsun" yazıyordu. Üzerine iki kere tıkladım:

Sevgili Edy,

Doğum günün kutlu olsun

-Cae

Eh, kısa ve özdü. Ama en azından hatırlamıştı.

CVP: Doğum Günün Kutlu Olsun

Sevgili Cae,

Teşekkürler. Gelecek hafta Şükran Günü için eve geliyor musun?

-Edy

Hemen cevap yazdı:

Evet, orada olacağım! Belki gelecek hafta sadece ikimiz birlikte vakit geçirebiliriz, ne dersin?

Cevap vermedim. Eşyalarımı topladım. Çıkmalıyım. Başka bir yere gitmeliydim. Herhangi bir yere. Gerekirse eve.

Yürüdüm. Ve yürüdüm. Soğuk kasım havası buzdan diliyle tenimi yalıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm de yürüdüm. Ta ki orada, kaldırımında, eskiden çok iyi bildiğim evin önüne gelene kadar. Bir anda durdum. Uzanıp posta kutusunun üzerindeki kırmızı bayrağa işaret parmağımla dokundum, siyah metal kutunun yanındaki ucu kalkmış yapışkan harflerin üzerinden elimi geçirdim: *M-I-L-L-E-R*.

Hemen elimi çektim. Biri izliyor olsa kim bilir nasıl tuhaf görüldüğümü düşünürdü. Oturma odasındaki televizyon duvarlara mavimsi bir ışık vuruyordu. Ebeveynlerinin odasındaki bir lamba da yanuyordu. Odası tabii ki karanlıktı. Çünkü burada değildi. Üniversiteye gitmişti.

Birdenbire, gölgelerin içinden kedisini gördüm, hızlı, düzgün bedeni bir anda ön kapının arkasından ortaya çıktı. Bana doğru, yoldan dümdüz gelerek sinsice yürüdü, ayağındaki ılık bir hayalet gibiydi. Donakaldım. Çünkü onu alıp eve götürmek gibi güçlü bir istek duyuyordum.

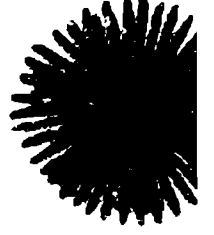
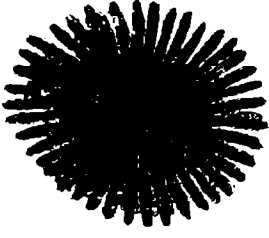
Bunu ciddi anlamda düşündüm.

“Kendine gel, Edy!” diye sesli bir şekilde fısıldadım.

Ellerimi montumun ceplerine koyup kendimi kaldırımın aşağı tarafına doğru yürümeye zorladım. Arkamı döndüm. Beni takip ediyordu.

“Uzaklaş!” diye bağırdım. “Eve git!” Onu kovdum ama bana doğru yürümeye devam etti.

Kalbim hızla çarparken neredeyse koşarak uzaklaştım.

“DÜN GECE NE YAPTIĞIMI tahmin edemezsin!” dedi Mara, ben yolcu koltuğuna binip kemerimi taktığımda. Onu şimdi yüz yüze görünce sandığımdan daha fazla sinirlendiğimi anladım. Eskisinden daha fazla sinirlenmiştim. Neredeyse sersemlikten patlamak üzereydi, o yüzden dün gece yaptığı şeyin Cameron’ı içerdiğini biliyordum. Geri geri evimin önünden uzaklaşıp normal yola çıktı. “Eh... yaptık işte.” Bana baktı, çok heyecanlıydı.

“Harika.” O erkek arkadaşıyla seks yapmıştı, bense neredeyse bir kedi çalışıyordum. “Gerçekten harika,” diye tekrarladım.

“Ne yani, benim adıma sevinirsin diye düşünmüştüm? Heyecanlanırsın?”

“Tebrikler.” Ellerimi iki kere yavaşça çırpım.

Dur levhasına doğru yavaşlarken gülümsemesi tersine döndü. “Sorunun ne senin?”

“Benim sorunum dün akşam beni yapayalnız bırakman!”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Düşün, Mara. Dün neydi?”

“Bilmiyorum, perşembe mi?”

“Ne var biliyor musun, unutsun gitsin, fark etmez.”

"İyi," dedi kısaca. Anayola çıkarken gazı kökledi.

Geri kalan zaman boyunca okula gidene kadar bir şey söylemedik. Arabanın içi havasızdı, bir sürü konuşulmamış sözle ve uzun zamandır bastırduğumuz şeylerle doluydu. Baskı, ön camı kırabilecek kadar yüksekti. En sonunda öğrenci otoparkına geldiğimizde kemerimi fırlatırcasına açtım, tam aramızdaki kabuğu patlamaktan koruyan kapıyı açarken...

"Bekle, Edy," dedi Mara. Durdum. "Bunu sana söylemeyecektim ama... söylüyorum işte." Derin bir nefes alıp verdi. "Son zamanlarda senin yanında durmak zor. Gerçekten ama gerçekten zor. Cameron'la çıkmaya başladığımdan beri sanki sen tam bir..." Durakladı, diplomatik bir sözcük aradı.

"Ne, tam bir pislik miyim?" Söylerken güldüm, hakikaten tam bir pisliktim.

"Evet," diye yavaşça onayladı.

"Eh, Cameron'la çıkmaya başladığından beri sen de berbat bir arkadaş oldun. Senin yanında durmak da zor çünkü tamamen benmerkezcisin ve kendinden başka hiçbir şeyi ya da kimseyi fark etmiyorsun! Ve kimse seni benim yanımda olmaya zorlamıyor, Mara, o yüzden yapılacak daha iyi işlerin varsa o zaman lütfen yoluna çıkmama izin verme..." Yalnızca nefes almak için durdum.

"Vay be! O kadar kışkandın mı?" diye suçlamada bulundu.

"Kıskanmak mı? İşte buna gülerim!"

"Mutlu olmama katlanamıyorsun, değil mi?" diye sordu, sanki bu kadar acıtan bir soruya cevap vermeliymişim gibi. "Sen öylesin diye ben de sefil kalacak değilim ve eğer gerçek arkadaşım olsaydın öyle olmamı istemezdin, benim adıma mutlu olurdun!"

"Ben sefil değilim. Senin sefil olmanı istediğim falan da yok. Tanrım, bunu bana söylediğine bile inanamıyorum!"

"Evet, öylesin ve herkesi de her zaman yanında sürüklüyorsun. Artık bunu yapmayacağım, bu kadar, tamam mı? Git ve istediğin kadar mutsuz ol ama bundan sonra beni bunların dışında bırak, olur mu? Ben Cameron'a âşığım ve artık mutluyum, sense bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun, aptalmışım falan gibi!"

“Evet, belki de öylesindir. Belki de herifin birinin hayatını kontrol etmesine izin vermen acımasıdır!” diye bağırdım, kan vücudumdaki her hücreye hücum ederken.

“Belki de acınası olan sensindir! Hayatımda beni önemseyen biri olmasını şeye tercih ederim...” Ama söylemek istediğini, bana çok uzun zamandır söylemek istediğini söylemeden önce durdu.

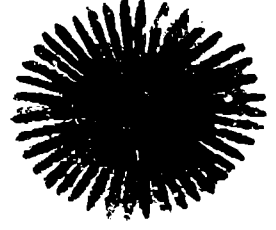
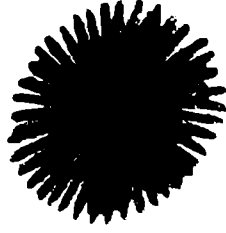
“Hey, bitir hadi Mara, neredeyse oldu!”

“Yüzleş artık,” dedi, kelimeleri keskindi. “Bir erkeği unutmak için tek yapman gereken düş almak, bu acınası!”

Beynim çalışmaya başlamadan oradan uzaklaştım, arkamdan kapıyı öyle sert çarptım ki omzumda bir şeyin yırtıldığını hissettim.

Günün geri kalanı boyunca ne konuştuk ne de birbirimize baktık. Cumartesi günü de bir şey olmadı. Pazar günü aradı. Telesekretere düşmesine izin verdim ama ardından hemen dinledim:

“Selam. Benim. Bak, doğum gününü unuttuğum için gerçekten üzgünüm. Belki gerçekten de berbat bir arkadaşımıdır. Sana söylediklerim için üzgünüm. Yani, öyle söylediğim için üzgünüm. Ama ciddiydim, Edy. Bence bunu gerçekten konuşmalıyız. O yüzden mesajımı alınca beni ara. Tamam, görüşürüz.”

PAZARTESİ GÜNÜ OKULA yürüyerek gittim. Erkenden oradaydım. Bu vakti dolabımı temizlemek için kullandım. Hafif ayak sesleri duyduğumda gelenin Mara olduğunu daha bakmadan anlamıştım. Koca koridorda sadece ikimiz olsak da onu görmemiş gibi davrandım.

“Selam,” dedi, yanımda durarak. “Evine gittim. Annen erken çıktığını söyledi.”

Cevap vermedim. Dolabın dibine tıkılmış kâğıtları aramaya devam ettim.

“Ne yani, şimdi de benimle konuşmuyor musun?” diye sordu keskin bir sesle.

Ona en sonunda yüzümü döndüm.

“Hafta sonu senden haber alırım diye düşünmüştüm,” diye devam etti. “Mesajımı almadın mı?”

“Aldım,” diye cevapladım sonunda.

“Tamam, o zaman beni hiç aramayacaktın yani?”

“Eh, bu pek aradığım özür sayılmazdı, Mara.”

“Sence sen de bana bir özür borçlu değil misin?”

Karşı karşıya, kollarımızı kavuşturmuş, ikimiz de diğerinden karşılık bekleyerek durduk.

“Tamam. Söylediğim şey için gerçekten üzgünüm,” diye kabullendim. “Cameron’la olduğun için acınası olduğunu düşünmüyorum. Ayrıca mutlu olmanı istiyorum, gerçekten. Sadece... sen beni cidden çok kırdın.”

“Edy, biliyorum. Sana söylediğim şeyden çok suçluluk duydum, gerçekten, öyle söylemek istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Ve doğum gününü unuttuğum için koca evrendeki en aptal yaratığım. Hâlâ bunu yaptığımı inanamıyorum!”

“Hayır, sorun değil, cidden. Ben fazla tepki verdim.”

“Hayır, gerçekten ama gerçekten berbat davrandım. Affedilemez bir şeydi.”

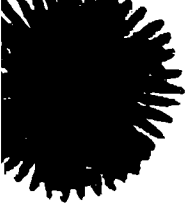
“Affedilemez değil,” dedim. “Yedi yılda bir kere kavga etmeye hakkımız var, değil mi? Sen beni affetsen, ben de seni affetsem nasıl olur?”

“Anlaştık.” Gülümsedi.

“Ee...” Bana söylemek için öldüğünü biliyordum. “Nasıldı?”

Derin bir nefes alıp iç çekti, kendini dolaplara doğru bırakıp hayal âlemindeymiş gibi tavana baktı. “Muhteşem. Çok harikaydı, Edy, gerçekten. Biri için böyle hissedeceğimi hiç düşünmedim. Bekle, bundan burada bahsedemem. Kimse bizi görmeden buradan çıkalım, kahvaltı yapıp derse geç gireriz. Ben ısmarlıyorum, tamam mı?”

Dolabımın kapağını kapattım. “Hey, ‘Buradan çıkalım,’ der demez beni tavladsın,” dedim gülerek. En yakın çıkışa doğru koştuk.

CAELIN, ŞÜKRAN GÜNÜ İÇİN planlandığı gibi eve geldi. Aramızdaki her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsa da ikimiz de durumu biliyorduk. Cuma günkü akşam yemeğinden sonra kapımı çalarak odama geldi. Kafasını içeri uzatıp “Edy... yarın? Sen ve ben? Hâlâ yapıyor muyuz?” dedi.

“Sanırım.” Omuz silktim.

“Mükemmel.” Gülümseyip orada garip garip dikildi. “Ben dışarı çıkıyorum o yüzden...” Elini sallamak için kaldırıp yürümeye başladı.

“Ben de çıkıyorum,” dedim arkasından, bir çeşit yarışmanın içindeymişiz gibi.

Tekrar kapının ağzında belirdi. “Çıkıyor musun?”

“Evet, ne olmuş?”

“Hiç,” dedi ama bana ölümcül bir bakış attı. “Biliyorsun, lütfen dikkatli ol, tamam mı, Edy?”

Gözlerimi devirip dolabımdan kıyafetlerimi çıkarmaya devam ettim.

Mara'yla ben ve Cameron'la Steve, Steve'in kuzenini tanıyan arkadaşının arkadaşının oda arkadaşının yurdundaki partiye giderken havada bir uğultu, bir titreşim vardı. Davet edilmiş sayılırdık. Ki bu yeterdi çünkü herkes iki günden fazladır ailesiyle küçük, sınırlı alanlara hapsolmuştu ve kendiliğinden patlamak üzereydi. Ya da belki öyle olan sadece bendim. Şoförün kim olduğuna karar vermek için bir tür oyun oynadık. En yavaş olan Cameron'dı, böylece ayık kalacak olan o oldu.

"Umurumda değil, yalnızca Mara'nın yanında olmak istiyorum," diye duyurdu. "İyi vakit geçirmek için kafayı bulmak şart değil."

Steve lanet araba kapısını benim için açtı. Onu görmezden geldim.

"Bu çok güzel, Cameron. Fakat benim iyi vakit geçirmek için kafayı bulmam gerek, o yüzden artık içeri geçebilir miyiz?" Müziğe doğru yürümeye başladım. Steve güldü. *Şaka yapmıyordum*, diyecektim az kalsın. Aslında daha fazla ciddi olamazdım. Kafayı bulmak sadece iyi vakit geçirmek için değil, Caelin yanına Kevin'ı da alıp gidene kadar önümde daha koca bir hafta sonu olduğunu bildiğim için de bir ihtiyaçtı. Damardan eroin falan almam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bulabileceğim bir yer olsaydı yapardım da.

Mara bana yetişti. "Pekâlâ. İlgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

"Onunla mı?" Başımla Steve'i işaret ettim. "Hayır, elbette ilgilenmiyorum."

"Hadi ama Edy, neden olmasın?" diye sordu, dirseklerimizi birbirine kilitleyerek kolunu benimkine geçirdi.

"Çünkü o çok..." Arkama baktığımda kolunu kaldırıp bana el salladı. "O çok..."

"Ne, iyi mi? Senin için fazla iyi, çok zeki ve şirin, sevimli ve tatlı mı?"

Önümüzdeki yolda duran sallanan koca bir taşı tekmeledim. "Onunla yatmamı bekleme, olur mu?"

“Beklemiyorum!” diye bağırdı, benden önce davranarak ileri doğru koşup taşı tekmeledi, hızla kolumu bırakması tökezlememe neden oldu.

“Evet, eh, o bekliyor!” Büyük bir adım atıp son, güçlü bir tekme savurdum, yolun kenarındaki çitlere doğru yuvarlanıp bizden tarafa geçti.

“Onunla...” Durdu, sonra fısıldayıp bana yaklaştı ve “yatmanı beklemiyor,” dedi.

“Bir şey bekliyor, anlayabiliyorum.” Tekrar ona ve Cameron’a baktım; bize yetişmeye çalışırken birbirlerinin koluna vuruyor, gülüyorlardı.

“Umutsuzsun, gerçekten öylesin,” dedi Mara gülerek. “Seninle ilgilenen hoş, düzgün bir çocuk. Akışına bırakamaz mısın?”

Dört buçuk kırmızı plastik bardağın ardından kalabalık, al-kole bulanmış, bas sesiyle dolmuş koridorda kendimle ilgili anlamsız sorular soran Steve’le birlikte duruyordum.

“Gelecek sene hangi okula gideceğine karar verdin mi?” diye bağırdı, diğer seslerin arasından.

Gelecek sene okula gitmeyecektim ama söylemeye değmezdi. O yüzden bir yudum alıp Steve’in konuşmaya devam etmesine izin verdim.

“Burayı düşündün mü?” diye sordu bana. “Eyalet okulu falan olduğunu biliyorum ama eve yakın, sence de iyi değil mi?”

“Hı-hı.” Başka büyük bir yudum içtim, aşağı inerken yaktı. Caelin buradaki okula gidip evde kalabilirdi. Ama bir eyalet okulu için fazla zekiydi. Bedava ulaşım, tam burs, hepsine sahip olabilirdi. Ben öyle bir şeye sahip olamayacak, nasıl hissettirdiğini bile bilemeyecektim ama onun için yeterli değildi. Gitmek zorundaydı. Beni burada çürümeye bırakmak zorundaydı. Vanessa ve Conner’la tek başıma baş etmek üzere bırakmak zorundaydı. Şerefsiz herif.

“Ben şu iki arasında kaldım...” diye başladı Steve. Ama ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü iki çocuk üstleri çıplak hâlde bağırarak koridora doğru koşuyordu, Steve’se onları

fark etmemişti bile. "Yani... temel olarak..." Bazı kısımları, parçaları yakaladım. "Çok iyi sosyal bilimler programları var ama çok pahalı, o yüzden bilmiyorum. Notlarım da burs alacak kadar yüksek değil."

Dinliyormuş numarası yaparak başımı salladım.

"Fotoğrafçılığı seviyor musun?" diye bağırdı.

"Ha?"

"Fotoğrafçılığı seviyor musun dedim?" diye tekrarladı daha yüksek sesle. Aslında ilk seferinde onu duymuştum ama bunun nereden çıktığını anlayamamıştım. Belki daha önce kaçırdığım kısımdandı. Birinci sınıfın yıllığında fotoğrafçılık yaptığını hatırladım.

"Ah, evet. Tabii."

"Bu hafta sonu bize gelmelisin. Sana karanlık odamı gösteririm."

Güldüm. Bu yeniydi. Yaratıcılığı az da olsa takdirimi toplamıştı.

"Komik olan ne?" diye sordu, dudakları kafası karışmış bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

"Hiç, sadece... Karanlık odan, bu ne demek oluyor?"

"Karanlık odam. Yatak odamdaki küçük odayı karanlık odaya çevirdim. İşte, fotoğrafları yıkamak için."

"Ah, karanlık oda." Gerçek anlamda.

"Evet."

"Evet."

"Ee?" diye sordu.

"Ee..." diye tekrarladım. "Ne?"

"İstiyor musun?"

"Neyi istiyor muyum?"

"Gelmeyi."

"Ah."

"Hayır mı?"

"Hayır, sadece *ah* dedim," dedim daha yüksek sesle.

"Ah. O zaman evet mi?"

“Şey...”

“Ne?”

“Kabul.”

“Kaçta?” diye sordu. “Bilmiyorum, ne zaman istersen sanırım. Sabahları çalışıyorum o yüzden... Bilmiyorum, belki öğleden sonra falan?”

İşte bu yüzden insanlar partilerde böyle muhabbetlere girmiyordu. Bardağımda kalanı bitirdim. Kahrolası konuşma. “Hey, Steve?” Sevimli bir şekilde gülümseyerek küçük kalbini manipüle ettim. “Bana başka bir içecek getirmek ister misin?” İhtiyacım olacaktı.

“Evet! Evet, tabii. Hemen dönerim.” Ve yüzlerin arasında kırmızı plastik bardağımla birlikte mutlulukla kayboldu.

“Hey, bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyor?” dedi boş boş dolanan ama şimdi iki elinde de kahverengi bira şişesiyle yanımdaki duvara yaslanmış olan çocuk.

Özellikle çekici sayılmazdı. Ama özel olduğu bir şey de yoktu zaten. Hem aradığım şey de tam olarak buydu. “Belki,” diye cevapladım.

“Bu binada kalmıyorsun, değil mi?” diye sordu, şişeyi bana uzatarak.

“Hayır.” Elinden aldım. Açıktı gerçi. İçmemeyi hatırlamak için yeterince ayık olduğumu umdum. Beni yanında götürmek için uyuşturmasına gerek yoktu; zaten gitmeye hazırdım.

“Ben de öyle düşünmüştüm, seni görsem tanırdım.” Bakışları aşağı doğru inerken gülümsedi. Bunun ne anlama geldiğini anlayacak kadar ayıktım. “Nerede kalıyorsun?” diye bağırdı, tereddütle gözlerime bakarak.

“Kampüsün dışında.” Ki bu yalan değildi.

“Dinle, seni zar zor duyuyorum... Koridorun ilerisine gitmek ister misin... bir oda var...”

Elime tutuşturduğu biradan büyük bir yudum aldım.

Sonra hatırladığım ilk şey onu koridorda takip ettiğimdi; aksak, gevşek bir tutuşla elimden tutmuş beni götürüyordu. O te-

levizyonda gördüğün türden normal bir oda ve diğer tarafında ayrı odalar olan süitlerden birine yönlendirdi. Etrafta gülen, bağırان, koltukların, sandalyelerin, sehparın üzerine öpüşen türlü insan vardı. Kapısında RACHAEL'A AYRILMIŞTIR, DİĞER HERKES ÇEKİLECEKTİR yazan bir odaya girdik. Her şeyin üstüne ürkütücü bir mor ve sualtı mavisi gölge düşüren bir lava lambası vardı. Rachael her an dönebilirdi. Çocuk şişeyi elimden alıp kendinin-kiyle beraber Rachael'in bilgisayar masasına koydu.

Yaklaşarak kolumda parmağını dolaştırdı. "Ee, bölümün ne?"

"Konuşmamıza gerek yok," dedim, ayakkabılarımı tekmeleyerek.

"Tam isabet," dedi bira kokan nefesiyle.

Oyuna falan zaman harcamadık. Gömleğimi sakar elleriyle açarken bir düğmeyi kopardı. Böyle giderse Steve gittiğimi bile anlamayacaktı. Dört adım sonra Rachael'in küçük yatağına yuvarlandık. Kemerini çözdü, düğmelerini ve pantolonun fermuarını açtı. "Tanrım, manyak seksisin," diye mırıldandı ağzıma doğru, aynı anda hem beni öpmeye, hem pantolonumu çıkarmaya hem de elini sutyenimin içine sokmaya çalışırken. Arka cebime uzanıp Steve sıkıcı, kibar biri çıkmazsa diye koyduğum prezervatifi çıkardım. O da gömleğini çıkardı. Vücudu benimki-ne değerken yumuşak ve zayıftı. Sorun değildi. Bunu umursamıyordum. Sadece bu ânı, unutmayı, kendimi geride bırakmayı umursuyordum.

Tam pantolonumu popomdan aşağı indirirken kapı açıldı. Girişe baktım. İki beden vardı: Rachael olduğunu varsaydığım biri ve onun elini tutan bir çocuk.

"Oğlum, ne oluyor lan?" Üzerimdeki çocuk iki karanlık figüre bağırdı.

"Bu benim odam, adi herif!" Minik bir Rachael ilerleyip lambanın düğmesine bastı; bir elimle gözlerimi, diğeriyle de vücudumu örttüm.

"Ne halt oluyor?" Tuhaf bir şekilde tanıdık bir sesin yavaşça konuştuğunu duydum.

Parmaklarımı aralayıp aralarından baktım. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

"Eden, kalk!" diye bağırdı. "Hey! Kalk hemen, şerefsiz herif o benim kız kardeşim!" diye bağırdı çocuğa.

"Yatağımdan defolun, bu iğrenç!" Rachael dar kotu, sahte punk saç kesimi ve gözlerinde birikmiş yaşlarla bize bağırdı. Sokakta havalı, en azından ilgi çekici gibi görünebilirdi. Ne yazık ki burada kız dergilerinden koparılmış şehvetli, üstsüz ünlü posterleri onu ele veriyordu. Benden bile numaracıydı. Gülmeye başladım. Burnundaki halkanın mıknatıslı mı olduğunu sormak istedim ama o anda sesimi nasıl kullanacağımı hatırlamıyordum gibiydim. Çocuk üzerimde donakaldı, delirmişim gibi bana baktı.

"Eğer şu anda kız kardeşimden uzaklaşmazsan," Caelin yatağa doğru atıldı, "senin ağzına sığarım!"

"Sakin ol be." Üzerimdeki isimsiz çocuk telaşla pantolonunu gitmeye başladı ki üzerimden kalkabilirdi.

"Herkes şimdi buradan çıkıp gitsin!" Rachael'ın fazla tiz sesiyle, elleri belinde, bize tehdit edici değil de komik bir şekilde bakarak bağırdığını duydum.

Çocuk en sonunda kalktı, ben de kot pantolonumu ilikleyip fermuarı çekmeye çalıştım. "Caelin, sen ne... yapıyorsun..." *burada*, diyecektim. Kelimelerin ağzımdan kötü çıkışı, yavaş konuşmam, masadan destek alırken bir anda başımın dönmesi beni şaşırtmıştı.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye bağırdı suratıma. Düşmeden zor duruyordum, kesinlikle düşündüğümde daha sarhoştum.

"Ve sen," dedi, çocuğu Rachael'ın duvarına itekleyip bir yığın kitabı yere devirerek. "O on altı yaşında, seni sapık! Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Dur artık!" diye bağırdı Rachael. "Odamı mahvediyorsun."

"Sakin ya, bilmiyordum, tamam mı? Gerçekten bela istemiyorum." Ellerini, "Beni vurma, ben masumum," dercesine havaya kaldırdı. Abimden hakikaten korkmuştu.

“Ben on altı...” *değilim*, demeyi denedim ama Caelin’in gözleri bir anda üzerime döndü ve içlerinde donakalmamı sağlayan iğrenme ve nefret vardı. Sadece donakaldım. Çünkü abim, kendisinin bir kızla birlikte olması gereken yerde beni bir erkekle birlikte olmak üzereyken yakalamıştı ve şimdiyse siyah dantel sutyenimle orada duruyordum ki öz kardeşim göğüslerimi bakmamakta zorlanıyordu.

“Tanrı aşkına, Edy! Üstüne bir şeyler geçiremez misin?” Başını eğip çocuktan uzaklaştı.

“Ben kaçtım,” dedi çocuk, gürültüye doğru tökezleyerek giderken gömleğini düzeltti.

“O herifle gerçekten seks yapacak mıydın, Eden? Onu tanıyor musun?”

Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirip açılmamış prezervatifi yataktan alarak cebime koydum. “Ne yani, sen onu tanıyor musun?” diye sordum, çalıp mahvetmediğimizden emin olmak için eşyalarını kontrol eden Rachael’ı işaret ederek.

“Ne var biliyor musun, ikinizin de şu anda buradan defolup gitmenizi istiyorum,” dedi Rachael, abimin eline iki bira şişesi tutuştururken.

“Bu konuda gerçekten üzgünüm,” dedi Caelin onu kenara çekip.

Rachael kollarını göğsünde birleştirip gözlerini devirdi. “Sadece git,” diye emretti.

“Peki,” diye fısıldadı, “üzgünüm.”

Rachael’ın odasından çıkıp ortak alana tek kelime etmeden, göz temasında bile bulunmadan geçtik. “Buna inanamıyorum,” dedi alçak sesle, şişeleri diğer odadaki masanın üzerinde duran kâğıt tomarının üzerine bırakırken. Koridora çıktığımızda bağır-maya başladı, “Hem burada ne işin var, Edy?” Biraz müzik yüzündendi ama daha çok sinirli, aşırı sinirli, onu hiç görmediğim kadar sinirli olduğu içindi.

“Belli ki senin yaptığın şeyi yapıyorum, Caelin.”

“Bunu sakın yapma. Bunu. Sakın. Yapma. Ukalalık etme.”

“Bir şey yaptığım yok!” diye bağırdım suratına doğru. Bende öfkelenme arzusu mu uyandırıyordu yoksa gülme isteği mi, emin değildim. Ağzımın benden bağımsız sırttığını hissettim. “Yoksa siktiğimin planlarını sikip attığım için mi sinirlisin. Sikişme planlarını sikip attığım için yani.” Yine de bu söylemek istediğim şey değildi. “Ne demek istediğimi biliyorsun. O kızı sikmek istedin.” Güldüm çünkü “sikme” sözcüğü kulağıma dünyanın en komik kelimesiymiş gibi geliyordu.

“Sarhoşsun, Edy. Çok sarhoşsun ve o çocuk senden faydalanmaya çalışıyordu! Geldiğim için şanslısın,” dedi, faydalanmaya çalışmak dünyanın en berbat şeyiymiş, kızların başına her gün gelen bir şey değilmiş gibi bu konuda çok ciddiye di.

“Benden faydalanmak mı?” İsterik bir kahkaha attım. “Benden.” Komikti. “Sarhoş musun, Caelin?” Omzuna vurmaya yeltendim ama tek yapabildiğim üzerine düşmek oldu. “Bilmek istiyorsan, daha çok diğer türlü. Hâlâ anlamadın mı? Senin tatlı, aptal, masum kız kardeşin değilim. Senin...”

“Tamam, tamam, dur artık.” Beni susturmak için küçük bir el hareketinden başka bir şeye ihtiyacı yokmuşçasına elini kaldırdı. Utanmış gibi etrafa bakındı.

“Hayır. Ne düşünüyorsun ki? Sence ben içki, sigara içmiyorum, sikişmiyorum...”

“Tanrı aşkına, Eden!”

“Ah, pardon... seks yapmak, sevişmek, sen hangisini tercih ediyorsun?”

“Yeter.”

“Yüzlerce erkekle seks yapmadığımı mı düşünüyorsun, Caelin?”

“Kapa çeneni!”

“Tamam, belki yüzlerce değil. Daha çok yüz, aşağı yukarı tabii.” Bölünmüş olmasaydı tam sayı on altı olacaktı ama öylesine düşüp kalktıklarımı ve tam anlamıyla seks yapmadıklarımı say-sam bahse verim yüze ulaşırdı. Ve yüz, kulağa değersiz bir on beşten daha berbat geliyordu. Bazen öylesine takılmak bile ye-

tiyordu. Son zamanlarda değil ama. Son zamanlarda hiçbir şey yetmiyordu.

“Kapa çeneni, Edy, ciddiylim!” dedi dışının arasından alçak sesle.

“Edy,” dendiğini duydum arkamdan. Çok çabuk dönünce dengemi kaybettim. Caelin kolumu yakaladı. Ben de onu ittim. “Seni arıyorduk.” Mara’ydı, arkasında Cameron ve Steve duruyordu. “Ne oldu?” diye sordu, bir bana bir de Caelin’e bakarak.

“Ne mi oldu, Mara?” diye bağırdı Caelin. “İkinizin de burada olmaması lazım!” Sonra Cameron’la Steve’e ters ters baktı. “Siz ikiniz ne halt oluyorsunuz?”

Tanıştırmayı kendim yapmaya karar verdim. “Caelin, bu Cameron, Mara’nın erkek arkadaşı ve çok muhteşem, rüya gibi biridir ve iyi vakit geçirmek için kafayı bulmasına gerek yoktur, onu seversin, seçilmiş şoförümüz kendisi. Ve bu...” Kolumu Steve’in koluna attım. “Bu Steve. Ama Steve’i düşünmene gerek yok. Dış görünüşünün seni aldatmasına izin verme, normal bir çocuk gibi görünebilir ama aslında utangaç, küçük bir şapşaldır, değil mi Steve?”

Ona bakmak için başımı döndürdüm ama ayaklarım onu takip etti ve vücudum onunkine doğru eğildi. Sıkıca omzuna tutunup dengemi bulmaya çalıştım ve o da beni düzeltti. “Gördün mü?” Güldüm. “Demek istiyorum ki, Steve iyi çocuktur, Caelin. İyi, normaldir ama...” diye bağırdım, nefes almak için durakladım. “Ama beni karanlık odasına davet etti ve buraya birlikte geldik. Birlikte, Caelin. Evet, buraya biriyle birlikte geldim!” Steve’in kolumun altından kaydığını hissettim ama gözlerimi Caelin’in yüzünden ayırmadım, tepkisinin her saniyesini hatırlamak istiyordum.

“Edy, lütfen, lütfen ama lütfen o çeneni kapat!” diye bağırdı. Kaydettim, hepsini; yanaklarının kızarmasını, şakağındaki damarın atışını, değişken ses tonunu, titreyen ellerini, yani kontrolü kaybedişini beynime işlemek için çok çabaladım

“Dur bakalım...” Mara beni savunmaya başladı.

“Hayır, sorun yok!” diye bağırdım, sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı. “Caelin kız kardeşinin bir orospu olduğunu sindirmekte zorlanıyor sadece! Doğru mu, Cae? Olan bu, değil mi? Yoksa seni rahatsız eden başka bir şey mi var?”

Bana sadece bir anlığına o kadar sinirli baktı ki vurabilirmiş gibiydi, sanki. Neredeyse vurmasını dileyecektim çünkü beni tamamen görmezden gelmesinden, mükemmel hayatını kirleten önemsiz bir toz zerresi gibi hissetmek için yaratılmaktan daha iyi hissettirirdi. Ama o an geldiği kadar hızlı gitti, artık beni görmüyordu.

“Bakın, o çok sarhoş,” dedi, üçüne dönerek. “Siz onu eve götürebilir misiniz, götüremez misiniz?” diye sordu, ben yokmuşum gibi davranıyordu. Bu, basketboldan bile daha iyi oynadığı bir oyundu.

“Evet. Tabii. Götürürüz, söz,” dedi Cameron, başını ciddi ve sorumluluk sahibi biri gibi sallayarak. Duyma mesafesindeki herkese; Caelin’e, Cameron’a, Steve’e, Mara’ya, hatta etrafta durmuş bize bakan insanlara, Rachael’a, on altıncım olabilecek olan çocuğa, buralardaysa ki öyle olduğuna emindim, Kevin’a BİR SİKTİR GİT diye bağırarak istedim.

Caelin uzaklaştı. Bana bakmadı, başka bir şey söylemedi. Herkes bana çok önemli bir maçı kaybetmişim gibi rahatsız bir acımayla yan yan bakıyordu. Her ne oynuyorduysak, kaybedenin ben olduğumu düşünüyorlardı. Değildim. Kaybeden oydu. Hepsi kaybetmişti. Ben değil.

“İyi misin?” diye sordu Mara, omzuma dokunarak.

“Evet, tabii.” Burnumdan bir homurtu çıkardım. Serttim. Katlanabilirdim. Ne olmuştu yani?

“Tatlım, ağlıyorsun sen,” dedi, endişeli görünüyordu.

“Ağlamıyorum!” Bu saçmalıktı. Ama kolumla gözlerimi sildiğimde üzerinde iki kirli, siyah maskara izi kaldı.

“O asla ağlamaz,” dedi Cameron’la Steve’e.

“Seni duyabiliyorum ve ağlamıyorum! Belki bir sebepten gözlerim sulanıyor ama ağlamıyorum,” diye bağırdım.

Eve giden tüm yol boyunca kimse doğru düzgün bir şey söylemedi.

Ertesi gün Caelin benimle bir kere bile konuşmadı. Söylememe bile gerek yoktu ama istediği özel abi-kardeş buluşmamızı da gerçekleştirmedik. Ve pazar sabahı kalktığımda gitmişti.

Pazartesi günü okulda kimse bana bir şey söylemedi. Ya da salı günü. Ya da çarşamba. Cameron'ın benimle konuşup konuşmaması umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse Steve'in konuşup konuşmaması da değildi. Mara'ya gelince, tam olarak beni görmezden geliyor denemezdi, sadece varlığımdan pek de mutlu görünmüyordu.

"Pekâlâ, neden herkes tuhaf davranıyor?" diye sordum Mara'ya en sonunda, perşembe günü dolabının yanında.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı, bana bakmıyordu bile.

"Partiden beri kimse benimle konuşmuyor."

"Şu an seninle konuşuyorum."

"Evet ama çok az."

"Eh, onları suçlayabilir misin? Çok kabaydın, Edy."

"Sana karşı değildim."

"Doğru ama Cameron'la dalga geçtin." Durakladı, tepkimi bekliyordu. "Steve'le de. Senden gerçekten hoşlandığını bilmene rağmen ona berbat davrandım."

"Davranmadım. Berbat değildi." Eğer benden gerçekten hoşlanacak kadar salaksa kendi sorunuydu.

"Edy, bariz bir şekilde onu ekip başka bir çocukla takılmaya gittin. Ama sanırım o birazcık şapşal, değil mi? O yüzden kimin umurunda ki," dedi, gözlerini devirip.

"Böyle söyleyince kulağa kaba geliyor ama öyle demek istemiştim, öyle gerçekleşmedi. Sahiden."

Sadece kollarını göğsünde birleştirip başını salladı.

"Sarhoştum, Mara. Bir anlamı yoktu, biliyorsun."

“Evet, tam olarak öyle.” Keskin bir nefes aldı. “Gerçekten bir sorunun olduğunu düşünüyorum, Edy?”

“Neymiş, içki problemi mi? O kadar içmiyorum ki, sen benden daha fazla içiyorsun.”

Bunalmış gibi dolabını çarparak kapattı, sanki benimle konuşmak dev bir projeydi. “Hayır, demek istediğim bu değil. İçki problemi falan değil ama bir sorunun var. Hiçbirinin anlamı yoktu, öyle mi?”

“Evet, öyle söyledim ya,” diye tersledim, sabırsızlanmaya başlıyordum.

“Ama senin için hiçbir zaman anlamı yok.”

“Ee?” Keşke ama keşke beni psikolojik çemberlerinin içinden atlatmak yerine doğrudan söylemek istediği şeyi söyleseydi.

“Eesi, senin için artık hiçbir şeyin anlamı yok. Son zamanlarda sanki buralarda değilsin, Edy, çok uzaklardasın. Bu beni endişelendiriyor.”

“Neredeymişim, neden bahsediyorsun?”

“Sanki... Bilmiyorum, sanki uçuşuma sürükleniyormuşsun gibi hissediyorum.” Parmakları havada görünmez bir çizgide ilerledi, sonra sanki uçuşumdan düşüyormuş gibi elini dimdik aşağı bıraktı.

“Fazlasıyla abartıyorsun.”

Başını sertçe iki yana salladı. “Hayır, bu sefer kontrolden çıktın. Cidden. Sana göre bile delice davranıyorsun.”

“Bu nereden çıktı? Biraz fazla içip küçük erkek arkadaşına tam olarak kibar davranmıyorum diye birden deli mi oldum?”

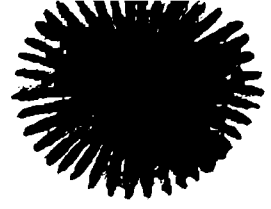
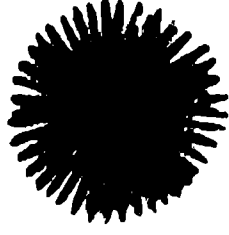
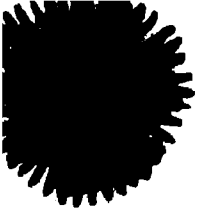
“Edy, dur artık. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Her şeyden bahsediyorum.”

Yüzümün bir sırtışa doğru eğildiğini hissettim, Caelin’in yaptığı ve sadece dudağının o yamuk duruşunu kaybetmek için yumruklamak istememi sağlayan küçümseyici türdendi. “İlgin için sağ ol,” diye hırladım, “ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Edy...” Ağlamamaya çalışıyormuş ama her an başlayabilirmiş gibi dudakları aşağı doğru sarkmıştı. “Böyle olman hoşuma gitmiyor.”

“Nasıl olmam?” diye sordum, pek kibar bir şekilde değildi. Bu bardağı taşıran son damla oldu.

“Düzgün düşünmüyorsun ve... sanabilirşeyolacak.” Ağlamadan söyleyebilmek için çok hızlı konuşmuştu. “Lütfen. Dinle. Tamam mı?” Ardından derin bir nefes aldı ve gözleri dolmaya başladı, akmanın sınırına dayandı. Bir tanesi aşağı yuvarlandı, sonra da cama yağın yağmur gibi bir ordu dolusu. Ağladı. Ben- se, mükemmel bir arkadaş olduğum için sadece yürüdüm gittim.

GECE YARISINI GEÇMİŞTİ. Dışarıda durmadan kar yağıyor, rüzgâr uğulduyordu. Uyuyamıyordum. Rahat edemiyordum. Lanet olası yumru yumru olmuş uyku tulumu. Başımı çevirdiğimde gözlerim, yerle masamın ayağı altına dengede kalmasını sağlamak için sıkıştırılmış dokuzuncu sınıf yıllığıma takıldı. İnce sırtından tutup çektim, hemen çıktı. Masa, desteği olmayınca ileri doğru devrildi.

Kulüpler ve organizasyonlar kısmına gelene kadar boş boş sayfaları çevirdim.

Öğle Molası Kitap Kulübü.

Bayan Sullivan, kitap ödünç verme masanın arkasında poz vermişti; gözlüğü burnunun ucuna inmişti ve işaretparmağı dudaklarının önünde durmuş şşş işareti yapıyordu. Altımız etrafında duruyorduk, her bir yanında üç kişi vardı ve hepimiz en melekse yüz ifadelerimizi takınmış ona altı parlak kırmızı elma uzatıyorduk; çok inek işiydi, çok çok fazla. Benim fikrimdi. Steve, benim bantla zemini işaretlediğim yere tripodunu kurmuştu. Ve elmalar konusunda da ısrar etmiştim. *Cortland, Empire, Gala,*

McIntosh ve *Red Delicious'a* izin vardı ama *Ginger Gold* ve *Golden Delicious'a* yoktu ve benim düzenlediğim hiçbir yıllık fotoğrafında *Granny Smiths* olmayacaktı. Kimsenin yanlış elma getirip fotoğrafımın içine etmeyeceğinden emin olmak için e-posta bile göndermiştim. Sanırım bu, Öğle Molası'nın sonunun başlangıcıydı. Ama yılın en iyi grup fotoğrafı yarışması olsaydı, Öğle Molası Kitap Kulübü ışık hızında birinci olurdu. Elmalarımızın gri pürüzlerini karşılaştırdım, mükemmel bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı. Sarı ya da yeşil bir elmanın her şeyi mahvedeceğine emindim.

Daha yakından inceledim; herkesin şaşkın suratını, Steve'in tombul yanaklarını, Mara'nın içtenliğini, Bayan Sullivan'ın uyum sağlayışını ve kendimi. At kuyruklu ve eski gözlüklü bendim. Yüzümde bir gülümseme vardı ama yanlıştı çünkü gözlerimde boş, ölü bir karanlık duruyordu. Sanki ne olduğunu söyleyemeyeceğim bir şey kaybolmuştu. Ama bu kaybolan şey önemliydi, çok önemliydi ve elimden alınmıştı. O şey artık gitmişti. Belki de sonsuza dek.

Spor kısmına geçtim. Erkekler birinci basketbol takımı. Sürekli omzuma vuran biri gibi orada, aklımın arka kısımlarında oturuyordu. Kendimi evinin önünde bulduğum günden beri. Onu ait olduğu köşeye doğru iteklemiştim. Ama şimdi bakmak zorundaydım. Artık onu görmezden gelemedim. Bu kadar yakinken olmazdı. Elimi yüzlerin üzerinde gezdirdim. Ve işte oradaydı. 12 numaralı formasının içinde. Kalbim eskisi gibi hızlı ve sert bir şekilde attı. Gözlerimi kapamaya zorladım. Parmaklarımı sayfayı çevirmeye zorladım. Böylece onun yüzüne artık bakamayacaktım, böylece listedeki adını görmeyecektim, böylece hayatımın geri kalanı boyunca onu unutmaya devam edebilecektim.

Bunun yerine, eskiden olduğum kızın hayaletini ziyaret etmek için dokuzuncu sınıf bölümüne geçtim. Oradaydı, Maureen Malinowski'yle Sean Michaels'ın arasında. Gözlüğüyle falan.

* Hepsi birer kırmızı elma türüdür. -çn

** Sarı ve yeşil elma türlerinin isimleri. -çn

Aptal masum suratına aptal masum bir gülümseme yerleşmişti. Bu fotoğraf lisenin ilk günü, yani onun hayatının başlayacağını düşündüğüm gün çekilmişti. Aptal, acınası, düz göğüslü günlerinin çok sürmeyeceğini nereden bilecekti?

O tuhaf, çok çirkin olmayan ama çok güzel de olmayan kızı kıskanıyordum. Keşke baştan başlayabilseydim. Tekrar o olabilseydim. Özel bir sırrı, tekrar o olmamın yolunu saklıyormuş gibi gözlerinin içine dikkatle baktım. Ama gözleri yalnızca piksellerden oluşuyordu. O sadece iki boyutluydu. Hiçbir şey bilmiyordu. İroni yüzünden sırtıtmaya başladım, sonra başımı sallayarak kıs kıs güldüm. Ardından kahkaha atmaya, absürtlüğü yüzünden kahkaha atmaya başladım, sonra da ağzımı kapatmak için ellerimi kullanmak zorunda kaldım çünkü çok fazla gülüyordum. Sonra iki elimi birden gözlerimi kapatmak için kullanmak zorunda kaldım çünkü ağlıyorlardı; zalimlikten, pişmanlıktan, zamandan, yalanlardan ve bunlar hakkında hiçbir şey yapamamaktan dolayı ağlıyorlardı.

Ama artık yalanın nerede başlayıp nerede bittiğini hatırlamıyordum. Her şey bulanıktı. Bir anda her şey karışık, gri, belirsiz ve korkunç görünmeye başlamıştı. Tek bildiğim bazı şeylerin ters gittiği idi. Planım bu değildi. Her anlamda daha iyiye gitme, kendimi daha iyi hissetme planı. Ama kendimi iyi hissetmiyordum; boş hissediyordum, hâlâ boş ve kırıktım.

Ve yalnızdım. Hiç olmadığım kadar yalnız.

Bazen habersizce beliren o yasaklı düşünceleri hissettim. Hep yavaşça başlayan düşüncelerdi bunlar, fısıltı gibilerdi, duyduğundan bile emin olmazdın. Ama sonra giderek yükselirlerdi, ta ki dünyadaki tek ses hâline gelene kadar. Silinmez düşüncelerdi bunlar.

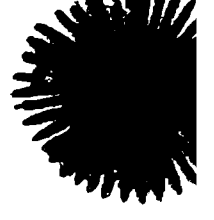
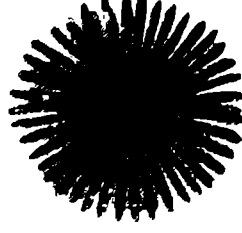
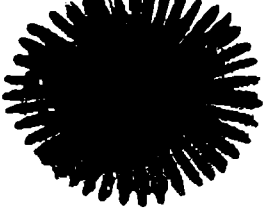
Biri umursar mıydı?

Biri fark eder miydi?

Ya bir gün artık burada olmazsam?

Ya bir gün hepsi durursa?

Ya? Ya? Ya?

“EDY?” DEDİ VANESSA, yatak odamın kapısını iterek açarken. “Senden on kere, gayet kibarca dışarı çıkıp kar küremenı istedim.” Çarşamba akşamı kar yağmaya başlamıştı. Perşembe ise okul, iş ve hayat tatil olmuştu. Böylece tüm hafta sonu boyunca Vanessa ve Conner’la birlikte evde tıklı kalmıştım. Tüm ilçede araba kullanma yasağı vardı, herkesin arabası seksen santimetre kara gömülmüştü ve derinlik her geçen saatte daha da artıyordu.

Onu görmezden gelmeyi çok istiyordum çünkü küreme işi için beni on değil yirmi kere rahatsız etmişti. Kar yağışı olan günler ne işe yarıyordu ki zaten? Bir tatil gününde düpedüz hakkım olan bir şey yapmamın, masamda oturup ödev yapıyormuşum gibi davranmamın neyi yanlıştı?

Kulaklıkları kulağımdan çıkarıp duymamışım gibi ona baktım. “Ha?”

“Neyle uğraşıyorsun?” diye sordu, gülümsemeye çalışarak.

“Ev ödevi. İngilizce,” diye yalan söyledim.

“Ara verebilir misin? Baban bu kadar uzun süre dışarıda durmamalı.”

“O zaman niye içeri girmiyor,” diye karşı çıktım.

“Edy, senden rica ediyorum,” dedi sert bir şekilde.

“Evet ama kar fırtınası sırasında kar küremek mantıklı değil. Durduktan sonra küremek daha mantıklı olmaz mı? Komşularımızdan hiçbiri şu anda kar küremiyor. Biz niye hep yapmak zorundayız?”

“Hayır, sen niye hep yapmak zorundasın?” Parmağını bana doğru uzattı. Kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes alırken onu izledim. Düşünerek bir adım geri atarken onu izledim. Beni tokatlayacağından korkup korkmadığını merak ettim. “Neden sadece istediğimi yapmıyorsun? Söylediğim her şeye niye karşı çıkıyorsun, Eden? Anlamıyorum.”

“Karşı falan...”

“Bak yine yapıyorsun,” diye ithamda bulundu elini bana doğru sallayarak. O malum bakışı gözlerinde belirmeye başladı yeniden. Kurbanına dünyadaki her kötü şeyin –savaş, kıtlık, küresel ısınma– onun suçu olduğunu hissettiren o bakış. “Bahsettiğim şey de tam olarak bu.”

“Karşı çıktığım falan yok. Tanrım. Olan şeyi söylüyorum. Bir kere yapmak yerine neden tüm gün boyunca kar küreyelim?”

Ellerini havaya kaldırdı ve homurdanarak uzaklaştı: “Artık katlanamıyorum. Yapamıyorum. Yapamıyorum işte.”

“İyi,” dedim arkasından, kitabımı masaya fırlattım. “Hayatımda duyduğum en aptalca şey olsa da gidiyorum.”

Kaldırımımızı dibine kadar küredüğimde soğuk kemiklerime kadar işlemişti ama bir şekilde yaşıyordum. Gözlerimi kısarak etrafa baktım; görüşüm, ben bu donmuş banliyö boşluğunun merkezi hâline gelene kadar tanıdık evleri, arabaları, sokakları ve ağaçları bulanıklaştırdı.

Tekrar odaklanıp eve bakmak üzere arkamı döndüm. Karın yağış hızı yüzünden hiç kürememişim gibi duruyordu. Arabaların üzerleri hâlâ örtülüydü ve ellerimle ayaklarım yerlerinden çıkacak gibiydi. Bu bir şekilde Vanessa’yı tatmin etti. “Teşekkürler,” dedi, ben kirpiklerimden buz saçakları düşerek içeri girdiğimde.

“Bir şey yapmamışım gibi görünüyor.”

“Mesele aslen bu değil, öyle değil mi?” Gülümsedi, işaret parmağını yaladı ve dergisinin sayfasını değiştirdi.

“Öyle mi?” diye sordum, montumu kapıdaki askıya astım.

“Ne öyle mi?” dedi boş boş.

“Kar küreme,” diye cevapladım, “meselesi.”

“Ah. Eh...” Parmağını bir kelimenin üstüne koyup başını dergiden kaldırdı, bir süre bana söyleyecek bir şey düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak boşluğa baktı. Tam bir tereddütle beklerken orada dikildim. Ama sonra gözleri tekrar solmuş duvar kâğıdına odaklandı, sinir bozucu bir sineği savuşturuyormuş gibi elini yüzünün önünde salladı. Ve lafını bitirmeden dergisine geri döndü.

Kendi odama gitmeye zorladım, kapıyı kilitledim, pencereyi araladım ve bir sigara yaktım. Evde daha önce hiç sigara içmemiştim. Hep kokuyu alıp benim yüzümden bir kez daha hayal kırıklığına uğrayacaklar diye korkmuştum. Ama kimse bir şey fark etmiyordu. Cümlesini bitirmeye bile zahmet etmemişti.

Akşam yemeğinden sonra Vanessa kapımı çaldı, ağacı süslemeye yardım eder miyim diye sordu. Cevap vermedim. Gözlerimi kapadım, kulaklarımı tıkadım ve gitmesi için dua ettim. İkinci kere sormadı.

Yatak odamın zemininde oturmuş sigara içip kapımın altından sızan televizyonun sesini ve paketinden çıkarılan Noel süslemelerinin hışırtısını dinlerken Mara'yı aramak için bastırılması güç bir istek duyuyordum. Onunla barışmak ve her şeyi eski hâline getirecek ne gerekiyorsa söylemek için. Ama bunu yapmanın tek yolunun önce Steve'den özür dilemek olduğunu biliyordum. İstemedi numarasını tuşlarken başımı salladım.

Açmadan önce telefon bir kere çaldı.

“Steve, hey. Ben Eden.”

Tek söylediği, “Biliyorum,” oldu.

Telefonu kapatmayı düşünürken durakladım.

"Bak, parti için üzgünüm," dedim en sonunda.

Sessizlik.

"Öküz gibi davrandığım için üzgünüm," diye şansımı dene-
dim. "Körkütük sarhoştum. Özür dilerim."

En sonunda telefona doğru iç çekti. "Sorun değil. Anlıyorum
ben."

"Teşekkürler, Steve. O zaman seninle sonra..."

"Ee, neler oluyor?" diye araya girdi ben veda edemedemeden.
"Yani, bu deli gibi yağan karda ne yapıyorsun?" diye sordu tu-
haf tuhaf.

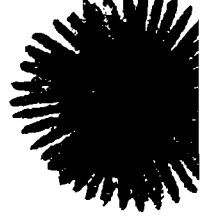
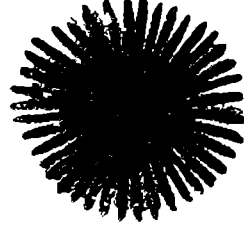
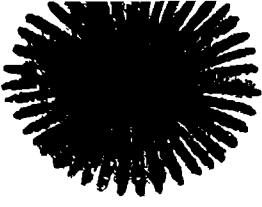
Beni telefonda tutmak istiyordu.

"Pek fazla bir şey yapmıyorum," diye cevapladım, bir anda
ben de telefonu kapamak istemediğimi fark etmiştim.

"Evet, ben de."

Sessizlik.

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordum.

STEVE'İN EVİNİN KAPISINI çaldım. Ondan tam olarak ne istediğimi henüz bilmiyordum. Tek bildiğim, kendi evimde bir dakika daha geçirmek istemediğimdi.

“Hey!” Ona iyi davranmadığım için kötü hissetmemi sağlayan o sıcak, utangaç gülümsemesiyle kapıyı açtı. Ona bakıp sadece bir saniyeliğine ondan hoşlanabilecek, gerçekten hoşlanabilecek bir kız olmayı diledim. Bazen öyle davranmanın ne kadar zor olacağını merak ediyordum. “İçeri gel, içeri gel,” dedi.

Evin girişinde montumla botlarımı çıkardım. Her şey tertipli, temiz ve sessizdi. Evin içi, Joshlarınkinin aynısıydı, sadece yerleri değişikti. Ama bu mahalledeki evler genelde hep aynıydı zaten. Yalnızca üç ya da dört değişik versiyon vardı.

“Gerçekten kar tatili olduğuna inanabiliyor musun?” dedi. “Büyük ihtimalle yarın da her yer kapalı olacak, babam söyledi. Az önce işten aradılar. Yolların henüz tamamen temizlenmediğini söyledi o yüzden...” Sesi giderek kayboldu. “Her neyse, aramana sevindim. Odama çıkabiliriz. Sana fotoğraf malzemelerimi falan gösteririm. Yani, gerçekten ilginı çekiyorsa tabii.”

“Tabii, kesinlikle,” diye yalan söyledim.

Tıpkı daha önceleri Josh'la yaptığım gibi onu odasına kadar takip ettim. Ardından tanıdık koridoru, ayağımın altındaki tanıdık zemini geçtik.

"İşte burası," dedi, yatak odasının ortasında dururken kollarını iki yana açtı. Ama benim etrafa bakarken tek görebildiğim Josh'ın yatak odasıydı.

Bir anda Josh oraya, aklıma geri dönmüş, her yeri işgal ederek tüm düşüncelerimi ele geçirmiş ve kalbimi çılgına çevirmişti. Zar zor nefes alıyordum. İlk kez farklı, başka biri olmayı değil de Steve'in bir başkası olmasını diledim. Steve'in Josh olmasını. Steve yerine Josh'ın burada olup Steve'in bana karşı hissettiklerini hissetmesini.

Ama gerçek olan bu değildi. Yaşanan bu değildi. Aslında hiçbir şey yaşanmıyordu.

Ansızın fark ettim ki sorun buydu. Bir şeyin olmasına ihtiyacım vardı. Bir şey yapmaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir şey. Şu anda.

Arkamızdan kapıyı kapayıp yüzümü ona döndüm. "Ne..." diye sordu Steve. Ben ona doğru yürürken bana tetikteymiş, kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Gel buraya," dedim, ona uzanarak.

"Ne?" dedi yavaşça.

"Sorun yok, gel buraya." Elleri dikkatle benimkilere uzandı ama yine de kararsız görünüyordu. Ardından yüzünden bir şey geçti, anlamıştı. Beni öpmek için harekete geçse de sonra durdu, sanki izne ihtiyacı varmış gibi. "Sorun yok, gerçekten," diye fısıldadım. Gözlerimi yumup aklımdaki ve bedenimdeki her şeyle öptüğüm çocuğun Josh olduğunu ve benim de kendimin daha iyi bir versiyonum, eskiden olduğum, Josh'ın bir zamanlar "Seni seviyorum" deme ihtiyacı hissettiği kız olduğumu düşünmeye odaklandım.

Onu öptüm, kendime doğru çektim. O da beni öptü. Kendimi öpücüğe verdim ama bir şey hissetmiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Çok daha fazlasına. Onu yatağına doğru itek-

ledim, o da beni üzerine çekti. Ama bu yeterli değildi. Ellerimi göğsünde, karnında gezdirdim ancak parmaklarım kemerine dokunduğunda beni ellerimden yakaladı. "Bekle, bekle, bekle. Edy," diye fısıldadı, ellerimi elinin içinde tutarak. "Biz ne yapıyoruz?" diye sordu, gözleri hızla gözlerimde dolaştı, aşırı duygusal bir şekilde bakıyordu.

"Sorun yok, cidden. Bunun gerçekten ama gerçekten olmasını istiyorum." Ama bu koca bir yalandı. Yalvarmanın eşiğinde gibi hissediyordum.

"Ben de," diye fısıldadı, "ama yavaş gidelim. Zamanımız var, değil mi?" Gülümsedi.

Başımı salladım ama onu doğru düzgün anlamamıştım bile. Zaman? Ne için? Bu acildi. Zaman falan yoktu. Bunu şu anda yapmalıydık. Anlamıyordu, hiçbir şeyi anlamıyordu!

Beni öpüp, saçıma ve bu konuda ciddiymiş gibi yüzüme dokundu, aslında başka hiçbir yerime dokunmuyordu. Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettim. Her geçen saniyede daha az numara yapmaya başlıyordum, daha çok gerçek ortaya çıkıyor ve onu Josh'a daha az dönüştürebiliyordum. Midem bulandı, bir çalkalanma oldu. Çünkü onu kullanıyordum, hem de nasıl.

Öpücüklerin arasında kulağıma romantik, güzel şeyler fısıldadı. "Senin gibi birini hiç tanımadım, Edy. Kimseyi umursamıyorsun, bu harika bir şey, çok havalı."

O konuştukça bundan kurtulmanın yollarını daha çok düşünmeye başlıyordum. *Nasıl kurtulurum, nasıl kurtulurum?* Defalarca zihnimde tekrarladım.

"Çok güzel ve ilginç... ve zekisin..."

"Steve, lütfen." Onu burada durdurmak zorundaydım. "Öyle değilim." Zeki kızlar kendilerini tekrar tekrar pisliğin içine atmazlardı.

"Eve—" diye başlasa da onu durdurdum.

"Ben bunların hiçbiri değilim, tamam mı?" dedim, daha sert bir şekilde.

“Evet, öylesin.” Beni çekti, artık gergin ya da korkmuş gibi görünmüyordu. “Senden dokuzuncu sınıftan, Kolomb projesinden beri hoşlanıyorum. Kütüphane olayından beri, onu hatırlıyor musun?”

“Öğle Molası,” diye mırıldandım dalgın bir biçimde, sırtımı ona dönmek üzere manevra yaptım. Böylece, kaçış planımı hesaplarken gözlerinin içine bakmak zorunda kalmayacaktım. Arkadan kollarını bana doladı, elleri karnımda birleşti. Tenim bedenimi terk etmek istedi.

“Derslerim için kitap okumazdım ama seninle konuşacak bir şeyim olsun diye o aptal kitapların hepsini baştan sona okurdum. Sonra da kendimi aptal gibi hissederdim çünkü hiçbirini anlamazdım ama sen hep anladın.”

“Vay be,” diye fısıldadım, pencereye bakarak. Ama dışarı değil, cama bakıyordum; pencerenin köşelerinde kalmış küçük kar yığınlarına, aşağı doğru akan buğulara. Bunların hepsi ağlayacakmışım gibi hissettiriyordu. Çünkü onun düşündüğü kişi olmadığımı kalbimin derinliklerinde biliyordum. Tırnağı bile olamazdım. O da benim olmasını istediğim kişi değildi.

“Sonunda gerçekleşmesine çok sevindim,” diye fısıldadı. “Seni tanımayı istiyorum, Edy. Gerçekten tanımayı. Her şeyi bilmek istiyorum. Mesela... ilgi alanlarını, yapmayı sevdiğin şeyleri, hangi tür müzik dinlediğini.”

Omuz silktilim.

“En sevdiğin film?” dedi.

Bunu yapamazdım.

“Tamam, şu nasıl: Sessizleştiğin o anlarda ne düşünüyorsun?”

Tüm enerjimi ağlamaya izin vermemeye yoğunlaştırmak zorundaydım.

“Edy?” Kollarını bana daha da sıkı doladı.

“Ne?” diye cevap verdim en sonunda.

Saçımı çekip enseme öptü. “Sadece... Bilmiyorum, bana bir şey söyle.”

“Yapamam.” Kendi sesimi duydum; o kadar yanılttı ki, benim sesim böyle olmamalıydı sanki. Bedenimin biraz daha büzüştüğünü, ondan uzaklaştığını hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu. “Sorun ne?”

Bu kadardı!

Kollarından kurtulup arkamı döndüm. Onunla yüzleşmeye hazır hâlde dimdik oturdum. “Steve, artık çeneni kapar mısın lütfen? Tanrım!”

O da oturdu, öyle kafası karışmış görünüyordu ki onu tokatlamak istedim.

“Demek istiyorum ki, sana ne oldu? Sadece eğlensek olmaz mı? Mahvetmek zorunda mısın, gerçekten mi?”

Sanki onu gerçekten tokatlamışım gibi geri çekildi. Sanki onu incitmişim gibi. Sadece kelimelerimle. Ne yazık ki, ne iğrençtir ki bu beni daha iyi, daha güçlü hissettiriyordu.

“Konuşmamı istedin, değil mi? Şimdi mutlu musun?”

“Ben...” diye başladı. Ancak ağzından çıkan bir sonraki kelimeyi duymadım çünkü ayağa kalkmışım. Kapısını açıp merdivenlerden aşağı koştum. Botlarımı ve montumu giydim. Bağcıkları bağlamadım ya da düğmeleri iliklemedim. Çıkıp gitmem gerekiyordu. Dışarısı soğuktu, kafamı kaldırdım ve gözlerimi sıkıca kapayıp yıldızlar evrenine doğru buradan başka herhangi bir yerde olmayı diledim. Fakat yeniden açtığımda aynı gökyüzüne bakıyordum, aynı hiçliğe bakıp aynı şekilde hissediyordum. Hatta daha kötü.

Bir sigara yaktım ama kapı açılıp karın üzerinde ilerleyen ayak seslerini duyana kadar ancak birkaç derin nefes çekebildim. Ardından sesi, donmuş havanın kırılğan sessizliğini deldi geçti.

“Bak, Edy, içeride ne oldu bilmiyorum.”

Sırtımı ona dönük tuttum. Ellerini omzuma koydu.

“Gerçekten gitmem lazım,” dedim ona, sesimin çıktığı kadarıyla. Omuzlarımı ileri doğru iterek ellerini üzerimden attım.

Beni bırakıp önüme geçti, yüzünde daha önce görmediğim bir ifade vardı. Ellerini beline koyarken normal kambur duruşu

düzeldi. Normalde olduğundan daha büyük, daha heybetli görünüyordu.

“Doğruyu söylüyorum, ne yaptığımı bilmiyorum,” dedi, sesi havayı kesti. “Doğru olanı yapmayı çalışıyorum, sense benden nefret ediyormuşsun falan gibi davranıyorsun!” Konuşurken gözleri büyüyüp daha soğuk bakmaya başladı.

Bir şey demedim. Orada durmuş inkâr etmemi bekliyor, her saniye daha çok sinirleniyordu. Cevabımı ağırdan almak için ciğerlerimi dumanla doldurdum. Ama sonra ellerini öylece havaya kaldırıp öyle sert bıraktı ki bacağıının üst kısmına vurmuş oldu. Sanki tüm bedenim ürperdi. Sigaram elimden kayıp yere düştü.

“Sadece diyorum ki...” Durup bir daha bana baktı, yüzümü ve vücudumu inceledi. Düzelmeye, iyiymişim gibi davranmaya çalıştım. “Ne düşünüyorsun,” dedi yavaşça. “Sana vuracağımı falan mı?”

Başımı hayır anlamında salladım ama aklım artık emin değildi. Hiçbir şeyden. Hiç kimseden.

“Aman Tanrım, sen ne tür bir insan olduğumu düşünüyorsun, Edy?” dedi, sesi yükselmişti. Ama ben ne tür bir insan olduğumu bilmiyordum, kendimin bile ne tür bir insan olduğumu bilmiyordum.

Geriye doğru yürüdüğümü hissettim.

“Yapmazdım,” dedi ben cevap vermeyince. “Sana bunu söylemek zorunda olduğuma inanamıyorum. Asla böyle bir şey yapmazdım.”

“İyi. Evet, biliyorum.”

“Bekle, açıklamaya çalışıyorum...” diye devam etti, bir adım attı ama ben dinlemeye bile başlayamazdım. Başımı ne söylüyorsa ona katıldığımı belirtircesine salladım. “Mantıklı geldi mi?” diye bitirdi.

Yüzümü, belki de saçıma dokunmak için uzandı, kendimi geri çekmeden duramadım. “Tanrım, Edy, benden... benden korkmuyor musun, değil mi?”

“Evet.” Kelimenin ağzımdan çıktığını duydum ve kalbim dondu. Çünkü bu gerçektir. Ağzı açık kaldı. “Yani, hayır.” Düzeltmeye çalıştım, çalıştım durdum ama çok geçti. Titriyordum, lanet olası parmaklarım zangır zangır titriyordu. Tanrım. “Yani hayır. Korkmuyorum. Ben sadece...” deniyordum ama nefes alamıyordum, sanki kalbimde tuğlalar vardı, “sadece çok...” derken birdenbire, “O kadar... çok...” ağlamaya başladım, “yorgunum ki.” Saklamaya gerek yoktu. “Sadece yorgunum, tamam mı?” diye zırvaladım. “Çok. Fazla. Yorgunum. Ve sıçtığımanın önemli konuşmalarını yapacak gibi değilim, hepsi bu!” diye haykırdım neredeyse deli gibi bağırarak.

Bir şey söylemedi. Ellerimle gözlerimi kapadım. Tüm vücudumla ağlıyordum ve tek istediğim kaybolup gitmekti. Elinin tereddütle sırtıma yaklaştığını, sonra da daireler çizerek ovaladığını, ardından da saçlarımda parmaklarını hissettim. Eğer bir şey söyleyseyse bile duymadım. Tek duyabildiğim kanımın akışı ve kalbimin kulaklarımdaki sesiydi. Boğazım, orada çıkmaya çalışan bir sürü sıkışıp kalmış sözcük varmış gibi atıyordu. İki kolunu da etrafıma sardı. Ama bunalmış hissediyordum. Birinin bana sarılmasını istemiyordum. Dokunulmak istemiyordum. Tüm hayatım boyunca kimsenin bir daha asla bana dokunmasını istemiyordum.

Çılgılık atmadan durabilmek için dişlerimi sıktım. Yoksa genel olarak bağıracaktım; ellerini üzerimden çekmesi için, yardım için, olmuş, olan ve olacak olan hiçbir şey mantıklı gelmediği için. Hâlâ burada olduğum, hep burada olacağım, içimde hep o küçük kız olacağım için. Yumruğumu sıkıp kendime dedim ki: *Artık ağlamak yok, lanet küçük bebek.* Üç deyince, hadi. Bir, iki, it. Vücudunu it. Onu it. İt, sadece it. Üç. Kollarından bir patlama gibi sıyrıldım. Geriye doğru sendeledi. Ama özgür kalmıştım.

Uzaklaştım.

Montumun kolunu yakaladı. “Edy, hadi ama.”

Ellerini ikinci kez üzerimde hissettiğimde kolumu ondan sertçe çektim. “Bana dokunma!” Bağırığımı, sesim yankı yapın-

ca, ağaçlardan, karanlıktan ve soğuktan yansıyınca fark ettim. Etrafına panik içinde bakındı, komşuların duyabileceğini düşünüyordu.

“Sinirlenme,” dedi, bana doğru uzanarak.

“Sinirlenmedim, sadece... bana dokunma, tamam mı?” Havaya ulaştıklarında kelimelerim sarsıldı, ağzım hiç böyle taleplerde bulunmamıştı.

Avuçlarını göğsünün önünde tuttu. “Peki, peki. Dokunmuyorum.”

Orada birbirimize bakarak dikildik.

“Ya şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Sen içeri gireceksin. Ben de gideceğim.” Bu konuda metin olmaya, karşısında bir tür kriz geçirmemişim gibi davranmaya çalıştım.

“Yani bize ne olacak?” Biz. Tanrım. Bu soruya cevap vermezdim ve sanırım o da bunu biliyordu çünkü yüz ifadesini, ses tonu değiştirerek şunu sordu, “Baksana, iyi misin sen?”

“Gerçekten gitmem lazım, Steve,” dedim sabırsızca, gözlerine bakmamaya özen gösterdim.

“Tamam. O zaman iyiyiz, yarın konuşacağız?”

“Tabii.”

“Tamam. Seni yarın ararım.” Gülümsemeye çalıştı.

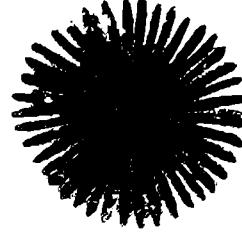
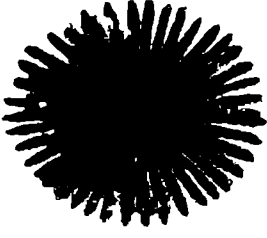
Ben de ona gülümsemeye çalıştım.

“Bekle... Bilmeni istiyorum ki, Edy, sana asla zarar vermezdim.” Yavaşça eğilip dudaklarını yumuşak bir şekilde yanağıma sürttü.

“Tamam,” diye fısıldadım, çok uzun zamandır ve kimsenin karşısında hissetmediğim kadar dehşete düşmüştüm.

“Tamam,” dedi. “İyi geceler öyleyse.”

“İyi geceler,” diye tekrarladım ve ondan uzaklaştım.

“EDEN?” ANNEM KAPIMI çaldı, kolu döndürmeye çalıştı. Gözlerimi, bunların hepsinin bir rüya olmasını dileyerek açtım. El yordamıyla telefonumu buldum. Öğleden sonra bir kırk üç. On beş saattir uyuyordum. On cevapsız arama vardı.

“Efendim?” diye inledim, listede aşağı inmeye çalıştım: Mara, Mara, Mara, Steve, Cameron, Steve, Cameron, Steve, Steve, Steve. Siktir. Siktir. Siktir.

“Eden!” diye seslendi tekrar.

“Efendim dedim!” diye bağırdım. Beni kaldırma, Vanessa. Lütfen.

“Kapının arkasından sana bağırmayacağım!” diye bağırdı kapının arkasından.

Kendimi çıkardım, toparladım, her neyse işte ve uyku tulumumu yatağın altına itip yastığı üstüne attım. Kapının kilidini açtım.

“Ziyaretçin var,” diye fısıldadı Vanessa, gerilmiş dudaklarıyla. “Ucube kılıklı bir çocuk.”

“Ne?”

“Cameron bilmemne, bu çocuğu tanıyor musun?” Cameron’ın oturma odasının ortasında ağzını açıp kapatarak dikildiğini görmem için başını eğdi. Dilindeki halkayla oynuyordu; nefret ettiğim bir başka aptal, sinir bozucu özelliği vardı.

“Sıçayım,” dedim nefes alıp.

“Eden,” diye kızdı. Düz bir çizgi hâlini almış ağzına baktım. “Eh,” dedi kabullenerek, “babam evde yok, ben de tam markete gidiyordum ama kalmamı ister misin? Ben... onun görünüşünü beğenmedim,” diye mırıldandı, omzunun arkasından bir bakış atarak. “O... Yani sen... Tehlikeli biri değil, değil mi? Arkadaşın?” Beni evde tehlikeli bir çocukla yalnız bırakmaktan endişelenmesi aşırı komikti, o kadar ki kusabilirdim.

“Sorun yok,” diye mırıldandım. Dilim ve dudaklarım kâğıt gibi kurumuştı. Belki de sorun vardı ama olacak şeyler için bir tanığa ihtiyacım yoktu. “Ona birkaç dakikaya geleceğimi söyleyebilir misin?”

Onu geçip kendimi tuvalete kilitledim. Kalbim düzensizce atmaya başladı. Ağlamayacaktım. “Ağlamayacaksın,” diye fısıldadım kendime. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım, düğüm düğüm olmuş saçımdan fırça geçirmeye çalıştım. Veda mırıldanmaları ve ön kapının kapanışını duydum. Saçımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Hayır. Nasıl göründüğümü umursuyormuşum, deniyormuşum gibi görünüyordu; çözüp dikkatlice dağınık bir topuz yaptım.

“Telefonunu açamaz mısın?” diye yumurtladı ben henüz oturma odasına girerken.

“Açabilirim... Yani, sorduğun buysa yapabilirim.”

“Ah, tamam. Ama yapmayacaksın?” dedi, kendini zapt etmekten gerilmişti.

Kollarımı önümde birleştirdim, kayıtsızca kolumdan gevşek bir ipliği kopardım; bu konuşmadan bile zar zor katlandığıma dair gizli bir mesajdı.

“İnanılmazsın. O çocuk bunu hak etmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Gözlerimi devirdim.

"Biliyor musun, senin gibi bir kızın onu sadece yok edeceğini söyledim. Çünkü senin gibi kızlar..."

"Senin gibi kızlar mı?" Güldüm. Bu konuşmaya daha önce nerede duymuştum?

"Sende ne halt gördü bilmiyorum, gerçekten."

"Hadi ama, ne gördüğü apaçık ortada. Ne istediye onu gördü. Şansını denedi, oldu mu? Söylediğim için üzgünüm ama bu şansı da bir parça mahvetti."

"Saçmalık!" Ben daha cümlemi tamamlayamadan kelimeleri tükürdü. "Buna gerçekten inanıyormuşsun gibi davranma. Tabii o kadar kalpsizsen başka. Öyle misin? Yani, gerçekten öyle misin?" Alnında sesini her yükselttiğinde ortaya çıkan bir damar vardı.

Taş gibi bir yüzle, "Sanırım," diye mırıldandım.

"Öyle mi?" diye sordu, damarı belirmişti ve yumrukları yanlarında duruyordu. "Çünkü sen çok sertsin, doğru mu? Öyle sertsin ki..."

Sırıtip iç çektim. Ne hıyardı ama. Beni çileden çıkarmıyordu, yapamıyordu. Bana doğru bir adım attı. Beni geri çekilip kaçmaya iten içgüdülerime direndim. Ama kafamda biraz fizik hesabı yaptığımda -kütle, hacim, özkütle- belki onu alt edebilirim gibi geldi. Elbette benden uzundu ama cılızdı. Neredeyse aynı kiloda olmalıydık. Evet, iş o raddeye gelirse onu alt edebilirdim.

"Bu yüzden mi ağlıyordun? Çok sert falan olduğun için mi?" diye sordu, soğuk bir gülüşle. Ya da belki o beni alt ederdi.

Hava gibi olmayan bir şeyi içime çektim ve sonra nasıl dışarı vereceğimi unutmuşum gibi oldu. Gözlerim o şekilde bakmaya devam edemedi, aşağı eğildiler; aptal korkaklar.

"Evet, bana bundan bahsetti," diye devam etti. "Bana her şeyi anlattı. Kendisinin kibar olmaya çalıştığını ama senin bir sürtük gibi..." Durdu, kelimenin havayı kesmesine izin verdi. "Eh, burayı değiştiriyorum çünkü Steve sana asla sürtük demezdi, düşündüğü şey bu olsa bile. Ağlamaya başladığını, küçük bir..."

Geri dönmüştüm. "Sussana artık, Cameron! Bilmiyorsun... Hiçbir şey bilmiyorsun o yüzden karışma!" Konuşmaya devam etmek için zar zor nefes alıyordum. "Sert davranmak hakkın-da konuşmak mı istiyorsun? Aynaya bir bak! Dış görünüşünle insanları korkuttuğunu mu düşünüyorsun? Sert olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hiç öyle olduğumu söylemedim. Umarım kimseyi korkutmuyorumdur ama seninle benim aramdaki fark bu zaten, değil mi? Sen insanları alt etmek, incitmek istiyorsun ama ne var biliyor musun?" Bana biraz yaklaşıırken alayla gülümsedi.

Biraz daha yaklaşırsa yemin ederim suratının ortasına çaka-caktım. "Ne?" Kelime ağzımdan boğuk çıkmıştı, istediğim gibi sert ya da öfkeli değildi.

"Kimse senden korkmuyor," dedi kısık sesle. Sessizdi, ölçü-lüydü ve bir anda duygularını kontrol altına almıştı.

Güçlkle yutkundum. Aklımı yitiriyordum. Çünkü haklı ol-duğunu biliyordum. Doğru olduğunu biliyordum.

"Çok zayıfsın ve korkuyorsun, bu acınası." Gülümsedi, ba-şını bir tarafa eğdi. "Ne yani?" Durakladı, zalimliği karanlığa süzülerek akıyordu. "İnsanların bunu görmediğini mi düşünü-yorsun?"

"Çık dışarı." Sesim titredi.

"Çok gizemli olduğunu mu sanıyorsun? Tamamen şeffafsın, tam içini görebiliyorum."

"Çık git!" diye emrettim.

"Sen zehirsin. Saçmalığını gittiğin her yere yayıyorsun. Öyle acınası ki neredeyse sana acıyacağım, neredeyse."

Cameron'ın böyle kırıcı olabileceğini hiç düşünmemiştim. İçimde bir yerlerde küçük bir parça ona neredeyse hayranlık du-yuyordu, neredeyse.

"Sen... Sen beni tanıyorsun bile. Nasıl olur da..."

"Ah, tanıyorum," diye lafımı kesti. "Senin hakkındaki her şeyi biliyorum."

Başımı salladım. Hayır. Konuşamıyordum.

“Şimdi gidiyorum” –geri çekildi– “ki ağlayabilesin. Yapayalnız.”

“Siktir git.”

“Evet.” Kolunu kaldırıp salladı. “Tabii.”

“Siktir git!” Arkasından bağırdım. “Siktir git!” Sehpanın üstünde duran seramik bardak altlığını, elime geçen ilk şeyi kapıp kapı kapanırken fırlattım.

Odama döndüğümde uyku tulumumu yatağın altından çıkarıp birkaç kere içinde döndüm. Sonra tekrar ayağa kalktım. Uyku tulumunu top hâline getirip dolabımın kapağını açtım ve içine fırlattım. Dışarı taşı. Onu tekmeledim, tekmeledim, tekmeledim ve tekmeledim. Kendimi yere bırakıp tulumu tekrar içeri ittim, defalarca ama dışarı fırlamayı sürdürdü. Sonra kâğıtlar, kutular çığ gibi düştü, artık üzerime olmayan eski kıyafetler yığını, pelüş hayvan filosu, salak, işe yaramaz klarnet ağır çekimde yere düştü. Yığının üzerinde uzanıp ağlamamak için çok çaba sarf ettim.

Tüm gün odamda kaldım. Tüm gece. Akşam yemeğine gitmedim.

Steve on birde mesaj attı: lütfen bunu yapma.

11:44’te arayıp başka bir sesli mesaj bıraktı. Ve gece yarısı bir kere daha.

Telefonumu kapattım.

Oraya zilden önce vardım. Tüm gün boyunca korkup durmuştum. Etüt odası. Sonra üçü birden bir çete gibi üzerime doğru yürüdüler. Yanlarında Amanda vardı.

Mara masamıza geldi. “Burada oturamazsın, asla olmaz.”

“Sorun yok,” dedi Steve, eşyalarını yerleştirdi.

“Hayır var, Steve. Ondan bıktım usandım!” diye bağırdı ona Mara. Sonra sıra bana geldi: “Uza.”

“İyi.” Ayağa kalkıp odayı taradım.

Amanda, ayağıyla yanındaki boş sandalyeyi bana doğru itti.

Galiba gülümsemeye de çalışmıştı ama daha çok tik gibi görünüyordu.

“Herkes yerlerine oturabilir mi, hadi Edith, yerleş lütfen.” Bay Mosner bana sabırsızca gülümsedi. Hatasını düzeltmek dahi istemedim. *Edith...* Ölsem daha iyiydi.

Burası özgür bir dünyaymış ve istediğim yere oturabilirmişim numarası yaparak Amanda’nın yanına geçtim. Ona göz ucuyla baktım. Sonra da arkadaşlarına baktım: Elbette Rahatsız Kız oradaydı, hep kafası güzel görünen bir çocuk ve Amanda’nın rengi açılmış, negatif, sarı, soluk ve mavi gözlü bir versiyonu vardı. Hepsi bana bir tür uzaylıymışım gibi baktılar.

Gözlerimi saatten ayıramadım. Bu dersin bitmesine ve benim Steve’den ve üzerime fırlattığı incinmiş duygulardan kurtulmama sadece yirmi dört dakika kalmıştı. Cameron’dan ve kafamın içinde dönüp duran sözlerinden kurtulmama. Ve Mara’dan ve aramıza daha derin yerleşen bu öfkeden kurtulmama.

“Konuşabilir miyiz?”

Arkamı döndüm. Steve’di.

“Ne, şimdi mi?” diye sordum.

“Evet,” diye mırıldandı, bize gözlerini dikmiş bakan Amanda ve arkadaşlarına rahatsız bir bakış attı. Kapıya doğru uzaklaşmaya başladı. Bay Mosner’in sırtına bakıp eliyle kendisini takip etmemi işaret etti. Neden sözünü dinlediğimi bilmiyordum.

“Artık benimle konuşmuyorsun, ha?” diye sordu, koridora ulaştığımızda.

Tanrım, benden gerçekten nefret ediyordu. Bunu vücudumun her hücresinde, her çekirdeğinde, her ribozomunda hissedebiliyordum.

“Seninle konuşmuyor değilim, ben sadece...”

“Ne?” diye araya girdi. “Sen sadece ne?”

“Söyleyecek bir şeyim yok.” Omuz silktim.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl söyleyecek bir şeyin olmaz?” Neredeyse bağıırıyordu.

“Tamam, belli ki senin söyleyecek bir şeyin var, o zaman neden başlamıyor musun?”

“Peki. Benim için bir anlamı vardı... bir anlamı var. İşte. Kabul etmekten korkmuyorum.” Sonra bekleyerek, söylediklerini aynı şekilde kendine söylememi dileyerek yüzüme baktı.

“Tamam, Steve. Dürüst olacağım. Benim için bir anlamı yoktu.” Gerçek? Yalan? Hangisi olduğunu artık bilmiyordum. Soğuk ve kalpsiz davrandığımı biliyordum ama kendimi durduramazdım. Dokunmuştu. İncinmişti. Daha fazlası için geri dönmüştü. İstediklerini alıyordu. Benim sorunum değildi.

“Buna inanmıyorum. Ben de oradaydım, tamam mı? Anlamı olduğunu biliyorum.”

“Bak, senin hatan değil, sadece...”

“Ne bu şimdi?” diye lafımı kesti, ürkek ve sinirli bir hâlde, saçlarını yolmak istiyormuşçasına parmaklarını saçından geçirdi.

“Ne ne?”

“Bu! Bu numara,” dedi, elini bana doğru sallayarak. Çenesini sıkmıştı ve ağır nefes almaya başladığında burun delikleri alev aldı. “Bu numara ne şimdi? Ne yapıyorsun?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum!”

“Belki bu başka erkeklerin üzerinde işe yanyordur ama bizim için farklı, o yüzden dur artık, tamam mı?” Bir adım ileri attı. Bense bir adım geri.

“Neden? Farklı olduğunu düşündüğün için mi? Kendine yalan söyleme. Farklı falan değilsin. Tam. Olarak. Aynısın. Tanrım, tüm bunlar o kadar tahmin edilebilir ki ölmek istiyorum!” Sözcüklerim boş koridorda dolaşıp etrafımızı çevreledi, bizi yürün-gesinde hareketsiz bir şekilde tuttu.

Ona baktım; rengi soluyor, incinmenin tonlarına dönüşüyordu, yüzümün gülümsemeye başladığını hissettim.

“Tuhafı kabul edebilirim,” dedi sessizce, yüzündeki kaslar hareket ediyor, seğiriyordu. Sonra daha sessiz bir şekilde, “Berbat olmuşu kabul edebilirim,” dedi. Ve gözleri sulanmaya başladı. Ah Tanrım, sesi titriyordu. “Ama sen sadece bir... sürtüksün.”

Eğer kelimeler silah olsaydı, insanı fiziksel olarak yaralayabilselerdi şu anda vücudumun tam ortasına elli kiloluk bir top mermisi fırlatmış sayılabilirdi. Bir savaş gemisini ve batmak için yapılmış, kötü, küçük bir kızı alt edebilecek bir topla.

Şok içinde ve inanamayarak, "Ne?" dedim.

Steve'in bana böyle şeyler söylememesi gerekiyordu.

Bana yaklaştı. Bağırmasını bekliyordum, sessizce mırıldanması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. "Tam bir orospusun. Ve sür-tük. Bu zamana kadar başka bir şey olduğunu düşündüğüme inanmıyorum." Kelimeler dişlerinin arasında çıktı, onları söylemek onun canını benden daha çok yakmış gibi gözyaşlarını tutamadı.

"Ben..." Koluna dokundum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm bedenini benden uzaklaştırdı. "Steve, yapma..." Öfkelen, benim yüzümden acı çekme, sinirli ve harap bir hâlde gitme. Buna değmediğimi bilmiyor musun? Onu tutmak, ona tutunmak, üzgün olduğumu söylemek istedim. Bunu yapmayı koştırmaktan daha çok istedim. Çünkü Cameron haklıydı, o bunu hak etmiyordu. "Steve, Steve... lütfen yapma..."

"Siktir. Git," dedi boğulur gibi, gözlerini koluna silerken. Arkasını dönüp koridorun aşağı tarafına doğru yürümeye başladı; sınıfı geçti, loş ışıktaki giderek küçülerek köşeyi döndü ve kayboldu.

Ters yöne doğru ilerledim. Koridorun diğer bitimindeki merdivenden aşağı indim. Hiç pencerenin olmadığı ama kendisine saygısı olan öğretmenlerin burada ölü ele geçirileceklerini bildiklerinden yine de sigara içilen, kirli, girilmesi yasak bodruma geçtim. Kendimi içeri kilitledim. Tam benim gibi bir fareye, küçük bir sıçana göreydi. Kabinin içine girip yere çöktüm, sırtımı buz gibi fayanslara dayadım ve bir sigara yaktım. Nefesim yankılandı. Külleri suratımın dibindeki tuvalete bıraktım. Gözlerimi kapatıp bekledim. Ve bekledim.

Yine Josh'ı düşündüm. Özel bir şekilde değil. Sadece küçük şeyleri; bana gülümseyişi, ses tonu, onu bazen güldürüşüm, bazen beni çok iyi, çok özgür, çok kendim hissettirişi gibi. Onunlayken her şeyin nasıl karışık olduğunu düşünmüştüm. Ama

bununla karşılaştırıldığında, diğer herkesle karşılaştırıldığında çok kolaydı.

Buraya geldiğini hayal ettim. Bir şövalye misali, paslı zırhıyla Teneke Adam misali beni bu bodrum tuvaleti zindanında bulduğunu, bir buket karahindibayı elinde tutarak en karanlık, en deli ejderhalarımı katlettiğini hayal ettim. Kapıda belirip şöyle mükemmel bir şey söylerdi; "Bebeğim, ne oldu? Ağlama. Hadi buradan gidelim. Sen ve ben. Seni istediğin yere götüreceğim. Kaçabiliriz. Tekrar başlayabiliriz. Biz..."

Ama bir şey hayalimi böldü ve birdenbire vücudumu tekrar hissetmeye başladım; yer çekimi beni sabit tutuyor, beni soğuk beton zemine bağlıyordu. Bir şey bacağımın üst kısmını kısıtıp beni gerçekliğe döndürdü, daha sert kısıtırdı. Ve daha sert, beni yaktı, lanet olsun... Hayır, kısıtırma değildi. Gözlerimi açtığımda sigaranın filtresine kadar yanıp külünün düştüğünü ve asit gibi pantolonumu delip tenimi yaktığını hissettim.

"Siktir!" dedim yarı fısıldayıp yarı bağırarak. Aptallığı ortadan kaldırmaya çalışırcasına bacağıma vurdum.

Sonra zil çaldı; duvarların arasından ve tavandan çığlık attı, ben de dahil tüm binayı titretti. Uzaktan gelen bağırış, ayak sesi ve dolapların kapanma sesi gürültüsü geçene kadar bekledim.

Sınıfa geri döndüğümde Amanda sırt çantamı yerden alıyordu. O kadar nazik hareket ediyordu ki beni rahatsız etti. O ve Rahatsız dışında herkes gitmişti. Kapıda oyalanıp dinledim.

"Ne yani, şimdi onunla arkadaş mısın? Bu gerçekten boktan bir şey," dedi Rahatsız, alçak sesle.

"Arkadaş değiliz. Sadece... Bilmiyorum, ondan nefret etmeye çalışıyorum." Amanda'nın "ondan" deme şeklinden bir şekilde benden bahsettiklerini anlamıştım çünkü kalbim huzlanmıştı. Donakaldım, kavga etmek ve kaçmak arasında kaldım. "Zen olmaya çalışıyorum, tamam mı?" diye devam etti. "Senin hep öğütlediğin şey de bu değil mi?"

“O yaptığı şeyden sonra?..” diye sordu Rahatsız sessizce.
“Zen olmanın da bir sınırı var.”

Amanda omuz silkti. “O konuda konuşmak istemiyorum.”

“Ben ne yaptıktan sonra?” diye sordum, bir adım ileri atarak.
Karar verilmişti. Kavga edecektim.

Amanda şaşkın hâlde dönüp bana baktı, “Ah! Hiç,” dedi hızla.

“Hayır, neymiş? Size ne yaptım ki ben? Gerçekten bilmek istiyorum. Bilmeyi çok isterim,” dediğimi duydum, boğazımdan çıkan küçük bir kahkahayla. Bir şeyin sınırındaymışım, şu an her şeyi yapabilir ve sonuçlarını gram umursamazmışım gibi hissediyordum.

“Unut gitsin,” dedi Amanda, başını salladı.

Ama Rahatsız konuşmaya başladı: “Sen ve Kevin.”

“N-ne?” Kelime boğazıma takıldı. Ben ve Kevin aynı cümlede, aynı düşüncede, hatta aynı galakside dahi yer alamazdık.

“Kapa çeneni!” diye susturdu arkadaşını Amanda. “Senin için eşyalarını toplayacaktım,” dedi bana.

“Neden bahsediyorsun sen?” dedim emredercesine Rahatsız’a.

“Senin ve onun abisinin...”

“Sıçığımın çeneni kapat!” diye onun sözünü kesti Amanda.
“Umurumda olmadığını söyledim.”

“İşi pişirmesinden,” diye bitirdi Rahatsız, gerçekten kesinlikle iğrenç kaşar bir orospuymuşum gibi beni baştan aşağı süzdü.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmak için düşünceleri zar zor topladım. “Ben... ben... ne? Ben hiç... Neden öyle söyledin?”

“Lütfen ama,” dedi Rahatsız, gülerek, “bu gayet bilinen bir şey.”

Tekrar Amanda’ya odaklandım, kusmak yerine konuşmaya çalıştım. “İnsanlara bunu sen mi söyledin? Ne diye böyle bir şeyi uydurasın ki?”

“Uydurmuyorum... O bana söyledi!” Gözlerindeki o nefret dolu bakış geri dönmeye başladı. “O yüzden rol yapmana gerek...”

“Asla yapmam. Asla. Asla yapmadım, sıçtığının yalancısı! Ondan nefret ediyorum. Asla yapmazdım! Ondan bu dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum. Midemi bulandırıyor. Aslında sen de bulandırıyorsun! Midemi bulandırıyorsun çünkü onu düşünmeme neden oldun!” Parmağımla onu işaret ediyor, kollarımı çılgınca sallıyordum. Benden uzaklaşmaya başladılar, sonradan fark ettim ki üzerlerine yürüyordum.

“Bana dedi ki siz ikiniz...” diye başladı Amanda ama tek bir kelime daha etmesine izin veremezdim.

“Keşke ölmüş olsaydı, tamam mı? Keşke. Geberip. Gitseydi. Onun başına korkunç bir şey gelmesinden başka hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi. Anladın mı?” Suratından sadece birkaç santimetre uzaktaydım. Ona doğru ilerlememi durduramıyordum. “Anladın mı dedim?” Vahşi ve elektrik akımı gibi bir şeyin içimden geçtiğini hissettim; sanki ellerim onu boğabilirdi, sanki beynimin mantıktan yoksun bir parçası tarafından kontrol ediliyorlardı, bu parça aynı zamanda bunları, kendimi ele vermemi sağlayan şeyleri söylememi sağlayan yerdi. Sadece... ellerimle... uzanabilirdim. Tanrım. Her şey için. İncitmek için.

Sonra hatırladığım şey onun yerde olduğuydu.

Arkadaşı bağıırıyordu. “Manyak psikopat, ne bok yiyorsun?”

Ben de bağıırıyordum. “Eğer bunu bir daha söylersen seni öldürürüm.” Amanda bana, gözlerinde yaşlarla baktı. Yedi yaşındaki Mandy hâli gibi görünüyordu ama yine de kendimi durduramadım. “Bunu bir kere daha söyleme, anladın mı? Ne bana ne de başkasına. Yoksa yemin ederim. Yemin ederim, seni gebertirim.”

Okuldan eve giderken tüm yol boyunca ağladım. Hıçkırarak sokaklardan geçtim. Birinin beni görüp görmediğini ya da nasıl görüldüğümü ya da insanların ne düşüneceğini umursamıyordum. Eve girip kendimi yatak odama kilitledim.

Uyanık bir hâlde, tavana bakarak uzandım.

Mara'yı ağlatmışım. Steve'i ağlatmışım. Amanda'yı ağlatmışım.

Benim için bir şeyler hissetmiş herkes şimdi benden nefret ediyordu; saatlerce bunu düşündükten sonra sonunda kendimi gerçekten fiziksel olarak hasta ettim.

Bir sonraki gün okula gitmedim. Kimseyle yüzleşemedim. Hastayım, hasta, hasta, dedim Vanessa'ya. Alnımı kontrol edip yandığımı söyledi. Uyudum da uyudum. Kimse beni rahatsız etmedi. Tüm gün ve gece boyunca tek başıma uyku tulumunun içinde bilincim bir açılıp bir kapandı.

“**SAKİNLEŞ, HAYATIM**, her şey yoluna girecek, söz veriyorum,” dediğini duydum Vanessa’nın rüyamda. O rüyada ağlıyordum, o da benimle ilgilenmeye çalışıyordu ve ben buna izin vermek için çok uğraşıyordum. Gözlerimi açtım. Loş bir ışık perdelerin arkasından parladı. Çalar saatim sabah 05:10’u gösteriyordu.

“Her şey açıklığa kavuşacak oğlum, göreceksin,” dedi Conner, sesi öyle hassastı ki gerçekten uyanık olup olmadığını sorguladım.

“Hayır, baba... sen orada değildin. Sanmıyorum işte.” Caelin’di ve ağlayan oydu, ben değil. Uyanıktım, bundan emindim.

“Belki de Armstrongları aramalısın, Conner,” dedi Vanessa, sesi yatak odamın kapısının arkasından boğuk geldi. Armstronglar... Kevin... Bunları duymuştum. Hızla oturup daha dikkatli dinledim.

“Hayır! Onları arama. Henüz olmaz... biz olup olmadığını öğrenene kadar...” Caelin durakladı, tekrar burnunu çektiğini duydum. Ama Caelin burada olmamalıydı. Kış tatili bir hafta sonraydı. Hayır, yanlış olan bir şey vardı.

Kapımın kilidini açıp küçük adımlarla oturma odasına girdim. Kimse geldiğimi duymadı. Abim kanepenin ortasında oturuyordu, elleri başındaydı, Vanessa sabahlığı ve terlikleriyle yanındaydı, kolu oğlunun omzunda duruyordu; Conner ise ayakta, gezinip duruyordu, bir eli tereddütle Caelin'in omzuna gidip geliyordu. Sessizlerdi. Caelin'in bedeni aniden inip kalktı.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Hepsi bakışlarını bana çevirdi. Ama bir şey söylemediler. Caelin başını kucağına doğru eğdi. Vanessa'nın çenesi titredi.

"Sorun Kevin, hayatım," dedi Conner en sonunda.

"Ne... ne yaptı?"

"Yapmak mı?" dedi Caelin tükürürcesine. "Bir şey yapmadı!"

"Şşşşş," diye mırıldandı Vanessa.

"Tamam, ne oldu?" diye şansımı denedim onun yerine.

"Her şey yoluna girecek, o yüzden herkes sakinleşsin," diye bağırdı Conner. "Edy, Kevin'ın başı... biraz belada ama her şey yakında açıklığa kavuşacak."

"Ne tür bir bela?" Kolumu kaşıdım, anksiyete derimin altından sızıyordu.

"Yurttaki bir kız onun kendisine tecavüz ettiğini söylüyor!" diye bağırdı Caelin. Benim tepki vermediğimi görünce ekledi, "Tabii ki öyle bir şey yapmadı ama ne olacağını bilmiyorum. Polis geldi ve..."

Gerisini duyamadım çünkü kafamın içinde birisi bağırmaya, beynime tokmakla vurmaya başlamıştı. *Tanrım, hayır, hayır, hayır, hayır*, diye bağınyordu. Düşebilirmişim, öylece nefes almayı bırakabilirmişim gibi hissediyordum. Eski tanıdık mermi daha da içeri girdi. Sanırım bu kez kalbime değmişti. Hayır, mideme. Tuvalete koştum. Klozet kapağını kaldırıp kusmak için tam zamanında yetiştim.

Soğuk mermer zeminde oturdum. Kafam gümbürdüyordu, sanki beynimin içinde bombalı, toplu, büyük silahlı ve kayıplı tam bir savaş gerçekleşiyordu. Yapmıştı. Tabii ki yapmıştı. Buna şüphe yoktu. Ama ben de mi yapmıştım? Onu dinlemiştim, ağ-

zımı kapalı tutmuştum ve o da gidip bir kere daha, başka birine yapmıştı. Ancak bu kız her kimse cesur ve zekiydi. Benim gibi değildi. Ben hâlâ aynı ağlayıp sızlayan korkaktım. Bir fareydim. Lanet olası bir fareydim.

Kapının diğer tarafında burun çekme sesleri ve kısık, anlamsız bir sızlanma duydum. Kahve demliğinden gelen kaynama sesleri. Dışarı çıktım, az önce biri kıcımlı tekmelememiş gibi görünmediğimi umdum.

“İyi misin, Minnie?” diye sordu Conner, omzumu biraz fazla kuvvetli sıkarak. Minnie, bunu uzun zamandır duymamıştım. Ne kadar da uygundu.

“Pek değil,” diye kabul ettim.

“Bugün okul için endişelenme.” Gülümsedi. “Akıl sağlığı için hepimiz tatil yapıyoruz. Kulağa nasıl geliyor?”

Başımı sallayıp ona gülümsemeye çalıştım.

Evin içinde saatlerce oturduk, herkes mahvolmuştu. Caelin berbat bir hâldeydi. Conner her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Vanessa, yerinde duramamak ve çok hareketsiz oturmak arasında bocalayıp duruyordu. Bense kafamı duvara vurmak istiyordum.

Yemek yemeyi hayal dahi edemesem de Vanessa’nın öğle yemeğini hazırlamasına yardım ettim. Bunun herkesin daha iyi hissetmesine yardım edeceğini söyledi. Bu konuda cidden şüpheliydim. Mutfak masasında oturmuş sandviçlerimizi tırtıklar ve topaklanmış domates çorbalarımızı karıştırırken hikâye karmaşık ve taraflı bir şekilde ortaya çıktı.

Caelin dedi ki, “Kız arkadaşıydı. Hiç... hiç mantıklı gelmiyor, zaten birlikte olmakta olduğu birine neden tecavüz etsin?”

Elbette bana mantıklı geliyordu. Onu değersiz hissettirmeye, kontrol etmeye, incitmeye, güçsüz bırakmaya ihtiyacı vardı.

“Kevin’dan bir sebepten ayrıldı, gerçekten bilmiyorum ama büyük bir mesele falan değildi. Sonra Kevin bir gece, kız ayrılıktan dolayı üzgün olduğu için yanına çağırmıştı, sadece konuşmak için ve o zaman kendisine ‘tecavüz ettiğini’ söyledi.” Parmakla-

rıyla tırnak işareti yaptı ve ben masanın üzerinden saldırıp parmaklarını kırmak istedim. “Kevin, onunla seks yaptığını kabul etti, ‘kişinin rızasına dayalı seks.’” Yine havada tırnak işareti yaptı.

Kızı yalancı çıkarmaya çalıştığını, yoksa “rızaaya dayalı” sözüne vurgu yapmayacağını ona söylemedim.

“Birkaç gün boyunca rapor bile etmedi,” diye ekledi, sanki bu önemli bir bilgi parçasıymış, bir anlamı varmış gibi. “Gerçekten yaşandıysa, neden hemen rapor etmedi?”

Benim ne kadar beklediğime bakılırsa, iki gün kulağa neredeyse hemen gibi geliyordu, iki gün hiçbir şeydi.

“Ve ayrıca,” diye devam etti, “ben oradaydım. Yani, hemen yan odadaydım. Bir şey olsa duyardım. Gerçekten başı belada olsaydı çığlık atardı ya da beni çağırırdı, yani, biz de arkadaştık. Ama hiçbir şey duymadım.”

Ah, kalbim. Durmuştu. Diğer odadan duyulmayacak neler yapabileceğini bir bilseydi.

“Hiçbir şey,” diye tekrarladı. “Geçen hafta beni sorguladıklarında kampüs polisine de böyle söyledim. Ama sonra dün gece birdenbire geldiler, bu sefer gerçek polisti ve onu götürdüler. Bu yüzden buradayım, başka ne yapacağımı bilemedim. Böyle yapabildiklerine gerçekten inanamıyorum. Bir neden olmadan insanı tutuklayamazlar, değil mi? Neden böyle yalan söyleyeceğini anlayamıyorum. Çok... normal görünüyordu.”

“Belki yalan söylemiyordur,” diye yumurtladım sonunda, artık tutamazdım.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Tabii ki yalan söylüyor!” Caelin masanın üstüne çıkıp bana saldırılabilecekmiş gibi bakıyordu.

“Eh, kimseyi nedensiz tutuklamazlar ve kızın yalan söyleyeceğini düşündüğünü az önce kendin söyledin,” diye hatırlattım ona.

“Hayır, neden yalan söyleyeceğini bilmediğimi söyledim, yalan söylediğini düşünmediğimi değil. Bilmiyorum, Eden, belki bir erkekten ayrılıp sonra yattığı için kötü hissetmiştir, sürtüklük ettiği için.”

“Caelin, masada böyle konuşmuyoruz.” Vanessa onu kibarca uyardı.

Ama Caelin onu görmezden geldi. Aksine bana bakıp alçak sesle, “Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?” dedi.

Ağzım aralandı. Şoktan mı yoksa konuşmak için mi bilmiyordum. Sözcükleri bile düşünemiyor, nefes alamıyor, hissedemiyordum ama bir şekilde sesim yerine gelip dilimden dışarı şu mükemmel kelimelerle patladı: “Siktir. Git.”

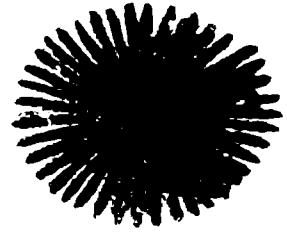
“Sen siktir git!” dedi Caelin, eşsiz bir refleksle.

Conner, kâselerdeki kaşıkları zangırdatarak yumruğunu masaya vurdu. Kalbimi de zangırdattı. “Pekâlâ, pekâlâ! Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz? İkiniz de koca çenelerinizi kapayın hemen!” Parmağını, değişimli olarak ikimizin de suratına doğru tuttu.

Caelin sandalyesini masadan uzaklaştırıp mutfaktan hızla çıktı.

Onu taklit edip ben de odama gittim, kapımı arkamdan sertçe kapadım.

Yerde oturdum, sırtımı yatağımın kenarına dayadım. Başımın şiltenin ucuna düşmesine izin verdim. Gözlerimi kapadım. Artık daha fazla uzak duramazdım. Daha fazla tutamazdım. Kafamda set gibi bir şeyin yıkıldığını hissettim.

OLANLAR ŞUYDU: Birinin üzerime tırmanmasıyla uyanmış-
tım, dizleri kollarıma batıyordu. Bir şaka olduğunu düşünmüş-
tüm, komik değildi ama yine de bir şakaydı. Ağzımı açmıştım.
Konuşmaya çalışmıştım ama sadece “ne”nin başlangıcı olan
“nnn” çıkmıştı ağzımdan. Ne, ne, ne oluyor, ne yapıyorsun?

Ancak elini hemen ağzıma koymuştu, böylece annemle ba-
bam duymayacaklardı. Duymayacaklardı çünkü çalar saatim,
yatağımın yanındaki komodinin üzerinde 02:48’i gösteriyordu.
İkimiz de evin diğer ucunda hemen uykuya daldıklarını biliyor-
duk.

Şaka değildi.

Çünkü artık ağzı senin ağzımın üzerindeydi, eli boğazımday-
dı ve “sesçikarmasesçikarmasesçikarma,” diye fısıldıyordu. Sen
de öyle yaptın. Ses çıkarmadın. Çok aptaldın, aptal.

Saat 02:49: Haftanın günleri külotumu yere atmıştı. Her na-
sılsa sen hâlâ ne olduğunu anlayamamıştın. Sonra geceliğimi,
üzerinde uyuyan *base* cinsi köpekler olan en sevdiğim geceliğimi
yukarı kaldırmıştı, ipinin çoktan gevşediği dikiş yerinin yırtıl-
dığını hissetmiştim. Boynumdan yukarı çekti, tüm çıplak, tuhaf

bedenimi açığa çıkardı. Ve yumruk büyüklüğünde kumaşı ağzıma sokarak orayı tıkadı. Öğürüyordum ama kumaşı ağzıma iteklemeye ve iteklemeye ve bir daha iteklemeye devam etti, ta ki gidecek yeri kalmayana kadar. Çığlık atmaya çalışana kadar nedenini anlayamadım. Çığlık atıyordum, attığımı biliyordum ama ses yoktu, sadece sualtından gelirmiş gibi duyulan boğuk bir ses vardı.

Kollarımı kurtarmayı başardım ancak ilk önce ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Hedef olmadan sağa sola sallandılar, öylece vurmaya başladılar. Aptal uzuvlar. Bir erkeğin vücuduna duvar gibi huzla çarptım ve tekrar düştüm. Hep duyduğum, büyükanelerin çocukların üzerinden arabaları kaldırmalarını sağlayan süper insan adrenalin patlaması benim onun ellerinden kurtulmama izin vermiyordu. Sıçtığımın gereksiz aciliyeti.

“Kes şunu,” diye uyardı beni, kollarımı yatağa sabitledi; dizleri bacağımın üst kısmına batıyordu, dizkapaklarını, vücudu benimkini tamamen kaplayana kadar, kemiklerim toza dönüşene kadar beni ezdi. Bunun acıdığını düşündüğünü hatırlıyorum. Ama o acı henüz hiçbir şeydi.

Bedenim sarsılıyordu; kolları beni çok sert bastırıyor, bacakları uyluklarımın arasına girmeye, o an bile yapabileceğine inanmadığım şeyi yapmak için kendini ayarlamaya çalışıyordu. “Tanrı aşkına,” diye gürledi kulağıma doğru, onun kulağına, onun. “Düz dur yoksa... Dur yoksa... yemin ederim,” dedi nefes alarak.

O cümlelerin sonlarını umursamadım çünkü bu oluyor olamazdı, oluyor olamazdı, oluyor olamazdı. Bu gerçek değildi. Bu başka bir şeydi. O ben değildim. O başkasıydı. Kızın bacaklarını bitişik tutmaya çalıştım. Gerçekten denedim, gerilmekten titriyorlardı ama 02:51’de adam onları yine de ayırmıştı.

Yatak, ileri geri sallanan paslı bir salıncak gibi gıcırdadı. Perili bir ev gibi inledi. Sonra cam gibi bir şey tuzla buz oldu. Senin içinde kırıldı o cam ve bu korkunç şeyin küçücük kıymukları etrafa yayılıp damarlarında dolaştı, kestirme yoldan, doğrudan

kalbine ulaştı. Bir sonraki durak: Beyin. Acımasından, çok fazla acımasından başka bir şey, herhangi bir şey düşünmeye çalıştım.

Ama çabucak acı, öleceğim düşüncesinin yanında ikinci plana atıldı. Nefes alamıyordum. Ne ağzımdan ses çıkıyor ne de içeri hava giriyordu. Vücudunun ağırlığı, kaburgalarım ikiye ayrılıp ciğerimi delecekmiş gibi parçalayıcı bir boyuttaydı.

Elini, sadece bir tanesini kollarımı kafamın yanında, bileklerimi bir arada tutmaya zorlamak için kullandı. Diğerini boğazımda tuttu, ses çıkardığım anda sıkıyordu. Sesler istemsizce çıkıyordu: boğulma, tükürme sesleri ve vücudunun ölmek üzereyken çıkardığı ölme sesleri. Beni öldürdüğünü biliyor muydu? Ona ölmek üzere olduğumu söylemek istedim.

Sanırım bir noktada mücadele etmeyi bırakmıştım. Olan oluyordu. Artık önemi yoktu. Ölüymüşüm gibi davrandım. Yüzünü yastığa gömdü ve her keskin hareket edişinde sessiz homurtular ve inlemeler, keten ve polyesterin içinden yansıyor, dolambaçlı yoldan doğrudan kulaklarıma varıp içimdekilerin kırılmasının, kafamdaki seslerin defalarca çığlık atmasının sesiyle karışıyordu.

02:53'te bitmişti. Kollarımı bıraktı. *Bitti, bitti*, dedim kendime. Geceliği ağzımdan yırtarcasına çıkardığında öksürmeye ve kesik kesik nefes almaya başladım. Az kalsın boğularak ölüyordum ama o basit vücut tepkisine, ölmeme izin vermedi. Elini ağzıma yapıştırdı. Nefesi kesilmişti, dudakları neredeyse benimkine değiyordu, kelimeleri ıslaktı: "Kapa çeneni. Kapa çeneni. Beni dinle. Dinle." Yüzümü sabit tuttu ki doğrudan gözlerine bakabileyim. Aynı gözlerdi onlar ama beni yaktilar, yakıp içimden geçtiler. "Şşşşş," diye fısıldadı gözyaşıyla ıslanmış saç tutamını yüzümden sıyrıp kibarca birkaç kere kulağımın arkasına sıkıştırırken; elleri normal bir şeymiş gibi, öyle olması gerekiyormuş gibi bana dokunuyordu.

"Bana bak," diye fısıldadı. "Kimse sana inanmayacak. Bunu biliyorsun. Kimse. Asla."

Sonra kendini benden uzaklaştırdı, kalktığında aramıza buz gibi hava girdi. Gidiyordu, sonunda bitecekti. Az önce olanlar ya

da sonra olacaklar umurumda değildi, sadece bitmesini, onun gitmesini istiyordum. Gerekirse sessiz olacaktım, hareketsiz duracaktım. Gözlerimi kapatıp bekledim. Bekledim. Ama gitmiyordu, bacaklarımın arasında eğilmiş bana, bedenime bakıyordu.

Daha önce genel olarak pek çok kez kendimi çirkin hissetmiştim. Ama böyle değil. Bana hissettirdiği, üzerimdeki gözlerinin hissettirdiği kadar önemsiz, iğrenç ve nefret edilesi hissetmemiştim hiç. Kendimi ellerimle kapatmaya çalışsam da hemen onları ayırdı, kollarımı yan taraflarımda dümdüz tutup kendi elini yerine koydu. Henüz bitmemişti. Bu onun bir parçasıydı. Vücudumu onun istediği gibi tutabilmek için ellerimle çarşafı kavradım.

Beni bastırmıyordu bile. Fiziksel olarak en azından. Ama beni başka bir şekilde bastırıyordu; kastan, kollardan ve bacaklardan daha güçlü bir şeyle. Artık vücudumu, ağrıyı hissetmiyordum bile ancak çirkin olan yerlerimi, nefret ettiği yerlerimi, gereksiz yerlerimi bana gösterirken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Ağzını kapalı tutacaksın," diye fısıldadı ağzımın içine. Bunun bir soru mu, yoksa emir mi olduğunu anlayamamıştım. Her iki şekilde de tek bir cevap vardı, biliyordum. "Sana. Lanet olası. Bir soru. Sordum." Her kelimeyle birlikte suratıma tükürük saçıldı.

Bakakaldım... Konuşabilir miydim? Çenemi kapalı tutmam gerekmiyor muydu?

Çenemi ve avuçladığı bir tutam saçımı tutup kafamı aşağı yukarı salladı. "Evet?" diye tısladı, yavaşça kafasını sallayarak. Ben de kafamı şiddetle salladım. "Söyle."

Ama sesim düzgün çalışmıyordu; sadece "t"yi söyleyebildim.

"Söyle," diye emir verdi.

"et. Evet, evet," diye inlediğimi duydum.

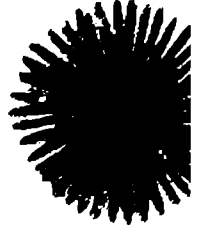
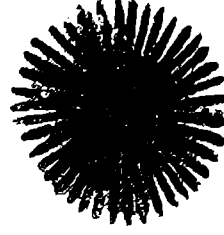
"Kimseye... anladın mı? Kimseye söylemeyeceksin," dedi, ağzı suratımın dibindeydi. "Yoksa yemin ederim ki. Yemin ederim ki seni gebertirim."

Nefesten çok da yüksek olmayan bir sesle, "Lütfen, lütfen, lütfen," dediğimi duydum. Ona ne için yalvardığımı bile bilmi-

yordum; her şeyi bitirip beni öldürmesi için mi yoksa canımı bağışlaması için mi?

Ağzını son bir kez benimkine yapıştırdı, bana ona aitmişim gibi baktı ve gülümsedi. Ayağa kalktı. Sonra boxerını giydi. “Uykuna dön,” diye fısıldadı, arkasından odamın kapısını kapatırken.

İki elimi de ağzıma dayadım, gözlerimi yapabildiğim kadar sıkı kapadım ve düşündüğü, hissettiği ve gerçek olduğunu bildiği her şeye inanmaktan vazgeçmesi için beynimi düzeltmeye çalıştım.

GÖZLERİMİ AÇTIM. Ağır ağır nefes alıyordum. Aslında zar zor nefes alıyordum. Kalbim deli gibi atıyordu. Sonra hepten durdu. Odamdaydım. O zaman değil, şimdi. Ve iyiydim. *İyiyim, iyiyim,* diye tekrarlardım sessizce.

Ayağa kalktım.

Telefonumu elime aldım.

Odamda turlamaya başladım.

Birine ihtiyacım vardı. Gerçekten birine ihtiyacım vardı. Şu anda birine ihtiyacım vardı. Ama arayacak kimsem yoktu, hiç kimsem yoktu. Dünyada şu anda başıma gelenleri umursayacak hiç kimse yoktu, kendi kendimi yalnız bırakmışım.

Ama sonra bir şey düşündüm. Çok aptal, mazoşist bir düşünceydi ama orada olduğuna ve eskiden orada olan düşüncelerden biri olduğuna göre gitmesini sağlayacak hiçbir şey yoktu. Benim izin vermeden önce parmaklarım numaraları tuşladı, tıpkı iki yıl önceki gibi, tıpkı zaman hiç geçmemiş gibi. Sayılar dizisi kemiklerime ve kaslarıma işlemişti, numarayı aradım.

Adını tekrar ettim: "Josh. Josh," diye fısıldadım.

Kendimden nefret ediyordum. Çalışıyordu.

"Alo?"

Ağzımı açtım. Ama hangi sözcükler yapabilirdi, olanları geri alabilir, gerçeği söylemek için yeterli olabilirdi?

Telefonu kapattım.

Benim sorunum neydi?

Tekrar aradım.

"Imm, alo?"

Kapattım.

Sadece bir kere daha...

"A-lo-o?"

Tekrar kapattım. Lanet olsun.

Bir nefes aldım.

Kendini kontrol edemeyen bir keş gibi kendimi durduramıyordum. Aradım.

"Kimsiniz?" dedi emir verircesine.

Tanrım. Sesi. Sesi bile kalbimi hızlandırmaya yetiyordu.

"Alo?" Nefes aldı. "Alo?" Nefes verdi.

Ağzımı araladım. Ama sonra Vanessa'nın sesi, "Edy? Edy, buraya gelebilir misin lütfen?" diye seslendi.

Hızla kapattım.

Oturma odasında, inanılmaz korkutucu görünen iki kişiyle karşılaştım: polis üniformalı bir adam ve döpiyes giyen ve ikisini de tanıstıran bir kadın.

"Merhaba, bu Memur Mitchell ve ben de Dedektif Dodgson. Buraya, Kevin Armstrong'la alakalı birkaç soru sormaya geldik. Ailenizin, yani Bay ve Bayan McCrorey'nin Bay Armstrong ve ailesiyle çok yakın olduğunu duyduk, doğru mu?"

Conner, televizyonu kapatmaya çalışarak kumandayı aradı. Vanessa daha önce yaptığını hiç görmediğim bir şey yaptı; Conner'ın eline uzandı.

Caelin bir anda ayağa kalktı, bu iki insanın açık bir şekilde silahlı olduğu göz önüne alınırsa fazla agresif görünüyordu. "Polise bildiğim her şeyi, yani hiçbir şeyi zaten anlattım çünkü hiçbir şey olmadı!" Caelin neredeyse bağırıyordu.

“Geçen hafta kampüs polisine verdiğiniz ifadeyi biliyoruz ama buraya başka bir mesele üzerine geldik, alakalı ama başka bir mesele,” dedi kadın, Dedektif Dodgson. Elimin göğsüme gittiğini hissettim. Çünkü hemen, başka biri, başka bir kız, eski sevgilisinden başka biri olduğunu anlamıştım. Tamam, derin bir nefes alıp içimde tuttum; ayaklarımı yere sabitledim ve kendimi korkunç bir şey için hazırladım.

“Ne hakkındaymış?” dedi Conner titreyerek, kolunu Vanessa’nın omzuna koydu.

“Bakın, ona hiçbir şey yapmadı, ben biliyorum!” diye ısrar etti Caelin.

Caelin’i bir seksenlik bir kule gibi kuşatan Memur Mitchell ona doğru bir adım attı, gözünü korkutmak için konuşmasına dahi gerek yoktu. Dedektif Dodgson devam etti, “Hepinize ayrı olarak Kevin ve Amanda Armstrong hakkında sorular sormak istiyoruz.”

Midemin alt kısmı açıldı ve kalbim içine doğru düştü.

Amanda.

Tabii ki, tabii ki o olacaktı. Kaybolmaya çalıştım. Hareketsiz durup duvarla bir olmaya çalıştım. Gözlerinin önünde parçalara ayrılmak, şeklimi kaybetmek için yeterli fiziksel gücü çağırmayı denedim.

“Ne?” diye fısıldadı Caelin, bağırarak istediği açıkça belli olsa da.

“Mandy mi?” dedi Vanessa, dedektiften çok kendine.

“Neden onun hakkında bize bir şeyler sormak isteyesiniz?” diye sordu Conner, hepimiz cevaptan korkmaya başlıyorduk.

“Ama neden? Neden... ne?” Vanessa bir cümle kuramayacak gibi görünüyordu.

“Bir saldırı ihbarını soruşturuyoruz, hanımefendi,” dedi Memur Mitchell.

Dedektif Dodgson bana, çıplakmışım gibi hissettiren bir şekilde baktı. Ama bilemezdi çünkü kimse bilmiyordu.

“Saldırı... derken... neyi kastediyorsunuz?” diye kekeleydi Vanessa, bize söylenen şeyi kavrayamıyordu.

Caelin tekrar kanepeye oturup halıdaki görünmez bir noktaya baktı, ne konuşuyor ne de göz kırpmıyordu.

“Hepinizle konuşmak istiyoruz,” dedi Memur Mitchell. “Bay McCrorey, diğer odaya kadar bana eşlik eder misiniz?” Yemek odasına doğru yürümeye başladı, Conner bütün kuvvetiyle kumandayı tutarak şaşkınlıkla onu takip etti.

Kadın tam olarak bana baktı. “Eden, değil mi?”

Nefesim kesilmiş bir hâlde cevap vermeye çalıştım: “Evet.”

“Özel olarak konuşabilir miyiz? Caelin, Bayan McCrorey, kısa bir süre sonra Memur Mitchell sizinle konuşacak.”

Odama doğru yürümeye başladım, onun ayak sesleri beni takip ediyordu.

“Oturabilir miyim?” diye sordu, yatağımı göstererek.

Kafamı salladım. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Ellerim titriyordu. Tenim karıncalanıyordu. Kadın oturdu ve yatak, tüm sırtlarını ortalığa saçarmış gibi gıcırdadı.

“Sorun olmazsa sana birkaç soru sormak istiyorum.”

“Tamam ama ben gerçekten bir şey bilmiyorum.” Fazla gerginsin, Edy. Sakinleş.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Çünkü Memur Mitchell ailene Bay Armstrong hakkındaki suçlamaları söylediğinde şaşırılmış görünmüyordun.” Bu bir soru değildi. Nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum, o yüzden sadece baktım. “Bunun nedenini bilmeyi isterim.”

“Neyin nedenini?” Aptalı oyna, hepsi bu.

“Eden, Armstronglar hakkında bildiğin bir şey varsa şu an söylemek için harika bir zaman.”

“Ama yok, yemin ederim. Ona yaptığından haberim yoktu.”

“Ne yaptığından, Eden?” diye sordu, şaşırılmış gibi görünmeye çalışarak.

“Bilmiyorum. Her ne yapıyorsa, her ne yaptıysa bilmiyorum.” Tanrım, içimi görüyordu.

“Pekâlâ. İlk soruma dönelim öyleyse?”

“Neden şaşırmadığımdan mı bahsediyorsunuz?”

“Yani şaşırmadın?”

“Hayır, ben... şaşırdım. Ben... şaşırmıştım, yani, şaşkınum,” diye kekeledim.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Annen, baban ve abin şaşırmışlardı, şoka girmişlerdi ama sen girmedin. Aklından ne geçtiğini bana söyleyebilir misin?”

“Hiçbir şey, bilmiyorum, bir şey düşünmüyordum.”

“Bir şey düşünüyor olman gerek?” Bana o gereksizliğe, saçmalığa, yalanlara toleransı olmadığını söyleyen gözlerle baktı. Her şeyi görebiliyormuş gibi içimin çok derinlerine baktı. Olduğum ve olmadığım her şeyi. Ruhuma bakarken saniyeleri saydım: Bir. İki. Üç. Dört. Be-

“O zaman sana bir soru sorayım. Bay Armstrong hakkındaki bu suçlamaların akla yatkın olduğunu düşünüyor musun, kendi fikrine göre?”

“Bilmiyorum. Nereden bileyim? Yani, bilemem ki.”

“Söylemem gerek ki fazla telaşlı görünüyorsun, Eden. Bay Armstrong’u koruduğunu düşündüğün için bir şey mi saklıyorsun?”

“Korumak mı? Hayır. Hem hiçbir şey saklamıyorum, gerçekten.”

“Eden, sana karşı dürüst olacağım,” dedi bir elini nazikçe kucagındaki diğerinin üzerine koyarak. “Amanda’yla konuştum ve özellikle senin adını verdi. Seninle konuşmam gerektiğini söyledi.” Kenetlenmiş elleriyle beni işaret etti. “Nedenini biliyor musun?”

Sert bir şekilde başımı öne arkaya sallayıp durdum.

“Sanırım senin Bay Armstrong hakkında bir şey bildiğine inanıyor. Kevin hakkında,” diye ekledi, sadece isminin içimde yarattığı öfke kıvılcımlarını biliyormuş gibi.

Ellerimin titremesini izleyişini izledim. Kollarımı göğsümde bağlayıp ellerimi kollarımın altına sıkıştırdım.

“Amanda bu hafta okulda olan bir olaydan bahsetti. Senin şeyi tartışırken fazla... duygusal...”

“Hayır! Hayır dedim. Neden benden bahsetti bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.” Bağırarak, kesin ve sert olmak istemiş-tim ama güçlü bir ağlama gibi çıkmıştı.

İfadesiz yüzünü takınmaya devam etti. Onu hiç okuyamıyor-dum. Kalkıp odamın karşı tarafına yürüdü. Gittiğini sandım ama sadece aralık kalana kadar kapımı kapattı. “Eden,” dedi sakince. “Sana bir şey soracağım ve yanıtında gerçekten dürüst olmanı is-tiyorum.” Ses tonunu alçaltıp orada geçemeyeceğim bir dağ gibi dikildi. “Eden, Kevin sana herhangi bir şekilde hiç saldırdı ya da zarar verdi mi, cinsel olarak ya da başka türlü?”

Kendime hep biri sorarsa, birisi gerçekten doğru soruyu so-rarsa gerçeği söyleyeceğime dair söz vermiştim. Ve işte o an gel-mişti. Tek bir hecede bitebilirdi. Ağzımı açtım. Söylemek istiyor-dum. Evet. Evet. Ses çıkarmaya çalıştım. Evet. Söyle! Ama ağzım fazla kuruydu, yapamadım.

Bir nefes aldım ve boğulur gibi oldum. Kelime boğazımı tı-kadı. Gerçekten boğuluyordum. Yardım edebilirmiş gibi san-dalyemden kalktım. Odayı arşınlamaya başladım, havamı daha hızlı kaybettim. Öyle kötü öksürüyordum ki yatak odamdan hız-la çıkıp bana su getirmek zorunda kaldı. Geri döndüğünde hâlâ öksürüyordum. Suyu yudumladım ama daha çok zorlandım, ağzımdakini haliya püskürttüm. Boğazım taş gibiydi.

“Nefes alabiliyor musun, Eden?” diye sordu yüksek sesle.

Alamıyor olsam da başımı evet anlamında salladım. Nefes alamıyordum. Sanki boğazıma bir şey takılmıştı. Öksürdüm, ök-sürdüm ama bir işe yaramadı. Boynumu tuttum. Orada bir şey vardı, hissedebiliyordum. Tadını alabiliyordum. Bir şey boğazı-ma saplanmıştı, tanıdık bir şeydi, keten gibi, şey gibi... bir son-raki sabah doğrudan çöpe atılan lanet aptal geceliğin ucu gibi.

O sırada Vanessa’yla Conner aceleyle içeri girdiler.

“Aman Tanrım!” diye bağırdı Vanessa.

“Bir şeyler yap!” diye haykırdı Conner ortaya.

Oda küçüldü. Ben küçüldüm. Sonra oraya geri döndüm. Omuzlarının üzerinden kendimi gördüm; yatağında uzanıyordum ve o tekrar kızın üzerindeydi. Geceliği boğazına sokuşunu izliyordum ve kimse bir şey yapmıyordu. Kız ona vurmaya çalıştı, bir kere, iki kere ama kolları tekrar indirildi ve... ve o...

Vanessa: "Edy, suyu iç!"

Dedektif: "Pekâlâ, herkes sakın olsun, şimdilik ona biraz yer açalım. O iyi. İyisin, tatlım, iyisin."

Ama iyi değildim. O kız iyi değildi.

Yapıyordu, onu incitiyordu, tekrar, tekrar ve tekrar ve kimse dönüp bakmıyordu! İşaret etmeye çalıştım, bağırarak istedim: Arkanızda, bakın, lanet olsun, bir kere olsun fark edin... Tam orada, bilmeniz gereken şey, tam orada, oluyor... hâlâ...

"EDEN EDY EDY EDEN EDY EDY." Hepsi bir arada bana bağıırıyordu. Ben de bağırarak çalıştım. Ama hiçbir şey olmadı. Sesleri arka planda kayboldu. Beyaz gürültü gibi. Statik perdenin altından sadece bir ses geçiyordu: *Kimse sana inanmayacak kimse sana inanmayacak kimse sana inanmayacak*.

Bit. Bit artık. Bitti sanmıştım. Bitmesi gerekiyordu.

Sualtı sesleri ve bulanık kelimeler yüzeye çıktı: "İyi misin... Tamam... Edy... Eden... O iyi, bakın."

Gözlerim açıldı. Tavana bakıyordum. Yerdeydim. Bir yanımda Vanessa, diğerinde dedektif vardı. Kendimi tuhaf rüyadan daha tuhaf gerçekliğe uyanan Dorothy gibi hissediyordum. Conner ve Caelin arkalarındaydı, bana doğru eğilmişlerdi.

"Ne oldu?" diye sordum, cızırtılı sesimle.

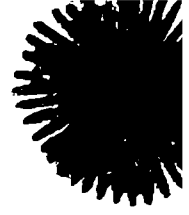
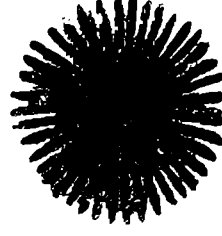
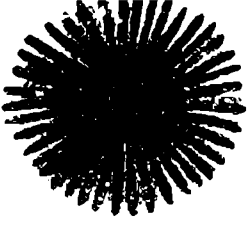
"Bayıldın!" Vanessa tiz bir çığlık attı, gözyaşları gözpınarlarına dayanmıştı.

"Tanrım," diye inledim, oturmaya çalıştım.

"Sakin sakın. Yavaş ol." Dedektif Dogson sırtıma bir elini koydu.

"Özür dilerim. Bu daha önce olmamıştı. Tanrım, aptal gibi hissediyorum." Kendime gülmeye çalıştım. Gerçi çok sahteydi.

“Eh,” dedi dedektif ayağa kalkarken. “Sana hâlâ bazı sorularım var, Eden ama şimdilik biraz dinlen. Bir şey aklına gelirse lütfen aramaktan çekinme. Kartımı senin için buraya bırakıyorum.” Ceketinin gizli gözünden bir kartvizit çıkarıp masamın köşesine koydu ve üzerine işaretparmağıyla iki kere vurdu.

MASAMDA OTURUP uzun süre karta baktım. Vanessa bana zorla beş litre portakal suyu içirip bir sürü tuzlu kraker yedirdikten sonra, kimse olmadan odama gitmeme izin verilmişti. Parmaklarımla kabartılı harfleri takip ettim: Dedektif Dorian Dodgson. Telefonumu çıkardım.

Aşağı doğru kaydırıp giden aramalarımındaki o numarayı buldum.

“Alo? Alo?”

Kapattım. Tekrar aradım.

“Alo... Orada mısınız?”

Kapattım. Ve yine aradım.

“Alo?” diye cevapladı, gergin bir hâlde.

Kapattım. Aradım.

“Eden, sen misin?”

Kalbim derinlere doğru battı.

“Eden, sensen... sadece... alo?”

Kapattım. Siktir. Sonra telefonum elimde titremeye başladı. Oydu. Çaldı durdu. Sessize aldım. Ardından telesekretere düşe-

cekti. Açmalıydım. Açtım. Bir şey söylemedim. Dinledim. Nefes aldı.

“Eden?”

“Eden!”

“Bir şey söyleyecek misin?”

“Nefes alışını duyuyorum...”

“Tamam, dinle.” Sesi keskindi, tıpkı beni terk ettiği tuvaletteki günkü gibi.

Dinledim. Dikkatle dinledim.

“Ne istediğini, beni neden böyle aradığını bilmiyorum. Şimdi konuş. Yoksa benden bir daha açmamı bekleme.”

Durakladı, ses yoktu. Sonra kapattı.

Parmaklarım yumruklarcasına tuşlara basarken ellerim titrediydi. Nefesimi tuttum. Çaldı. Bir kere, iki kere, üç kere. Kapatmalıydım. Yapmalıydım. Bu delilikti.

“Ne?” diye tersledi.

Konuşamadım.

“Eden, hadi ama...”

Hayır.

“Yardıma mı ihtiyacın var?”

Evet, evet.

“Bir şey mi oluyor, yanlış olan bir şey mi var?”

Tanrım, evet.

“Sana... Bir şey söylemek zorundasın!”

Keşke yapabilseydim.

“Eden... Eden, hadi ama. Bak, beni taciz falan mı ediyorsun?”

Taciz etmek mi?

“Yasalar var, biliyorsun,” diye ekledi. “Bu durmak zorunda. Ciddiyim.”

“Hayır,” diye sızlandım en sonunda.

“Ne?”

“Hayır, seni taciz falan etmiyorum.”

“O zaman ne yapıyorsun? Çünkü bu... bu hakikaten ürkütücü, tamam mı?”

“Özür dilerim.”

Sessizlik.

Daha fazla sessizlik.

“İyi misin?” diye sordu sonunda.

“Hayır.” Doğru.

“Ne...”

“Değer verdim!” diye patladım.

“Ne?”

“Sana değer verdim. Sana hep değer verdim.”

“Tamam,” diye mırıldandı, sözlü bir omuz silkmeymiş gibi. Ne anlama geldiğini anlayamıyordum.

“Tamam mı?”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Eden. Yani, seninle yıllardır konuşmadım. Bu sadece... gerçekten tuhaf.”

“Biliyor muydun?”

“Neyi biliyor muydum?” diye sordu.

“Değer verdiğimi?”

Duraksadı, muhtemelen kapatsa iyi mi olur diye düşünüyordu. İç çekti, gözlerini devirdiğini biliyordum; aklımda onu çok açık bir şekilde görebiliyordum. “Bazen, sanırım.”

“Sana yalan söyledim. Çok fazla. Tanrım, hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmiyorum. Hatırlıyor musun? Beni hatırlıyor musun?”

“Evet, elbette seni hatırlıyorum, Eden. Her şeyi hatırlıyorum.”

“Keşke hatırlamasaydın.”

“Sesin iyi gelmiyor, Eden. Senin için birilerini aramalı mıyım?”

“Sana ikinci ismimin ne olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

“Eden, neden beni arayıp duruyordun?” dedi emir verircesine, sorumu duymazdan gelerek.

“Marie, değil mi, hatırladın mı?”

“Evet, Marie, hatırlıyorum.”

"O da yalandı."

"Ne?"

"İkinci adım Anne."

"Sarhoş musun?"

"Neden, sesim sarhoş gibi mi geliyor."

"Evet, öyle aslında."

"Değilim ama hey, bu iyi bir fikir aslında. Ben sadece... Bilmiyorum, ben çok... sıçmış hâldeyim!" Güldüm. Komikti. Bu. Bu konuşma, saçmaydı. "Çok sıçmış durumdayım." Tekrar güldüm. "Özür dilerim. İstersen gerçekten kapatabilirsin."

"Hayır, kapatmak istemiyorum. Gerçekten endişeliyim. Sesin iyi gelmiyor."

"Ben iyi değilim. Gerçekten değilim. İyi değilim. Hatalıyım... Hayatımda yaptığım her şey yanlıştı."

"Eden, ne istediğini anlamıyorum, bunun anlamı ne?"

"Eskiden adımlı söyleyiş şeklini çok severdim, benden nefret etmeden önce."

"Senden asla nefret etmedim." İç çekti.

"Evet, ettin. Seni kendimden nefret ettirdim. Sorun yok ama, herkes benden nefret ediyor. Ben olsam ben de ederdim. Yani, ediyorum. Kendimden nefret ediyorum. Berbat ötesi bir insanım."

"Eden, lütfen... Bak, benden ne istiyorsun? Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Edemezsin!" Feryat ettim. Sonra ağzımı elimle kapadım çünkü ağladığımı duymasına izin veremezdim. "Bak, seni bırakacağım. Özür dilerim." Nefesim kesildi. "Aramamalıyım. Sadece..." Burnumu çektim, bunu bitirmek için yeterli havayı almaya çalıştım. "Seni bazen çok fazla özlüyorum ve sana değer verdiğimi bilmeni istedim. Gerçekten verdim. Ve başka biri olmadı. Asla. Umarım bana inanırsın."

"Bekle, Eden, kapa-" Yaptım, kapattım.

Telefonu kapattım çünkü ararsa, hatta aslında aramazsa bilmek istemiyordum. Sadece uyumak istiyordum. Çok uzun bir süre boyunca, belki sonsuza kadar uykuya dalmak istiyordum.

Ama sabah 05:45'te uyandım, her sabah olduğu gibi. Ve her sabah olduğu gibi duş aldım. Dişimi fırçaladım. Makyajımı, saçımı yaptım ve her zamanki gibi giyindim. Çantamı hazırladım, okula gidiyormuşum numarası yaptım. Tüm bunları yaparken kendimi dün gecenin yaşanmadığına inandırmaya çalıştım. Tüm günün yaşanmadığını. Telefonda Josh'a ağlayıp zırlamamıştım. Dedektif Dorian Dodgson tarafından sorgulanırken bayılmamıştım. Aslında, Dorian Dodgson diye birini tanımıyordum bile. Amanda'yı da. Kevin Arsmtrong mu? Hiç duymamıştım. Hele tecavüz... Tecavüz hakkında tek bildiğim başkalarının başına gelen korkunç bir şey olduğuydu. Benim değil.

Parmak ucunda oturma odasına girdim, kanepede uyuyan Caelin'in yanında geçtim. "Ben çıkıyorum," diye fısıldadım, kimse duymayacağı kadar kısık sesle. Sonra çıktım. Saat daha altı buçuktu. Gidebileceğim bir yer düşündüm, okul olmazdı ve kütüphane iki saate açılacaktı. Sokaklar boş ve sessizdi. Taze bir kar tabakası dünyadaki tüm sesleri içine çekmişti.

Telefonumu açtım. On beş cevapsız arama, dokuz yeni sesli mesaj.

23:10: "Eden, ben Josh. Lütfen beni ara, olur mu?"

23:27: "Eden, ben... ben ne olduğunu bilmiyorum ama lütfen ara, sadece iyi olduğunu haber ver."

00:01: "Eden..."

00:22: "Lanet olsun, çok endişeleniyorum..."

00:34: " (nefes sesleri)."

00:45: "Eden, senden nefret etmediğimi bilmeni istiyorum. Senden asla nefret etmedim. Sıçayım, sadece arayamaz mısın? Lütfen."

01:37: "Aptalca bir şey yapıyor olduğundan gerçekten korkmaya başlıyorum ve yapmanı.... Lütfen yapma, tamam. Beni ara ve konuşalım. Lütfen."

01:56: "Bak, ne oldu bilmiyorum ama düzelecek. Gerçekten düzelecek. Lütfen beni ara, burada çıldırmak üzereyim."

02:31: "Eden... eğer beni aramazsan... sikerler, oraya geliyorum."

Mesajların sonu.

Buraya gelmek mi? Buraya? Hayır, hayır, hayır, hayır. Aradım. Bir çalış bitmeden hemen açtı.

"Alo, Eden?"

"Evet, benim."

"Tanrı aşkına, seni yirmi kere falan aradım!"

"Biliyorum, özür dilerim, mesajlarını şimdi dinledim. Lütfen gelme. Değmez. O kadar... Acil bir durum falan yok. Seni endişelendirdiğim için üzgünüm."

"Endişelendirmek mi? Evet, beni deli gibi endişelendirdim. Geçen yedi saat boyunca ölü olduğunu düşünüyordum!"

O kelime, "ölü", keskindi. Bir bıçak gibi. Her şeyi. "Ben öyle..." Ama zar zor konuşabiliyordum. "Ben öyle yapmak... İstedğim bu değildi. Seni endişelendirmek istemedim, ben sadece... Tanrım, bilmiyorum."

"Sen ne? Neden beni arıyordun?"

Cevabı düşünmeye çalışırken durmak zorunda kaldım. Belki gerçek cevap değildi ama bir cevaptı. "Ben sadece... yalnızdım. Yalnızım, hepsi bu. Seni aramanın aptalca olduğunu biliyorum. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Seni işin içine karıştırmamalıydım."

Sessizlik.

"Aptal gibi hissediyorum," dedim.

Dilini şaklattı, sonra anlayışla iç çekti. "Hayır, hadi ama, dur. Öyle şeyler söyleme."

"Hayır, hissediyorum. Gerçekten utandım."

"Seni görüyorum."

"Ne?"

Telefonu kapattı. Onu aramaya başladım ama bir araba kornası tüm mahalleyi örtmüş olan buzdan sessizliği parçaladı. Bakmak üzere arkamı döndüm. Eski püskü bir Ford arkamda durmak için yavaşladı. Yürümeyi bıraktım. O da hareket etme-

yi bıraktı. İçindekini görmek için eğilip buğulu yolcu camından içeri baktım. Gerçekten oydu. Uzanıp kapının kilidini açtı.

tg: @kaktusun

•

Otoyoldaki IHOP'un* masalarından birinde karşılıklı birbirimize baktık. Bir hayalete bakıyormuşum gibi hissediyordum. Aynı görünüyordu ama farklıydı da, daha olgun, daha kendisiydi; görünmesi gereken şekilde görünüyordu sanki. Kahvesini yudumladı; çok koyuydu, gerçekten de olgun işiydi.

Şurupların olduğu kutuların yanında bir bardak dolusu kırık pastel boya vardı. Onlara bakmadan duramıyordum.

"Ee..." dedi, ben de ona odaklanabilmek için boyaları tam anlamıyla görüş alanımdan ittim.

"Seninle burada oturduğuma inanamıyorum," dedim en sonunda, uzun süre ona baktıktan sonra.

"Biliyorum. Ben de inanamıyorum." Onun söyleyiş şekli benimkinden çok farklıydı.

"Tüm gece boyunca araba mı kullanıyordun?"

Açıkça dedi ki, "Hayır, sadece gecenin yarısı boyunca, diğer yarısında seni arıyordum."

"Özür dilerim. O kadar kötü olduğunu düşünmeni istemedim. Sadece üzgündüm, sanırım."

Bir şey söylemedi. Yüz ifadesi sinirli, canı sıkılmış ve kafası karışmış arasında bir şeydi.

O görüntüye katlanamadığım içim ağzım en aptal şeyleri söylemeyi sürdürdü. "Şey, gerçekten iyi görünüyorsun," ve "Eh, sanırım sonunda buluştuk ha?" gibi şeyler.

Ama cevap vermedi, sadece orada oturup acı çekiyormuş gibi durdu.

Neyse ki garsonumuz üzeri tepeleme pankek dolu tabaklarla kurtarmaya geldi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin," dedi. "Tadını çıkarın, çocuklar."

* International House of Pancake. A.B.D.'de bulunan bir tür restoranlar zinciri. -çn

İkimiz de tereyağlı-fındık şurubuna aynı anda uzandık. Ellerimiz birbirine değildi.

“Eden, sana hemen, şu anda bir şey söylemem gerek, tamam mı?”

“Tamam?” Bu kulağa önemli gibi gelmişti; çatalımı tabağımın kenarına koydum, dikkatimi veriyormuşum gibi görünmeye özen gösterdim.

“Biriyle görüşüyorum. Kız arkadaşım var ve ciddi, o yüzden...”

“Ah.” Çatalımı tekrar aldım, pankeke batırdım, yüzümdeki yıkılmış görüntüyü silmeye çalışıp mümkün olduğu kadar bezgin görünmeye çalıştım. “Ya, tabii, evet, elbette.” Dikkatle pankekten bir üçgen kesip ağzıma attım. Yutması zordu.

“Yani buraya şey olarak gelmediğimi... Yani, demek istediğim sadece arkadaş olarak buradayım.”

“Tabii, evet, anladım.” Sakin ol. Ye. Normal ol. Ve Tanrı aşkına, başka bir şey söyleme. “Şu anda burada olduğunu biliyor mu?” Kupamın içine doğru mırıldandım. Yankı yaptı.

Başıyla onaylayıp kahvesinden bir yudum aldı.

“Ona ne söyledin, deli, yalancı, sapık bir kızı uçurumun kenarından indirmek için gidip konuşman gerektiğini mi?” Gü-lümsedim. Yüzüm çarpıldı.

“Hayır.” Rahatsız bir şekilde, hafifçe sırttı. “En azından öyle değil. Ona eski bir kız arkadaşım olduğunu söyledim, öyle düşünmediğini biliyorum ama ona öyle söyledim, basite indirge-mek için. Ona başının belada olabileceğini ve seni görüp iyi olduğundan emin olmak istediğimi söyledim.”

“Vay be,” diye fısıldadım. Hangisine inanmak daha zor bil-miyordum: Ona gerçekten doğruyu söylemiş olmasına mı yok-sa gerçeği söyledikten sonra kızın gelmesine izin vermesine mi? Eğer o benim olsaydı, gerçekten benim olsaydı, benim gibi bi-rinin yanına asla göndermezdim. “Sorun etmedi mi?” diye sor-dum inanmayarak.

“Etmedi.” Omuz silkip sonunda yemeye başladı. Sonra başını kaldırıp bana bir anlığına baktıktan sonra, “Ee, öyle misin?” dedi.

“Nasıl mıyım?”

“Başın belada mı?”

Tam bu soruya nasıl cevap vereceğimi çözmeye çalışırken garson geri döndü, “Her şey nasıl, çocuklar? Üzerine bir şey ister misiniz?” diye sordu.

“Gerçekten güzel, değil mi?” diye sordum garson gittiğinde, çatalımla pankekleri göstererek. “Yoksa ben mi çok acıktım?”

“Eden, bana söyleyecek misin?” diye sordu sabırsızca.

“Neyi söyleyecek miyim?”

“Bilmiyorum.” Elini bana doğru salladı. “Sen söyle. Ne için aradıysan. Söyleyecek bir şeyin yoksa defalarca aramazsın sen.”

Başımı salladım. Söyleyecek bir şeyim vardı, çok şeyim vardı. Çok fazla. “Sanırım daha çok sana ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim,” diye kabul ettim. “Olanları değiştirmeyeceğini biliyorum. Hiçbir şeyi değiştirmeyecek ama yine de bilmeni istedim.”

Pankekinden bir ısırık aldı. Yavaşça çiğnedi. Sonra yuttu. Tam bir şey söylemek üzereymiş gibi görüldüğünde bir ısırık daha aldı. En sonunda bana, kaba bir şey mi yoksa kibar bir şey mi söylese karar veremiyormuş gibi baktı.

“Eden,” diye başladı, nefes alarak. “Bak, bazı şeylerin görüldüğü gibi olmadığını biliyorum. Sanırım sorunların falan olduğunu anladım. Hayır, bu yalan,” diye düzeltti hemen. “Aslında anlamadım. Hem de hiç. O zaman anlamadım en azından ama şimdi anlıyorum.” Yemeğine geri dönmeden önce bana bir anda gülümsedi. “Seni çok düşündüm, çok endişelendim,” dedi ağzı dolu bir hâlde, bana bakmadan.

“Niçin?” Fısıldamıştım çünkü çok sesli konuşursam kendimi bu rüyadan uyandırırım diye korkuyordum.

“Çünkü sen hep... Hiç iyiymişsin gibi görünmedin.”

“Sanırım iyi değildim.” Pipet paketini defalarca düğümledim. “Ama şimdi?” Güldüm. “Şimdi çok daha iyi değilim, buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Aklımı kaçırdığımı düşünebilirsin. Kaçırdım belki.”

“Bunu söyleyip duruyorsun, neden? Gerçekten bir şey mi oldu?” diye sordu. Kıvranışımı izleyişini izledim, artık bundan kurtuluş olmadığını, ona söylemeden olmayacağını biliyordum. Gerçeği. Her ne olursa olsun gerçeği hak ediyordu.

Üç yıldır birinin o sihirli kelimeleri söylemesini bekliyordum. Fırsatın –gerçekten önemli bir fırsatın– kaçmasına izin vermiştim. Bir daha aynı şeyi yapamazdım. Tüm vücudum acıdı. Tekrar bayılıyorum diye panikledim.

Az sonra normalden çok daha kısık sesimi duydum, “Evet. Çok kötü bir şey oldu.”

Bekliyordu, izliyordu ve her geçen saniyeyle birlikte daha endişeli görünüyordu. “Ne?” diye sordu. Çatalını indirip bana doğru eğildi.

Tabağıma, şurup birikintisine, ıslak pankek kırıntılarına baktım. Ellerim titriyordu; onları kucağıma aldım. Ağzımı açtım. “Ben...”

“Evet?” diye teşvik etti.

Tekrar denedim. Ama bir şey çıkmadı.

“Eden, ne?”

Etrafa bakındım. Gözlerim tekrar o pastel boyalara kaydı. Sonra söyleyemediğim şeyleri söylememi bekleyen Josh’a.

“Ne?” diye tekrarladı.

Masanın üzerinden uzanıp pastel boya dolu bardağı kendime çektim. Kırık bir kırmızıyı çıkardım. Kâğıdını soyup tabak altlığımanın bir köşesini yırttım. Mumlu pastel boyayı kâğıda bastırırken ellerim kırılmak istiyordu. T, düzgün yazmaya başladım ama çirkin bir kelime güzel görünmemeliydi. E’yi titrek bir şekilde yazdım. C gerektiği kadar yuvarlak değildi. A, V, Ü ve Z ise hızla ve öfkeyle ortaya çıktılar. Katlayıp kaydırarak kendimden uzaklaştırmadan ve kendi tabağımla onun kahve kupasının

ötesine geçirmeden önce yazdığım "TECAVÜZE UĞRADIM"a sadece bir anlığına baktım. Şişenin kenarına damlattığı birkaç damla şuruba değdirmemeye dikkat ederek sahip olduğum son güven, inanç ve umut kırıntısıyla beraber ileri doğru ittim. Küçük kâğıt parçasını parmaklarımın arasından çekti ve tek yapabildiğim orada oturup kucağıma bakmak oldu; zangır zangır titreyen ellerim oturduğum yerin kenarına gömülmüştü.

Kelimeleri almıştı. Çıkmışlardı. Ondaydı... Sırtım. Gerçek. Artık geri alamazdım. Yalan söyleyemezdim. Gözlerimi kapayıp söylemesini bekledim; kelimeyi söylemesini, bir şey söylemesini. Ama yapmadı. Gözlerimi açılmaya zorladım ve ona baktım, bana bakıyordu. Yüzünü okuyamıyordum.

"Sen... sen... kimseye... kimseye söyledin mi, doktora gittin mi, yani... iyi misin?" Gözleri neredeyse bir doktor gibi görünen yaraları arayarak üzerimde gezindi.

"Hayır, kimseye söylemedim ve doktora da gitmedim. Ve hayır, iyi olduğumu sanmıyorum" –sesim titredi– "gerçekten sanmıyorum." Ama hayır, ağlayamazdım, burada olmazdı.

"Eden, ben seni götürürüm. Hadi. Şimdi gidebiliriz." Anah-tarlarını alıp kalkmak üzereymiş gibi sandalyesini itti.

"Hayır, hayır." Masanın üzerinden uzanıp kolunu yakala-dım. "Şimdi... şimdi falan olmadı," diye fısıldadım. "Çok uzun zaman önceydi."

"Ne?" Sandalyesini tekrar önce çekti. "Ne zaman?"

"Üç yıl önce... Neredeyse tam olarak."

"Eden, ne demek istiyorsun?" Kafasında hesaplama yapıyor-du, anlayabiliyordum. "Bu bizden... Bunu nasıl bilmem, Eden? Neden bana söylemedin?"

Sadece başımı salladım. Hep bir sürü iyi sebep, aslında mü-kemmel sebep varmış gibi görünmüştü ama şimdi karşısında otururken bir tanesi bile aklıma gelmiyordu.

Etrafa baktım. Dünya hâlâ sağlamdı. Ben hâlâ yaşıyordum. Yer yarılıp beni bir bütün hâlinde yutmamıştı. Bir anda patlama-mıştım. Söylesem, o kelimenin var olmasına izin versem ne olur

diye düşünmüştüm bilmiyordum ama hiçbir şeyin olmamasını beklemiyordum. Her şey olduğu gibiydi. Devasa göktaşları gezegenle çarpışıp insan türünü tamamen yeryüzünden silmemişti. Mutfaktan hâlâ bulaşıkların şangırtısı geliyordu, radyo hâlâ ayarlandığı eski istasyonlardan bir şarkı mırıldanıyordu, etrafımızdaki insanlar konuşmalarına devam ediyorlardı. Kalbim hâlâ atıyordu ve ciğerlerim... Onları test ettim, içeri ve dışarı, evet, hâlâ çalışıyorlardı. Josh hâlâ karşımda oturuyordu.

“Eden, kim...” diye başladı.

“Şimdi ne durumdasınız?” diye sordu garsonumuz, bir anda masada belirerek.

“İyi, iyi, şey, hesabı alabilir miyiz lütfen?” dedi Josh adama.

“Tabii. Paket ister misiniz?” diye sordu adam, bir ona bir bana bakarak.

“Hayır, teşekkürler. Ben bitirdim,” dedi Josh, neredeyse dokunulmamış tabağını kendinden uzaklaştırarak. Garson onun iğrenmiş ifadesine kafası karışmış bir hâlde baktı ve bana döndü, gözleri yiyecekler konusunda kötü şeyler söylemememiz için yalvarıyordu.

“Hayır, ben de bitirdim, teşekkürler.” Ona gülümsemeye çalıştım, biz o tür müşterilerden değiliz, dedim ona sessizce. Rahatlamış göründü.

“Pekâlâ, teşekkürler.” Fişi masaya bırakmadan önce önlüğünün cebini birkaç saniye boyunca kurcaladı. “İkinize güzel bir gün dilerim.”

“Gitmek ister misin?” diye sordu Josh bana.

Başımı salladım. “Ah, evet, sadece... yanımda para yok, özür dilerim.”

“Lütfen” –aramızdaki havaya süpürür gibi bir hareket yaptı– “sorun değil.” Cüzdanından iki yirmilik çıkarıp masaya koyarken elleri titriyordu. Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyordum. Garsona on sekiz dolarlık bahşiş bırakıyordu. Sarılmıştı. Masaların arasından geçerken eli omzumdaydı, sanki bana dokunmaktan korkuyormuş gibi tam olarak değmiyordu.

İlk önce beni bindirmek için yolcu kapısına kadar yürüdü. Kilidi açtı ama yalnızca orada durup hiçliğe baktı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Eden, çok üzgünüm. Ben fark...”

“Senin yapabileceğin bir şey yoktu, yemin ederim.” Ama bu da bir yalan olabilirdi. Orada, bana yakın vaziyette durdu; ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Ben de kesinlikle kuralları bilmiyordum ama bir adım atıp kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı. Uzun süre bir şey söylemeden öyle kaldık ve sonsuza kadar böyle kalabilirmişiz ama yeterli olmazmış gibi hissettim.

“İçeri girelim,” dedi, en sonunda beni bırakarak. Benim için kapıyı açtı ve kapattı. Arabanın önünden dolanmasını izlerken kız arkadaşı olmanın nasıl güzel olabileceğini düşündüm. Gerçek kız arkadaşı. Muhtemelen harika bir çifttiler. Kız muhtemelen zeki, komik ve güzeldi ama doğal bir şekilde. Josh da muhtemelen onu seviyor, ona doğum günlerinde düşünceli hediyeler alıyordu ve muhtemelen ailesiyle tanışmıştı ve onlar da Josh'ı seviyorlardı çünkü, eh, nasıl sevmesinlerdi ki ve mezun olduklarında muhtemelen evleneceklerdi ve eminim oyun oynamıyor, birbirlerine yalan söylemiyorlardı. Büyük ihtimalle o kız benim tam tersimdi.

Josh arabayı çalıştırdı ve ısıtmayı açtı. Isınması uzun sürdü.

“Eden, gerçekten daha önce kimseye söylemedin mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım.

“Kim yaptı? Yani, kim olduğunu biliyor musun?”

“Evet, kim olduğunu biliyorum.”

“Kim?”

Karnımdaki delikten yukarı gözyaşlarının çıktığını hissettim.

“Onu sana söyleyemem,” dedim otomatik olarak.

“Neden?”

Atkımdan sarkmış bir ipi kopardım.

“Neden, Eden?” diye tekrarladı.

“Çünkü yapamam işte.”

“Onu tanıyor muyum, o yüzden mi?”

Beynim bedenimle savaştı. Sakin durmasını, bir şeyi ele vermemesini söylesem de dinlemedi. Başımı salladım. Ve gözyaşları akmaya, silemeyeceğim hızda düşmeye başladı. Bunu yapamazdım.

“Yapabilirsin,” dedi, sanki kafamın içindeki düşünceleri duymuş gibi. “Gerçekten, bana söyleyebilirsin.”

“Bana inanmazsın,” diye hıçkırdım.

“Evet, inanırım,” dedi usulca. “Söz veriyorum.”

“Daha önce yalan söylediğimi biliyorum ama bunun için yalan söylemem ve herkesin sürtüğümü düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen öyleyim de ama bu hepsinden önce oldu. Yani, ben daha önce öpüşmemiştim, sen benim ilk gerçek öpücüğümdün; bunu büyük ihtimalle bilmiyordun. Bir erkekle hiç el ele tutuşmamıştım, hatta telefon numaramı bile vermemiştim! Sadece çocuktum... ben... ben...” Durmak zorundaydım, zor nefes almaya başlamıştım, deli gibi ağlıyordum. Ona baktım ama gözyaşlarından dolayı her şey bulanıktı.

“Biliyorum. Biliyorum. Al şunu.” Bana arabanın bir yerinde saklı *McDonald's* peçetesi uzattı.

“Bu benim olmam gereken kişi değil. Eskiden iyiydim. İyi, sevimli, hoş bir insandım. Ama şimdi ben sadece... sadece... nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan öyle nefret ediyorum ki, Josh. Ciddiyim.”

“Eden...” Bana doğru döndü, yüzümdeki saçı düzeltti. “Bana bak. Nefes al, tamam mı?” dedi, ellerini omuzlarıma koyarak.

“Ondan öyle nefret ediyorum ki bazen...” Nefes al, nefes al, nefes al. “Bazen başka hiçbir şey hissedemiyorum. Tüm hayatım nefrete dönüştü. Ve ben... bunu içimden çıkaramıyorum. Ne yaparsam yapayım hep orada ben... yapamıyorum...”

“Kim o? Sadece ismini söyle, lütfen, Eden. Bana söyle.” Kolumu öyle sıkıyordu ki gerçekten canımı yakıyordu ve göğsümdeki, kafamın içindeki bu baskı giderek artıyordu. “Adı n-”

“Kevin Armstrong!” diye bağırdım. Sonunda. “Kevin’dı! Kevin’dı.”

Elleri gevşedi. “Armstrong mu?” Beni bıraktı. Beyni bir şey üzerinde çalışıyordu, ne olduğunu anlayamıyordum. “Armstrong,” dedi tekrar. Sesindeki iğrenmenin yalan söylediğimi düşündüğü için mi yoksa bana inandığı için mi olduğunu bilmiyordum. Sormak üzere ağzımı açtım ama yumruğunu direksiyona vurdu. “ Orospu çocuğu... O şerefsiz...” Başını ileri geri salladı, iki elini direksiyona öyle sarmıştı ki gerçekten koparacağını falan düşündüm.

“Bana inanıyorsun, değil mi?” diye sordum, umutsuzca yanımda birine ihtiyaç duyuyordum.

Kafasını hızla kaldırıp dedi ki, “Onu geberteceğim, Eden, yemin ederim onu öldüreceğim.”

“Bana inanıyorsun, değil mi?” diye sordum tekrar.

“Eden, tabii ki sana inanıyorum, ben... ben sadece...” Nefes aldı ve yavaşça verdi; kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. “Ben sadece... Bana söyleyebilirdin. Bana söylemeliydin. Biz birlikteyken. Neden? Neden hiçbir şey söylemedin? O zaman da sana inanırdım.”

Tanrım, neredeyse bunu söylememiş olmasını diledim. Bana inanmadığını söylemesini diledim çünkü o zaman ona söylemediğim için haklı olurdum. Sadece ellerime bakıp kafamı salladım.

“Mantıklı olmayan çok fazla şey vardı. Senin hakkında, aramızda olanlar hakkında. Tanrım, şimdi çok ortadaymış gibi görünüyor, bilmem gerekirdi. Eden, o herifle her gün birlikteydim. Yani, aynı takımdaydık. Kevin Armstrong, ben...”

Uzanıp elimi tuttu. Kafamı koltuk başlığına dayayıp gözlerimi kapadım. Nefes al. Sadece nefes al. “Çok yorgunum,” diye fısıldadım.

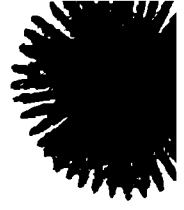
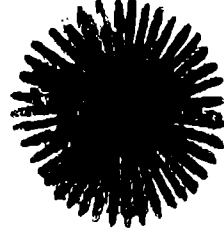
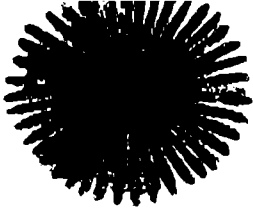
“Seni eve götürmemi ister misin?”

“Şu anda oraya gidemem,” dedim, sesim çok kısıktı.

“Okul?”

Gözlerimi açtım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Neredeyse benimki kadar yorgun bir şekilde gülümsedi. "Sanırım ikimizin de biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Benim evime gidebiliriz. Annemle babam çoktan işe gitmişlerdir. Sadece uymak için, söz veriyorum," diye ekledi. "Sonra ne yapacağımıza karar veririz, olur mu?"

“GÖRÜYORUM Kİ odanı boyamışlar,” dedim, kişisel alacakaranlık kuşağımın ortasında durarak. Yatağının kenarına oturup botumun bağcıklarını çözdüm.

“Ah, evet, onu yaptıklarını unutmuşum. Sen yatağı alabilirsin. Ben gidip kanepeye falan çökerim,” dedi kapı ağzında kıpırdanarak.

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramamalıydım. Şaşırmamalıydım. “Evet, tabii.” Ama uğramıştım.

“Bu iyi... Yani... sorun yok, değil mi?”

“Bilmiyorum, belki yanımda kalabilirsin diye düşünmüştüm ama rahatsız oluyorsan... Yani, istersen ben de kanepeye gidebilirim.”

“Hayır, kalırım,” dedi, dikkatle odasına girerek.

Tuhaf bir şekilde yan yana uzandık, ikimiz de durumun beceriksizliğini belirtmek istemiyorduk. Yan yana tavana baktık. Şimşek şeklindeki çatlak hâlâ oradaydı, tam olarak hatırladığım gibiydi. Ona bakmak üzere kafamı çevirdim ve vücudum kendi kendine hareket etti, kaslar uzun zaman önce öğrenilmiş bu rutini takip ettiler. Elim göğsüne koyduğumda irkildi.

“Özür dilerim, koyabilir miyim?” diye sordum. Aklımın içinde hâlâ bir aradaydık ama gerçekte artık bunu yapmaya, ona dokunmaya iznim olmadığını fark ettim. Hem de hiç.

“Evet,” diye fısıldadı. Zorlukla yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. Gergindi. Büyük ihtimalle bir şey denerim diye endişeleniyordu. Ben de bu konuda biraz endişeliydim.

Kafamı eski yerine koydum.

Sonra birden, her nasılsa çok hızlı ve rahat bir şekilde uykuya daldım.

Uyandığımda yüzüm diğer tarafa bakıyordu. Josh, Joshua Miller bana arkadan sarılmıştı. Yüzümü yastığa bastırıp içime çektim; çok temiz kokuyordu, tıpkı onun, çarşaflarının, kıyafetlerinin ve teninin hep koktuğu gibi. Bedeni böyle benimkini kalıp gibi sarmışken, kollarının kırık parçalarını bir arada tutan tek şey olduklarını hissettim. Beni hiç bırakmasın istedim.

Yüzünü saçıma bastırıp öptüğünü hissettim.

Gözlerimi kapadım. Bu ânı dondurmak, sonsuza kadar böyle kalmak ve başka hiçbir şey yapmamak, düşünmemek, hissetmemek ya da başka biri olmamak istedim. Elleri bir amaçla hareket ediyor gibiydi. Başımı çevirmemeliydim, vücudumu onunla yüz yüze gelmek için döndürmemeliydim ama yaptım. Dudakları benimkileri buldu. Vücudunun sıcaklığı asla tam olarak hatırlayamadığım, şu anda hissedilmesi gereken bir şeydi.

“Seni özledim,” dedi, dudakları benimkilerin üzerinde hareket ederken.

“Ben de seni özledim,” dedim bir yankı gibi.

“Eden, bu sefer yürüebilir,” dedi yavaşça, birbirimize bakalım diye yüzünü çok az geri çekip saçımı kulağımın arkasına alarak. “Olabileceğini biliyorum. Yürümesini sağlayabiliriz.”

Başımı sallamaya başladım. Gülümsemeye başladım. Ama “bu sefer” “bu sefer” demişti. Ben bu sefer olmasını istemiyordum, ben o zaman olmasını istiyordum. Geriye dönmek istiyor-

dum sadece. Tekrar başlayıp şu an olduğum şeye dönüşmemek istiyordum. "Bu sefer" O iki kelime boğaza yenmiş sert bir yumruk gibiydi.

"Kız arkadaşın," diye hatırlattım ona. Ve kendime.

"Biliyorum, biliyorum," diye fısıldadı, onu incitme düşüncesi bile canını yakıyormuş gibi gözlerini kapadı. "Ama seni seviyorum, seni hâlâ seviyorum," diye fısıldadı, beni öpmek üzere tekrar yaklaşıırken.

Ellerimin onu iteklediğini hissettim. "Yapamam. Sen de yapamazsın. Kendinden nefret edersin ve kendinden nefret etmenin nedeni olmak istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum. İnsanları incitip durmaya devam edemem."

"Biliyorum ama..." Daha sıkı tuttu. Bırakırsa düşecekmişim gibi hissettim, eğer bırakmasına neden olursam. "Tek istediğim seni tanımama izin vermendi. Şimdi veriyorsun işte..."

Elleri, kolları parçaları geçici olarak yerlerinde tutabilirdi, belki uzun bir süre tutabilirdi ama onları asla tam anlamıyla yerlerine yerleştiremezdi. Bu, onun işi değildi. O kahraman değildi, düşman değildi, bir tanrı değildi. Sadece bir çocuktü. Bense sadece bir kızdım, kendi parçalarını alıp yerlerine yerleştirmesi gereken bir kız.

Doğrulup oturdum. Kollarından ayrı ama hâlâ oradaydım. Toza dönüşmemiştim. Sırtımı yatağın başına dayadım. Ellerime baktım; o sağlam, becerikli şeylere; bir şeyler yapabilecek şeylere. Neden her şeyin birdenbire farklı geldiğini anlamaya çalıştım. Daha hafif hissettirdiğini. Neden hayatımda ilk defa olacaklar üzerinde kontrolüm varmış gibi hissettiğimi. Sürekli aynı kâbusumsu gecenin döngü gibi yaşanıp duracağına daha sonra bir şeyler olabileceğini.

O da oturdu ve yanıma kaydı, benim bir şey söylememi bekledi. Ne halt olduğunu açıklamamı bekledi. Ona baktım, sanki ilk defa onu gerçekten görüyordum.

Şaşkın gibi görünüyordu. "Ne oldu?"

"Hep bir şekilde senin beni kurtaracağını düşündüm, her zaman, bunca sene. Sanırım bu yüzden aradım. Belki bunun olmasını istedim. Senin gelip, işte beni kurtarmanı falan istedim."

"O zaman izin ver," dedi, sanki kolaymış, imkânı varmış gibi.

"Yapamazsın ama. Kimse yapamaz."

"Bu doğru değil, Eden." Elime uzandı ve tuhaf bir şekilde bu da bana ilk defa dokunuyormuş gibi hissettirdi. Yeni, yakıcı, neredeyse elektrik gibi bir şeydi sanki. Herhangi biri bana ilk defa dokunmuş gibiydi. Ki bu bir anlamda doğrudu, daha önce bu kişi değildim.

"Hayır, diyorum ki, kendimi kurtartılmaya ihtiyacı olan biri olarak düşünmeye devam edemem."

Ağzını araladı ama durdu. "Tamam, bunu anlıyorum. Anlıyorum ama bana izin ver... Bilmiyorum, sana yardım etmeme izin ver."

"Ediyorsun zaten."

"Daha fazlasını yapabilirim. Seninle olacağım, gerçekten seninle... eğer izin verirsen. Aramızda bir şey var, Eden. Var işte. Bunu reddedemezsin."

"Benimle konuşmak için geldiğin günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

Bana boş boş baktı.

"Ben tenis kortunun yanındaki çimlerde oturuyordum ve sen antrenmandan yeni çıkmıştın, annenin seni almasını bekliyordun?"

"Ben..." Tavana dikkatle bakarak aklımda taptaze duran o ânu anımsamaya çalıştı. "Sanırım," diye bitirdi tereddütle.

"Bana karahindibalardan bahsetmiştin hani?"

Bir saniyeliğine düşündü. "Doğru, evet."

"Gitmeden önce bana arada kalmış bir tanesini verdin, adına öyle diyordun. Hatırladın mı?"

"Ah, Tanrım, evet," dedi gülerek. "Biraz aptalcaydı, değil mi?"

"Hayır, değildi. Onu sakladım. Hâlâ duruyor."

Şimdi o da bana beni ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Çok tatlı olduğunu düşündüm," diye devam ettim. "Ama tabii ki sana bunu söyleyemedim. Çok sevdim..." Ağzım alışkanlıkla kapandı, çıkan tatlı sözcüklere alışık değildi ama önemli kısım için tekrar açtım. "Yani... seni sevdim."

Başını salladı, sadece bir kez. "Geçmiş zaman," diye söyledi bana bakmadan gerçekçi bir şekilde.

İki yabancı gibi sessizce oturduk.

"Eden, bu olmayacak, değil mi? Biz, yani."

"Olmasını istedim, gerçekten istedim ama..." Başımı nazikçe salladım. "Sanırım haklısın. Aramızda bir şey var. Ama ne olduğundan emin değilim."

Kaybettiğimiz şey için kısa bir sessizlik ânı oldu. Ve o anda bitti. Sonunda. Geçmişimiz resmî olarak sona erdi.

"Eden, sanırım senin için hep bir şeyler hissedeceğim, bunu biliyorsun değil mi? Gidip gitmeyeceklerini bilmiyorum ama..." Durdu. "Ama arkadaşın olacağım. Yani, arkadaşın olmak istiyorum. Sence bu olur mu?"

"Evet. İyi olur," dedim gülerek. "Çok, çok iyi olur. Harika olur. Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

"Tamam. Arkadaş." Sırıtip omzunu benimkine vurdu.

"Arkadaş." Gülümsedim. Bir arkadaşım vardı.

O da bana gülümsedi ama sadece kısa bir süreliğine. "Eden, bunu duymak istemediğini biliyorum ama arkadaşın olarak, sana değer veren biri olarak bunu birine söylemen gerektiğini düşünüyorum. Benim dışımda birine, bir şeyler yapabilecek birine. Polis gibi."

O an gerçeklik içime bir fırtına gibi çöktü, biri iç organlarımı alıp saçma sapan balondan hayvanlara dönüştürmek için kıvırıyordu.

Sanırım yüzüme yansıdı çünkü, "Zor olacağını biliyorum ama önemli," dedi.

Elimi bir kere sıktı ve duymak istediğim tek şeyi söyledi: "Sana inanacaklar, endişelenme."

Muhtemelen ona söylemem gereken milyon tane şey vardı. Eminim onun da bana söylemesi gereken bazı şeyler vardı. Ama sadece, yan yana, sessizlik içinde yatağında oturduk. Öylece uzun süre, sadece beraber kalarak, o söylenmemiş kelimeler için sese ihtiyaç duymayarak, birbirimize ne ifade ettiğimizi bilip gerçeği kabul ederek oturduk. Zaten bu şeyler için yeterince dil yoktu.

Ön girişte yanağımdan öptü. Kedisi bile beni geçirmek için dışarı çıktı. Beni polis merkezine kadar bırakmayı teklif etti, sonra beni eve bırakmayı teklif etti, sonra bana eve kadar eşlik etmeyi teklif etti ama kendim gitmeliydim. Hem polise gitmeden önce konuşmam gereken bir kişi daha vardı.

Girişten ileri bir adım atıp arkamı döndüm. Elleri ceplerinde, orada duruyordu. "Josh, sen iyi misin? Yani, her şey nasıl?" Bu ilk sorum olmalıydı, son değil.

Gülümsedi. "İyi. İyiyim aslında."

"Güzel. Sevindim. Okul nasıl?"

Başını salladı. "Okul iyi, evet."

"Peki baban nasıl? Sorunu ne durumda yani?"

Kendini zorlayarak gülümsedi, başımın üzerinde bir yere bakıp kelimeleri bulmaya çalıştı. "O... biliyorsun işte... sadece..." Gözlerimle buluştuğunda anladım. "Öyle işte."

Başımı salladım, orada bir saniye durdum, onu hatırlamaya çalışırken bir nefes aldım ve en sonunda arkamı döndüm.

"Hey," diye seslendi evinin önünü yarı yarıya geçmişken. Durup döndüm. "Beni arayacaksın, değil mi?"

"Evet." Hayatım boyunca bir soruya bu kadar dürüst bir cevap vermemiştim.

"Ama bu sefer konuşacaksın, değil mi?" Sırıttı.

Gülümsedim. "Evet."

Başını salladı, ellerini cebinden çıkarıp bana el salladı.

“NEDEN OKULDA DEĞİLSİN?” diye geveledi Caelin, hâlâ onu saatler önce bıraktığım gibi kanepede uzanıyordu. Uyuyordu, sadece boşluğa bakıyordu. Bana bakmak için bile gözlerini hiçlikten alamıyordu.

“Cae, seninle konuşmam gerek.”

“Edy, lütfen. Şu anda olmaz, tamam mı?”

Onun için gerçekten kötü hissettim. En yakın arkadaşı hakkında öğrendikleri, ona söylemek üzere olduğum şeyler için kötü hissettim. Her şey daha kötüye gitmek üzere olduğu için kötü hissettim. “Sana ne getireyim?” diye sordum.

Başını sallayıp gözlerini kapadı.

Mutfağa gidip onun için dolaptan çıkardığım suyla bir bardağı doldurdum. “Al.” Bardakla beraber yanındaki zemine oturdum.

Yavaşça oturup sudan bir yudum aldı. “Teşekkürler.”

“Bu önemli,” deme cesaretini buldum. Belki de ilk kez bunun gerçekten önemli bir şey olduğunu hissettim. Sanki *ben* önemliymişim gibi.

Beni duyması için iki saniye geçmesi gerekti. Bardağı sehpa-ya koydu. "Pekâlâ," dedi sonunda, gözlerini ovdu, tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Caelin, sana bir şey söylemem gerek ve önemli bir şey, o yüzden dinle ve lafımı kesme."

"Tamam, tamam, dinliyorum."

Bir nefes aldım. Bunu yapabilirdim. "Tamam, bu zor, gerçekten zor. Nereden başlamam gerektiğinden bile emin değilim."

"En başından?" diye öneride bulundu, alay ederek, kendine yardım ettiğini bilmiyordu.

"Tamam. En baştan başlayacağım. Bir gece," diye başladım. Durdum. Tekrar başladım. "Ben birinci sınıftaydım ve kimseye bahsetmedim ama o gece, tamam, bir gece herkes uyuyordu ve... Kevin odama geldi..."

"Tanrı aşkına, Edy, yalnızca bir cümle seçip bitiremez misin?.."

"Lütfen." Elimi kaldırdım. Bu onu hemen susturdu. "Gecenin bir yarısı odama geldi ve..." Söylerken ona bakamadım. Gözlerimi kapadım ve ellerimle örttüm çünkü ancak böyle başarabilirdim. "Ve yatağıma girdi." Bir nefes aldım. "Bana tecavüz etti. Etti, tamam mı, Caelin. Ve kimseye söylemedim çünkü yaparsam beni öldüreceğini söyledi. Ben de ona inandım. O yüzden söylenenlerin doğru olduğunu biliyorum çünkü bana da yaptı. Üzgünüm çünkü bunu duymak istemediğini biliyorum ama bana inanmıyorsan, Cae..." nefes almak için soludum, "o zaman artık abim değilsin." Nefes aldım. Ve bekledim. Ve nefes aldım. Ve bekledim.

Sessizlik.

Yavaşça gözlerimi açtım. Bana bakmasını bekliyordum. Ama bakmıyordu; elleri kulaklarını kapatmıştı, gözleri sımsıkı kapanmıştı. İleri doğru düştü, bana doğru, bedeni içe doğru kıvrıldı. Hareket etmedi, nefes alışını bile duymadım. Ne söyleyeceğimi bilmediğimden hiçbir şey söylemedim. Onu bıraktım. Kafasında işlemesine izin verdim. Bana inanmasını, benim tarafımı seçmesini umdum. Bekledim.

“Ben...” diye başladı ama durdu. Kafamı kaldırıp ona baktım. “Ben... ne dediğini anlamıyorum, Edy,” diye mırıldandı ellerine doğru. Sonra kendini toparlayıp bana baktı. “Nasıl olduğunu an-la-mı-yorum.” Her kelimeyi, her heceyi ayrıca, açıkça, dikkatlice söyledi. Yüzümü inceledi, aradı ama ben de anlamıyordum.

Sonra hızla ayağa kalktı. İleri geri yürümeye başladı, sanki birçok şeyi aynı anda düşünüyordu. “Hayır,” dediğini duydum odasına giden köşeyi dönerken gözden kaybolduğunda. Neredeyse ona sesleniyordum ama ağzımı açar açmaz sanki bir kamyon evin içine girmiş gibi sesler duydum ve Caelin’in gırtlaktan, hayvani bir şekilde “SİKTİR!” deyişini.

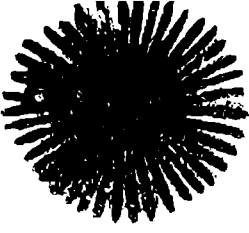
Ayaklarıma direnemedim, beni onun kapısına götürdüler. Ne yaptığına baktım. Şifonyerinin üzerinde duran her şey –görmekli lise hayatının bütün kalıntıları: basketbol kupaları, madalyalar, sertifikalar, fotoğraflar ve Kevin’la birlikte sonsuz vakit harcadıkları model arabalar– yerde kırık, ezik bir hatıra kusmuğuna dönüşmüşlerdi. Caelin çıplak ayağıyla dolabının kapısını tekrar tekrar tekmeliyordu.

Her zaman her şeyi kontrolünde tutardı. Yani onu hiç kızgın görmemiştim, tabii ki edepsiz olduğu zamanlar olmuştu ama hiç böyle olmamıştı. Etrafında döndü, şimdi tekrar şifonyerine bakıyordu, köşelerini sertçe kavradı. Ona bağırarak durmasını söylememek için elimle ağzımı kapattım çünkü ne yapmak üzere olduğunu biliyordum. Şifonyerini yere fırlatmak üzereydi. O şifonyer ikimizin toplamından daha ağırdı; eskiydi, antika esikliğinde ve büyük büyükanne ve babamıza aitti. Büyük ihtimalle iyi bir değeri de vardı. Yere atılarak kırılıp bodruma kadar düştüğünü görür gibi oldum. Sadece orada durdum, kendimi kolladım ve ileri doğru sallanıp döşemeler ağırlığı altında gıcırdarken izledim.

Derken her şey durdu. Şifonyer yine dört ayağı üzerinde durdu ve Caelin bağırmayı bıraktı. Orada, ağır ağır nefes alarak önümde durdu ve beni görüyormuş, sonunda anlıyormuş gibi

bana baktı. Burnunun kemiğini sıktı, gözleri doluyordu ve sonra gözyaşlarına engel olmaya çalışarak elinin arkasını iki gözünün önüne getirdi. "Anlamıyorum," dedi yine ancak bu sefer ölçülü değil perişan ve titrek bir hâlde söylemişti. Çünkü anlıyordu.

Vücudunun zemine karışır gibi eriyişini izledim ve ben de bir şey anladım. Bunun tamamen benimle ilgili olmadığını. Bu şeyin herkesi etkilediğini.

KARTVİZİTİNİ TUTARKEN ellerim titriyordu. Telefon çalarken adını bir daha ve bir daha ve defalarca okudum.

Caelin beni şehre, polis merkezine kadar arabayla götürdü. Tırnaklarımı kanayana kadar kemirdim. Caelin, daha önce görmediğim dev nefesler alıp duruyordu. Ama ikimiz de binanın devasa, korkutucu basamaklarına gelene kadar konuşmadık.

“Caelin, benimle gelmek zorunda değilsin,” dedim, onu kurtarmaya çalışarak. Detayları duymayı kaldırabileceğini sanmıyordum.

“Hayır, seni burada tek başına bırakmıyorum, Edy.”

Metal dedektöründen geçmek için ceplerimizi boşaltmak zorunda kaldık; kurşungeçirmez yelekler içindeki polis memurları o çubukları kollarımızda ve bacaklarımızda gezdirdiler. Sonra bizi dördüncü katın dönemeçli yollarına götüren işaretleri takip ettik. Çift kanatlı kapıyı yavaşça itip masalarla, bilgisayarlarla, sandalyelerle, çalan telefonlarla, ellerinde kâğıt altlıkları ve yüzlerinde ciddi bir ifadeyle telaşlı telaşlı dolanan insanlarla dolu geniş odayı aradım, Dedektif Dorian Dodgson’a bakındım.

“Eden, buraya çabucak gelebilmene çok sevindim,” dedi, yanımızda belirerek. “Caelin. Seni yeniden görebildiğime sevindim. Konuşmak için daha sessiz bir yer bulsak mı?”

“Dedektif?” diye başladım.

“Dorian lütfen,” diye düzeltti.

“Peki, Dorian. Caelin’in kalmasına gerek yok, değil mi?”

“Hiç yok.”

“Edy, kalacağım,” diye ısrar etti Caelin.

“Bazen,” dedi Dorian ona, korkumu anlayarak, “böyle konuşmalarda daha az insanın olması daha iyidir. Anlarsın ya,” dedi.

Caelin başını salladı ve sanırım biraz daha rahatlamıştı. “Anlıyorum,” dedi ona. “Bittiğinde beni ara, Edy, gelip seni alırım. Sokağın ilerisindeki şu bara gideceğim, beyaz ve yeşil tenteleri olana, çok uzakta olmayacağım.”

Dorian’inkini sıkmak üzere elini uzatıp başını centilmence salladı.

“Onu getirdiğin için teşekkürler, Caelin,” dedi Dorian ona. “Kendine iyi bak.”

Beni penceresiz, içinde bir bitki, kanepa sehpa olan, televizyonda görünen sorgu odalarına pek benzemeyen bir odaya götürdü.

“Bazı şeyleri hatırlamak zor olabilir,” diye uyardı, masanın üzerine benim için diyet kola koyarken, “ama elinden geldiğince, yapabildiğin kadarıyla ne olduğunu tam olarak tarif etmeyi dene.”

Keşke hatırlaması zor olsaydı.

“Odama geldi. 02:48’di, saatime bakmıştım, 02:53’te bitmişti,” dedim ama bu tam olarak gerçek değildi.

Beş dakika. Üç yüz saniye, hepsi buydu. Ne olduğuna bağlı olarak kısa ya da uzun bir zaman dilimiymiş gibi görünebilirdi. Erteleme tuşuna basıp beş dakika sonra kalkardınız, bu hiçbir şeydi. Ama sınıfın önünde, tüm gözler üzerinizdeyken konuşma yapıyorsanız ya da diş çukurunuzu doldurtuyorsanız, o zaman beş dakika çok uzun bir süreymiş gibi hissettirebilirdi. Ya da gü-

vendiğiniz, birlikte büyüdüğünüz, hatta sevdiğiniz biri tarafından aşağılanıp işkenceye uğruyorsanız... beş dakika sonsuzluk gibi gelebilirdi. Beş dakika geri kalan aptal hayatınızın tümü olurdu.

Ama ağzının neredeyse benimkine değişini açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Nasıl tamamen yalnız, koca dünyada bana yardım edecek ya da onu durduracak tek bir kişi bile yokmuş gibi hissettiğimi anlatmanın. Beni öldüreceğini söylediğinde ona nasıl gerçekten inandığımı anlatmanın. Bir nefes alıp Dorian'ın gözlerine baktım ve kelimelerin asla açıklayamayacağı o şey için kelimeler bulmaya çalıştım.

Ona anlattım, yapabildiğim kadar, her dehşet verici detayı.

"Hı-hum, hummm, hı-humm... Kollarını nasıl zapt ediyordu? Bana gösterebilir misin? Peki içine girdi mi?" gibi şeyler söylüyordu. Tanrım, o tabir, "içine girmek", onu nasıl söyleyebilirdi? "Ne kadar güçle... Haddinden fazla olduğunu söyleyebilir misin? Öncesinde mi sonrasında mıydı? O sırada bağırabildin mi? Geceliği ağzına tam olarak nasıl soktuğunu tekrar tarif edebilir misin? Herhangi bir noktada bilincini kaybettin mi? Herhangi bir noktada hayatından endişe ettin mi? Eğer olanları birine anlattıysan seni öldüreceğini mi söyledi?"

Saatler sürdü. Sonuna kadar her şeyi milyonlarca kez söylemek zorunda kaldım, sonra bana kendi kâğıt altlığını, kâğıt destemi ve kalemimi verdi ve oturmuş izlerken hepsini yazmam gerekti. Birkaç sayfa sonra elime kramp girmeye başladı. Durup salladım, parmaklarımı açıp kapadım.

"Sanırım kimseye söylememiş olmam biraz korkunç, değil mi?" diye sordum ona.

"Ne anlamda?"

"Eğer söylemiş olsaydım o zaman... Yani, belki her şeyin olmasını engellemiş olabilirdim."

"Birisi senin hayatını tehdit ettiğinde, bunlar boş sözler değildir," dedi.

"Ama ya..."

“Hayır. Artık ‘ya’ yok,” dedi bana düz bir sesle. “Buraya gelmekle doğru olanı yaptın, Eden.”

“Doğru olanı nereden bilebilirsiniz ki?” diye sordum, şimdi her şeyin nasıl değişeceğini düşünerek.

Aklı başında bir gülümsemeye dedi ki, “Doğruyla yanlış arasındaki farkı bilmek benim işim. Bu doğru olan.”

Ona gülümsemeye çalıştım.

“O küçük piçi yakalayacağız,” dedi. “Bundan eminim. Başka birini incitemeyecek, tamam mı?”

“Ona ne olduğunu biliyor musun?” Boğazımı temizledim. “Çocukken... amcasıyla yani?”

“Evet,” diye cevapladı. Ama yüz ifadesi değişmedi. Bana kararlı bir şekilde bakmaya devam etti. “Korkunç bir şey, evet. Ama bunları yapma hakkı vermiyor. Bir bahane değil.”

Kalbim bildiğim her duyguyla o kadar çok dolmuştu ki taşı. Çünkü haklıydı. O bahane değildi. İzin değildi. Onun için değildi. Benim için de değildi. Başımı salladım.

“Yalan söylemeyeceğim, Eden,” dedi bana. “Kolaylaşmaya başlamadan önce zorlaşacak ama her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

“Her şey yoluna girecek” hep insanların söyleyecek bir şey bulamayınca kullandığı genelleyici, gereksiz bir ifade kalıbı gibi gelmişti kulağıma ama onun ağzından çıkan o sözler... insanlık tarihi boyunca birinin söylediği en anlamlı şeymiş gibiydi şimdi.

Dışarıda alacakaranlık vardı. Neredeyse gece olmuştu. Beyaz ve yeşil tenteye gidebilirdim. Merdivenlerden inmeye başladım ama vazgeçip basamaklardan birine oturdum. Soğuk havayı içime çektim. Ciğerlerime dolan, yeni bir şeydi sanki.

Telefonumu çıkarıp yıllar önce ezberlediğim numarayı tuşladım. Çaldı.

“Alo?” Bayan Armstrong cevap verdi, sesi yorgun gibi geliyordu.

“Selam Bayan Armstrong. Ben Edy. Amanda orada mı?”

“Tatlım, şu anda konuşacak durumda olduğumu sanmıyorum. Bekle, biraz dur.” Eliyle ahizeyi kapattığını duydum, boğuk sesler geldi. Bir şey oluyordu. Durağan ve hareket hâlinde. Uzun zaman geçmiş gibi hissettirdi.

En sonunda, “Selam,” dedi Amanda sessizce. “Özür dilerim, odama geçmek zorunda kaldım.” Sonra birdenbire kendi gibi konuşmaya başladı, eskiden tanıdığım kız gibi.

“Selam,” diye cevap verdim ama başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Söylemem gerekiyordu,” dedi, havadan sudan konuşmalarla zaman harcamadı. “Yapmam lazımdı.”

“Amanda, üzgünüm.”

“Ben de üzgünüm... Her şey için. Senin üzgün olmam gerektiğini bile bilmediğin şeyler için üzgünüm, Edy,” diye kabul etti.

“Nasıl anladın?” diye sordum.

“Anladım işte. Okuldaki o gün. Hissettim galiba, bilmiyorum.”

“Söylediğin gibi gerçekten birlikte olduğumuzu söyledi mi?”

Durup dedi ki, “Biliyorsun, biz küçükken sana hep hayranlık duyardım. Hiç fark ettin mi bilmiyorum. Ama o biliyordu. Beni bunun sorun olmadığına inandırdı. Normal olduğuna. Sen... sen yaptıysan, istediysen yani... o zaman, işte, neden sorun oldu ki?” Ağlamamaya çalışırken sesi çatladı. “En iğrenç kısmıysa ona gerçekten inanmış olmam... Senin hakkında söylediklerine. Her kelimesine inandım. O güne kadar.”

“Hiçbirini bilmiyordum, Amanda, yemin ederim.”

“Senden nefret ettim. Çok hem de. Ondan nefret etmem gerekirken senden ettim. Nedenini bilmiyorum. Çok boktan, değil mi?” Ağlamaya devam ederken güldü.

“Evet. Hepsi çok boktan,” diye katıldım. “Ama sanırım artık daha iyi olacak.”

“Olmak zorunda,” dedi.

“Olacak.”

Sokakta iki bina öteye yürürken hava farklıymış, yere değen adımlarım farklıymış, dünya, her şey farklıymış gibi hissettim.

Barın ağır ahşap kapısını ittim ve birayla sigara kokusuna boğuldum. Caelin'i hemen seçtim; barın ilerisindeydi, acınası ve büzüşmüş görünüyordu, eli bir shot bardağının etrafını gevşekçe sarmıştı.

"Hey, hey, hey, sen... kızım!" diye bağırdı barmen bana. "Kimlik."

"Hayır, sadece abim için geldim, orada," diye bağırdım, Caelin'i göstererek.

Barmen barın uzunluğu boyunca yürüyüp Caelin'in önündeki parlak ahşap tezgâha elinin üst kemikleriyle iki defa vurdu. "Gitme zamanı, dostum," dedi, başını bana doğru sallayarak.

Caelin bana doğru döndü, ayağa kalkarken biraz sallanıyordu, cüzdanına uzanırken ağır hareket ediyordu. "Edy, seni alırım demiştim," dedi, beni kapıdan dışarı doğru götürürken.

"Çok uzak değildi. Biraz yürürüm diye düşündüm."

"Burada olmandan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

Kapalı otoparka doğru sessizce yürüdük.

"Sanırım ben sürmeliyim, ha?" diye sordum, ileri geri sallanışını izlerken.

"Al," dedi, araba anahtarını bana attı.

Koltuğu ve aynayı ayarladıktan sonra bir sigara yakmaya karar verdim, artık sır yoktu. Beni, küçük kız kardeşini paylamak üzereymiş gibi baksa da sonra gözlerini ileri doğru yöneltip, "Bir tane otlanabilir miyim?" dedi.

Sırıttığımı hissettim, ona kendiminkini uzatıp yeni bir tane yaktım.

Bana gülümsemeye çalıştı. Sigaralarımızı sessizlik içinde bitirerek eve sürdük.

Arabayı sokağa park ettim. "Edy, bekle," dedi, ben arabadan çıkarken.

“Evet?”

Rahatsızlık içinde yarı omuz silkme, yarı kafa sallamaya benzer bir hareket yapıp ağzını araladı, sözcüklerin çıkması birkaç fazladan saniye sürdü. “Bilmiyorum. Özür dilerim. Çok özür dilerim, Edy.” Gözlerine baktı. “Ben senin abinim. Seni seviyorum. Hepsi bu. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Sanırım ondan duymak istediğim tek şey gerçekten buydu. “Annemle babama söylerken yanımda olacaksın, değil mi?”

Başını salladı. “Evet.”

tg: @kaktusun

Evin önünde yürürken elimi tuttu. Milyonlarca kilometre uzaktaymış, buraya en sonunda gelmek milyonlarca yıl sürmüş gibi hissediyordum. Ama bana düşünmek için zaman tanıdı. Ben de düşündüm: Belki bunu bazı insanlara açıklayabilirdim. Belki Mara’ya. Belki bazı insanlardan özür dileyebilirdim. Belki Steve’den. Belki bir gün gerçek bir ilişkiyi denerdim; yalansız ve oyunsuz bir ilişkiyi. Hatta belki üniversiteye giderdim ve belki gerçekten iyi olduğum bir şey bulurdum. Belki Kevin hak ettiğini bulurdu. Belki de bulmazdı. Belki kalbimde onu asla bağışlayamayacaktım. Bunda bir sorun da yoktu belki. Tüm bu belkiler kafamda dönüp dururken, “belki”nin belki de umut yerine kullanılabilecek bir sözcük olabileceğini düşündüm.

YAZARIN NOTU

Bu kitap hayal ürünü olsa da gerçek hayatta Eden'ın yaşadıklarını yaşayan milyonlarca genç olduğunu biliyorum. Ne yazık ki, onların hikâyeleri yeni değil ama asıl anlatılması gereken onlar. Defalarca ve defalarca.

Eğer biriyle konuşmaya ihtiyaç duyarsanız, sizi dinleyecek birileri var. Size yardım edecek birileri var. Lütfen, yardım hatlarını arayın.